Lady Audleys hemmelighed

Mary Elizabeth Braddon

Bibliotek 1800

Mary Elizabeth Braddon

Lady Audleys hemmelighed

eBibliotek 1800

2023

Ophavsret og brugsbetingelser

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of*

1. Lucy

Familien Audleys herresæde, Audley Court, lå dybt nede i en dal, der var rig på smukke gamle træer og frodige græsgange, og man kom ned til det igennem en allé af lindetræer. På begge sider af denne allé lå der enge, over hvis høje gærder kvæget nysgerrigt stirrede på den forbigående, som om det undrede sig over, hvad man ville der; for der var hverken gennemgang eller gennemkørsel, og med mindre man skulle op på herregården, havde man slet ikke noget der at bestille.

Ved enden af denne allé var der en gammel buegang og et klokketårn med et dumt, vildledende ur, som kun havde én viser, og denne viser sprang oven i købet med ét sæt fra den ene time til den anden, så at den kun i de sjældneste tilfælde viste rigtigt. Gennem buegangen kom man lige ind i Audley Courts haver.

Man stødte da først på en blød græsplæne, beplantet med grupper af rhododendron, der udviklede sig til større fuldkommenhed her end noget andet sted i grevskabet. Til højre lå køkkenhaverne, fiskedammen og en frugthave som omgaves af den udtørrede slotsgrav, og de gennembrudte ruiner af en vold, der på nogle steder var bredere end den var høj, og allevegne var overgroet af slyngplanter, gule blomster og mørkt mos. Til venstre var der en bred grusgang, ned ad hvilken de fredelige nonner for rækker af år tilbage, da stedet havde været et kloster, var vandret hånd i hånd, og her viste sig også en mur med smukke espaliertræer og i ly af prægtige ege, som

betog udsigten til det flade landskab og kastede deres mørke skygge hen over bygningerne og haverne.

Hovedbygningen vendte facaden ud imod buegangen og dækkede tre sider af en firkant. Den var meget gammel, uregelmæssig og fantastisk. Vinduerne var uens, nogle små og andre store, nogle med svære vinduesposter af sten og rigt farvede glas, andre med skrøbelige gitre, som raslede ved ethvert vindstød, og atter andre så nye af udseende, at de kunne have været sat ind dagen i forvejen. Høje skorstenspiber hævede sig hist og her bagved de spidse gavle og syntes så medtagne af alder og lang tjeneste, som om de ville være faldet ned, hvis ikke den vildtvoksende vedbend, der kravlede op ad murene og endog krøb hen over taget, havde snoet sig om dem og støttet dem. Hovedindgangen lå indeklemt i krogen af et lille tårn i et af gårdens hjørner, som om den var skjult for farlige gæster og skulle dølge sin egen tilværelse. Alligevel var det en udmærket dør. Den var af gammelt egetræ, beslået med store jernsøm med firkantede hoveder og så tyk, at det kun gav en dump lyd, når den skarpe jernhammer slog på den. Gæster ti! herregården ringede i reglen på en skingrende klokke, hvis streng dinglede i et hjørne mellem slyngplanterne, af frygt for at hammerens lyd aldrig skulle trænge ind i fæstningen.

Det var et herligt gammelt sted, som ingen kunne se uden at blive henrykt over det. Det vakte et brændende ønske hos én om at trække sig bort fra verden og tage ophold der for bestandig. Man behøvede ikke nogen anden tidsfordriv end at stirre ned i de kølige fiskedamme og tælle de bobler, som opstod på vandets overflade, når skaller og karper hævede sig fra dybet. Freden syntes at have opslået sin bolig her og lagt sin milde hånd over

enhver blomst og ethvert træ, over de stille damme og de rolige gange, de svale hjørner i de gammeldags værelser, de dybe vindueskarme bagved de malede ruder, de lave enge og de prægtige alleer, - ja, den samme fred hvilede endog over brønden, der lå i skygge og afsides som alt andet på dette gamle sted, midt inde i et buskads bagved haverne, med et håndgreb der aldrig blev drejet rundt, fordi ingen benyttede dens vand, og et så råddent reb, at spanden havde revet det over ved sin egen vægt og var styrtet ned i vandet.

Herresædet gjorde et ophøjet indtryk såvel indvendig som udvendig. Man fo'r uafbrudt vild inde i bygningen, såfremt man nogensinde dristede sig til at gå omkring i den alene; der var ikke én stue, som lignede den anden, hvert værelse førte ind til et andet, og når man var gået hele rækken igennem, kom man ned ad en snæver trappe hen til en dør, som netop førte tilbage til den del af huset, hvorfra man troede sig længst borte. Et sådant hus kunne aldrig være blevet udtænkt af nogen dødelig arkitekt, men måtte være et værk af den gode gamle bygmester Tiden. Det ene år var der føjet et værelse til, og det andet år var der revet et værelse ned, så var der faldet en skorsten omkuld, der var samtidig med Plantagenetterne, og ført en anden op i Tudorernes stil; et stykke af en saksisk mur var styrtet ned her, og en normannisk hvælving var blevet anbragt hist; under dronning Annas regering var der indsat en række af døre, snævre vinduer, og en spisesal i den på George I.s tid herskende smag var blevet slået sammen til ét værelse med et klosterrefektorium, som havde stået uforandret siden Vilhelm Erobrerens dage. På denne måde var der lidt efter lidt i løbet af flere hundrede år opvokset en herregård, som man ikke

traf magen til noget andet sted i hele grevskabet Essex. Det er en selvfølge, at der i et sådant hus måtte være hemmelige aflukker, og den nærværende ejer, sir Michael Audleys lille datter havde tilfældigvis opdaget et af dem. Et bræt havde givet en hul lyd under hendes fødder i det store barnekammer, hvor hun legede, og da opmærksomheden var blevet henledet på dette, opdagede man, at det var løst. Det blev skudt til side og nu kom der en smal trappe til syne, som førte ned til et skjult rum imellem gulvet i barnekammeret og loftet i værelset nedenunder, et rum, der var så snævert, at den, som havde skjult sig der, måtte være krøbet sammen på hænder og fødder eller have lagt sig lige ned i sin hele længde, og dog var der plads nok til opbevarelsen af en sælsom gammel kiste af udskåret egetræ, halvt fyldt med præsteklæder, der uden tvivl var blevet skaffet af vejen i hine grusomme dage, da en mands liv var i fare, hvis det opdagedes, at han havde huset en katolsk præst eller ladet en messe læse i sin bolig.

Den brede slotsgrav var tør og bevokset med græs og de belæssede træer i frugthaven hang ud over den med knastede, udspredte grene, som dannede fantastiske figurer på den grønne skråning. Indenfor denne grav lå, som anført, fiskeparken hvis vandflade strakte sig i hele havens længde, og langs med kanten af den var der en gang, som blev kaldt lindetræsalleen. Denne allé var så stærkt beskygget, at man hverken kunne se sol eller himmel, og ved det tætte løv, som hvælvede sig over den, var den så beskærmet imod enhver iagttagelse, at den syntes som skabt til forbudte sammenkomster og hemmelige stævnemøder. Skønt stedet næppe lå tyve skridt fra huset, kunne man i al sikkerhed have

stiftet sammensværgelser her, og en elsker kunne lige så trygt have afgivet sin kærlighedserklæring.

Ved enden af denne mørke buegang lå det buskads, imellem hvis forviklede grene det rustne svinghjul til den før omtalte brønd stod halvt skjult, omgivet af frodigt ukrudt på alle sider. Brønden havde sikkert ydet god tjeneste i sin tid, og travle nonner havde måske trukket det kolde vand op med deres egne smukke hænder; men den var nu kommet ud af brug, og på Audley Court fandtes der næppe nogen, som vidste, om vandet var udtørret eller ikke. Hvor beskyttet end ensomheden var i denne lindetræsallé, tvivler jeg dog højligt om, at den nogensinde trådte i romantikkens tjeneste. I den kølige aftenluft kunne man ofte se sir Michael Audley spadsere frem og tilbage i alleen med en cigar i munden og sin hund bagefter sig, mens hans smukke unge kone spøgte ved siden af ham; men det varede sjældent længere end ti minutter, førend baronetten og hans ledsagerinde blev kede af vindens susen i lindetræerne og det stille vand, som lå skjult under vandliljernes udspredte blade, og udsigten gennem den lange grønne allé til den forfaldne brønd ved enden af den, og de vendte da tilbage til den hvide sal, hvor mylady spillede sværmeriske melodier af Beethoven og Mendelssohn for sin mand, indtil han faldt i søvn i sin lænestol.

Sir Michael Audley var seksoghalvtreds år gammel, og han havde giftet sig for anden gang tre måneder efter sin femoghalvtredsindstyvende fødselsdag. Han var en sværlemmet mand, høj og før'r, med en dyb, klangfuld stemme, smukke sorte øjne og et hvidt skæg, som imod hans vilje gav ham et værdigt udseende; for han var lige så rask i sine

bevægelser som et ungt menneske og en af de dygtigste ryttere i hele grevskabet. For sytten år siden var han blevet enkemand med et eneste barn, en datter, Alicia Audley, som nu var atten år og slet ikke var blevet videre glad over at få en stedmoder indført på Audley Court. Alicia havde nemlig fra sin tidligste barndom hersket uindskrænket i sin faders hus; hun havde næppe fyldt sit tolvte år, førend hun fik nøglerne i sit værge, og hun havde siden den tid raslet så meget med dem i lommerne på sit silkeforklæde, tabt dem så ofte, snart i buskene, snart i dammen, og overhovedet fremkaldt så megen forstyrrelse med dem, at hun ganske levede i den skuffende tro, at hun i al denne tid havde styret huset.

Men nu var det forbi med miss Alicias herredømme, og når hun bad husjomfruen om at gøre et eller andet, gav denne hende til svar, at hun skulle tale til mylady eller rådføre sig med mylady, og at det skulle ske, såfremt mylady ikke havde noget imod det. Deraf kom det, at baronettens datter, som red udmærket og var ret flink i malerkunsten, tilbragte sin meste tid udenfor huset, idet hun snart fo'r hen over markstierne, snart slog sig til ro for at aftegne bønderbørn, hyrdedrenge, køer og kort sagt alle levende væsener, som hun traf på. Hun satte et vrantent ansigt op, hver gang der gjordes forsøg på at tilvejebringe et nærmere forhold imellem hende og baronettens unge kone, og viste i denne henseende stor karakterfasthed. Hvor indtagende ladyen end var, fandt hun det ganske umuligt at overvinde Alicias fordomme og uvilje, eller at overbevise det forkælede barn om, at hun ikke havde gjort grusom uret ved at gifte sig med sir Michael Audley.

Sagen var, at lady Audley ved at blive sir Michaels kone havde gjort et af de partier, der i verdens øjne er så fordelagtige, at de let udsætter en ung pige for at blive misundt og hadet af sit køn. Hun var kommet der på egnen som guvernante i huset hos en læge, som boede i en landsby tæt ved Audley Court. Ingen vidste andet om hende, end at hun havde meldt sig efter et avertissement, som doktor Dawson havde indrykket i *Times*. Hun kom fra London og var alene blevet anbefalet af en institutbestyrerinde i Brompton, hvor hun engang havde givet undervisning; men denne anbefaling var så tilfredsstillende, at det ikke havde været nødvendigt at indhente yderligere oplysninger, og doktoren betroede miss Lucy Graham at lede hans døtres undervisning. Hun var så glimrende begavet og talentfuld i så mange retninger, at man måtte undre sig over, at hun havde taget nogen notits af en bekendtgørelse, der tilbød hende en så ringe løn, som mr. Dawson havde set sig i stand til at give; men miss Graham syntes at være fuldkommen tilfreds med sin stilling. Hun lærte doktorens døtre at spille sonater af Beethoven og at male efter naturen, og når hun om søndagen spadserede sine tre ture gennem den kedelige, afsidesliggende by hen til den lille, beskedne kirke, viste hun et så glad og tilfreds ansigt, som om hun ikke nærede højere forventninger i denne verden end at tilbringe hele sit liv på samme måde.

Enhver, som lagde mærke til det, forklarede hendes fornøjede udseende med, at det lå i hendes elskværdige og milde karakter altid og under alle omstændigheder at være let om hjertet, lykkelig og tilfreds.

Allevegne, hvor hun viste sig, syntes hun at bringe glæden med sig og at kaste et lyst skær over sine omgivelser. Hendes

smukke ansigt skinnede som en solstråle i de fattiges hytter. Hun kunne sidde et helt kvarter og passiare med en gammel kone, og den tandløse kællings beundring gjorde hende tilsyneladende lige så fornøjet, som om hun havde talt med en markis og lyttet til hans fine smiger. Når hun gik sin vej uden at efterlade noget (for hendes ringe løn tillod hende ikke at være gavmild), kunne man være vis på, at den gamle kone brød ud i en ordstrøm af lovtaler over hendes dejlighed og venlighed og roste hende i stærkere udtryk, end hun nogensinde havde brugt om præstekonen, som halvvejs fødte og klædte hende. Men miss Lucy var også begavet med den ubegribelige magt til at indtage, som bevirker, at en kvinde kan fortrylle os med et ord eller beruse os med et smil. Alle elskede, beundrede og lovpriste hende. Drengen, som åbnede leddet for hende på gangstien, løb hjem for at fortælle sin moder, hvor dejlig hun havde set ud, og at hun havde takket ham med den sødeste stemme for hans lille tjeneste. Hun havde fortryllet kirkebetjenten, som førte hente ind i doktorens stol, præsten, som så hendes blå øjne opløftede imod hans ansigt, mens han holdt sin fordringsløse prædiken, og buddet fra jernbanestationen, som engang imellem bragte hende et brev eller en lille pakke uden nogensinde at give hende tid til at betale ham for hans ulejlighed; hun havde på samme måde indtaget doktor Dawson, hans omgangsvenner, sine elever og tjenestefolkene, kort sagt enhver, som var kommet i berøring med hende. Imellem alle, høje og lave, herskede der kun én mening om, at Lucy Graham var den yndigste pige, som nogensinde havde levet.

Det ry, som gik af hende, var måske trængt indenfor Audley Courts stille vægge, eller også havde sir Michael Audley måske

fået øje på hendes ansigt, når hun søndag formiddag kiggede ud over doktorens høje kirkestol. Hvorledes det end forholder sig med dette, er det vist, at baronetten pludselig blev betaget af en stærk attrå efter at lære mr. Dawsons guvernante nøjere at kende.

Han behøvede blot at give den værdige doktor et vink om det, og der arrangeredes straks et lille selskab, som præsten med frue og baronetten med datter blev indbudt til.

Sir Michaels skæbne blev afgjort den fredelige aften, som han tilbragte hos doktoren. Han var aldeles ude af stand til at modstå det ømme trylleri i hendes milde og smægtende blå øjne, han tabte sig i beskuelsen af den yndige, slanke hals og det lidt bøjede hoved med en overflødig mængde af lysegule lokker, og hendes bløde stemme lød som dæmpet musik i hans øren; men hvert enkelt fortrin betød dog endnu kun lidet, det var den fuldendte harmoni imellem dem alle, som gjorde denne kvinde så ubeskriveligt indtagende. Han kunne lige så godt have sat sig op imod sin skæbne som forsøgt på at modstå hende. Hun var jo selv hans skæbne! Han havde aldrig før elsket. Hvad havde hans ægteskab med Alicias moder været andet end en kedsommelig, tvær forretning for at bevare en ejendom for familien, som ville have befundet sig lige så godt uden den? Hvad havde hans kærlighed til hans første hustru været andet end en stakkels, svagt ulmende gnist, der var for sløv til at udslukkes, for svag til at flamme op? Men det, han nu følte, *det* var kærlighed. Han gik bestandig i en feberagtig længsel og blev uafbrudt naget af den sørgeligste tvivl; han nærede den gyseligste angst for, at hans alder skulle være en uoverstigelig hindring for hans lykke; hans hvid skæg forbitrede hans sind;

han var opfyldt af en afsindig higen efter at blive ung igen med glinsende ravnsort hår og en smækker talje, som han havde haft for toogtyve år tilbage; han tilbragte søvnløse nætter og mørke dage, som kun afbrødes af lykkelige lysglimt, når han på sine køreture forbi doktorens hus var så heldig at skimte hendes søde ansigt bag vinduesgardinerne. Alle disse symptomer viste ham, hvorledes det var fat med ham, de sagde ham, at han i den satte alder af femoghalvtreds år var blevet angrebet af den skrækkelige feber, som kaldes kærlighed.

Jeg tror ikke, at baronetten en eneste gang under hele sin friertid anstillede den beregning, at hans rigdom eller hans rang gav ham grundet håb om at blive bønhørt. Faldt det ham nogensinde ind at dvæle ved disse forhold, forjagede han med gysen enhver tanke derom. Det gjorde ham alt for ondt blot et øjeblik at tro, at et så elskeligt og uskyldigt væsen kunne sælge sig for et glimrende hus eller et godt gammelt navn. Nej, hans første håb var, at hun aldrig før skulle have følt sig tiltrukket af nogen, fordi hun højst sandsynligt havde tilbragt hele sit liv med strengt arbejde og i afhængighed af andre, og fordi hun endnu var meget ung (ingen vidste med bestemthed, hvor gammel hun var, men hun så ikke ud til at være synderligt over tyve år). Og dernæst hengav han sig under denne forudsætning til det håb, at han, som var den første til at byde hende sin hånd, lidt efter lidt med øm opmærksomhed, selvopofrende omhu og en kærlighed, der skulle minde hende om hendes bortgangne fader, skulle gøre sig uundværlig for hende, vinde hendes unge hjerte og alene opnå løftet om hendes hånd af hendes første, ungdomfriske kærlighed. Det var rigtignok en meget romantisk drøm i vågen tilstand; men alligevel syntes

den på god vej til at gå i opfyldelse. Lucy Graham havde, så vidt man kunne se, på ingen måde noget imod baronettens opmærksomhed. I hendes væsen var der intet som helst af de lave kunstgreb, som en kvinde ofte anvender, når hun ønsker at besnære en rig mand. Hun var så vant til at blive beundret af alle og enhver, af høje og lave, at sir Michaels adfærd kun gjorde lidet indtryk på hende. På den anden side havde han i så mange år været enkemand, at man havde opgivet enhver tanke om at se ham gift på ny. Til sidst talte dog mrs. Dawson til sin guvernante om sagen. Doktorens kone sad og syede i børnenes læseværelse, mens- Lucy lagde den sidste hånd på nogle småmalerier i vandfarve, som hendes elever havde udført.

"Ved De hvad, min kære miss Graham," sagde mrs. Dawson, "jeg tror, at De har grund til at anse Dem selv for en sjældent lykkelig pige."

Guvernanten rettede sig op fra sin bøjede stilling og stirrede forbavset på sin frue, idet hun skød de rige lokker tilbage. Det var de vidunderligste lokker i hele verden, de var bløde og tætte som dun, altid i begreb med at strømme ud over hendes ansigt og dannede ligesom en glorie om hendes hoved, når solens stråler faldt dem.

"Hvad mener De, kære mrs. Dawson?" spurgte hun, mens hun dyppede sin kamelhårs pensel i den opløste akvamarin på paletten og forsigtigt satte den i den rette stilling i hånden, inden hun anbragte den fine purpurstribe, som skulle oplyse horisonten i hendes elevs maleri.

"Jeg mener naturligvis, min kære, at det kun beror på Dem selv at blive lady Audley og frue på Audley Court."

Lucy Graham tabte penslen ned på maleriet og blev blussende rød i hele ansigtet; derefter blev hun atter bleg, langt blegere, end mrs. Dawson nogensinde før havde set hende.

"Tag Dem ikke det så nær, min kære pige," sagde doktorens kone beroligende; "De ved jo, at ingen forlanger, at De skal gifte Dem med sir Michael, hvis De ikke selv ønsker det. Det ville naturligvis være et glimrende parti, han har storartede indkomster og er det bedste menneske, som findes på hele jorden. De ville komme til at indtage en høj plads i samfundet og blive i stand til at udrette meget godt; men De må, som jeg allerede har sagt, ene og alene lade Dem bestemme af Deres egne følelser. Kun ét må jeg sige og det er, at det næppe er rigtigt af Dem at opmuntre sir Michael, hvis De ikke har fundet Dem tiltalt af hans opmærksomhed."

"Hans opmærksomhed - opmuntre ham!" mumlede Lucy, som om disse ord gjorde hende aldeles forvirret. "Tjen mig i ikke at tale således, mrs. Dawson. Jeg havde ingen forestilling om det. Det var noget, som jeg mindst af alt kunne være faldet på." Hun lænede sine albuer på tegnebrættet, som lå foran hende, lagde ansigtet i sine hænder og faldt tilsyneladende i flere minutter i dybe tanker. Hun bar et smalt, sort bånd om sin hals med en lås, et kors eller måske et miniaturportræt; hvad smykket egentlig var, kunne ingen med sikkerhed vide, da hun altid holdt det skjult under sin kjole. Mens hun sad således fordybet i tanker, flyttede hun et par gange en af sine hænder bort fra ansigtet, trak uroligt med den i båndet, knugede det ligesom i vrede og rullede det frem og tilbage imellem sine fingre.

"Jeg tror, at nogle mennesker er født til ulykke," sagde hun efter et øjebliks betænkning, "det ville være en alt for stor lykke for mig at blive lady Audley."

Hun sagde dette i en så bitter tone, at doktorens kone overrasket så op på hende.

"Er De født til ulykke!" udbrød hun. "Jeg tror, at De er den sidste, der skulle tale således, De, som altid er så glad og lykkelig, at det gør alle andre godt at se Dem. Jeg ved virkelig ikke, hvad vi skulle gribe til, hvis sir Michael tager Dem bort fra os."

Efter denne samtale blev sir Michaels frieri ofte bragt på bane imellem dem, og Lucy viste aldrig siden mindste tegn til bevægelse, når baronettens beundring for hende gjordes til genstand for bemærkninger. Det blev i doktorens familie stiltiende anset for en selvfølge, at guvernanten uden videre ville give sir Michael et Ja, når han erklærede sig for hende, og i de jævne Dawsons øjne ville det da også have været den største afsindighed, om en pige, der ikke ejede hvid eller skilling, havde afvist et sådant tilbud.

Således stod sagerne, da sir Michael en juni aften i mørkningen, mens han sad overfor Lucy Graham ved et af vinduerne i doktorens lille stue, benyttede et gunstigt øjeblik, hvor hele familien tilfældigvis var ude af stuen, til at tale om den sag, som lå ham mest på hjertet. Han tilbød guvernanten i få, men højtidelige ord sin hånd. Der var noget, som næsten kunne kaldes rørende, i hele hans optræden og i den tone, han talte til hende i; det var, som om han af mistillid til sine egne fortjenester kun nærede ringe håb om at blive bønhørt, da han

godt vidste, at han næppe kunne vente at blive en smuk ung piges udkårne, og han bad hende om, at hun hellere måtte give ham et afslag, selv om hun knuste hans hjerte ved det, end modtage hans tilbud, hvis hun ikke gjorde det af kærlighed alene.

"Jeg tror næppe, at der gives nogen større synd, Lucy," sagde han højtideligt, "end at en kvinde gifter sig med en mand, som hun ikke elsker. De er mig så dyrebar, min elskede, at jeg ikke for den største lykke, som kunne falde i min lod, ville have, at De skulle begå en sådan synd, hvor inderligt mit hjerte end higer efter at eje Dem, og hvor bitter den blotte tanke om et afslag end er mig. Selv om jeg kunne blive lykkelig ved et sådant skridt - men nej, det er umuligt, jeg kunne aldrig blive lykkelig derved," tilføjede han alvorligt; "kun ulykke kan blive følgen af et ægteskab, som indgås af nogen anden bevæggrund end sand kærlighed."

Lucy Graham så ikke på sir Michael, men stirrede igennem skumringen ud i det mørke landskab, langt forbi den lille have. Baronetten forsøgte på at se hende i ansigtet, men hun vendte siden til ham, og han kunne ikke opdage udtrykket i hendes øjne. Hvis han kunne have gjort det, ville han have set et uroligt, brændende blik, der ligesom higede efter at trænge igennem den mørke horisont og så langt bort - bort i en anden verden.

"Lucy, har De hørt, hvad jeg sagde?"

"Ja," svarede hun alvorligt, men hverken koldt eller i en tone, som kunne tyde på, at hun følte sig fornærmet ved hans ord.

"Og hvad svarer De mig?"

Hun vedblev endnu i nogle minutter at stirre ud i det mørke landskab og iagttog i denne tid fuldstændig tavshed; derpå

vendte hun sig om imod ham med en pludselig heftighed, der gav hendes ansigt et nyt og vidunderligt anstrøg af skønhed, og baronetten kunne se dette trods det tiltagende tusmørke. Inden han kunne tænke på at forhindre det, lå hun på knæ for hans fødder.

"Nej, Lucy; nej, nej!" udbrød han stærkt bevæget; "dér er ikke Deres plads, der er ikke Deres plads!"

"Jo, her, her er min plads!" sagde hun, og den besynderlige lidenskab, som bevægede hende, gav hendes stemme en skarp og gennemtrængende klang; dog var den ikke høj, men kun i en overnaturlig grad klar. "Her er min plads, og intet andet sted! Hvor god er De ikke! Hvor ædelt og ophøjet tænker De ikke! Elske Dem! Der gives kvinder, som står uendelig højt over mig i skønhed og godhed, og de kunne elske Dem inderligt; men De forlanger for meget af mig. De forlanger for meget af *mig*! Husk på, hvorledes mit liv har været, husk blot på det. Fra min tidligste barndom af har jeg aldrig kendt andet end fattigdom. Min fader var en dannet mand af god familie, talentfuld, kundskabsrig, kærlig og smuk - men fattig. Min moder - dog, det er bedst, at jeg ikke taler om hende. Fattigdom, fristelser, plager, ydmygelser og savn - det er mit levnedsløb. De kan ikke forestille Dem, De, der hører til den klasse, hvis liv er så behageligt og let - De kan ikke ane, hvad folk som vi må gå igennem. Forlang derfor ikke for meget af mig. Jeg *kan* ikke være uinteresseret; jeg kan ikke lukke øjnene i for de fordele, som jeg vil have af en sådan forbindelse. Nej, det kan jeg ikke, det er umuligt!"

Gennem hendes sindsbevægelse og lidenskabelige heftighed viste der sig en ubeskrivelig sjælstilstand, som fremkaldte en

ubestemt uro hos baronetten. Hun lå endnu på gulvet ved hans fødder, snarere lige udstrakt end på knæ, hendes tynde, hvide kjole snørede sig fast sammen om hende, hendes lyse hår faldt ned over hendes skuldre, hendes store, blå øjne lyste i mørket, og hendes hænder trak i det smalle, sorte bånd omkring halsen, som om det skulle have kvalt hende.

"Forlang ikke for meget af mig," gentog hun; "jeg har været egenkærlig fra min barndom af."

"Lucy, Lucy, sig mig Deres oprigtige mening! Afskyr De mig?"

"Afskyr Dem! Nej, nej!"

"Men er der da nogen anden, som De elsker?"

Hun lo højt over dette spørgsmål. "Jeg elsker ingen i hele verden," svarede hun.

Han blev glad over hendes svar, men alligevel gjorde det og den besynderlige latter et uhyggeligt indtryk på ham. Han tav i nogle øjeblikke og sagde derpå ligesom med selvovervindelse:

"Det skal være, som De ønsker, Lucy, jeg vil ikke forlange for meget af Dem. Jeg er da også ret en romantisk gammel nar; men når De ikke afskyr mig og ikke elsker nogen anden, ser jeg ingen grund til, at vi ikke skulle blive et meget lykkeligt ægtepar. Er vi så enige, Lucy?"

"Ja."

Baronetten løftede hende op i sine arme og gav hende et kys på panden; derefter ønskede han hende i en rolig tone Godnat og forlod straks huset.

Han forlod straks huset, den gamle dåre, fordi en stærk bevægelse arbejdede i hans hjerte. Det var hverken glæde eller sorg, men en følelse, der grænsede nær op til skuffet håb, en dæmpet og utilfredsstillet længsel, der lå tungt og mørkt på

hans hjerte, som om han havde båret et lig i sin barm. Det lig, som han bar her, var de livløse rester af det salige håb, som var død ved lyden af Lucys ord. Nu havde han ende på al sin tvivl og frygt, på alle sine ængstelige forhåbninger. Han måtte ligesom andre mænd i samme alder lade sig nøje med at blive gift for sin rigdoms og sin rangs skyld.

Lucy Graham gik langsomt op ad trappen til sit lille kvistværelse. Hun stillede sit mat brændende lys på kommoden og satte sig ned på kanten af sengen, lige så stille og hvid som de draperier, der hang rundt omkring hende.

"Se så," sagde hun, "nu skal jeg ikke længere være afhængig af andre, ikke længere slide og slæbe, ikke længere tåle krænkelser og ydmygelser, ethvert spor af mit tidligere liv er forsvundet, der gives ikke længere nogen nøgle til at opdage, hvem jeg egentlig er, alt er glemt og begravet - alt, undtagen dette her, undtagen dette her!"

Hun havde bestandig holdt fast med sin venstre hånd i båndet om halsen. Hun trak det frem af sin barm, mens hun talte, og betragtede den genstand, som var gjort fast til det.

Det var hverken en lås, et miniaturportræt eller et kors, men en ring, indviklet i et aflangt stykke papir, som var dækket dels med trykte, dels med skrevne bogstaver, var gult af alder og forkrøllet, fordi det idelig vikledes op og blev rullet sammen igen.

2. Ombord på "Argus"

Den unge passager kastede sin cigarstump ud i vandet, lænede sig med albuerne på rælingen og stirrede tankefuldt på bølgerne.

"Hvor de er kedsommelige!" sagde han; "blå og grønne og mælkehvide - mælkehvide, blå og grønne. Andre variationer kender de ikke. De kan ganske vist være yderst prægtige i og for sig, men at se på dem tre måneder i træk er dog for meget af det gode, især -"

Han gjorde ikke noget forsøg på at fuldende sætningen; hans tanker blev tilsyneladende pludselig afbrudt midt i hans monolog og ledt hen til et andet sted, der lå mange mile borte.

"Den stakkels lille pige, hvor glad vil hun ikke blive!" mumlede han, mens han lukkede sit cigarfutteral op og flegmatisk tog det indhold i øjesyn. "Hvor glad og overrasket vil hun ikke blive! Den stakkels lille pige! Men det er også tre og et halvt år siden! Ja, jeg skal love for, at hun vil blive overrasket!"

Den mand, hvis samtale med sig selv vi her har anført, var omtrent femogtyve år gammel. Han havde en mørk ansigtsfarve, der var blevet endnu mere markeret af solens stråler, i hans smukke, brune øjne, som lyste frem imellem de sorte øjenhår, lå der et noget kvindeligt udtryk, og hele den nederste del af ansigtet var skjult af et kraftigt skæg. Han var høj og slankt hygget, bar vide grå klæder og en filthat, som sad skødesløst på det sorte hår. Hans navn var George Talboys, og han var kahytspassager af første klasse ombord på det gode

skib *Argus*, som var lastet med australsk uld og undervejs fra Sydney til Liverpool.

Argus havde kun meget få passagerer på første plads. Der var foruden George Talboys ikke andre end en gammel uldhandler, der med sin kone og sine døtre vendte tilbage til sit fødeland, efter at han havde samlet sig en formue i kolonierne; endvidere en guvernante på femogtredive år, der rejste hjem for at gifte sig med en mand, hun havde været forlovet med i femten år; og endelig en datter at en rig australsk købmand, en sentimental ung dame, som blev sendt til England, for at man der skulle lægge den sidste hånd på hendes opdragelse.

George Talboys var skibets liv og sjæl. Ingen vidste, hvem han var eller hvorfra han kom, men alle holdt af ham. Han sad for enden af middagsbordet og hjalp under det fortrolige måltid kaptajnen i opfyldelsen af en værts pligter, han trak champagneflaskerne op og drak med alle ved bordet; han fortalte lystige historier og lo selv så hjerteligt af dem, at det måtte have været en underlig tværdriver, som kunne have ladet være at le med, om det så kun var for selskabs skyld. Han forstod fortræffeligt at forestå et auktionsspil, en *vingt-et-un* og andre muntre selskabsspil, som det lille selskab fordrev tiden omkring kahytslampen med, og når han først havde fået sagen i gang, fordybede alle sig i den grad i den uskyldige adspredelse, at en orkan kunne være faret hen over deres hoveder, uden at de havde mærket det; men han tilstod ærligt, at han ikke havde mindste talent for whist, og at han ikke kendte en springer fra et tårn på skakbrættet.

Mr. Talboys kunne i det hele taget på ingen måde beskyldes for at være for lærd. Den blege guvernante havde gjort et forsøg

på at tale med ham om litteraturens seneste frembringelser, men han havde indskrænket sig til at trække sig i skægget og stirre stift på hende, mens han engang imellem udbrød: "Ganske vist" eller "Det har De sikkert fuldkomment ret i!"

Den sentimentale unge dame, som rejste til England for at fuldende sin opdragelse, havde fristet ham med Shelley og Byron, men han havde leet hende lige op i øjnene, som om poesi kun var til at gøre løjer med. Da uldhandleren havde sonderet ham i politikken og overbevist sig om, at han heller ikke her stak synderlig dybt, blev de alle enige om at lade ham sejle sin egen sø, og han fik da lov til at fordrive tiden, som han selv ville, med at ryge cigarer og snakke med matroserne eller ligge og drive ud over rælingen og stirre ned i vandet, mens han for øvrigt på sin måde var venlig og forekommende imod enhver. Men så snart *Argus* kun havde fjorten dage tilbage, inden hun nåede England, lagde alle mærke til, at der foregik en forandring med George Talboys. Han blev urolig og stundesløs, snart var han så overgiven, at kahytten genlød af hans stadige latter, snart var han nedslået og tankefuld. Hvor meget matroserne end holdt af ham, blev de dog til sidst kede af at skulle svare på hans evindelige spørgsmål om, hvornår man kunne vente at være i havn. Ville det ske om ti dage, om elleve dage, eller måske først om tolv eller tretten dage? Var vinden gunstig? Hvor mange knob gjorde nu fartøjet i timen? Undertiden blev han ganske ude af sig selv, stampede med foden i dækket og råbte, at *Argus* var en forbandet gammel skude, og at rederne var bedragere, fordi de havde averteret at det var et hurtigtsejlende skib. Det var ikke indrettet til passagerfarten, det duede ikke til at befordre levende væsener

med hjerte i brystet og en sjæl, som higede efter at se ende på rejsen; det kunne i det højeste være godt nok til at lastes med baller af den følelsesløse uld, som kunne ligge og rådne på søen uden at tage synderlig skade.

Solen sank ned bag bølgerne, da George Talboys hin augustaften tændte sin cigar. Matroserne havde om eftermiddagen sagt til ham, at han om ti dage kunne vente at se Englands kyst. "Jeg vil gå i land med den første båd, som lægger sig på siden af os!" udbrød han, "jeg vil sejle i land i en muslingeskal, om det behøves. Ja, når galt skal være, kan jeg minsandten også svømme i land."

Hans venner i agterkahytten lo ad hans utålmodighed, alene med undtagelse af den blege guvernante. Hun sukkede, da hun så, hvor nær timernes langsomme gang gik den unge mand til hjerte, hvorledes han skød vinglasset fra sig uden at have drukket af det, og at han fo'r op og ned ad agtertrappen, snart for at stirre ned i bølgerne, snart for at kaste sig på kahytssofaen, hvor han forgæves søgte at finde hvile.

Da den sidste røde stribe af solens lys var sunket ned bag horisonten, gik guvernanten op ad kahytstrappen for at spadsere omkring på dækket, mens vinglassene tømtes nedenunder. Hun standsede, da hun kom hen til George, og stillede sig ved siden af ham, mens hun stirrede på de falmende purpurskyer, som dækkede himlen mod vest.

Det var en meget stille og tilbageholden dame, hun tog kun sjældent del i adspredelserne i kahytten, lo aldrig og talte meget lidt, men hun og George Talboys var kommet fortræffeligt ud af det sammen på hele rejsen.

"Generer min cigar Dem, miss Morley?" sagde han og tog den ud af munden.

"På ingen måde, De må endelig ikke holde op at ryge for min skyld. Jeg kom blot op for at se på solens nedgang. Det er dog en dejlig aften!"

"Ja, ja ganske vist," svarede han utålmodigt; "men dog så lang, så gyseligt lang! Og så at tænke sig, at man skal opleve ti dage, der er endnu værre at få ende på, og ti endnu kedsommeligere nætter, førend man når land!"

"Ja, kortere bliver rejsen ikke," svarede miss Morley med et suk. "Ville De gerne have, at der ikke var så lang tid igen?"

"Om jeg ville have det?" udbrød George. "Ja, det kan De tro. Ønsker De ikke det samme?"

"Det kan jeg dog ikke sige."

"Findes der da ingen i England, som De elsker? Er der da ingen, som vil kaste længselsfulde blikke ud efter Dem ved skibets ankomst?"

"Jo, det håber jeg," svarede hun alvorligt.

Begge tav i nogen tid. Han røg sin cigar med rasende utålmodighed, som om han ved sin uro kunne have fremskyndet skibets fart, mens hun med sine melankolske blå øjne betragtede solens hendøende lys. Disse øjne så ud, som om de havde tabt deres glans ved at stirre på tættrykte bøger og fin syning, tillige måske ved hemmelige tårer, udgydt i nattens stille timer.

"Se!" udbrød George og pegede pludselig i en helt anden retning end den, miss Morley så, "der er nymånen."

Hun kastede sit blik på månens blege skive, som ikke var synderlig blegere end hendes eget gustne ansigt.

"Det er første gang vi ser den," sagde George. "Vi må ønske noget. Jeg ved, hvad *jeg* vil ønske!"

"Og hvad er det?"

"At vi snart må være hjemme."

"Og jeg ønsker, at vi ikke må se os skuffede i nogen af vore forhåbninger, når vi er kommet i land," sagde guvernanten tungsindigt.

"Skuffede i vore forhåbninger!"

Han fo'r op, som om han havde fået et slag, og spurgte, hvad hun mente med denne ytring.

"Jeg mener," svarede hun, og ordene fulgte hurtigt efter hinanden, mens hun uafbrudt gestikulerede med sine tynde hænder, "jeg mener, at nu, da denne lange rejse nærmer sig sin ende, synker håbet i mit bryst, og jeg betages af en pinefuld angst for, at alting dog til sidst vil gå galt. Den mand, som jeg rejser i møde, kan have fået ganske andre følelser for mig, eller om han også bevarer sin gamle kærlighed til mig, indtil han ser mig, vil den måske pludselig forsvinde ved synet af mit stakkels blege ansigt; for De må vide, mr. Talboys, at jeg havde ord for at være en smuk pige, da jeg for femten år siden sejlede til Sydney. Det kan også være, at verden har forandret ham, så at han er blevet egenkærlig og pengegrisk, og han tager da måske alene godt imod mig for de penges skyld, som jeg i min femtenårige tjenestetid har lagt til side. Det er jo endelig også muligt, at han er død. Han har måske været sund og rask hele tiden, men netop da den sidste uge af vor rejse begynder, får han feber, og en time førend vort skib kaster anker i Merseyfloden, er han død. Se, mr. Talboys, sådanne tanker beskæftiger mig ustandselig, slige scener svæver uafbrudt for min fantasi, og

over tyve gange om dagen gribes jeg af den største angst. Tyve gange om dagen!" gentog hun. "Men hvad siger jeg dog! Tusinde gange er slet ikke for meget sagt."

George Talboys havde stået ganske ubevægelig med cigaren i hånden, mens hun talte, og hørt så opmærksomt på hende, at han ikke engang, da hun sagde de sidste ord, havde nogen tanke tilovers for cigaren, som faldt ned i vandet, uden at han mærkede det.

"Når jeg tænker mig lidt tilbage i tiden," vedblev hun, mere til sig selv end til ham, "bliver jeg ganske besynderlig til mode ved at erindre, hvor fuld af håb jeg var, da skibet sejlede. Dengang faldt det mig aldrig ind, at jeg kunne blive skuffet, jeg tænkte kun på, hvor glade vi ville blive, når vi atter mødtes, og jeg kunne forestille mig, hvad vi ville sige, jeg kunne høre hans stemme og se hans blikke; men i den sidste måned af rejsen er mit mod sunket dag for dag, time for time; mine forhåbningsfulde drømme svinder bort, og jeg er lige så bange for, hvad der skal komme, som hvis jeg vidste, at jeg tog til England for at overvære en begravelse."

Den unge mand forandrede pludselig sin stilling og vendte sig om imod guvernanten med et uroligt blik. Hun kunne se igennem tusmørket, at hans kinder var blevet ganske blege.

"Men jeg er ikke rigtig klog!" udbrød han og slog med sin knyttede hånd på skibets side, "det er jo tåbeligt, at jeg vil lade mig skræmme. Hvorfor kommer De og taler til mig om sådanne ting? Hvorfor kommer De og gør mig så angst, at jeg er nær ved at gå fra sans og samling, netop som jeg vender hjem til den kvinde, jeg elsker, til en pige, hvis hjerte er lige så trofast som himlens lys? Jeg er lige så vis på at finde hende uforandret, som

jeg ved, at den samme sol, der i aften gik ned, i morgen vil vise sig på himlen. Hvorfor kommer De og vil sætte mig sådanne griller i hovedet, netop som jeg kan vente snart at være hos min elskede hustru?"

"Deres hustru," sagde hun, "ja, det er en anden sag. Der er ingen grund til, at mine bekymringer skulle skræmme Dem. Jeg tager til England for at mødes med en mand, jeg blev forlovet med for femten år siden. Han var dengang for fattig til at gifte sig med mig, og da jeg fik tilbud om en plads som guvernante hos en rig familie i Australien, overtalte jeg ham til at lade mig tage imod den, for at han uden at hæmmes og hindres af mig kunne søge at vinde en livsstilling, mens jeg lagde en smule penge op til hjælp for os, når vi engang kunne gifte os. Det faldt mig aldrig ind dengang, at jeg skulle blive så længe borte. Men det gik ham dårligt i England. Der har De min historie, og De vil altså nu kunne fatte, at jeg går og ængster mig. Men De behøver ikke at lade Dem smitte af mine bekymringer; hvad der er hændet mig, må henregnes til de sjældne undtagelser."

"Men min historie hører heller ikke til de almindelige," sagde George heftigt. "Som jeg siger Dem, der er kun få, som har oplevet, hvad der er faldet i min lod, uagtet jeg kan forsikre Dem om, at jeg lige til dette øjeblik ikke har næret mindste bekymring om udfaldet af min rejse. De har dog sikkert ret i, at jeg ikke har nogen grund til at dele Deres ængstelse. De har været borte i femten år, og i den tid kan der jo ske meget; men i denne måned bliver det først tre og et halvt år siden, at jeg forlod England. Hvad skulle der være foregået i et så kort tidsrum?"

Miss Morley så på ham med et tungsindigt smil, men sagde ikke noget. Hans heftige iver, hans ungdomsfriske og utålmodige karakter forekom hende så besynderlig, havde i den grad nyhedens interesse for hende, at hun så halvt beundrende, halvt medlidende på ham.

"Min smukke lille kone! Min venlige, uskyldige og kærlige lille kone! De må vide, miss Morley," tilføjede han, og hele hans væsen vidnede om, at hans sangvinske forventninger igen havde vundet overhånd; "De må vide, at da jeg sidst så det kære, elskede væsen, lå hun og sov med sit lille barn i armen. Og det eneste, som jeg efterlod hende, var et par overklattede linjer, hvori jeg fortalte hende, at hendes trofaste mand rømmede bort fra hus og hjem."

"De forlod hende, uden at hun vidste det!" udbrød guvernanten.

"Ja, jeg forlod hende, uden at hun havde mindste forestilling om det. Jeg var løjtnant ved et kavaleriregiment, da jeg første gang traf sammen med det kære væsen. Vi lå i kvarter i en søstad, hvor hun levede hos sin gamle fader, en søofficer på halv sold og ret en elendig gammel plattenslager, der var så fattig som Hjob og alene tænkte på én eneste ting. Jeg gennemskuede straks alle hans lave kneb for at fange en af os til sin smukke datter. Jeg så alle de ynkelige, foragtelige og håndgribelige snarer, som han satte ud for at få en af os lange dragonofficerer til at bide på. Det var klart for mig, af hvad grund han bad os til sine simple middagsselskaber, som han forgæves søgte at give et fint anstrøg, og hvorfor han var så villig til at traktere med dårlig portvin; jeg vidste, hvorfor han altid med så megen snuhed fik samtalen ledet hen på sin fornemme familie, hvad

hans påtagne stolthed og selvstændighed havde at sige, og hvor dybt de tårer gik ham til hjerte, som kom frem i hans rindende gamle øjne, når han talte om sit eneste barn. Han var en fordrukken gammel hykler, og han var villig til at sælge min stakkels lille pige til den højstbydende. Til lykke for mig var jeg netop på den tid den højstbydende - for min fader er en rig mand, miss Morley ... og da vi blev forelskede i hinanden, den første gang vi traf sammen, så blev der hurtigt et par af os. Min fader fik imidlertid ikke så snart at vide, at jeg havde giftet mig med en fattig pige, med datteren af en gammel forfalden søofficer på halv sold, førend han forbitret skrev til mig, at han aldrig mere ville have noget med mig at gøre, og at den årlige understøttelse, som jeg hidtil havde haft af ham, ville ophøre fra min bryllupsdag at regne. Da jeg ikke kunne tænke på at blive ved mit regiment, når jeg ikke havde andet end min gage at leve af og oven i købet skulle sørge for en smuk kone, så solgte jeg mit løjtnantspatent i den tanke, at jeg nok ville komme ind i et eller andet, førend de penge, som jeg fik for det, var brugt op. Jeg tog min unge kone med mig til Italien, og vi levede der på en stor fod, så længe mine to tusind pund varede, men så snart de var svundet ind til et par hundrede eller så omtrent, vendte vi tilbage til England, og da min kone havde en uovervindelig lyst til at bo i nærheden af sin ufordragelige gamle fader, tog vi ophold i den lille søstad, hvor han levede. Nå, næppe havde den gamle mand hørt, at jeg endnu havde et par hundrede pund til overs, førend han tog imod os med en højst påfaldende kærlighed og indtrængende forlangte, at vi skulle bo hos ham. Vi gik ind på det; for mit vedkommende skete det kun for at føje min kone, som netop dengang havde

fået en speciel adkomst til, at jeg opfyldte ethvert lune og ønske, som opstod i hendes uskyldigt sind. Vi flyttede altså ind til ham, og han flåede os nydeligt; men når jeg talte om det til min kone, trak hun blot på skuldrene og sagde, at hun nødig ville volde 'stakkels fader' bryderi. 'Stakkels fader' kunne således på kort tid sætte hele vor lille kapital over styr, og da jeg indså, at det nu blev nødvendigt for mig at se mig om efter noget, tog jeg til London og forsøgte på at få en plads som kontorist, regnskabsfører, bogholder eller noget lignende. Rimeligvis havde jeg imidlertid endnu bevaret mine drivermanerer fra den tid, jeg var dragonofficer, for jeg kunne gøre, hvad det skulle være, det var umuligt at få nogen til at tro, at jeg duede til noget, og da jeg var træt af at løbe omkring, vendte jeg nedtrykt tilbage til min kone, som jeg traf med en søn ved brystet, arving til sin faders fattigdom. Hun var så forknyt, det stakkels lille væsen, at jeg havde ganske ondt af hende, og da jeg sagde hende, at min rejse til London ikke havde ført til noget resultat, blev hun ganske ude af sig selv. Hun brød ud i en strøm af klager, sagde hulkende til mig, at jeg aldrig burde have giftet mig med hende, når jeg ikke havde andet at dele med hende end fattigdom og nød, og kaldte det en grusom synd af mig, at jeg havde taget hende til kone. Det er så sandt, som at der er en Gud over os, miss Morley, at jeg næsten gik fra forstanden over hendes tårer og bebrejdelser; jeg blev rasende forbitret på hende, på mig selv, på hendes fader, på hele verden og hvert eneste menneske i den, og jeg styrtede ud af huset med de ord, at jeg aldrig mere ville sætte min fod indenfor dets dør. Jeg gik hele den dag halvt afsindig omkring på gaderne og følte en stærk lyst til at springe i vandet, hvorved min stakkels kone

kunne få sin frihed tilbage og blive i stand til at gøre et bedre parti. Hvis jeg drukner mig, tænkte jeg, må hendes fader sørge for hende; den gamle hykler kan dog ikke nægte hende tag over hovedet, men så længe jeg lever, har hun ingen fordringer på ham. Jeg gik ned til den gamle forfaldne træbro i det forsæt at vente der, indtil det blev mørkt, og så styrte mig i vandet, men som jeg sad der og røg min pibe, mens jeg adspredt stirrede på mågerne, kom to ubekendte forbi mig, og den ene af dem begyndte at tale om guldminerne i Australien og om alle de penge, som man kunne tjene derovre. Så vidt jeg kunne forstå, skulle han sejle afsted om et par dage, og han søgte at overtale sin ledsager til at gøre ham følgeskab.

Jeg lyttede henved en time til disse mænds samtale og hørte alt, hvad de sagde, mens jeg med min pibe i munden gik bagefter dem op og ned af broen. Derpå indlod jeg mig i passiar med dem og fik nu sikker underretning om, at et skib, som den ene af de ubekendte agtede at tage bort med, ville afsejle fra Liverpool om tre dage. Denne mand gav mig alle de oplysninger, som jeg ønskede, og sagde desuden til mig, at et ungt og kraftigt menneske som jeg sikkert ville gøre gode forretninger i minerne. Denne tanke slog mig så pludseligt, at jeg blev hed i hovedet og rystede af bevægelse over alle mine lemmer. Det var i alt fald bedre at rejse til Australien end at springe i vandet. Jeg kunne jo liste mig bort fra min kone og trygt lade hende blive i sin faders hus, mens jeg tog til den nye verden for i et års tid at samle en skat, som jeg ved min hjemkomst kunne lægge i hendes skød; for så sangvinsk var jeg dengang, at jeg gjorde regning på at gøre min lykke i løbet af et år eller så omtrent. Jeg takkede manden for hans oplysninger

og gik sent om aftenen langsomt til mit hjem. Det var bitterlig koldt, men mit sind var i for stærk bevægelse til, at jeg kunne fryse, og jeg vandrede med fortvivlelsens håb i hjertet igennem de stille gader, mens sneen piskede mig i ansigtet. Den gamle mand sad og drak toddy i sin lille spisestue, og min kone sov fredeligt ovenpå med drengen ved sit bryst. Jeg satte mig ned og skrev et par ord, som underrettede hende om, at jeg aldrig havde elsket hende højere end nu, da det så ud, som jeg forlod hende, at jeg ville forsøge min lykke i den ny verden, og at jeg skulle komme tilbage for at bringe hende rigdom og glæde, hvis jeg havde held med mig, men at jeg aldrig mere ville se hende igen, hvis skæbnen gik mig imod. Jeg delte resten af vore penge - der var noget over fyrre pund - i to lige dele, lod den ene halvdel blive tilbage til hende og puttede den anden halvdel i min lomme. Jeg faldt på knæ og bad for min kone og mit barn med mit hoved hvilende på det hvide sengetæppe, som lå over dem. Jeg plejede ikke at bede meget til hverdagsbrug, men Gud ved, at denne bøn kom fra min inderste sjæl. Jeg gav hende og drengen hver et kys og sneg mig derpå ud af værelset. Døren til spisestuen stod åben, og den gamle mand sad derinde og døsede over sin avis. Han så op, da han hørte mine trin i gangen, og spurgte, hvor jeg gik hen. 'Jeg går blot ud for at ryge lidt på gaden,' svarede jeg, og da jeg plejede at gøre det, faldt det ham ikke ind at tro andet. Tre dage efter befandt jeg mig på rejsen til Melbourne; jeg havde taget plads som dækspassager, hele min bagage bestod i en minearbejders værktøj, og min hele formue beløb sig til henved syv shillings."

Talboys forlader sin hustru

"Og De havde lykken med Dem?" spurgte miss Morley.

"Ikke førend jeg i lang tid havde befundet mig i den mest fortvivlede tilstand, ikke førend jeg i den grad var blottet for alt, at jeg ofte spurgte mig selv, når jeg så tilbage på mit tidligere liv, om den pyntelige, udskejende og overdådige dragonofficer, som champagne havde været en hverdagsdrik for, virkelig også kunne være den samme mand, der nu sad på den fugtige jord og gnavede på en gammel brødskorpe i en udørk af den nye verden. Min kone, hvis trofaste kærlighed jeg trygt kunne stole på, var aldrig ude af mine tanker, det var alene hende, som gav mit tidligere liv nogen betydning, og hun var den stjerne, som spredte noget lys over min mørke fremtid. Jeg omgikkes dagligt med de værste mennesker. Jeg levede midt imellem folk, som med dyrisk vildhed hengav sig til drik og alle andre laster; men min kærlighed udøvede en lutrende indflydelse på mig og frelste mig fra at blive påvirket af min omgang. Jeg var blevet mager og udtæret, sult og nød havde næsten gjort mig til en skygge af, hvad jeg tidligere havde været, og da jeg engang så

mig selv i en stump spejlglas, blev jeg ganske forskrækket over mit eget ansigt. Men jeg kæmpede mig møjsommeligt igennem alt; min stilling var fortvivlet og håbløs, jeg blev anfaldet af gigt og feber, jeg blev af mangel og overanstrengelse så afkræftet, at jeg så døden nærme sig, men jeg arbejdede ufortrødent til det sidste, og til sidst blev min udholdenhed belønnet."

Han tog sig prægtig ud, da han således udfoldede sin kraftige og bestemte karakter og sin stolte selvfølelse over, at han havde besejret alle hindringer, og den blege guvernante betragtede ham uvilkårligt med forbavselse og beundring.

"Hvor De har været dristig og udholdende!" sagde hun.

"Dristig og udholdende!" udbrød han og lo højt af glæde; "men arbejdede jeg da ikke for den, som jeg elskede højst på jorden? Så jeg ikke hvert øjeblik i denne prøvelses mørke tid, at hendes hvide hånd vinkede mig fremad til lykkelige dage? Jeg så hende jo under mit usle sejldugstelt, hun stod hos mig med drengen i sine arme, lige så livagtig, som jeg nogensinde havde set hende i det første lykkelige år af vort ægteskab. Endelig slog befrielsens time! Det var et uhyggeligt, tåget vejr, netop for tre måneder siden, jeg stod op til halsen i ler og dynd, en tæt regn havde gennemblødt mig lige til skindet, jeg var næsten ganske afkræftet, svækket af feber og stiv i alle lemmer af gigt, da jeg lige med ét kastede en stor guldklump op med min spade, og jeg overbeviste mig snart om, at jeg var stødt på en temmelig betydelig masse af guld. I løbet af fjorten dage var jeg den rigeste mand i hele vor lille koloni. Jeg rejste i største hast ind til Sydney, solgte mit guld, som havde en værdi af henved 20.000 pund sterling, og gik to dage efter ombord på dette skib. Om ti dage - om ti dage skal jeg igen se min kone!"

"Men skrev De da ikke til Deres kone i al denne tid?"

"Det første brev, som jeg sendte hende, afgik først en uge før dette skib. Jeg kunne ikke skrive, dengang alting så så mørkt ud, jeg kunne jo umuligt skrive til hende og fortælle, at jeg kæmpede en hård kamp under de mest fortvivlede forhold og så døden for mig. Jeg ventede på bedre dage, og da de var kommet, skrev jeg til hende, at jeg ville være i England næsten på samme tid som mit brev. Jeg opgav hende adressen på en café i London, hvor hun kunne skrive til mig og underrette mig om sit opholdssted; jeg kan i øvrigt ikke tro andet, end at hun endnu stadig opholder sig i sin faders hus."

Han faldt derpå i tanker og pustede langsomt cigarrøgen fra sig, mens han grublede. Miss Morley forstyrrede ham ikke. Det sidste skær af sommerdagens lys var forsvundet, og kun halvmånens blege skin var blevet tilbage.

Efter nogen tids forløb kastede George Talboys sin cigar bort og vendte sig pludselig om til guvernanten med ordene: "Miss Morley, hvis jeg ved min ankomst til England hører, at der er hændet min kone noget, vil jeg styrte død om i samme øjeblik."

"Kære mr. Talboys, hvorfor vil De dog ikke slå disse tanker ud af hovedet? Gud er god imod os, han vil ikke pålægge os større sorger, end vi kan bære. Jeg ser måske alting i et alt for sørgeligt lys; det kommer af, at jeg under mit langtrukne, ensformige liv har haft alt for megen tid til at grunde over mine bekymringer."

"Og mit liv er i den nye verden hengået i travl virksomhed, jeg sled og slæbte og vaklede idelig imellem håb og fortvivlelse, derfor havde jeg ikke tid til at tænke på, hvorledes det gik min elskede hustru i hjemmet. Hvilken blind og sorgløs dåre har jeg dog ikke været! Der er forløbet tre og et halvt år, og i al denne

tid har jeg ikke modtaget en eneste linje, et eneste ord fra hende eller fra noget dødeligt væsen, som kender hende! Gud i Himlen! Hvad kan der ikke være sket!"

Hans sindsbevægelse var så stærk, at han med hurtige skridt gik frem og tilbage på det ensomme dæk, og guvernanten fulgte efter ham for at forsøge på at berolige ham.

"Jeg kan forsikre Dem om, miss Morley," sagde han, "at jeg ikke har følt nogen skygge af frygt, førend De her i aften talte til mig; men nu er jeg betaget af netop den sygelige hjerteangst og modløshed, som De skildrede for lidt siden. Tjen mig i at lade mig være alene, jeg må selv søge at blive herre over min sindsbevægelse."

Hun forlod ham uden at sige noget, satte sig ned ved rælingen og så ud over havet.

3. Den hemmelige skuffe

Den samme augustsol, der var gået ned bag det uhyre hav, kastede sit røde skær ned over buegangen, som fører ind til Audley Courts haver, glimrede imellem vedbendens blade ovenpå den og kastede en rød glans over det gamle urs brede skive.

Solen var glødende og purpurrød, da den gik ned. Både de store vinduer og de tindrende gitterruder flammede med en rød stråleglans; det hendøende lys flagrede på lindetræernes blade i den lange allé og forvandlede den rolige fiskepark til en blank kobberflade, selv den mørke afkrog, hvor den gamle brønd stod skjult imellem tjørne og krat, var ude af stand til at modstå det højrøde skær, hvis stråler lunefuldt spillede allevegne, så at det rustne svinghjul og de sønderbrudte planker så ud, som om de var plettede med blod.

Aftenens stilhed blev engang imellem afbrudt af en kos brølen på de rolige enge, af en forels plask i fiskedammen, af en træt fugls sidste toner eller af en fragtvognes rullen langt borte på landevejen, men denne flygtige støj bidrog kun til, at stedets ro blev endnu føleligere. Tavsheden og skumringen var næsten trykkende. Den herskende stilhed blev netop pinefuld, fordi den med så stor styrke gjorde sig gældende, og man fik ligesom en følelse af, at der et eller andet sted måtte ligge et lig inde i den grå bygning, op ad hvis mure efeuen slyngede sig - en sådan dødens ro hvilede der over alle omgivelserne.

Da klokken over buegangen slog otte, blev en bagdør i huset langsomt lukket op, og en pige kom ud i haven.

Stilheden blev dog næppe afbrudt ved, at et menneskeligt væsen viste sig; for pigen sneg sig langsomt hen over det tætte græs og smuttede ind i alleen ved siden af fiskedammen, hvor hun forsvandt under lindetræernes tætte kroner.

Hun var måske ikke i ordets egentlige forstand en smuk pige, men hendes ydre var af den slags, som man i almindelighed kalder interessant. At man fandt det interessant, havde måske sin grund i, at der i hendes blege ansigt og lysegrå øjne, fine træk og sammenpressede læber lå et udtryk af karakterstyrke og selvbeherskelse, som kun sjældent findes hos en kvinde i en alder af nitten eller tyve år. Hun ville dog efter min mening have været smuk, når ikke hendes lille, aflange ansigt havde haft den ene fejl, at det var ganske farveløst. Hendes vokshvide kinder oplivedes aldrig af et anstrøg af rødme, ikke den mindste skygge af brunt rådede bod på de lyse øjenbryns og øjenhårs fade udseende, og hendes matte, høragtige hår forhøjedes ikke af noget guldagtigt eller kastanjebrunt skær. Endog hendes påklædning led af den samme mangel; det lyseblå musselin slog over i en sygelig grå farve, og det lille silketørklæde, som var bundet om hendes hals, tabte sig i den samme ubestemte nuance.

Hun var smækker og svagt bygget, og til trods for hendes beskedne påklædning var der i hendes væsen noget, som mindede om en dannet eller fornem dames anstand og holdning; dog var hun ikke andet end en simpel bondepige. Hun hed Phoebe Marks og havde tidligere tjent som barnepige hos dr. Dawson, men da lady Audley var blevet gift med sir Michael, havde hun ansat hende hos sig som kammerpige.

Det var naturligvis en umådelig lykke, som Phoebe derved havde gjort, da hun fik tre gange så meget i løn og kun havde lidet at bestille i den vel indrettede husholdning på herregården. Hun havde derfor vakt lige så megen misundelse hos sine nærmere bekendte som mylady i de højere kredse.

En mand, som sad på kanten af den forfaldne brønd, rejste sig hurtigt op, da kammerpigen trådte ud af den mørke lindeallé og stod foran ham imellem ukrudtet og buskadset.

Jeg har ovenfor meddelt, at dette sted var meget forsømt; det lå midt inde imellem noget småkrat, ganske afsondret fra den øvrige del af haven, og det kunne alene ses fra det øverste vindue på bagsiden af husets venstre fløj. "Hvad, er det dig, Phoebe?" sagde manden og lukkede en foldekniv i, som han havde afskrællet barken på en tyk gren af en slåentorn med; "du kom så sagte og så pludselig hen imod mig, at jeg troede, du var et spøgelse. Jeg er gået hertil tværs over markerne, jeg kom ind igennem porten ved slotsgraven, og jeg satte mig her for at hvile mig lidt, inden jeg gik op på gården for at spørge, om du var kommet hjem."

"Jeg kan se brønden fra vinduet i mit sovekammer, Luke," svarede Phoebe og pegede på et åbent lille gittervindue i en af gavlene. "Jeg så, at du sad her, og gik derfor ned for at passiare med dig; vi kan bedre tale sammen her end inde i huset, hvor der altid er nogen, som lytter."

Den mand, Phoebe talte med, var en høj, bredskuldret bondeknold af et enfoldigt udseende og omtrent treogtyve år gammel. Hans mørkerøde hår voksede langt ned i panden, hans buskede øjenbryn løb sammen i ét. Og hans øjne var grågrønne; hans næse var stor og veldannet, men hans mund havde en

plump form og et dyrisk udtryk. Med sine rødmossede kinder, sit røde hår og sin tykke, kraftige hals havde han ikke så lidt tilfælles med en af de svære okser, som græssede på engene rundt omkring herregården.

Pigen satte sig rask på kanten af brønden ved siden af ham og tog ham om hans tykke hals med en af sine hænder, som var blevet hvide i hendes nye og magelige kondition.

"Er du glad over at se mig, Luke?" spurgte hun.

"Det kan du da nok begribe, min tøs," svarede han råt, mens han igen lukkede sin kniv op og begyndte at skrabe på slåentornen.

De var kødelige søskendebørn, havde været legekammerater som børn og var blevet kærestefolk i deres tidlige ungdom.

"Du ser dog ikke ud til at være meget glad," sagde pigen; "du kunne gerne se lidt på mig, Luke, og fortælle mig, om du synes, at jeg ser bedre ud efter min rejse."

"Den har ikke givet dig nogen kulør i kinderne, min pige," sagde han og kastede et skummelt blik på hende; "du er lige så bleg og hvid, som du var, da du tog bort."

"Men alle mennesker mener dog, at man får et pænt væsen ved at rejse, Luke. Jeg har været i mange fremmede lande med mylady og set de mærkværdigste steder. Du ved jo nok, at jeg lærte lidt fransk af squire Hortons døtre, da jeg var lille, og det fik jeg nu godt af; for du kan tro, det morede mig, at jeg kunne snakke med de udenlandske folk."

"Pænt væsen!" råbte Luke med en skoggerlatter; "hvem pokker bryder sig om, at du har et pænt væsen? Jeg gør det i det mindste ikke; for når du bliver min kone, så får du ingen tid til at pleje dine fine nykker, min pige. Nå, så du kan også fransk!

Gud forlade mig, Phoebe, jeg tror næsten, at du vil gå og snakke fransk med køerne, når vi engang får lagt så meget op, at vi kan fæste en lille gård."

Hun bed sig i læberne, mens hendes kæreste talte, og vendte ansigtet bort fra ham. Han gav sig til at skære og hugge i et plumpt håndgreb, som han var i færd med at lave til sin stok, og fløjtede sagte under arbejdet uden en eneste gang at se på sin kusine.

Efter at de begge i nogen tid havde iagttaget tavshed, sagde hun, men uden at vende ansigtet om til ham:

"Du kan tro, det var noget, miss Graham kunne bruge, således at rejse omkring i karet med fire heste for, med kammerpige og forrider, og med en mand, som er så forgabet i hende, at han ikke anser noget sted på hele jorden for godt nok til at trædes på af hendes fødder."

"Ja, det kunne vi nok alle bruge, Phoebe, at have fuldt op af penge," svarede Luke, "og jeg venter, min tøs, at det vil lære dig at lægge din løn til side, indtil vi bliver gift."

"Og hvad var hun i mr. Dawsons hus for ikke mere end tre måneder siden?" vedblev pigen, som om hun ikke havde hørt sin fætters bemærkninger. "Ikke andet end et tjenestetyende ligesom jeg! Hun fik sin løn og sled hårdt for den, hårdere end jeg gjorde. Du skulle blot have set hendes usle klæder, Luke - de var slidte og lappede, stoppede, vendte og sammenrimpede, skønt de rigtignok altid på en måde så godt ud, når hun gik med dem. Hun giver mig mere i løn, end hun nogensinde fik dengang af mr. Dawson. Hun står så tydeligt for mig, når hun kom ud af dagligstuen, efter at doktoren havde givet hende et

fjerdingårs løn, med et par sovereigns og en sølvskilling i hånden. Men kom nu og se hende!"

"Bryd dig bare ikke om hende," sagde Luke, "men pas dine egne sager, det er det eneste, som du har at gøre. Hvad mener du vel, min pige, om vi to lidt efter lidt kunne samle så meget, som der behøves til at forpagte en kro? Der kan tjenes en køn skilling ved sådan en kro."

Pigen sad endnu med ansigtet vendt fra kæresten, hendes hænder lå ubevægelige i hendes skød, og hendes matte grå øjne stirrede på den nedgående sols sidste purpurstribe langt nede i horisonten bag træernes stammer.

"Du skulle blot se, Luke, hvorledes hun har det inden vægge," sagde hun; "udvendig fra tager huset sig rigtignok temmelig gammelt og forfaldent ud, men du skulle bare se myladys værelser! Der er malerier med forgyldte rammer allevegne og store spejle, der når lige fra loftet til gulvet. Lofterne er også malede, det har kostet mange hundrede pund, det har husjomfruen sagt mig, og alting er gjort for hendes skyld."

"Ja, hun har rigtignok skudt papegøjen!" mumlede Luke flegmatisk.

"Du skulle have set hende, da vi var udenlands, der var altid en sværm af unge herrer omkring hende, og sir Michael var slet ikke skinsyg på dem, han var kun stolt over at se, at alle blev indtagne i hende. Du skulle have hørt hende le og passiare med dem, hun blev dem ingen af deres komplimenter og fine talemåder skyldig, som om de havde overøst hende med roser. Hvor vi kom hen, forstyrrede hun hovedet på alle, der så hende. Hendes lyse lokker strålede som guld, hun sang og spillede, malede og dansede, og havde et yndigt smil til enhver. Så længe

vi opholdt os på et sted, talte alle mennesker ene og alene om hende."

"Er hun hjemme i aften?"

"Nej, hun er taget til middagsselskab med sir Michael. De har syv eller otte miles at køre, og de kommer ikke hjem før efter elleve."

"Så vil jeg sige dig noget, Phoebe, når der virkelig er så umådelig fint der indenfor, kunne jeg nok have lyst til at se lidt på det."

"Nå, så kom da! Husjomfruen ved jo, hvem du er, og hun kan ikke have noget imod, at jeg viser dig nogle af de smukkeste værelser."

Det var næsten mørkt, da de to søskendebørn forlod krattet og med langsomme skridt begav sig op til herregården. Den dør, de gik ind gennem, førte til folkestuen, og i nærheden af den havde husjomfruen sit værelse. Phoebe Marks standsede et øjeblik for at bede husjomfruen, om hun måtte lade sin fætter se nogle af værelserne, og da hun havde fået tilladelse, tændte hun et lys ved lampen i folkestuen og gav Luke et vink om, at han skulle følge med hende over til den anden side af huset.

De lange mørke korridorer med egetræspaneler var endnu mørkere end sædvanlig i det spøgelsesagtige tusmørke, og lyset, som Phoebe bar, kastede kun et svagt skær over de brede gange, hun førte sin fætter igennem. Luke så sig af og til mistroisk om og blev næsten bange, når gulvet knagede under hans plumpe, sømbeslåede støvler.

"Det er et forbandet skummelt sted, Phoebe," sagde han, da han trådte ud af en gang og kom ind i et af de største værelser,

som endnu ikke var oplyst. "Jeg har hørt sige, at der er sket et mord her i gamle dage."

"Der er såmænd mordere nok i vore dage, hvad det angår," svarede pigen og gik op af en trappe, fulgt af den unge mand.

Hun gik ind i en stor sal, som var rigt udstyret med atlask og forgyldte sirater, og rundt omkring stod skabe, indlagte med sølv og perlemor, bronzefigurer, udskårne kunstsager, små statuer og andre kostbare prydelser, der glimrede i den svage belysning. Derpå førte hun Luke igennem et kabinet, hvis vægge var behængt med de bedste skøntryk af kobberstik efter fortrinlige malerier, og herfra kom de ind i et forværelse, hvor hun stod stille og holdt lyset op over hovedet.

Den unge mand stirrede rundt om sig med åben mund og opspilede øjne.

"Her er rigtignok dejligt," sagde han, "og det må have kostet mange penge."

"Se engang på malerierne," sagde Phoebe med et blik hen på væggen i det ottekantede værelse, hvor der hang mesterværker af Claude og Poussin, Wouverman og Cuyp. "Jeg har hørt sige, at de alene skulle være en hel formue værd. Nu kommer vi til de værelser, hvor mylady bor, hun, som engang var miss Graham." Hun trak et forhæng til side, som skjulte en dør, og da det tykke grønne klæde var skudt bort, førte hun sin forbavsede slægtning ind i et eventyragtigt boudoir og derfra til et påklædningsværelse, hvor de åbne døre i et klædeskab og en hel bunke pynt og klædningsstykker på en sofa vidnede om, at det befandt sig akkurat i den tilstand, husets frue havde forladt det i.

"Jeg må have lagt alle disse ting i orden, Luke, inden mylady kommer hjem; du kan sætte dig ned her så længe, det skal snart være besørget."

Hendes fætter så rundt om sig med kejtet forlegenhed, ganske forstyrret i hovedet over værelsets pragt, og udsøgte sig efter nogen betænkning den allersolideste stol, på hvis kant han forsigtigt tog plads.

"Jeg ville ønske, jeg kunne vise dig hendes guldstads, Luke," sagde pigen; "men det kan jeg ikke, for hun bærer altid nøglerne hos sig. Derhenne på toiletbordet står skrinet, hvor hun gemmer det."

"Hvad, er det den tingest der?" udbrød Luke og stirrede på det massive skrin, der var af valnøddetræ med indlagt messing. "Det er jo stort nok til at rumme alle de klæder, som jeg ejer."

"Og det er så fuldt, som det kan være, af diamanter, rubiner, perler og smaragder," svarede Phoebe, der, mens hun talte, havde travlt med at folde de raslende silkekjoler sammen og lægge dem én for én til rette i klædeskabet. Da hun var i færd med at ryste garneringerne ud på den sidste kjole, hørte hun noget klingre, og hun stak straks sin hånd ned i lommen.

"Nå, det kalder jeg et held," udbrød hun. "Mylady har dog engang kunnet glemme nøglerne i sin lomme. Nu kan jeg vise dig hendes guldsager og diamanter, Luke, hvis du har lyst at se dem."

"Jeg skal ikke nægte, at jeg gerne vil se dem, min pige," svarede Luke, idet han stod op fra sin stol og holdt lyset, mens hans kusine lukkede skrinet op. Han udstødte et skrig af forbavselse, da han så smykkerne glimre på de hvide atlaskes hynder. Han følte en uimodståelig lyst til at tage de fine

juvelsager i hånden, dreje dem omkring og nærmere undersøge, hvor meget de kunne være værd. Måske blev hans hjerte også grebet af en pinefuld begærlighed og griskhed ved tanken om, hvor gerne han ville have stjålet en af dem.

"Tænk dig engang, Phoebe," sagde han, mens han drejede et armbånd rundt på alle sider i sine store røde hænder, "én eneste af disse diamanter ville være nok til at gøre os lykkelige for hele livet."

"Læg det ned, Luke! Læg det straks ned!" råbte pigen ganske forskrækket; "hvor kan du dog sige sådan noget?"

Han lagde armbåndet på dets sted med et trangt suk og vedblev derpå at undersøge skrinet.

"Hvad er det der?" spurgte han straks efter og pegede på en messingknap i skrinets indfatning.

Han trykkede på den, i det samme han talte, og en hemmelig skuffe, kantet med rødt fløjl, sprang ud af skrinet.

"Nej, se dog her!" råbte Luke, fornøjet over sin opdagelse.

Phoebe Marks kastede den kjole fra sig, som hun var i færd med at lægge sammen, og gik hen til toiletbordet.

"Den skuffe har jeg aldrig før set," sagde hun, "Gud ved, hvad der kan være i den."

Der var ikke meget i den, hverken guld eller ædelstene; det hele bestod i en lille vævet barnesko, rullet sammen i et stykke papir, og en lille lysegul og silkeblød hårlok, der øjensynlig var klippet af et barnehoved.

"Nå, mylady har sådanne ting i sine hemmelige gemmer!" mumlede hun.

"Det er dog underligt, at hun lægger det snavs på et sådant sted," sagde Luke ligegyldigt.

Pigens tynde læber trak sig sammen til et besynderligt smil.

"Du skal være mit vidne på, hvor jeg har fundet dette," sagde hun og stak den lille pakke i sin lomme.

"Du vil dog aldrig være så dum og tage det juks!" udbrød den unge mand.

"Jeg vil hellere have dette her end det diamantarmbånd, som du havde lyst til at tage," svarede hun; "nu skal det ikke vare længe, Luke, førend du bliver kromand."

Phoebe gennemroder myladys hemmelige gemmer

4. På første side af *Times*

Robert Audley gik for at være advokat. Hans navn var blevet indført i listen over advokaterne, som advokat boede han i Figtree Court i Temple, og i samme egenskab havde han nydt det reglementerede antal middagsmåltider, denne så ophøjede ildprøve, gennem hvilken den juridiske kandidat arbejder sig frem til anseelse og rigdom. Såfremt alt dette kan gøre en mand til advokat, havde Robert Audley ganske sikkert krav på denne titel. Men han havde ikke haft eller forsøgt på at få nogen sag at føre i de fem år, hans navn havde stået opslået på en af dørene i Figtree Court, ja han havde ikke engang i sit stille sind ønsket, at han måtte få anledning til at optræde som advokat. Han var en smuk og lad ung mand på syvogtyve år, der lod fem være lige, og eneste søn af en yngre broder af sir Michael. Den arv, som hans fader havde efterladt ham, sikrede ham 400 pund sterling om året, og hans venner havde rådet ham til, at han skulle forøge denne indkomst ved at indtræde i advokatstanden. Efter behørig overvejelse var han kommet til det resultat, at det var langt besværligere for ham at modstå sine venners overhæng end at spise de mange middagsmåltider og leje værelser i Temple; han havde derfor valgt det sidste alternativ og kaldte sig uden at rødme advokat.

Engang imellem, når vejret var meget varmt, og han havde overanstrengt sig med at ryge af sin merskumspibe og læse franske romaner, drev han ind i Temples have og lagde sig på et skyggefuldt, svalt og køligt sted. Hændte det da, at en af de værdige dommere kom hen til ham, som han lå der med sin

nedfaldende skjortekrave og et blåt silketørklæde bundet løst omkring halsen, undlod han aldrig at fortælle dem, at han havde haft umådelig travlt og var ganske udmattet.

De gamle dommere var imidlertid ikke så lette at løbe om hjørner med og trak på smilebåndet ad dette kostelige komediespil; men de var alle enige om, at Robert Audley var et fortræffeligt ungt menneske og havde en ædel tænkemåde, omend de måtte tilstå, at han tillige var en temmelig original fyr, som med sit flegmatiske, ligegyldige væsen og sin mangel på karakterstyrke forenede en god portion bidende vittighed og fredelig humor. Han ville aldrig komme nogen vegne, det kunne der ingen tvivl være om, men lige så afgjort var det, at han ikke ville gøre nogen moders sjæl fortræd. Hans værelse tog sig ofte ud som et hundehus, fordi han havde den vane at tage omløbende og husvilde køtere hjem med sig om aftenen, når de løb hen til ham på gaden, tiltrukket af hans godmodige udseende, og fulgte bagefter ham med slavisk kærlighed.

Robert tilbragte altid jagttiden på Audley Court, skønt han ingenlunde var en Nimrod. Han travede ganske småt afsted på et stadigt, sværlemmet øg, søgte afsides liggende steder eg holdt sig i en meget ærbødig afstand fra de dygtige ryttere. Hans hest vidste lige så godt som han selv, at han ønskede alt andet end at være med i ilden.

Den unge mand havde en stor stjerne hos sin onkel og blev på ingen måde overset af sin kusine, miss Alicia Audley, der var en smuk pige til trods for sit sigøjneransigt, var munter og livsglad og havde raske manerer. Andre unge mænd ville i hans sted sikkert være faldet på den tanke, at det nok lønnede sig umagen at gøre kur til en ung dame, som var eneste arving til et smukt

gods; men det var ikke tilfældet med Robert Audley. Alicia, sagde han, var ganske vist en nydelig og munter pige uden dumme nykker, en pige af den slags, der næppe fandtes én af iblandt tusinde; men højere kunne hans begejstring ikke gå. Han var for indolent til nogensinde at falde på, at han kunne drage god nytte af sin kusines barnlige tilbøjelighed for ham. Jeg tror ikke engang, at han havde nogen nøjagtig forestilling om, hvor stor hans onkels formue var, og jeg er vis på, at han aldrig anstillede beregninger over, hvor stor en del af denne formue, der engang ville tilfalde ham. Heraf kom det, at han hverken blev fortrædelig eller forbavset, men bevarede sit sinds urokkelige ligevægt, da han en smuk forårsmorgen, omtrent tre måneder før den tid, jeg skriver om, fik efterretning om sin onkels giftermål. Et postbud bragte ham sir Michaels og lady Audleys bryllupskort, og med det fulgte et meget opbragt brev fra hans kusine, som udførligt meddelte, at hendes fader havde giftet sig med en ung pige, der ikke var ældre end Alicia selv, en komplet voksdukke, som havde lyse lokker og altid grinede; for miss Alicia var så vred, det gør mig ondt at sige det, at hun lod sig forlede til på en så plat måde at skildre den skønne, velklingende latter, der i så høj grad var blevet beundret hos den forrige miss Lucy. Robert Audley var så rolig overfor disse udgydelser, at han ikke engang lod være at ryge, mens han læste Alicias forbitrede og ideligt overkradsede brev, men uafbrudt holdt ravspidsen på sin merskumspibe i munden, der imod al sund engelsk skik var forsynet med knebelsbarter. Da han var helt færdig med brevet, under hvis læsning han havde trukket sine mørke øjenbryn sammen i panden (i forbigående sagt, den eneste måde, hvorpå han tilkendegav overraskelse), kastede han

det og bryllupskortet sindigt ned i papirkurven og lagde piben fra sig for at tage tilløb til at tænke over sagen.

"Det har jeg jo altid sagt," mumlede han, efter at have grundet i henved en halv time, "at den gamle fyr ville gifte sig igen! Nå, Alicia og mylady stedmoderen vil nok leve sammen som hund og kat. Jeg vil dog ikke håbe, at de skændes i jagttiden eller siger hinanden spydigheder ved middagsbordet; sådanne scener virker altid forstyrrende på fordøjelsen."

Formiddagen efter den aften, hvis begivenheder er fortalt i mit forrige kapitel, vandrede baronettens brodersøn omtrent kl. 12 med langsomme skridt ud af Temple, Blackfriarsward, henad City til. Han havde i et ulykkeligt øjeblik vist en trængende ven den tjeneste at sætte Audley'ernes gamle navn dag på en veksel, og da denne veksel ikke var blevet indfriet af udstederen, havde Robert fået tilsigelse om at betale den. I denne hensigt slentrede han op ad Ludgate Hill med det blå halstørklæde flagrende i den varme augustluft, og derfra trådte han ind hos en bankier, hvis hus lå i et skyggefuldt lille stræde udfor St. Pauls kirkegård og udmærkede sig ved en forfriskende kølighed, for at afslutte en handel om salget af statsobligationer for et par hundrede pund.

Da han havde bragt denne sag i orden, blev han stående på hjørnet for at se, om der ikke skulle komme en droske, som kunne køre ham tilbage til Temple, og mens han således ventede, blev han næsten rendt over ende af en ung mand på hans alder, der hovedkulds styrtede ind i den snævre gyde.

"Vær så god og se Dem lidt for!" sagde Robert i en mildt bebrejdende tone til den voldsomme fodgænger; "De kunne dog

gerne varsko én, inden De løber folk omkuld og tramper på dem."

Den fremmede stod pludselig stille, så ganske stift på den talende og gispede derpå efter vejret.

"Bob!" råbte han med en stemme, som vidnede om den største forbavselse; "jeg gik først i går nat i land i England, det er dog et mærkeligt træf, at jeg allerede skal møde dig i dag."

"Jeg har sikkert set Dem et eller andet sted før, min beskæggede ven," sagde mr. Audley og undersøgte roligt den andens bevægede ansigtstræk, "men jeg vil lade mig hænge, om jeg kan huske når eller hvor."

"Hvad!" udbrød den fremmede i en bebrejdende tone, "du vil da vel ikke sige, at du har glemt George Talboys?"

"*Nej, det har jeg ikke!*" sagde Robert med et eftertryk, som på ingen måde var sædvanligt hos ham; derpå tog han sin ven under armen, trak ham ind med sig i det skyggefulde stræde og sagde med sin gamle ligegyldighed: "Fortæl mig, George, hvorledes det er gået dig."

George Talboys tøvede ikke med at sige sin ven, hvorledes det var gået ham. Han fortalte ham den selvsamme historie, som han for ti dage siden havde meddelt til den blege guvernante ombord på *Argus*, og derpå sagde han, hed og forpustet, at han havde en pakke australske banknoter i sin lomme og agtede at veksle dem hos Messrs. ***, som for en del år siden havde været hans bankierer.

"Det var da mærkeligt, jeg kommer lige fra deres kontor," sagde Robert, "jeg vil gå derind igen med dig, vi skal få den hele sag afgjort på fem minutter."

De fik banknoterne vekslet på henved et kvarter, og Robert foreslog derpå, at de øjeblikkelig skulle gå hen til "Kronen og Scepteret" eller til "Kastellet" i Richmond, for at få noget at leve af, mens de talte om de gode gamle dage, da de var sammen i Eton. Men George sagde til ham, at inden han gik noget sted hen, inden han barberede sig, nød noget eller på nogen måde forfriskede sig efter den natterejse, som han havde foretaget med et iltog fra Liverpool, måtte han gå hen til et kaffehus i Bridge Street, Westminster, hvor han ventede at finde et brev fra sin kone.

"Så vil jeg gå derhen med dig," sagde Robert. "Det er grinagtigt at tænke sig, at du er en gift mand, George. Hvorledes kunne du dog få det dumme indfald?"

Efter at de havde sat sig op i en droske, kørte de i fuld fart gennem Ludgate Hill, Fleet Street og Strand, og på hele køreturen lettede George Talboys sit hjerte ved at fylde vennens øren med alle de vilde forhåbninger og fantasier, som havde fået et så stærkt herredømme over hans sangvinske karakter.

"Jeg vil købe mig en villa ved Themsens bredder, Bob," sagde han; "den skal alene være for min lille kone og mig, og ved du hvad, Bob, gamle dreng, vi vil også have os en yacht, og så skal du ligge på dækket og ryge, mens hun spiller på guitar og synger for os. Hun har en umådelig lighed med et af de væsener - hvad pokker er det nu, de hedder? - som lokkede gamle Odysseus i fælden," tilføjede den unge mand, hvis klassiske lærdom ikke var meget stor.

Opvarterne i cafeen i Westminster stirrede med forbavselse på den huløjede fremmede med det uragede skæg og den australske klædedragt, da han med høj røst og heftige manerer

trådte ind ad døren; men han havde i sine løjtnantsdage været stamgæst i cafeen, og da de hørte, hvem han var, løb de straks til for at spørge, hvad han ønskede.

Han forlangte ikke meget, kun en flaske sodavand, og derefter spurgte han, om der ikke var indløbet noget brev under adresse til George Talboys.

Opvarteren kom med sodavandet, inden de unge herrer havde taget plads på et køligt sted i nærheden af den ubenyttede kamin. Nej; der var ikke noget brev under det opgivne navn.

Opvarteren sagde dette med største ligegyldighed, mens han af gammel vane tørrede det lille mahognibord af.

Georges ansigt blev blegt som døden.

"Det var Talboys," sagde han; "De hørte måske ikke navnet rigtigt - T-a-l-b-o-y-s. Gå hen og se efter igen; der *må* være et brev til mig."

Opvarteren trak på skulderen, da han gik ud af værelset, og kom tilbage efter tre minutters forløb for at sige, at der ikke i hele brevkassen fandtes noget navn, som lignende Talboys. Der var ikke mere end tre breve i det hele, og de var adresseret til Brown, til Saunderson og til Pinchbeck.

Den unge mand drak sit sodavand uden at sige noget, støttede albuerne på bordet og skjulte ansigtet i sine hænder. Der var noget i hans væsen, som gjorde det klart for Robert Audley, at denne skuffelse var meget bitter, hvor ubetydelig den hele sag end kunne tage sig ud. Han satte sig overfor sin ven, men indlod sig ikke på at tale til ham.

Efter nogen tids forløb så George op, tog uvilkårligt et fedtet nummer af *Times* for den foregående dag imellem en bunke

blade på bordet og stirrede adspredt på den første side. Jeg kan ikke sige, hvor længe han sad og stirrede forvirret på to linjer i dødslisten, inden han kunne samle sine tanker så meget, at han fattede meningen; men efter at han havde siddet således i en påfaldende lang tid, skød han bladet hen til Robert Audley. Hans ansigt havde fået et sygeligt udtryk, hans mørkebrune kinder var blevet kridhvide, og med en gyselig ro pegede han på to linjer, som lød således:

> *"Den 24. ds., Helen Talboys, 22 år gammel, i Ventnor på øen Wight."*

5. Gravstenen i Ventnor

Ja, der stod det, med sort på hvidt: "*Helen Talboys. 22 år gammel*".

Da George sagde til guvernanten ombord på *Argus*, at han ville falde død om på stedet, hvis han hørte, at der var tilstødt hans kone noget, talte han af sit inderste hjerte; nu havde han hørt det værste, som kunne overgå ham, og han sad ganske ubevægelig, bleg og hjælpeløs, mens han åndsfraværende stirrede på sin vens bestyrtede ansigt.

Slaget havde ramt ham så pludseligt, at det ganske havde bedøvet ham. I sin besynderlige og forvildede sjælstilstand begyndte han forundret at anstille betragtninger over, hvad der var hændt, og hvorledes det var gået til, at to linjer i *Times* havde gjort et så gyseligt indtryk på ham.

Lidt efter lidt tabte hans sjæl endog denne ubestemte bevidsthed om den ulykke, som havde ramt ham, og derpå fulgte et pinefuldt indtryk af alle de ting, der omgav ham.

Han så den varme augustsols stråler, de støvede vinduesruder og de usle malerier på rullegardinerne, derefter opfangede hans blik en hel række teaterplakater, der sad fastklistrede på væggen og var overspyede af fluer, den polerede og tomme kamin, en skaldet, gammel mand, der sad og sov over *Morning Advertizer*, og en af stedets opvartere, som stod med slæbere på og lagde en forkrøllet dug sammen; endelig faldt hans øjne på Robert Audleys smukke ansigt, hvis træk vidnede om deltagende uro. Han havde en følelse af, at alle disse genstande antog kæmpemæssige forhold, og derpå forekom det ham, at de lidt efter lidt smeltede sammen til

mørke pletter, der svømmede forbi hans øjne. Han troede at høre en umådelig støj, som om et halvt dusin rasende dampmaskiner larmede og susede for hans øren, og til sidst havde han ikke længere nogen forestilling om noget, undtagen at et menneske eller en ting faldt om på gulvet med en dump larm.

Da han igen lukkede sine øjne op, var mørket begyndt at falde på, og han lå i et køligt, skyggefuldt værelse, hvis stilhed alene afbrødes af rumlende vognhjul langt borte.

Han så sig forbavset omkring, skønt han endnu ikke var kommet rigtigt til sig selv. Han gamle ven Robert sad ved siden af ham og røg tobak. George lå på en lav jernseng lige foran et åbent vindue, hvor der stod et blomsterbord og nogle fuglebure.

"Du har vel ikke noget imod, at jeg ryger, George?" spurgte hans ven roligt.

"Nej."

Han lå i nogen tid og så på blomsterne og fuglene, mens en kanariefugl sang en skingrende hymne til den nedgående sol.

"Plager fuglene dig, George? Skal jeg flytte dem ud af værelset?"

"Nej, jeg kan godt lide at høre dem synge."

Robert Audley bankede asken ud af sin pibe, lagde det dyrebare merskumshoved omhyggeligt op på kaminen og gik ind i det næste værelse, hvorfra han straks efter kom tilbage med en stærk kop te.

"Drik dette her, George," sagde han og satte koppen på et lille bord tæt ved vennens hovedgærde, "det vil være godt for dit hoved."

Den unge mand svarede ikke, men så sig langsomt omkring i værelset og stirrede derefter på sin vens alvorlige ansigt.

"Bob," sagde han, "hvor er vi?"

"Du er hos mig, kære ven, i Temple. Du har jo ikke fået dig din egen lejlighed endnu, så du kan lige så godt bo hos mig, mens du er her i byen."

George strøg sig et par gange med hånden over panden og sagde derpå ganske tvivlrådig, men i en rolig tone:

"Jeg tænker på den avis, jeg så i formiddags, Bob; hvorledes hænger det i grunden sammen med det?"

"Bryd dig dog ikke om den sag nu, min gamle dreng, men drik lidt te."

"Jo, jo vist, nu husker jeg det alt sammen," råbte George heftigt og fo'r op i sengen, mens han stirrede rundt omkring sig med sine indfaldne øjne. "Helen, min Helen! Min hustru, mm elskede, min eneste kærlighed! Hun er død - død!"

"George," sagde Robert og lagde sin hånd sagte på den unge mands arm, "du må dog tage i betænkning, at det slet ikke er så afgjort, at det er din kone, hvis navn du så i avisen. Der kan have været en anden Helen Talboys."

"Nej, nej!" svarede han, "alderen stemmer med hendes, og Talboys er sådan et usædvanligt navn."

"Det kan være en trykfejl for Talbot."

"Nej, nej, vist ikke! Min kone er død."

Han skød den hånd bort, Robert havde holdt ham ved, sprang ud af sengen og gik lige hen til døren.

"Hvor vil du hen?" spurgte hans ven.

"Til Ventnor for at se hendes grav."

"Men du kan jo dog ikke rejse i nat, George! Vent til i morgen, så skal jeg selv tage afsted med dig, når det første morgentog går."

Robert førte ham tilbage til sengen og nødte ham venligt til at lægge sig igen. Da dette var besørget, gav han ham en søvndyssende drik, som han havde fået af en doktor i kaffehuset i Bridge Street, hvor han straks søgte lægehjælp, da George var besvimet.

Kort efter faldt George Talboys i en tung søvn, under hvilken han drømte, at han var rejst til Ventnor, hvor han fandt sin kone i live og lykkelig, men rynket, gammel og gråhåret, og sin søn vokset op til en ung mand.

Tidligt næste morgen sad han overfor sin ven i en kupé af første klasse på et iltog, som med lynets hurtighed fo'r igennem den smukke flade egn i retning af Portsmouth.

De kørte fra Ryde til Ventnor i en brændende middagshede. Da de to unge mænd steg ud af vognen, stirrede de omkringstående på Georges hvide ansigt og uordentlige skæg.

"Hvad skal vi gøre, George?" spurgte Robert Audley. "Der er jo ikke det mindste, som kan vejlede os til at finde dem, du søger."

Den unge mand betragtede ham med et bedrøvet og forvirret blik. Den høje dragonofficer var så hjælpeløs som et lille barn, og Robert Audley, der var det ubestemteste og svageste menneske i verden, så sig nu kaldet til at handle for en anden. Robert overgik imidlertid sig selv og viste sig stillingen voksen.

"Er det ikke bedst, George, at vi spørger i et af hotellerne efter en mrs. Talboys?" sagde han.

"Hendes fader hed Maldon," mumlede George; "han kan dog umuligt have sendt hende hertil og ladet hende dø alene."

De talte ikke mere om sagen, men Robert gik hen til et hotel, hvor han spurgte efter en mr. Maldon.

"Ja," svarede man ham, "der var i det mindste endnu for ganske nylig en mand af det navn, en kaptajn Maldon, her i Ventnor. Opvarteren skal straks skaffe Dem at vide, om han er her endnu, og hvor han bor."

Der herskede stort liv i hotellet på denne tid af året, folk løb idelig ud og ind, og tjenere og opvartere løb geskæftigt omkring i salen.

George Talboys lænede sig op til dørstolpen, og hans ansigt havde næsten det samme udtryk, der havde gjort Robert så forskrækket i kaffehuset i Westminster.

Nu vidste han da, at den største ulykke var indtruffet. Hans kone, kaptajn Maldons datter, var død.

Opvarteren kom tilbage efter fem minutters forløb og sagde, at kaptajn Maldon boede i Lansdowne Cottages nr. 4.

De fandt snart huset, en uanselig bygning med buede vinduer, som vendte ud til stranden.

"Er kaptajn Maldon hjemme?" spurgte de.

"Nej," svarede værtinden, "han er gået ned til stranden med sin lille dattersøn. Vil herrerne ikke træde indenfor og hvile Dem lidt?"

George gik mekanisk bagefter sin ven ind i det lille forværelse, der var snavset, usselt møbleret og uordentligt. Rundt omkring på gulvet lå der stumper af et barns legetøj, og en kvalm tobakslugt strømmede ud fra musselinsgardinerne.

"Se her!" sagde George og pegede på et maleri over kaminen.

Det var hans eget portræt, således som han havde set ud i gamle dage, da han stod ved dragonerne. Det lignede ham

særdeles godt; han var taget af i uniform, og i baggrunden stod hans hest.

Det livligste menneske i verden ville måske næppe have været i stand til at yde den ulykkelige så god trøst som Robert Audley. Han sagde ikke et ord til den sønderknuste enkemand, men satte sig roligt ved et åbent vindue med ryggen til George.

Den unge mand gik i nogen tid forstyrret omkring i værelset, idet han snart betragtede de småsager, som lå hist og her, snart tog han dem også i hånden.

Han fandt hendes syæske, i hvilken der lå et ufuldendt arbejde; et andet sted lå hendes album med mange citater af Byron og Moore, og han genkendte straks sin egen slette håndskrift, der var også adskillige bøger, som han havde foræret hende og i en vase, som han havde købt til hende i Italien, stod en buket visne blomster.

"Hendes portræt plejede at hænge ved siden af mit," mumlede han, "Gud ved, hvor de har gjort af det?"

Siden sagde han efter henved en halv times tavshed:

"Jeg ville gerne se konen i huset; jeg har lyst til at spørge hende om -"

Han afbrød sig selv og begravede sit ansigt i hænderne.

Robert kaldte på værtinden. Det var en skikkelig, snaksom kone, der var fortrolig med sygdom og død, da mange af hendes logerende havde opgivet ånden i hendes hus. Hun beskrev omstændeligt mrs. Talboys' sidste timer, den fremmede dame var allerede på sit yderste, da hun kom til Ventnor, og døde otte dage efter; dag for dag havde den dødelige sygdom gradvis, men sikkert bragt hende nærmere til graven. "Er herren der en

slægtning af hende?" tilføjede værtinden, da George hulkede højt.

"Ja, det er hendes mand."

"Hvad!" udbrød konen, "er det ham, der kunne nænne at forlade hende og hendes smukke lille dreng uden anden støtte end hendes stakkels gamle fader? Det har kaptajn Maldon ofte talt til mig om med tårer i sine stakkels øjne."

"Jeg forlod hende ikke!" udbrød George og fortalte, hvilket liv fuldt af kamp og savn han i tre år havde ført.

"Talte hun om mig?" spurgte han; "talte hun om mig, da - da - hun lå på sit yderste?"

"Nej, hun døde så stille som et lam. Hun talte kun meget lidt i begyndelsen; men den sidste dag kendte hun slet ingen, ikke engang sin lille dreng eller sin stakkels gamle fader, der tog gyseligt på veje. Engang, da hun fantaserede, talte hun om sin moder og om den grusomme skam, som det var, at hun skulle dø på et fremmed sted. Det var ganske forskrækkeligt at høre på!"

"Hendes moder døde, da hun var et ganske lille barn," sagde George. "Det er sørgeligt at tænke sig, at hun huskede hende og talte om hende, men ikke en eneste gang nævnede mit navn."

Konen førte ham ind i det lille sovekammer, hvor hans kone var død. Han knælede ned ved sengen og kyssede hovedpuden med en sådan inderlighed, at værtinden brast i gråd ved at se det.

Mens han lå således på knæ, måske i bøn til Gud, og begravede sit ansigt i den tarvelige, snehvide hovedpude, tog hun noget ud af en skuffe. Hun gav ham det, da han rejste sig op; det var en stor hårlok, indsvøbt i sølvpapir.

"Jeg skar den af, da hun lå i sin kiste," sagde hun. "Det stakkels kære væsen!"

Han trykkede den bløde lok til sine læber. "Ja," sagde han, "det er det kære hår, som jeg så ofte har kysset, når hendes hoved hvilede på min skulder. Men tidligere krøllede det altid noget, og nu synes det at være ganske glat og lige."

"Ja, håret forandrer sig altid i sygdom," svarede værtinden. "Hvis De har lyst til at se, hvor hun ligger, skal min lille dreng vise Dem vej til kirkegården."

Lidt efter vandrede George Talboys og hans trofaste ven ud til det fredelige sted, hvor den kvinde, som George havde set smile sig i møde, når han i den fjerne koloni tænkte på hjemkomsten, lå begravet under en jordhøj med friske græstørv, som endnu næppe lå rigtigt fast.

Robert lod den unge mand være alene ved den nyligt opkastede grav, og da han efter henved et kvarters forløb vendte tilbage, bemærkede han, at George ikke havde rørt sig af stedet.

Nu så George Talboys op og sagde, at hvis der var en stenhugger i nærheden, ville han gerne tale med ham om gravstedet.

Det var meget let at finde stenhuggeren, og da George sad i hans gård midt imellem stenaffaldet, optegnede han med sin blyant følgende korte indskrift til den ligsten, som skulle oprejses på hans døde kones grav:

Helliget erindringen om

HELEN

GEORGE TALBOYS' ELSKEDE
HUSTRU

som bortkaldtes fra dette liv

DEN XXIV. AUGUST MDCCCLVII

i en alder af XXII år.

DYBT SAVNET AF SIN SØRGENDE ÆGTEFÆLLE

6. Langt, langt bort

Da George og Robert kom tilbage til Lansdowne Cottage, sagde man dem, at den gamle mand endnu ikke var kommet hjem, og de gik derfor ned til stranden for at se efter ham. Efter at de havde søgt efter ham i nogen tid, fandt de ham siddende på en bunke sten, i færd med at læse i en avis og spise nødder. Den lille dreng stod i nærheden af sin bedstefader og gravede med en spade i sandet. Det sorte flor omkring den gamle mands lurvede hat og den sorte bluse, som det stakkels barn gik med, skar George lige i hjertet. Hvor han end gik, mødte han beviser på den store sorg, som aldrig mere skulle forlade ham. Hans kone var død.

"Mr. Maldon," sagde han, da han var kommet tæt hen til sin svigerfader.

Den gamle mand så op og tabte avisen ud af hånden, idet han rejste sig fra stenbunken med et ceremonielt buk. Hans tynde hår var gråsprængt, han havde en spids, kroget næse, rindende blå øjne og et ubestemt udtryk om munden. Hans klædedragt var i en kummerlig forfatning, men han lagde øjensynligt an på at bære den med et lapset sving, en lorgnet dinglede på hans vest, som var knappet helt op i halsen, og han gik med spadserestok, men uden handsker på hænderne.

"Store Gud!" råbte George, "kender De mig ikke?"

Mr. Maldon fo'r op og blev ildrød i hovedet, da han genkendte sin svigersøn,

"Min kære dreng," sagde han med et noget sky blik, "bliv ikke vred, men lige straks kunne jeg ikke kende dig. Det er skægget,

der har forandret dig så meget. Synes De ikke også," vedblev han henvendt til Robert, "at det skæg har givet ham et helt andet udseende?"

"Gud i Himlen!" udbrød George; "er det på den måde, De tager imod mig? Jeg er kommet til England for at erfare, at min kone døde en uge, førend jeg gik i land, og så begynder De at snakke til mig om mit skæg - De, hendes fader!"

"Det er sandt," sagde den gamle mand og gned sine røde øjne, "det er et sørgeligt sammentræf, ja gyselig sørgeligt, min kære George. Når du blot var kommet hertil en uge tidligere!"

"Ja, gid jeg var!" udbrød George under et heftigt anfald af sorg. "Jeg tror ikke, at jeg ville have ladet hende dø. Jeg ville have kæmpet med døden om hende. Ja, ja! Ak, hvorfor gik *Argus* ikke under med mand og mus, så ville jeg ikke have oplevet denne dag!"

Han begyndte at gå op og ned på stranden, mens hans svigerfader så fortabt på ham og tørrede sine svage øjne med et tørklæde.

"Jeg har en stærk anelse om, at den gamle ikke har behandlet sin datter overdrevent godt," tænkte Robert, idet han holdt øje med den afskedigede løjtnant. "Han synes næsten at være bange for George, hvad grunden end kan være."

Mens den unge mand spadserede frem og tilbage i et heftigt oprør at sorg og fortvivlelse, løb barnet hen til sin bedstefader og trak ham i frakkeskøderne.

"Lad os nu gå hjem, bedstefader," sagde han. "Jeg er træt."

George Talboys vendte sig om ved lyden af den spæde stemme og så længe og alvorligt på drengen.

Han havde sin faders brune øjne og mørke hår.

"Min kære, kære dreng!" sagde George og løftede barnet op i sine arme. "Jeg er din fader, jeg er rejst langt, langt over vandet for at se dig. Vil du holde af mig?"

Den lille krabat stødte ham bort fra sig. "Jeg kender dig slet ikke," sagde han. "Jeg holder af bedstefader og af mrs. Monks i Southampton."

"Lille George er fuld af nykker, sir," sagde den gamle mand. "Han er blevet forkælet."

De gik langsomt tilbage til kaptajnens bolig, og undervejs fortalte George Talboys endnu engang sine hændelser under den skilsmisse, som alle dømte ham så hårdt for. Han talte også om de tyve tusind pund, som han den foregående dag havde bragt til bankieren. Han kunne ikke bære over sit hjerte at komme med spørgsmål om den svundne tid, og hans svigerfader fortalte ham kun, at han og hans datter et par måneder efter hans afrejse var flyttet fra den by, hvor George forlod dem, og havde taget ophold i Southampton. Hvor Helen fik nogle elever i musik. Og hvor de kom ganske tåleligt ud af det, indtil hun blev angrebet af den tærende sygdom, der lagde hende i graven. Alt var fortalt i ganske få ord, ligesom det er tilfældet med de fleste sørgelige historier.

"Drengen synes at holde meget af Dem, mr. Maldon," sagde George efter et øjebliks tavshed.

"Ja, det gør han," sagde den gamle mand og klappede hans krøllede hår. "Lille George holder virkelig meget af sin bedstefader."

"Så er det bedst, at han bliver hos Dem. Mine penge vil omtrent give seks hundrede pund om året i rente. De kan hæve hundrede pund af dem til Georges opdragelse, og resten lægger

vi op, til han bliver myndig. Det skal blive overdraget til min ven her at bringe den sag i orden, og såfremt han vil påtage sig ulejligheden, har jeg i sinde at indsætte ham til værge for drengen, som jeg dog gerne lader blive under Deres varetægt for øjeblikket."

"Men hvorfor vil du ikke selv tage dig af ham, George?" spurgte Robert.

"Fordi jeg vil sejle bort med det allerførste skib, som går fra Liverpool til Australien. Jeg vil føle mig bedre tilpas i minerne eller i urskovene, end jeg nogensinde kan vente her. Fra denne time af skiller jeg mig fra det civiliserede liv, Bob."

Den gamle mands matte øjne tindrede, da George meddelte, at han havde fattet en sådan beslutning.

"Min stakkels dreng, jeg tænker også, at det er det bedste, du kan gøre," sagde han. "Ja, det er vist det allerrigtigste. Når du kommer i andre omgivelser, når du færdes på vilde og ubeboede steder, når du … når du …" Han famlede efter ordene og brød pludselig af, da George så alvorligt på ham.

"Det forekommer mig, mr. Maldon, at De har umådelig travlt med at blive af med Deres svigersøn," sagde han i en streng tone.

"Skulle jeg ønske at blive af med den kære dreng?" udbrød han. "Ak, nej! Det er kun for hans egen skyld, højstærede, det kan De nok tænke."

"Jeg tror, at det for hans egen skyld ville være meget bedre, om han blev her i England og havde et øje med sin søn," svarede Robert.

"Men jeg siger dig jo, at det ikke kan ske," udbrød George, "jeg hader enhver tomme af denne forbandede jord, jeg længes efter

at komme bort fra den, som om den var en stor kirkegård. Jeg tager tilbage til London i aften, i morgen tidlig vil jeg straks sørge for at få mine pengesager bragt i orden, og derefter rejser jeg uden at spilde et øjeblik til Liverpool. Jeg vil føle mig lettere om hjertet, når den halve verden ligger imellem mig og hendes grav."

Førend han forlod huset, listede han sig ud til værtinden for at få yderligere oplysninger af hende om Helen.

"Var de fattige?" spurgte han; "var de i forlegenhed for penge, mens hun lå syg?"

"Nej, slet ikke," svarede konen; "skønt kaptajnen går dårligt klædt, har han dog altid fuldt op af sovereigns i sin pengepung. Den stakkels dame led ikke mangel på noget."

George følte sig lettet ved at høre dette, skønt han aldeles ikke kunne forstå, hvorfra den fordrukne løjtnant på halv sold havde kunnet få penge til alle de udgifter, som hans datters sygdom havde medført.

Han var imidlertid alt for sønderknust over den ulykke, som havde ramt ham, til at kunne tænke synderligt over nogen ting, og derfor stillede han ingen flere spørgsmål, men gik med sin svigerfader og Robert Audley ned til den dampdåd, som skulle føre dem over til Portsmouth.

Den gamle mand tog med mange ceremonier afsked med George.

"Det falder mig just nu ind," sagde han, "at du rent har glemt at præsentere mig for din ven, min kære dreng." George stirrede på ham, mumlede nogle utydelige ord og sprang ned af trappen i skibet, inden mr. Maldon fik tid til at gentage sit spørgsmål.

Dampbåden fo'r afsted, beskinnet af den nedgående sols stråler, og øens omrids tabte sig i horisonten, da de nåede den modsatte kyst.

"Det er skrækkeligt at tanke på," sagde George, "at jeg for to dage siden, netop på denne tid, sejlede ind i Liverpool, opfyldt af håbet om, at jeg snart skulle trykke hende til mit bryst, og nu rejser jeg bort fra hendes grav!"

Det dokument, der gjorde Robert Audley til værge for den lille George Talboys, blev næste morgen opsat på en prokurators kontor.

"Det er et stort ansvar, du lægger på mig!" udbrød Robert. "Hvorledes kan jeg du til værge for nogen? Jeg har jo aldrig været i stand til at bestyre mine egne sager!"

"Jeg stoler på dit gode hjerte. Bob," sagde George, "jeg ved, at du vil våge over min stakkels moderløse dreng og sørge for, at han bliver godt behandlet af sin bedstefader. Jeg tager ikke flere penge fra Georges formue, end jeg behøver for at vende tilbage til Sydney, og så begynder jeg igen på mit gamle arbejde."

Men det lod til, at George af skæbnen var bestemt til selv at være sin søns værge; for da han kom til Liverpool, hørte han, at der netop var afgået et skib til Australien, og at det næste først ville sejle om en måned. Han vendte derfor tilbage til London og lagde endnu engang beslag på Robert Audleys gæstfrihed.

Advokaten modtog ham med åbne arme, overlod ham værelset med fuglene og blomsterne og lod sin egen seng flytte ind i påklædningsværelset. Sorg gør folk så egoistiske, at George slet ikke havde noget begreb om de ofre, som hans ven

bragte for hans bekvemmelighed. Han vidste blot, at han gik en mørk fremtid i møde, og at han ikke længere havde noget at leve for. Han sad hele dagen og røg cigarer og stirrede på blomsterne og kanariefuglene, mens han med brændende iver længtes efter den tid, da han igen skulle være langt ude på havet.

Men kort før skibet skulle afsejle, kom Robert en dag hjem med hovedet fuldt af store planer. En af hans venner, der ligeledes var advokat for et syns skyld, havde i sinde at rejse til St. Petersborg for at tilbringe vinteren der, og opfordrede Robert til at gøre ham selskab. Robert ville kun opfylde hans ønske på den betingelse, at George også tog med.

Den unge mand sagde længe nej. Men da han så, at Robert på sin rolige måde var aldeles bestemt på ikke at rejse uden ham, gav han efter og samtykkede i at tage del i rejsen. "Det kan jo i grunden også være det samme," sagde han. "Jeg kan lige så godt være på det ene sted som på det andet. Når jeg blot er borte fra England, kan det være mig ligegyldigt, hvor jeg er."

Det var just ikke nogen opmuntrende måde at se sagen på, men Robert Audley var fuldkommen tilfreds med, at han havde opnået hans samtykke.

De tre unge mænd brød op under meget gunstige omstændigheder og havde anbefalingsbreve med sig til de mest ansete mænd i Ruslands hovedstad.

Førend Robert forlod England, skrev han til sin kusine Alicia og fortalte hende, at han havde i sinde at rejse udenlands med sin gamle ven George Talboys, som han nylig var truffet sammen med efter mange års forløb, og som for kort tid siden havde mistet sin kone.

Alicias svar indløb med omgående post og lød således:

"Kære Robert!
Det er rigtig grusomt af dig at fare afsted til det rædsomme St. Petersborg, førend jagttiden er begyndt. Jeg har hørt, at næsen fryser af på folk i det gyselige klima, og da du er begavet med en særdeles lang næse, vil jeg råde dig til at tage hjem, inden den strenge vinter falder på. Hvorledes er den unge mr. Talboys? Hvis han er et pænt menneske, kan du tage ham ud med dig på herregården, når I er kommet tilbage fra jeres rejse. Fra lady Audley skal jeg bede dig om at købe hende et par zobelskind. Det kommer ikke an på prisen, når de blot er så smukke, som det er muligt at få dem. Fader er aldeles forgabt i sin nye kone, og hun og jeg kan slet ikke komme ud af det sammen. Du må dog ikke tro, at hun fører sig mindre godt op imod mig, for hun søger at insinuere sig hos alle mennesker; men hun er så barnagtig og enfoldig, og det står næppe i hendes magt at være anderledes.
Vær forvisset om, kære Robert, at jeg altid forbliver

Din hengivne kusine,

Alicia Audley."

7. Efter et års forløb

George Talboys havde nu været enkemand i et år. Det brede flor omkring hans hat faldt i det brune og røde, og da en af de sidste varme dage i det næste års august lakkede imod enden, sad han og røg cigarer i den rolige lejlighed i Figtree Court, ligesom han havde gjort for et år tilbage, da den skrækkelige sorg var ny for ham, og da alt, hvad han traf på, enten det var en ubetydelighed eller noget af vigtighed, forekom ham at være opfyldt af den ene store ulykke, som havde ramt ham.

Men den høje ex-dragon havde overlevet sin sorg i et helt år, og hvor hårdt det end kan være at sige det, må jeg tilstå, at han ikke så være ud for det. Gud alene ved, hvilken indre forandring der kan være foregået ved det slag, som så bittert skuffede alle hans forhåbninger. Gud alene ved, hvor ofte Georges retskafne hjerte er blevet pint af fortærende samvittighedsnag og selvbebrejdelser, når han lå vågen om natten og tænkte på, at han havde forladt sin kone for at jage efter en rigdom, som hun aldrig oplevede at dele med ham.

Mens de var udenlands, vovede Robert engang at lykønske ham til, at han havde fået sit gamle humør tilbage. Han brød ud i en bitter latter.

"Du har sikkert hørt, Bob," sagde han, "at flere af vore kammerater, som blev såret i Indien, kom tilbage med kugler i livet. De talte ikke om det, de var raske og muntre, og de så måske lige så godt ud som du og jeg; men ved den ubetydeligste forandring i vejret eller atmosfæren vendte den gamle smerte tilbage i deres sår og voldte dem lige så stor pine, som de

nogensinde havde følt på valpladsen. Jeg har fået mit sår, Bob, jeg bærer endnu kuglen i mit legeme, og den vil blive der, indtil jeg lægges i min kiste."

De var vendte tilbage fra St. Petersborg om foråret, og George havde igen taget ophold i sin gamle vens lejlighed, som han kun forlod nu og da for at besøge sin lille dreng i Southampton. Når han tog derhen, var han altid fuldt bepakket med legetøj og slikkeri; men den lille George blev alligevel ikke rigtig fortrolig med sin fader, og den unge mand sørgede dybt ved den tanke, at selv hans barn var tabt for ham.

"Hvad kan jeg gøre?" tænkte han. "Tager jeg ham bort fra hans bedstefader, vil han blive bedrøvet, og lader jeg ham blive hos ham, vil han vokse op som en fremmed for mig og holde mere af den fordrukne gamle hykler end af sin egen fader. Men hvad skulle også en uvidende dragonofficer som jeg kunne stille op med et sådant barn? Jeg kunne jo ikke lære ham andet end at ryge cigar og drive omkring med hænderne i lommerne."

Det første år var altså forløbet siden hin 30. august, da George havde læst bekendtgørelsen om sin kones død i *Times*, og den unge mand lagde nu sine sorte klæder af og tog det forslidte flor af hatten. Sørgeklæderne blev lagt ned i den kuffert, hvor han opbevarede en pakke af sin kones breve og den hårlok, som var klippet af hendes hoved efter hendes død. Robert Audley havde aldrig set hverken brevene efter den lange, silkebløde hårlok, og George havde heller aldrig nævnt sin døde hustrus navn siden deres ophold i Ventnor, hvor han erfarede de nærmere omstændigheder ved hendes sidste kamp.

"Hør, George, jeg vil i dag skrive til min kusine Alicia," sagde den unge advokat på den omtalte 30. august. "Har du tænkt på,

at det i overmorgen er den 1. september? Jeg vil lade hende vide, at vi begge to kommer ud til herregården for at gå på jagt en uges tid."

"Nej, nej, Bob! Tag du alene derud; de bryder sig ikke om at se mig, og jeg vil hellere ..."

"Begrave dig selv i Figtree Court uden andet selskab end mine hunde og kanariefugle! Nej, George, det bliver der ikke noget af."

"Men jeg bryder mig ikke om at gå på jagt."

"Tror du da, at jeg bryder mig om det?" udbrød Robert med den åbenmundethed, som klædte ham så godt. "Jeg kender jo ikke en agerhøne fra en due, og jeg ville være lige glad, om det var den 1. april i stedet for den 1. september. Jeg bar aldrig skudt en fugl i hele mit liv, og alt det udbytte, jeg har haft af jagten, består i, at min skulder er blevet øm af at slæbe på geværet. Jeg tager alene til Essex for at få frisk luft, leve godt og se min onkels ærlige, smukke ansigt. Denne gang har jeg dog endnu noget andet i kikkerten, da jeg længes efter at se min nye tante, som jo skal være et rent vidunder af en blond skønhed. Tager du med mig, George?"

"Ja, hvis du endelig vil have det."

Den ro, som var kommet over George efter det første voldsomme udbrud af hans sorg, gjorde ham så føjelig som et barn, og han rettede sig altid efter sin vens ønsker. Han var villig til at gå, hvorhen det skulle være, og til at gøre, hvad det skulle være; selv morede han sig aldrig, ligesom han heller aldrig søgte nogen adspredelse, men han deltog i de andres fornøjelser med den håbløse, rolige og tilbageholdne resignation, som var ejendommelig for hans ligefremme

karakter, og lod aldrig en klage høre. Den påtænkte udflugt stødte imidlertid på en anden hindring, for den næste post bragte et brev fra Alicia Audley med underretning om, at de to unge herrer ikke kunne blive modtaget på herregården.

"Vi har sytten gæstekamre," skrev den unge dame, og hendes skrift bar præg af hendes harme, "men alligevel kan du ikke komme, kære Robert, for mylady har fået den idé i sit dumme hoved, at hun er for syg til at modtage fremmede (hun er for øvrigt ikke mere syg end jeg, og hun kan ikke have herrer - 'lange, ubehøvlede mennesker', siger hun - i huset. Jeg må bede dig om at gøre en undskyldning for din ven, mr. Talboys, og sige ham, at fader venter at se både dig og ham inden jagttiden er udløbet."

"Myladys nykker skal på ingen måde holde os borte fra Essex," sagde Robert, mens han lagde brevet sammen til en fidibus for at tænde sin store merskumspibe med det. "Jeg skal sige dig, hvad vi gør, George. Der er en prægtig kro i Audley og fuldt op af fisk rundt omkring; vi vil tage derud og more os en uges tid. Det er meget bedre at fiske end at gå på jagt, man behøver blot at ligge på en bænk i båden og holde øje med snøren. Det bider rigtignok kun sjældent, men det er alligevel umådelig morsomt."

Mens han talte, holdt han det sammenfoldede brev hen til den svage flamme, som hævede sig over kaminristen; men han skiftede pludselig sind, rullede uvilkårligt brevet op igen og glattede det krøllede papir med hånden.

"Stakkels lille Alicia," sagde han tankefuldt; "det er i grunden ikke smukt at behandle hendes breve på en så flot måde. Jeg vil gemme det." Med disse ord lagde han brevet igen ind i

konvolutten og kastede det hen i en hylde oven på sit skrivebord, netop i det rum, som var mærket med påskriften: "Vigtige sager". Gud må vide, hvilke vigtige aktstykker der opbevaredes i dette rum, men så meget tror jeg dog at kunne sige, at de næppe indeholdt noget, som var af stor betydning i juridisk henseende. Hvis nogen dengang kunne have sagt den unge advokat, at en så ubetydelig ting som hans kusines brev engang skulle blive et led i den forskrækkelige beviskæde, der langsomt dannede sig i den eneste kriminelle sag, han nogensinde fik at gøre med, ville mr. Robert Audley måske have trukket øjenbrynene lidt højere op end sædvanlig.

De to unge mænd forlod altså London den næste dag med vadsæk, fiskestænger og medetøj, og da de nåede den uregelmæssige, gammeldags og næsten forfaldne landsby Audley, var der endnu god tid til at bestille en solid middagsmad.

Audley Court lå omtrent tre fjerdingvej fra landsbyen, helt nede i en dal, således som jeg tidligere har fortalt, og omgivet af frodige træer. Man kunne alene komme derned gennem en tværvej, der på begge sider var beplantet med træer og holdt i en lige så smuk stand som alleerne i en godsejers park. Trods al sin landlige skønhed var det dog et temmelig skummelt sted for et så strålende væsen som den forrige miss Lucy Graham. Men den gavmilde baronet havde forvandlet det indre af den gamle grå bygning til et lille palads for sin unge kone, og lady Audley lod til at være lige så lykkelig over det som et barn, der er omgivet af nyt og kostbart legetøj.

Hendes uventede lykke havde ingen forandring gjort på hende, hun bragte lys og lykke med sig overalt, hvor hun kom,

ligesom i gamle dage, da hun befandt sig i en afhængig stilling. Uagtet miss Alicia ikke lagde skjul på, at hun ringeagtede sin barnagtige og letsindige stedmoder, var Lucy dog mere afholdt og mere beundret end baronettens datter. Det var netop hendes barnlige væsen, som øvede en uimodståelig tryllekraft på alle. Barnets uskyldighed og ærlighed lyste ud af lady Audleys smukke ansigt, af hendes store og klare blå øjne. Hendes rosenlæber, fint dannede næse, rige, lyse lokker og mange andre fortrin bevirkede i forening, at hendes skønhed havde et sjældent præg af ungdomsfriskhed og livskraft. Hun sagde selv, at hun var toogtyve år gammel, men man kunne næppe tro, at hun var over sytten. Når man så hendes slanke skikkelse, der gerne var overlæsset med svært fløjl og stiv, raslende silke, så at hun tog sig ud som et barn, der var pyntet til en maskerade, blev man af hendes ungdommelige udseende fristet til at tro, at hun nylig havde hørt op at lege med dukker. Alle hendes fornøjelser var barnlige. Hun kunne ikke fordrage at læse eller at hengive sig til nogen som helst åndelig beskæftigelse, men holdt meget af selskab. I mangel af andre tog hun til takke med Phoebe Marks og talte ofte fortroligt med hende. Hun kunne ligge hele timer på en af sofaerne i sit prægtige toiletværelse og afhandle med pigen om, hvilken facon hun skulle give en ny kjole, bestemt for det næste middagsselskab, og når hun blev træt af denne underholdning, lod hun juvelskrinet hente, satte det ved siden af sig på det atlaskes betræk og spredte sir Michaels presenter ud i skødet, mens hun fortalte pigen, hvor kostbare disse skatte var, som hun aldrig blev ked af at beundre.

Mylady havde deltaget i flere baller i Chelmsford og Colchester, og hun var øjeblikkelig blevet erklæret for

grevskabets første skønhed. Det ville i det hele taget næppe have været muligt i hele Essex at finde et væsen, som var mere begunstiget af lykken end den forrige Lucy Graham. Hun indtog en høj stilling og havde et elegant hus, hun fik ethvert lune tilfredsstillet, ethvert indfald opfyldt, hun blev beundret og båret på hænderne overalt, hvor hun kom, hun blev tilbedt af en gavmild ægtefælle, som havde tilstået hende en anselig sum i nålepenge, og hun havde ingen fattige slægtninge, som kunne plage hende med fordringer om penge eller anbefalinger.

Da de to unge mænd var kommet til Audley, tog de efter bestemmelsen ind i byens kro, der hed *Solen*, og bestilte et middagsmåltid, som de nød i ro og mag i værtens private dagligstue. Den friske landluft blæste ind til dem gennem de åbne vinduer, mens de spiste. Det var et yndigt lejr. På træernes løv viste der sig hist og her svage glimt af efterårets tidligste farver, det gule korn stod endnu på nogle af markerne, mens det på andre, hvor høsten var i fuld gang, faldt under den blanke le, og på de smalle veje så man store vogne, belæssede med den rige guldgrøde, som blev trukket i hus af kraftige arbejdsheste med brede bringe. Enhver, som har været indespærret i London i de hede sommermåneder, føler et næsten ubeskriveligt velvære i den første tid, han tilbringer på landet. Således gik det også George Talboys, og han kom herved i en stemning, der grænsede nærmere til glad livsnydelse, end han nogensinde havde kendt, siden hans kone døde.

Klokken slog fem, da de to unge mænd havde endt deres middagsmåltid.

"Sæt din hat på, George," sagde Robert Audley; "de spiser ikke til middag på herregården før kl. syv, vi vil altså have tid til at

drive derhen og tage det gamle sted med dets beboere i øjesyn."

Værten, som var kommet ind i værelset med en flaske vin, så i vejret, da den unge mand sagde dette.

"Tag mig ikke min frihed ilde op, mr. Audley," sagde han, "men jeg kan lade Dem vide, at De vil spilde Deres tid, hvis De nu går til herregården for at hilse på Deres onkel. Sir Michael, mylady og miss Alicia er alle sammen taget til væddeløbet i Chorley og de kommer næppe hjem før henad kl. otte. De må her forbi for at komme hjem."

Under disse omstændigheder var det naturligvis ingen nytte til at gå til herregården, og de to unge mænd besluttede derfor at spadsere lidt omkring. De vandrede igennem landsbyen, tog kirken i øjesyn, gik hen og undersøgte de vandløb, hvor de skulle fiske den næste dag, og fordrev på denne måde tiden, indtil klokken var over syv. Den var omtrent et kvarter over syv, da de vendte tilbage til kroen, og efter at de havde tændt deres cigarer, satte de sig ved et åbent vindue for at betragte den fredelige egn.

Man hører næsten dagligt tale om, at der er begået mord på landet, både rå, blodtørstige drab og lumske snigmord. Snart er det en slægtnings hånd, som har tilberedt en langsomt dræbende gift, snart er det en stimand, som pludselig slår sit offer til jorden med voldsomme, grusomme slog af en kølle, og redskabet for sin ugerning har han netop taget fra en løvrig eg, hvis skygge lovede *fred*. I det grevskab, jeg taler om, viste man mig engang en eng, hvor en ung landmand på en stille sommeraften, oven i købet en søndag, havde myrdet en ung pige, som havde skænket ham sit hjerte og sin tro, og alligevel hvilede der endnu *fred* over dette sted, der var besudlet af en så

skændig dåd. Der er ikke i den værste røverhule blevet forøvet nogen forbrydelse, uden at der kan opvises et sidestykke til den i den milde landlige ro. Men desuagtet gribes vi, når vi hensættes i naturens skød, af blide stemninger og en vemodig længsel, som vi alene kan forklare af stedets *fred*.

Mørket var allerede begyndt at falde på, da gigger, wienervogne og jagtvogne, imellem hvilke de mindre landmænds køretøjer tog sig endnu plumpere ud end sædvanligt, begyndte at rulle igennem byens gade og forbi *Solens* vinduer, og endnu mørkere var det, da en åben vogn med fire heste for lige med ét kørte frem under kroens svajende skilt.

Det var sir Michael Audleys halvkaret, der så pludselig holdt stille udenfor den lille kro. Seletøjet på en af de forreste heste var kommet i ulave, og den tjener, som red på den, steg af for at bringe det i orden.

"Det er jo min onkel!" råbte Robert Audley, da vognen holdt stille. "Jeg vil gå ned og hilse på ham."

George tændte en ny cigar og så i skjul bag gardinerne ned på det lille rejseselskab. Alicia kørte baglæns, og selv om det var mørkt, kunne han dog se, at hun var en smuk brunette; men lady Audley sad på det andet sæde, på den side, som var længst fra kroen, og det var ham ikke muligt at skimte de uforlignelige lyse lokker, han havde hørt så meget om.

"Nej, er det dig, Robert!" udbrød sir Michael, da hans brodersøn trådte ud af kroen. "Det kalder jeg en overraskelse!"

"Du må ikke tro, kære onkel, at jeg er kommet herud for at trænge mig ind på herregården," sagde den unge mand, da baronetten trykkede ham i hånden på sin gamle hjertelige

måde. "Jeg er jo barnefødt i Essex, som du ved, og på denne tid af året får jeg i reglen et anfald af hjemve; derfor er George og jeg taget herned, og vi har lagt os ind i kroen for at fordrive et par dage med at fiske."

"George - hvilken George?"

"George Talboys."

"Hvad, er han kommet med?" udbrød Alicia. "Nej, hvor det glæder mig; for jeg skal ikke nægte, at jeg er umådelig begærlig efter at se den smukke unge enkemand."

"Er det virkelig sandt, Alicia?" sagde hendes fætter. "Så vil jeg løbe op og hente ham og straks præsentere ham for dig."

Lady Audley havde ved sit barnlige, sorgløse væsen vundet et så fuldstændigt herredømme over sin hengivne ægtefælle, at baronettens øjne sjældent var længe bortvendte fra hans kones smukke ansigt. Da Robert stod i begreb med igen at gå ind i kroen, behøvedes der som en følge heraf ikke andet end den svageste rynke over Lucys øjenbryn i forening med et henrivende udtryk af træthed og angst, for at underrette hendes mand om, at hun ikke ønskede at blive besværet med mr. George Talboys' præsentation.

"Det er ikke værd at gøre det i aften, Bob," sagde han. "Min kone er noget træt af vor lange udflugt. Tag din ven med dig i morgen til middag, så kan han og Alicia stifte bekendtskab med hinanden. Gå om til den anden side og hils på lady Audley; så kører vi hjem."

Mylady var så gyselig træt, at hun blot kunne sende sin nevø et sødt smil og række ham en fin lille hånd med handske på.

"Så har vi altså den fornøjelse at se Dem i morgen, og det er en aftale, at De tager Deres interessante ven med Dem?" sagde

hun med sagte og mat stemme. Hun havde været en genstand for alles hyldest under væddeløbet og havde overanstrengt sig ved at fortrylle det halve grevskab.

"Det er dog mærkværdigt, at hun ikke trakterede dig med sin evindelige latter," hviskede Alicia, da hun bøjede sig ud af vogndøren for at sige Godnat til Robert. "Men jeg kan tænke, at hun vil gemme den fornøjelse for dig til i morgen. Det er vel en selvfølge, at du er blevet lige så forgabet i hende som alle de andre?" tilføjede den unge dame i en noget vranten tone.

"Hun er unægtelig yderst indtagende," mumlede Robert med stille beundring.

"Ja, naturligvis! Nå, endelig har jeg da engang hørt dig omtale en dame på en net måde! Det er ganske vist et fremskridt, Robert, men det gør mig ondt for din smag, at du alene kan blive begejstret for voksdukker."

Stakkels Alicia havde haft mange sammenstød med Robert på grund af hans ejendommelige temperament, som satte ham i stand til at vandre igennem livet med fuldkommen tilfredshed og stille glæde, uden at der nogensinde sporedes en gnist af begejstring hos ham over noget som helst.

"At han nogensinde skulle blive forelsket," tænkte den unge pige undertiden, "ville da være aldeles urimeligt. Om alle jordens skønheder blev stillede op for ham og ydmygt ventede på, at han ligesom storsultanen skulle behage at kaste sit lommetørklæde til en af dem, ville han blot slå en rynke i sin pande og sige til dem, at de kunne gramse om det."

Men denne gang var Robert dog for første gang i sit liv næsten begejstret.

"Hun er det dejligste lille væsen, som man kan se for sine øjne, George," udbrød han, da han kom ind til sin ven igen, efter at vognen var kørt. - "Du skulle have set hendes blå øjne, hendes gule lokker, hendes indtagende smil, hendes feagtige hat, under hvilken en fylde af violer og glimrende dugdråber bævrede frem imellem en hel sky af gaze. George Talboys, det er gået mig ligesom helten i en fransk roman; jeg er blevet forelsket i min tante."

Enkemanden sukkede blot og pustede heftigt cigarrøgen ud gennem det åbne vindue. Han tænkte måske på de længst forsvundne dage (for vel var der ikke forløbet stort mere end fem år, men ham forekom det at være en hel evighed), da han første gang så den kvinde, for hvem han havde båret flor om sin hat for tre dage siden. Alle de gamle, uforglemmelige følelser vendte tilbage, og for hans blik svævede atter det sted, hvor de var kommet til udbrud. Han drev igen omkring med sine kammerater på den forfaldne skibbro i den forfaldne søstad og hørte på det gyselige musikkorps med en hornblæser, som spillede halvanden tone for lavt. De gamle melodier lød igen for hans øren, og han så *hende* komme trippende hen til ham ved sin gamle faders arm, mens hun gav sig udseende af alene at høre på musikken og slet ikke lod til at mærke, at et halvt dusin kavaleriofficerer beundrende gabede på hende. Han kunne så tydeligt huske, hvor nydelig og indtagende hun så ud, mens hun stod således med påtagen alvor og ligegyldighed! Han blev atter betaget af sin gamle idé om, at hun var for skøn for denne jord og dens gerning, og at man i hendes nærværelse hævedes til en højere tilværelse og indåndede en renere luft. Og siden den tid havde hun været hans kone, hans barns moder! Nu lå hun på

den lille kirkegård i Ventnor, og det var kun et år siden, at han havde bestilt hendes ligsten. Stille tårer faldt langsomt ned på hans vest, da han stod i det rolige mørke værelse og tænkte på alt dette.

Lady Audley følte sig så udmattet, da hun kom hjem, at hun bad sig fritaget for at deltage i middagsmåltidet og straks trak sig tilbage til sit toiletteværelse, ledsaget af sin kammerpige, Phoebe Marks.

Hun var noget lunefuld i sin adfærd imod denne pige. Snart behandlede hun hende med den største fortrolighed, snart var hun fornem og tilbageholden, men hun sparede ikke på presenter, og pigen havde al grund til at være tilfreds med sin stilling.

Denne aften var hun overordentlig oprømt trods sin træthed og gav en livlig beskrivelse af væddeløbet og af de folk, som hun var truffet sammen med.

"Alligevel er jeg umådelig træt, Phoebe," sagde hun omsider. "Jeg er bange for, at jeg må se gyselig ud efter at have tilbragt en hel dag i den brændende solhede."

Der stod tændte lys på begge sider af det spejl, lady Audley hægtede sin kjole op foran. Mens hun talte, stirrede hun med sine lyse og klare blå øjne på kammerpigen, og om hendes rosenrøde, barnlige læber spillede der et skælmsk smil.

"De er lidt bleg, mylady," svarede pigen, "men De ser lige så smuk ud som altid."

"Det har du ret i, Phoebe," sagde hun, mens hun kastede sig ned i en stol og overlod sine lokker til pigen, som stod parat med børsten i hånden for at ordne det prægtige hår til natten.

"Ved du hvad, Phoebe, jeg har hørt folk sige, at du og jeg ligner hinanden."

"Det har jeg også hørt, mylady," sagde pigen roligt, "men det må være nogle meget dumme mennesker, som siger det, for Deres Nåde er en fuldendt skønhed, og jeg er kun en stakkels simpel bondepige."

"Nej, på ingen måde," svarede den lille dame stolt, "du ligner mig virkelig; dine ansigtstræk er meget nette, og du mangler kun et par røde kinder. Mit hår er lysegult og glimrende, og dit falder i det askegrå; mine øjenhår og øjenbryn er mørkebrune, og dine, min kære Phoebe - det gør mig virkelig ondt at måtte sige det - er næsten hvide; du har en gusten teint, og min er klar og lyserød. Men en flaske af den hårfarve, der idelig averteres i bladene, og en krukke sminke ville ganske sikkert gøre dig lige så smuk, som jeg nogensinde har været."

På denne måde passiarede hun længe, idet hendes tanker gik fra den ene ubetydelige genstand til den anden, og til sidst morede hun sin pige med at gøre nar af dem, som hun havde set ved væddeløbet. Da hendes steddatter kom ind i toiletteværelset for at sige godnat til hende, traf hun pigen og fruen i en skoggerlatter over en af dagens tildragelser. Alicia, som aldrig var familiær med tjenestefolkene, trak sig tilbage i største harme over myladys upassende opførsel.

"Glat mit hår lidt mere endnu, Phoebe," sagde lady Audley, hver gang pigen var i færd med at lægge børsten fra sig; "jeg vil nok snakke lidt længere med dig."

Til sidst lod hun dog Phoebe gå, men pigen var næppe ude af stuen, førend der blev kaldt på hende. "Phoebe Marks," sagde mylady, "jeg har en tjeneste at bede dig om."

"Som De befaler, frue."

"Du må rejse til London i morgen tidlig med det første tog for at besørge noget for mig. Du kan med det samme tage dig en fridag, da jeg ved, at du har venner inde i byen, og jeg skal give dig fem pund, hvis du gør, hvad jeg ønsker, og ikke taler om det til noget menneske."

"De kan stole på mig, frue."

"Se efter, om døren er rigtigt lukket, og kom så hen og sæt dig ned hos mig på skamlen der."

Pigen gjorde, hvad der blev sagt til hende. Lady Audley klappede pigens askefarvede hår med sin fyldige hvide hånd, der glimrede af juveler, mens hun i nogen tid sad hensunket i tanker.

"Nu skal du høre, hvad det er, Phoebe. Det er den simpleste ting af verden, som jeg vil bede dig om at udrette for mig."

Sagen var virkelig så simpel, at det hele var aftalt på fem minutter, og lady Audley trak sig derpå tilbage til sit soveværelse, hvor hun krøb sammen under det bløde edderdunstæppe i den lune seng. Hun var et forfrossent lille væsen, som holdt meget af at svøbe sig rigtig godt ind i atlask og pelsværk.

"Kys mig, Phoebe," sagde hun, da pigen ordnede sengeomhænget. "Jeg kan høre sir Michael komme ude i forværelset, det er bedst, at du siger til ham, at du rejser til London i morgen tidlig med det første tog for at tage ind til madame Frederick og hente min nye dragt, som jeg skal have på til middagsselskabet i Morton Abbey."

Klokken var over ti, da lady Audley næste morgen kom ned til morgenbordet. Mens hun drak sin kaffe kom en tjener ind med

et forseglet brev og en bog, hvori hun skulle kvittere for modtagelsen.

"En telegrafisk depeche!" udbrød hun; for ordet "telegram", der er mere bekvemt, var dengang endnu ikke opfundet. "Hvad kan det være om?"

Hun stirrede forskrækket på sin mand med opspilede øjne og syntes næsten bange for at åbne depechen. Konvoluttens udskrift lød på miss Lucy Graham hos mr. Dawson, og doktoren havde ladet depechen bringe fra landsbyen til herregården.

"Læs den, min kære," sagde han, "og vær ikke ængstelig; det er jo slet ikke sagt, at efterretningen er af vigtighed."

Depechen nar afsendt fra mrs. Vincent, den institutbestyrerinde, som havde anbefalet miss Lucy Graham til Dawsons familie. Hun var farligt syg og bad indtrængende sin gamle elev om at besøge sig.

"Den stakkels sjæl! Hun har altid haft i sinde at efterlade mig, hvad hun ejer," sagde Lucy med et bedrøvet smil. "Hun har aldrig fået at vide, hvilken forandring der er foregået i mine forhold. Kære sir Michael, jeg er nødsaget til at rejse ind til hende."

"Ja, det er du ganske bestemt, kære. Har hun været god imod dig, da du var en stakkels fattig pige, kan hun fordre, at du ikke glemmer det under lykkeligere forhold. Tag dit tøj på, Lucy, vi har endnu tid til at komme afsted med ekstratoget."

"Tager du da med mig?"

"Naturligvis, min kære pige. Tror du, at jeg vil lade dig rejse alene?"

"Jeg tænkte nok, at du ville følge med," sagde hun tankefuldt.

"Har din veninde opgivet sin adresse?"

"Nej, men hun boede i Crescent Villa i West Brompton i al den tid, jeg kendte hende, og der er ingen tvivl om, at hun bor der endnu."

Lady Audley havde næppe fået tid til at tage hat og sjal på, førend hun hørte vognen køre frem for døren og sir Michael kalde på hende nede på trappen.

Hendes værelser stod alle i forbindelse med hinanden, som jeg tidligere har sagt, og alleryderst var der et ottekantet forværelse, som var behængt med oliemalerier. Hvor stærkt hastværk hun end havde, var hun dog betænksom nok til at lukke døren til dette forværelse af, og da hun havde drejet nøglen to gange om i låsen, stak hun den i lommen. Når denne dør var aflåset, var adgangen til alle myladys værelser afspærret.

Lady Audley får en telegrafisk depeche

8. Før stormen

Det lille middagsselskab på Audley Court blev altså udsat, og miss Alicia måtte finde sig i at vente, indtil der frembød sig en anden lejlighed for hende til at stifte bekendtskab med den smukke unge enkemand, mr. George Talboys.

Når jeg skal sige den rene sandhed, må jeg dog tilstå, at der måske var noget påtaget, den begærlighed, som den unge dame lagde for dagen efter at blive præsenteret for George; men såfremt den stakkels Alicia noget øjeblik gjorde regning på, at hun ved at lægge denne iver for dagen kunne vække en hemmelig ulmende gnist af skinsyge i sin fætters bryst, så havde hun trods deres lange bekendtskab intet rigtigt begreb om Robert Audleys karakter. Den smukke, unge mand og lade, uvirksomme advokat betragtede hele livet som et alt for absurd misgreb til, at en fornuftig mand et eneste øjeblik skulle tage nogen enkelt begivenhed i dets urimelige gang fra den alvorlige side.

Hans smukke brunette kusine kunne have været forelsket i ham op over begge øren og hver eneste dag i året sagt ham det hundrede gange ved de vink og hentydninger, som klæder en ung pige så usigelig godt, uden at det ville have gjort mindste indtryk på ham. Hvis hun nogensinde skulle være kommet på det rene med hans følelser, måtte hun efter min overbevisning have ventet på den privilegerede skuddag, være gået lige hen til ham og have sagt: "Hør, Robert, vil du ikke gifte dig med mig!"

Havde han på den anden side været forelsket i hende, så tror jeg, at den ømme følelse ville have været så ubestemt og svag

hos ham, at han kunne være gået i sin grav med en dunkel forestilling om en ubehagelig fornemmelse, som måtte hidrøre enten fra kærlighed eller fra en dårlig fordøjelse, men for øvrigt aldeles uvidende om, hvorledes det egentlig var fat med ham.

Det hjalp dig derfor ikke det mindste, min stakkels Alicia, at du red igennem Audley på kryds og på tværs i de tre dage, som de to unge mænd tilbragte i Essex; det var spildt umage, at du satte din ridehat med de vajende fjer så kækt på hovedet, og at du ved det mærkværdigste sammentræf ustandselig mødte Robert og hans ven. Robert Audley var alt for sløv til at have noget blik for, at du var en dejlig pige, en koket og skælmsk brunette. Han så ligegyldigt på de sorte lokker, der hang ned over din fine, solbrændte hals (og de havde ikke noget til fælles med lady Audleys dunbløde hår, men snoede sig i tætte, tunge bukler), på dine røde, svulmende læber og din lille opstoppernæse; han havde ikke mindste idé om, hvad det kom af, at den svage rødme på dine mørke kinder altid blussede op til en flammende ild som en raket på en mørk himmel, hver gang du pludselig mødte din flegmatiske fætter. Du ville have gjort klogere i at hvile dig i herregårdens dagligstue end at jage livet af din smukke hoppe under den hede septembersol.

Det er just ikke nogen oplivende beskæftigelse at fiske med snore, i alt fald må der være en ganske ejendommelig interesse til stede, for at man længe kan udholde den, og det er derfor ikke så besynderligt, at de to unge mænd dagen efter lady Audleys afrejse begyndte at kede sig under skyggen af de piletræer, som hang ud over de krusede søer og bække i omegnen af Audley. Den ene af dem var ved den hjertesorg, som han bar så stille hos sig, forhindret i at more sig over noget

som helst, og for den anden gaves der ingen adspredelse i dette ords egentlige forstand; det højeste, som han kunne drive det til, bestod i, at han kedede sig mindre.

"Der er rigtignok ikke morsomt i Figtree Court under den lange ferie," sagde Robert eftertænksomt; "men jeg tror dog, at der i det hele taget er bedre end her. I alt fald er der en tobakshandler i nærheden," tilføjede han, mens han resigneret pustede røgen ud af en cigar, som han havde fået hos værten i *Solen*.

George Talboys, som alene havde deltaget i udflugten til Essex for at føje sin ven, havde ikke det mindste imod, at de straks vendte tilbage til London. "Jeg ser gerne, at vi tager hjem igen, Bob," sagde han, "for jeg længes efter at komme til Southampton. Det er næsten en måned siden, at jeg så den lille."

Han kaldte altid sin søn "den lille", og når han talte om ham, skete det i en sørgmodig tone, som om han intet håb nærede om, at drengen kunne udfylde tomheden i hans liv. Det lod ikke til, at tanken om hans søn indgød ham nogen trøst. Han forklarede dette ved, at drengen efter hans overbevisning aldrig ville komme til at holde af ham, og endnu sørgeligere end denne tanke var en mørk anelse hos ham om, at han ikke ville leve og se sin lille George voksen.

"Jeg er ikke forfalden til romantiske griller, Bob," sagde han engang til sin ven, "og jeg har aldrig læst et digt, uden at det hele er forekommet mig at være tomme ord og klingklang; men siden min kone døde, er der kommet en følelse over mig, som om jeg stod på en lav kyst med frygtelige, truende klipper bagved mig, mens den stigende flod langsomt, men sikkert

hævede sig foran mig. Det forekommer mig, at det sorte, ubarmhjertige hav hver dag rykker nærmere ind på mig, og det kommer ikke med larmende og voldsomme bølger, men det sniger sig langsomt, lydløst og lumsk hen imod mig, for at lukke sig over mig, når jeg mindst venter det."

Robert Audley stirrede forbavset på sin ven, og efter at han en tidlang i tavshed havde grundet dybt over hans ord, sagde han i en højtidelig tone: "George Talboys, jeg kunne begribe dig, hvis du havde overlæsset din mave i går aftes. Kold flæskesteg kan ganske sikkert fremkalde sådanne griller, især når den ikke er stegt rigtigt igennem. Du trænger til at komme i en anden luft, min gamle dreng, til den forfriskende kølighed i Figtree Court og den milde luft i Fleet Street. Eller stop lidt!" tilføjede han. "Nu har jeg det! Du har røget af vor fortræffelige værts cigarer, det forklarer hele sagen."

Omtrent en halv time efter, at de var blevet enige om at forlade Essex tidligt den næste morgen, mødte de Alicia Audley på hendes hoppe. Den unge dame blev meget ubehageligt overrasket, da hun hørte, hvilken beslutning hendes fætter havde taget, og netop derfor gav hun sig udseende af at tage sagen på den ligegyldigste måde af verden.

"Du er blevet meget hurtigt ked af Audley, Robert," sagde hun; "men her har du jo heller ingen bekendte undtagen dine slægtninge på herregården, mens du sikkert i London har den behageligste omgang, og ..."

"Der kan jeg få gode cigarer," faldt Robert sin kusine i talen. "Audley er det herligste gamle sted, jeg kender, men når man ikke kan få andet end tørrede kålblade at ryge på, så indser du nok, Alicia ..."

"Du vil altså virkelig tage herfra i morgen tidlig?"

"Ja, ganske bestemt! Toget afgår ti minutter i elleve."

"Så vil lady Audley gå glip af mr. Talboys' bekendtskab, og mr. Talboys vil miste lejligheden til at se den smukkeste dame i hele grevskabet."

"Det gør mig virkelig ondt ..." stammede George.

"Den smukkeste dame i hele Essex vil næppe være i stand til at vække synderlig begejstring hos min ven, George Talboys," sagde Robert. "Hans hjerte er i Southampton, hvor han har en lille krølhåret knægt, som ikke når højere end til hans knæ, som kalder ham 'den lange mand' og beder ham om sukkergodt."

"Jeg skriver i aften til min stedmoder," sagde Alicia. "Hun bad mig udtrykkeligt i sit brev om at lade hende vide, hvor længe mr. Talboys og du blev her, og om hun kunne håbe at være tilbage inden Deres afrejse."

Med disse ord tog miss Audley et brev op af lommen på sin ridekjole, et nydeligt og sirligt brev, skrevet på glinsende, fløjlsagtigt papir.

"Hun siger i efterskriften: 'Glem endelig ikke, min flygtige, glemsomme Alicia, at besvare mit spørgsmål om mr. Audley og hans ven.'"

"Det er dog en dejlig hånd, hun skriver," sagde Robert, da hans kusine lagde brevet sammen.

"Ja, er det ikke en smuk skrift? Kom og se rigtigt på den, Robert."

Hun lagde brevet i hans hånd, og han betragtede det med sin sædvanlige ro i nogle minutter, mens Alicia beroligede sin brune hoppe, der var utålmodig efter at komme afsted, ved at klappe dens smukke hals.

"Stille, Atalanta, du skal straks få din lyst styret! Lad mig så få brevet, Bob!"

"Det er den nydeligste, mest kokette håndskrift, som jeg nogensinde har set. Ved du hvad, Alicia, jeg har aldrig fæstet mindste lid til de kloge folk, som tilbyder sig at fortælle én de mærkværdigste ting, som man aldrig selv har haft nogen anelse om, når man blot vil sende dem en prøve af ens håndskrift tilligemed tretten frimærker i honorar; men dog er jeg næsten lige ved at tro, at om jeg aldrig havde set din tante, ville jeg af denne lille lap papir kunne danne mig en forestilling om, hvorledes hun ser ud. Ja, her står det alt sammen at læse: hendes dunbløde, lyse lokker med det uforlignelige guldskær, hendes fint tegnede øjenbryn, hendes lillebitte, lige næse og hendes indtagende, barnlige smil. Man kan gætte sig til ethvert træk hos hende af disse få, sirlige pennestrøg. Kom herhen og se, George!"

Men den åndsfraværende og tungsindige George var uvilkårligt gået langs med kanten af en grøft, og han stod nu en halv snes skridt fra Robert og Alicia, beskæftiget med at slå siv over med sin stok.

"Å nej, det kan være det samme," sagde den unge dame utålmodigt; for hun fandt slet ikke behag i den lange afhandling over myladys lille billet. "Giv mig brevet, og lad mig komme afsted; klokken er over otte, og jeg må sende svaret med posten i aften. Kom, Atalanta! Farvel, Robert! Farvel, mr. Talboys! Lykkelig rejse til London!"

Den kastanjebrune hoppe galoperede rask hen ad markvejen, og miss Audley var ude af sigte, inden to store, klare tårer, som

et øjeblik stod i hendes øjne, men snart trængtes tilbage af hendes stolte sind, var opsteget fra hendes krænkede hjerte.

"Det er tungt at tænke sig," udbrød hun heftigt, "at min eneste fætter i verden, min nærmeste slægtning efter fader, ikke bryder sig så meget om mig som om sin hund!"

Robert og hans ven blev ved et rent tilfælde forhindret i at tage afsted med jernbanetoget den næste morgen; for den ungt advokat vågnede med en så voldsom hovedpine, at han anmodede George om at skaffe ham en kop grøn te, så stærk, som den nogensinde var blevet lavet i *Solen*, og at tjene ham i, at deres afrejse opsattes til næste dag. George gik naturligvis ind på dette, og Robert Audley tilbragte hele formiddagen med at ligge i et mørkt værelse, uden anden underholdning end en Chelmsford-avis, som var fem dage gammel.

"Det er alene cigarernes skyld. George," sagde han gentagne gange. "Sørg bare for, at jeg kommer herfra uden at se værten; for hvis den karl og jeg træffer sammen, vil der flyde blod."

Til lykke for freden i Audley var der netop marked i Chelmsford, og i den anledning var den værdige kromand kørt bort i sin egen vogn for at gøre indkøb til huset, blandt andet agtede han måske at forsyne sig med et nyt forråd af de cigarer, som havde øvet en så ulykkelig indflydelse på Robert.

De to venner tilbragte en kedsommelig, langvarig, åndsfortærende og unyttig dag, og da tusmørket begyndte at indfinde sig, foreslog mr. Audley, at de skulle spadsere til herregården og opfordre Alicia til at vise dem rundt i huset.

"Det vil ganske sikkert hjælpe os til at få ende på et par timer, George, og jeg synes desuden, at det vil være en stor skam, hvis

jeg trækker dig bort fra Audley uden at have vist dig det gamle sted, som på min ære nok fortjener at blive taget i øjesyn."

Solen stod lavt på himlen, da de skød genvej over markerne og satte over en stente, hvorfra de kom ind i den allé, som førte til buegangen. Solen gik ned med et mat, spøgelsesagtigt, melankolsk og ulykkespående skær, og i luften herskede en dødsstilhed, som afskrækkede fuglene fra at synge, så at man kun hørte en enkelt frøs vrantne kvækken i kærene. Hvor stille luften end var, hørte man dog i træernes blade den uhyggelige, urolige raslen, der ikke fremkommer af nogen ydre årsag, men kun synes at være en instinktmæssig gysen hos de svage grene, når de føler, at en storm nærmer sig. Det dumme ur, som ikke kendte nogen middelvej og stadig sprang fra den ene time til den anden, viste syv, da de unge mænd gik igennem buegangen, men klokken var dog nærmere otte.

Da de kom ind i lindealleen, mødte de Alicia vankende sorgløs frem og tilbage under de tætte, mørke træer, fra hvis grene et vissent blad af og til dalede langsomt ned på jorden

George Talboys, der kun meget sjældent havde øje for noget som helst, følte mærkeligt nok en ganske særlig interesse for dette sted.

"Det burde være en allé i en kirkegård," sagde han. "Hvor fredeligt kunne ikke de døde sove under denne mørke skygge! Jeg ville ønske, at kirkegården i Ventnor lignede parken her."

De spadserede hen til den forfaldne brønd, og Alicia fortalte dem om et gammelt sagn, som knyttede sig til stedet. Det var en sørgelig historie som næsten alle de sagn, der står i forbindelse med et gammelt hus. Når man hører slige gamle

eventyr, skulle man tro, at hele den svundne tid kun havde kendt sorger og forbrydelser.

"Vi ville gerne tage huset i øjesyn, inden det bliver mørkt, Alicia," sagde Robert.

"Så må vi skynde os," sagde hun. "Kom med!"

Hun gik forud gennem en åben glasdør, som for få år siden havde fået et moderne tilsnit, førte de to unge mænd ind i biblioteket og derfra til forsalen.

Her mødte de myladys blege kammerpige, som skottede hen til de to fremmede under sine hvide øjenhår.

Da de var kommet et par trin op ad trappen, vendte Alicia sig om og sagde til pigen:

"Når vi har været inde i dagligstuen, vil jeg gerne vise disse herrer lady Audleys værelser. Er de i orden, Phoebe?"

"Ja, miss; men døren til det forreste værelse er lukket af, og jeg tror, at mylady har taget nøglen med sig til London."

"Taget nøglen med sig! Det er ikke muligt!" udbrød Alicia.

"Jo, miss, jeg er vis på, at hun har gjort det. Jeg kan ikke finde den, og den plejer ellers altid at sidde i døren."

"Det ligner i grunden også ganske mylady at have fået et sådant tåbeligt indfald i sit hoved," sagde Alicia heftigt. "Hun har vist været bange for, at vi skulle gå ind i hendes værelser for at bese hendes smukke dragter og røre ved smykkerne. Det er virkelig meget ærgerligt, for de bedste malerier i hele huset findes netop i det forreste værelse, deriblandt hendes eget portræt, som ligner hende mageløst, skønt det ikke er fuldført."

"Hendes portræt!" udbrød Robert Audley. "Det ville jeg give meget for at se, for jeg har kun en ufuldkommen forestilling om hendes ansigt. Er der ingen andre indgange til værelset, Alicia?"

"En anden indgang?"

"Ja, en dør, som fører ind til et af de andre værelser, hvorfra det kan lykkes os at komme ind i hendes?"

Hans kusine rystede på hovedet og førte dem ind i en korridor, hvor der hang en del familieportrætter. Derpå viste hun dem et værelse med malede tapeter, fra hvis falmede lærred store figurer stirrede truende ned på dem gennem skumringen.

"Den karl der med stridsøksen ser ud, som om han ville kløve hovedet på George," sagde mr. Audley og pegede på en stolt kriger, hvis opløftede arm viste sig oven over George Talboys' mørke hår.

"Lad os komme bort fra dette værelse, Alicia. Det er fugtigt, eller også går der folk igen her. Efter min mening kommer alle spøgelsessyner ene og alene af fugtighed. Man går til ro i en fugtig seng, og efter nogen tids forløb, når man pludselig vågner op i den stille nat med en kold gysen, ser man grangiveligt, at en gammel dame i den hofdragt, som brugtes i George I.s dage, sidder ved foden af sengen. Den gamle dame er produktet af en slet fordøjelse, og den kolde gysen af et fugtigt lagen."

Der var tændt lys i dagligstuen. Ingen nymodens lamper havde nogensinde fået indpas på Audley Court. Sir Michaels værelser belystes med ærbare, tykke, lysegule vokslys, der sad i massive sølvstager og i lampetter på væggene.

Der var ikke meget at se i dagligstuen, og George Talboys blev snart ked af at stirre på det smukke, moderne møblement og de få malerier, som var udført af medlemmer af Akademiet.

"Hør, Alicia, findes der ikke et sted her i huset en løngang, en gammel egekiste eller sådant noget?" spurgte Robert.

"Jo, ganske vist!" udbrød Alicia med en iver, som forbavsede hendes fætter. "Jo vist er her så! Det er da også dumt af mig, at jeg ikke har tænkt på det før."

"Hvorfor det?"

"Fordi du kan komme til at se myladys værelser, hvis du vil bekvemme dig til at krybe hen til dem på hænder og fødder. Du må nemlig vide, at løngangen står i forbindelse med hendes toiletteværelse. Jeg tror ikke, at hun selv ved af det. Hvor forfærdet ville hun ikke blive, hvis en røver med sort maske og blændlygte i hånden pludselig kom op igennem gulvet, lige som hun en aften stod foran sit spejl for at forvisse sig om, inden hun tog til selskab, at håret sad efter ønske."

"Skal vi prøve på at komme igennem løngangen, George?" spurgte mr. Audley.

"Ja, hvis du har lyst, går jeg gerne med."

Alicia førte dem ind i det værelse, hvor hun havde opholdt sig som barn. Nu var det ubenyttet, undtagen ved de meget sjældne lejligheder, hvor Audley Court talte så mange gæster, at hele huset måtte tages i brug.

Robert Audley løftede efter sin kusines anvisning et hjørne af gulvtæppet i vejret og lukkede en groft tilhugget lem op i egegulvet.

"Hør nu godt efter, hvad jeg siger," sagde Alicia. "Du må krybe ned i løngangen, som er fire fod høj; buk hovedet ned og gå lige frem, indtil du kommer til et skarpt hjørne, hvor gangen bøjer til venstre. Når du da går så langt, som du kan komme, støder du på en kort stige under en lem ligesom denne. Når du har skudt lemmen i vejret, kommer du igennem åbningen ind i myladys toiletteværelse; gulvet er belagt med et firkantet

persisk tappe, som ligger ganske løst og let kan skydes til side. Har du forstået mig?"

"Til punkt og prikke."

"Tag så lyset; mr. Talboys vil følge bagefter. Jeg giver Dem tyve minutter til at tage malerierne i øjesyn - det er omtrent en minut til hvert stykke - og efter den tids forløb venter jeg, at De vil være her tilbage."

Robert rettede sig i ét og alt efter hendes anvisning, og George fulgte med sin sædvanlige eftergivenhed i sin vens spor. Efter fem minutters forløb stod de midt i myladys toiletteværelse, hvor der herskede lige så megen elegance som uorden.

Hun havde forladt huset i en sådan hast for at tiltræde den pludselige rejse til London, at alle hendes glimrende toiletterekvisitter lå spredt rundt omkring på marmorbordet. Hun havde ikke engang sat de forgyldte propper i sine parfumeflasker, og den rige vellugt, som herfra udbredte sig over hele værelset, gjorde luften næsten trykkende. En buket visne drivhusblomster lå på et lille skrivebord. På gulvet lå der flere smukke kjoler ovenpå hinanden, og dørene til klædeskabet stod på vid gab, så at man kunne se de rige dragter, der hang i det. Hist og her i værelset var der henkastet juvelsmykker, hårbørster med elfenbensskaft og sjældne porcelænssager. Da George Talboys i et stort påklædningsspejl fik øje på sit skæggede ansigt og sin lange udtærede skikkelse, blev han forbavset over at se, hvor afstikkende han tog sig ud imellem al denne kvindeligt luksus.

De gik fra toiletteværelset ind i boudoiret og gennem boudoiret ind i det forreste værelse, hvor der, som Alicia havde

sagt, hang omtrent tyve værdifulde malerier foruden myladys portræt.

Myladys portræt stod på et staffeli, dækket med grønt uldent stof, midt i det ottekantede værelse. Kunstneren havde haft den idé, at hun skulle aftages stående i dette værelse, og baggrunden skulle bestå af en tro gengivelse af væggene med malerierne. Jeg er bange for, at den unge maler hørte til den skole, der i sine bestræbelser for at regenerere kunsten går så langt tilbage, at dens tilhængere kalde sig prærafaelitter; for han havde anvendt den urimeligste tid på alle de mindre væsentlige ting i maleriet, på myladys krøllede lokker og de tunge folder af hendes karmoisinrøde fløjlskjole.

De to unge mænd tog først malerierne på væggene i øjesyn og gemte det ufuldendte portræt til sidst som den største nydelse.

Det var nu blevet ganske mørkt, og det lys, som Robert holdt, kastede kun et svagt skær over malerierne, da han gik rundt og holdt det op for det ene efter det andet af dem. Gardinerne var ikke trukket for, og gennem de brede vinduer viste sig den matte himmel med det hendøende tusmørkes sidste blege glimt. Vedbenden slog imod ruderne med den samme ildevarslende gysen, som rystede ethvert blad i haven og forudsagde den forestående storm.

"Der har vi vor vens evindelige hvide heste," sagde Robert og stod stille foran en Wouverman. "Nicolas Poussin - Salvator - å ja, det er meget smukt. Men lad os nu komme til portrættet!"

Han lagde hånden på det uldne forhæng og henvendte sig i en højtidelig tone til sin ven.

"George Talboys," sagde han, "vi har ikke mere end ét lys, og det er aldeles utilstrækkeligt til, at vi begge på én gang kan tage portrættet i øjesyn. Jeg vil derfor foreslå dig, at vi ser på det hver for sig, én ad gangen. Jeg kender ikke noget ubehageligere, end at der bagved mig findes et menneske, som løber frem og tilbage og kigger over min skulder, når man er i begreb med at se, hvad et maleri duer til."

George trak sig øjeblikkelig tilbage. Han bekymrede sig ikke mere om myladys portræt end om alle andre trivialiteter i denne besværlige verden. Han gik hen til vinduet, støttede sin pande imod ruden og stirrede ud i den mørke nat.

Da han vendte sig om, så han, at Robert havde stillet staffeliet rigtigt til rette og sat sig på en stol foran det for i mag at tage portrættet i øjesyn.

Robert rejste sig op, da George drejede hovedet om.

"Nu er det din tur, Talboys," sagde han. "Det er et ganske mærkværdigt maleri."

Han indtog Georges plads ved vinduet, og George satte sig på stolen foran staffeliet.

Ja, der kan ingen tvivl være om, at maleren må have været en prærafaelit. Alene en prærafaelit kunne således have udpenslet hvert enkelt hår i de tætte, dunbløde lokker, som omhyggeligt har gengivet ethvert guldskær og enhver lysebrun afskygning. Alene en prærafaelit kunne i den grad have overdrevet ethvert træk i det fint tegnede ansigt, så at der faldt et spøgelsesagtigt skær over den lyse teint og fremskinnede en besynderlig, skummel glans af øjnenes dybe blå. Alene en prærafaelit kunne have givet de smukke, svulmende læber et så hårdt og næsten ondt udtryk, som de havde på portrættet.

Det var så ligt og dog så uligt, det var, som om man så myladys ansigt i en underlig belysning, hvorved der fremtrådte hidtil ubemærkede linjer og udtryk. Ansigtets fuldendte form og glimrende kolorit var nøjagtigt gengivet, men kunstneren havde måske beskæftiget sig så længe med at kopiere de sælsomme produkter af middelalderens vilde fantasi, at han selv var bleven forvirret over det, og følgen var blevet, at mylady på portrættet næsten lignede en skøn djævel.

Hendes karmoisinrøde kjole, der var maniereret ligesom alt på dette besynderlige maleri, gjorde indtryk af et flammehav, som slog op om hende, og hendes skønne hoved kiggede frem af den mørke baggrund som en glødende ovn. Det første indtryk af portrættet var på ingen måde behageligt, når man efterhånden betragtede den karmoisinrøde kjole, skæret over ansigtet, den røde guldglans i det blonde hår, de højrøde, svulmende læber og de fyldige farver, enhver ubetydelighed i baggrunden var udført med.

Men hvor besynderligt maleriet end var, kunne det dog ikke have gjort meget indtryk på George Talboys; for han havde næsten siddet et kvarter foran det uden at sige et ord. Han stirrede kun forvirret på det malede lærred, mens han krampagtigt trykkede sin kraftige højre hånd om lysestagen, og hans venstre hånd hang slapt ned ved hans side. Han sad så længe i denne stilling, at Robert til sidst vendte sig om.

"George, jeg troede, at du var faldet i søvn."

"Ja, det var nær ved."

"Du må have forkølet dig, da du stod i det fugtige værelse med de malede tapeter. Det er sandt, hvad jeg siger, George, du

har forkølet dig, du er jo så hæs som en ravn. Men kom nu og lad os gå."

Robert Audley tog stagen ud af sin vens hånd og krøb tilbage igennem løngangen, efterfulgt af George, der var ganske rolig, men næppe roligere end sædvanlig.

Alicia sad i barnekammeret og ventede på dem.

"Nå, hvorledes gik det?" spurgte hun.

"Fortræffeligt. Jeg kan imidlertid ikke sige, at jeg synes om portrættet. Der var noget ganske besynderligt ved det."

"Det er der også," sagde Alicia. "Og jeg har mine egne tanker om den sag. Jeg tror, at en kunstner undertiden ligesom ved en inspiration bliver i stand til at se igennem ansigtets overfladiske udtryk, og han opdager da ejendommeligheder, som ikke kan ses med almindelige øjne. Vi har aldrig set mylady således, som hun tager sig ud på sit portræt; men jeg tror, at hun *kunne* se sådan ud."

"Alicia," sagde Robert bønligt, "lad os endelig være fri for sådan noget tysk-filosofisk tøjeri."

"Men hør blot, Robert ..."

"Nej, Alicia, såfremt du holder af mig, forskåner du mig for at høre mere af den slags. Et portræt er et portræt, og mylady er mylady. Det er min måde at tage tingene på, og jeg har ingen filosofiske prætensioner. Gør mig ikke forstyrret i hovedet!"

Han gentog disse ord flere gange med et udtryk af skræk, som faldt ganske naturligt, og efter at han derpå havde lånt en paraply for det tilfælde, at uvejret skulle overraske dem på vejen, forlod han herregården med ben viljeløse George Talboys under armen. Den dumme viser på det gamle ur var sprunget til ni, da de nåede buegangen; men inden de kom ind under

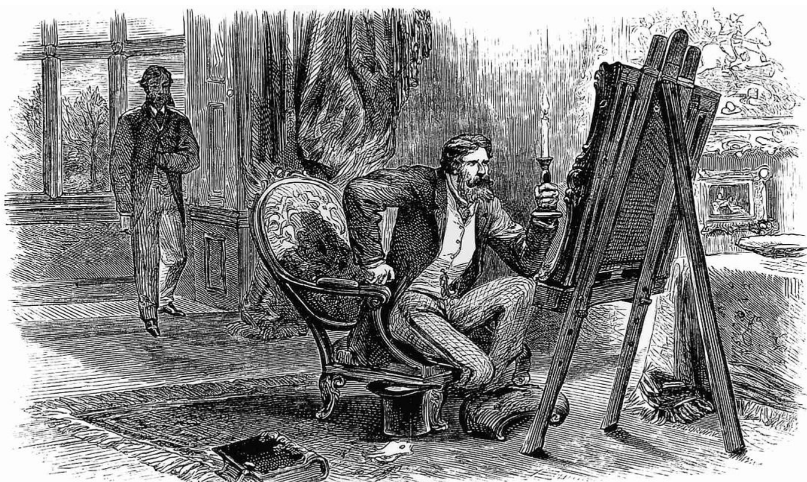
dens mørke tag, måtte de springe til side for at lade en vogn køre forbi. Det var en hyrevogn fra byen, og lady Audleys smukke ansigt kom til syne i vinduet. Hvor mørkt det end var, kunne hun dog skelne de to unge mænds skikkelser fra omgivelserne.

"Hvem er det?" spurgte hun og stak sit hoved ud af vognen. "Er det gartneren?"

"Nej, min kære tante," svarede Robert leende, "det er Deres allerærbødigste nevø."

Han og George stod stille ved buegangen, mens vognen kørte op foran døren, og de overraskede tjenestefolk kom ud for at byde herren og fruen velkommen.

"Jeg tror, at uvejret trækker over for i aften," sagde baronetten med et blik op til himlen, "men i morgen kommer det ganske sikkert."

George Talboys stirrede forvirret på billedet af lady Audley

9. Efter uvejret

Sir Michael tog fejl i sin vejrspådom. Uvejret drev ikke over til næste dag, men brød ud omtrent en halv time før midnat og rasede voldsomt over landsbyen Audley.

Robert Audley tog tordenen og lynilden med den uforstyrrelige ro, der altid hvilede over ham under alle livets genvordigheder. Han lå på en sofa i værtens dagligstue og beskæftigede sig tilsyneladende med at læse i et gammelt nummer af Chelmsfords avis, mens han engang imellem tog en slurk af et stort glas kold punsch. Men uvejret havde en ganske anden virkning på George Talboys, som sad overfor Robert ved det åbne vindue og lyttede til tordenen, mens hans blik var fæstet på den mørke himmel, som af og til spaltedes at takkede, stålblå lynstråler.

Robert blev bestyrtet over at se sin vens blege ansigt, og efter at han havde betragtet ham i nogen tid, sagde han: "George, er du bange for lynild?"

"Nej," svarede George mut.

"Kære ven, det behøver du ikke at skamme dig over. Flere af de modigste mænd har været bange for den slags. Man kan næppe kalde det frygt; det ligger i blodet. Jeg er vis på, at du er bange."

"Nej, jeg er ikke."

"Du ville give mig ret, George, hvis du kunne se dig selv, således som du sidder der og stirrer ganske bleg og vild med dine indfaldne øjne på himlen, som om de var rettede på et spøgelse. Jeg er overbevist om, siger jeg dig, at du er bange."

"Og jeg siger dig, at jeg ikke er bange."

"George Talboys, du er ikke blot bange for lynilden, men du er rasende på dig selv, fordi du ikke kan beherske din angst, og du er vred på mig, fordi jeg taler til dig om den."

"Robert Audley, hvis du siger et eneste ord til, slår jeg dig ned for mine fødder!" råbte mr. Talboys og gik ud af stuen, idet han smækkede døren så voldsomt i efter sig, at hele huset rystede. De mørke skyer, der lange havde hvilet trykkende over den lumre jord som et hedt jerntag, udsendte pludselig en hel syndflod, da George forlod værelset; men selv om den unge mand skulle være bange for lynild, bekymrede han sig i alt fald ikke om regn, for han gik lige hen til krodøren og ud på landevejen, som snart blev gennemblødt. Han gik uafbrudt frem og tilbage i den øsende regn i omtrent tyve minutter og vendte derpå om til kroen for straks at gå op i sit sovekammer.

Robert Audley mødte ham på trappegangen med håret hængende vildt omkring ansigtet og dyngvåde klæder.

"Vil du gå til sengs, George?"

"Ja."

"Men du har jo intet lys."

"Jeg bruger heller ikke noget."

"Men se dog på dine klæder, menneske! Ser du ikke, at vandet strømmer ned fra dine kjoleærmer? Hvorfor i alverden ville du også gå ud i et sådant vejr?"

"Jeg er træt og vil lægge mig - plag mig ikke!"

"Vil du ikke drikke dig et glas varm toddy først, George?"

Robert Audley stillede sig i vejen for sin ven, mens han sagde dette, da det var ham alvorligt om at gøre, at George ikke gik til sengs i en sådan tilstand, men George skød ham heftigt til side

og sprang forbi ham, idet han sagde med den samme hæse røst, som Robert havde lagt mærke til på herregården:

"Lad mig have fred, Robert Audley, og tag dig i agt for at komme mig for nær."

Robert ville følge med George ind i sovekammeret, men den unge mand slog døren i for næsen af ham; der var derfor ikke andet at gøre end at lade mr. Talboys skøtte sig selv for på egen hånd at finde ligevægt i sindet, så godt han kunne.

"Han blev vred på mig, fordi jeg mærkede, at han var bange for lynilden," tænkte Robert, da han roligt trak sig tilbage for at gå til ro, aldeles ubekymret om tordenen, som syntes at bringe sengen til at ryste, og om lynslagene, hvis glimt spillede lunefuldt på barberknivene i hans åbne toiletteskrin.

Uvejret drev bort fra den rolige landsby Audley, og da Robert vågnede den næste morgen, kunne han imellem de hvide gardiner for vinduet i sit sovekammer se en strimmel af den skyfri himmel, belyst af klart solskin.

Det var en af disse rene og yndige morgener, som undertiden følger efter et uvejr; fuglene sang lydeligt og glad, det gule korn rejste sig op på de vidtstrakte marker og bølgede stolt efter sin hårde dyst med uvejret, som den hele nat igennem havde gjort sit bedste for at slå de tunge aks ned med voldsomme vindstød og piskende regn. Igennem vinrankernes løv, som slyngede sig rundt om Roberts vindue, gik der en glad susen, og diamantdråber rislede ned fra enhver kvist og slyngtråd.

Da Robert Audley kom ned til morgenbordet, sad hans ven og ventede på ham.

George var meget bleg, men fuldkommen rolig; skulle der være nogen forandring at spore hos ham, var han snarere i

bedre humør end sædvanlig.

Han trykkede Robert i hånden næsten på den gamle hjertelige måde, som var ejendommelig for ham, førend hans livs ene store sorg ramte ham og knuste hans hjerte.

"Vær ikke vred på mig, Bob," sagde han frejdigt, "fordi jeg var så vranten i går aftes. Du havde ganske ret i, hvad du sagde, det var tordenvejret, som bragte mig ud af ligevægt. Det har altid haft en sådan virkning på mig fra jeg var ganske lille."

"Det gør mig ondt for dig, gamle dreng! Skal vi så tage afsted med ekstratoget, eller skal vi blive her og spise til middag hos min onkel?" spurgte Robert.

"Når jeg skal sige min ærlige mening, Bob, har jeg ikke lyst til nogen af delene. Det er en dejlig morgenstund. Hvad siger du om at tilbringe hele dagen i fri luft? Vi kunne igen prøve vor lykke med fiskeriet og tage til London med det tog, som går herfra et kvarter over seks i eftermiddag."

Robert Audley ville hellere være gået ind på et langt ubehageligere forslag end have gjort sig den ulejlighed at sige sin ven imod, og han gav derfor ufortøvet sit samtykke. Da de havde spist morgenmad og bestilt frokost til kl. 1, lagde George Talboys fisketøjet over sine brede skuldre og forlod huset med sin ven og staldbroder.

Robert Audley kunne takke sit rolige temperament for, at han ikke havde ladet sig forstyrre af de bragende tordenskrald, der endog rystede *Solen* i dens grundpiller; men hans onkels unge kone, som var udrustet med langt finere nerver, havde ikke kunnet tage sagen på den måde. Lady Audley tilstod selv, at hun var gyselig angst for lynild. Hun havde ladet sin seng rulle hen i et hjørne af værelset, trukket det tunge omhæng tæt sammen

og begravet sit ansigt i dynerne, idet hun rystede konvulsivisk hver gang uvejrets rasen udenfor nåede hendes øren. Sir Michael, hvis stolte hjerte aldrig havde kendt til frygt, rystede næsten af angst for det skrøbelige væsen, som det var hans lykkelige forret at beskytte og forsvare. Mylady ville ikke gå ind på at tage klæderne af sig før henved kl. tre om morgenen, da det sidste, nølende tordenskrald havde tabt sig imellem de fjerne høje. Indtil den tid lå hun i den smukke silkekjole, som hun havde haft på under rejsen, rullet sammen mellem sengeklæderne, og så kun af og til op med et ansigt fuldt af rædsel for at spørge, om uvejret var holdt op.

Henimod kl. fire så hendes mand, som tilbragte natten med at våge ved siden af hendes seng, at hun faldt i en dyb søvn, og hun vågnede ikke før efter henved fem timers forløb.

Da hun klokken halv ti kom ind til morgenbordet, nynnende en lille skotsk sang, var hendes kinder imidlertid farvede af en lige så skær rødme som hendes musselins morgenkjole. Hun syntes ligesom fuglene og blomsterne at få sin skønhed og livsglæde tilbage med morgensolens stråler. Hun svævede let hen over græsplænen, mens hun hist og her plukkede en af de få rosenknopper, som endnu ikke var sprunget ud, tillige med et par geraniumskviste, og da hun gik tilbage gennem det beduggede græs, sang hun lange roulader, som om hjertet hoppede i hende af glæde. Hun så virkelig også lige så livsfrisk og strålende ud som de blomster, hun bar i hånden, og baronetten omslyngede hende henrykt med sine kraftige arme, da hun kom ind igennem den åbne glasdør.

"Min egen yndige pige," sagde han, "du ved ikke, hvor lykkelig jeg er over, at du igen har fået dit glade humør. Ved du hvad,

Lucy, jeg kunne næsten ikke kende min egen lille kone igen, da du engang mat stirrede på mig gennem det mørkegrønne sengeomhæng med et stakkels blegt ansigt og røde striber under dine indfaldne øjne, så gyselig så du ud, da du med dødsangsten malet i dit ansigt talte om uvejret. Jeg takker Gud for den venlige morgensol, som har bragt dine røde kinder og dit strålende smil tilbage. Jeg vil håbe, Lucy, at Himlen forskåner mig for nogensinde igen at se dig således, som du så ud i nat."

Hun rejste sig på tåspidsen for at kysse ham og blev akkurat høj nok til at nå hans hvide skæg. Hun fortalte ham leende, at hun altid havde været en enfoldig og ængstelig stakkel; hun var bange for hunde og køer, bange for tordenvejr og et oprørt hav. "Jeg er bange for alt og for alle undtagen for min kære, gode og smukke mand," tilføjede hun.

Det persiske tæppe havde ligget i uorden, da hun kom ind i sit toiletteværelse, og hun havde derved fået lejlighed til at blive bekendt med løngangens tilværelse. Hun skændte under latter og skæmt på Phoebe, fordi hun havde dristet sig til at lade to fremmede herrer komme ind i sine værelser.

"Og de har været uforskammede nok til at se på mit portræt," sagde hun med et udtryk af påtaget vrede. "Overtrækket ligger på gulvet og en herrehandske ved siden af det. Se her!"

Hun holdt en tyk kørehandske i hånden mens hun talte. Den tilhørte George, som havde tabt den, mens han betragtede maleriet.

"Jeg vil gå hen i *Solen* og invitere de to unge herrer til middag," sagde sir Michael, da han gik ud for at foretage sin sædvanlige morgentur rundt på markerne.

Lady Audley vankede uroligt rundt fra det ene værelse til det andet i den lyse septembersol; snart satte hun sig ned ved pianofortet for at synge en ballade eller den første side af en italiensk bravurarie eller for med fuldendt fingerfærdighed at spille en brillant vals, snart svævede hun omkring et blomsterbord med drivhusplanter og fuskede gartneren i håndværket med en sirlig, sølvindfattet broderesaks. Når hun blev ked af disse adspredelser, gik hun ind i sit toiletteværelse for at tale med Phoebe Marks, mens denne for tredje eller fjerde gang satte hendes hår om; for lokkerne kom altid i uorden og gav myladys kammerpige ikke så lidt at bestille.

Lady Audley syntes netop den her omtalte dag at være så inderligt glad og tilfreds, at hun ikke kunne holde sig længe på ét sted eller beskæftige sig med én og samme ting.

Mens lady Audley fordrev tiden på sin sædvanlige letfærdige måde, gik de to unge mænd langs med bredden af en strøm, indtil de kom til et skyggefuldt sted, hvor der var stille og dybt vand, og hvor de kunne sidde under piletræernes lange grene, som hang ud over bækken.

George Talboys tog fiskegrejet, mens Robert Audley strakte sig i sin fulde længde på en rejsekappe, trak sin hat ned over næsen for at beskytte sig imod solens stråler, og faldt i en dyb søvn.

De fisk, som svømmede på det sted, hvor George Talboys sad og medede, havde al grund til at prise deres lykke. De kunne have moret sig af hjertens lyst med at nappe i hans madding uden at udsætte sig for den mindste fare; for George stirrede kun tankeløst og åndsfraværende på vandet, mens han ligegyldigt lod fiskestangen hænge ned. Da klokken slog to på

kirkeuret, kastede han sin fiskestang fra sig og gik bort langs med bredden uden at forstyrre Robert Audley i hans søvn, som sandsynligvis ville vare et par timer endnu, da den unge mand plejede at tage sig god tid til at sove ud. Efter at George var gået en fjerdingvej, gik han over en plump bro, hvorfra han kom ind på den markvej, som førte til Audley Court.

Fuglene havde sunget så meget hele morgenen, at de måske nu var blevet kede af det. Køerne lå dovent på engene. Sir Michael var endnu ikke kommet hjem fra sin morgentur, miss Alicia var for en time siden redet ud på sin brune hest, tjenestefolkene var i færd med at spise til middag i den bageste del af huset, og lady Audley var med en bog i hånden spadseret ind i den skyggefulde lindeallé. Den gamle grå bygning havde derfor aldrig taget sig fredeligere ud end den solklare eftermiddag, da George Talboys spadserede over græsplænen for at trække i den skingrende klokke, som var anbragt ved den tykke, jernbeslåede dør.

Den tjener, som lukkede op for ham, fortalte ham, at sir Michael var ude, og at mylady spadserede i lindealleen.

Han så ud til at blive skuffet i sine forventninger ved denne besked, og mumlede noget om, at han ønskede at se mylady, eller at han ville gå hen og søge mylady op (tjeneren hørte ikke tydeligt, hvad han sagde), og han gik sin vej uden at efterlade noget visitkort eller bede tjeneren om at overbringe familien sin hilsen.

Der var hengået halvanden time efter dette besøg, da lady Audley vendte tilbage til huset. Hun kom ikke fra lindealleen, men netop fra den modsatte retning, og gik syngende med den opslåede bog i hånden. Alicia var lige steget af sin hoppe og

stod i den lave dør med sin store newfoundlandshund ved siden af sig.

Hunden, som aldrig havde kunnet lide mylady, viste hende tænderne og knurrede.

"Jag dog det afskyelige dyr bort," sagde mylady heftigt. "Hunden ved godt, at jeg er bange for den, og den benytter sig af det. Og alligevel taler man om, at sådanne uhyrer er venlige og gode! Fy Cæsar! Du kan ikke udstå mig, og jeg kan ikke udstå dig. Hvis du engang mødte mig i mørkningen på en snæver vej, ville du så ikke styrte løs på mig, gribe mig i struben og kvæle mig?"

Mylady, som stod i sikkerhed bag sin steddatter, rystede sine gule lokker imod det opbragte dyr og drillede det ondskabsfuldt.

"Har De hørt, lady Audley, at mr. Talboys, den unge enkemand, har været her og spurgt efter sir Michael og Dem?"

Lucy Audley rynkede panden, da hun sagde: "Jeg troede, at han skulle spise til middag hos os, og så ville vi vistnok se mere end nok af ham."

Mylady havde pyntet sin kjole med en stor mængde vilde efterårsblomster. Hun var gået over markerne til bagsiden af herregården og havde undervejs plukket blomsterne af de levende hegn. Hun løb med lette fjed op ad den brede trappe, som førte til hendes værelser. Georges handske lå på bordet i hendes boudoir. Lady Audley ringede voldsomt med klokken, og Phoebe Marks indfandt sig øjeblikkelig. "Tag det juks bort," sagde hun i en hård tone. Pigen lagde handsken tillige med nogle visne blomster og papirstrimler i sit skød.

"Hvad har du taget dig for hele morgenen?" spurgte mylady. "Du har vel ikke døset tiden hen, vil jeg håbe?"

"Nej, mylady, jeg har haft travlt med at forandre den blå kjole. Der er temmelig mørkt i værelserne på denne side af huset, derfor tog jeg kjolen op på mit eget værelse og sad og syede ved vinduet."

Pigen ville gå ud, mens hun talte, men hun vendte sig om og så på mylady, som om hun ventede yderligere befalinger.

Lucy så op i samme øjeblik, og de to kvinders øjne mødtes.

"Phoebe Marks," sagde mylady, idet hun kastede sig i en lænestol og legede med de vilde blomster på sit skød. "Du er en god og flittig pige, og så længe jeg lever, skal du, om ellers alt går vel, aldrig mangle en trofast veninde eller en tyvepundsnote."

10. Den forsvundne

Da Robert Audley vågnede, blev han forbavset over at se fiskestangen ligge på jorden, mens snøren hang til ingen nytte ud i bandet, og flåddet hoppede uroligt op og ned i eftermiddagssolens skin. Den unge advokat var længe om at strække sine arme og ben i alle retninger, inden han ved sådanne eksercitser overbeviste sig om, at han endnu havde fuldstændigt herredømme over disse lemmer, derpå lykkedes det ham med en mægtig anstrengelse at rejse sig op fra græsset, og efter at han omhyggeligt havde lagt sin rejsekappe sammen i et sådant format, at han kunne bære den over skulderen, gik han bort for at lede efter George Talboys. Engang imellem udstødte han et søvnigt råb, som næppe var højt nok til at skræmme fuglene i grenene over hans hoved eller forellerne i bækken under hans fødder; men da han ikke fik noget svar, blev han træt af ulejligheden og drev gispende afsted, mens han så sig om efter George Talboys.

Efter nogen tids forløb tog han sit ur op og blev overrasket ved at se, at klokken allerede var et kvarter over fire.

"Jeg må nu næsten tro, at den egoist er gået hjem for at spise til middag," sagde han eftertænksomt; "og alligevel ligner det ham i grunden slet ikke, for det er kun sjældent, at han husker at passe spisetiderne, når jeg ikke hjælper på hans hukommelse."

Hverken Robert Audleys gode appetit eller visheden om, at hans middagsmad ville tabe i smag ved at vente på ham, kunne sætte så meget liv i ham, at han overvandt sit medfødte hang til

magelighed, og klokken slog fem, da han nåede *Solens*' dør. Han ventede ganske sikkert, at George Talboys ved hans ankomst ville sidde og vente på ham i den lille dagligstue, og da han så sig skuffet, gjorde dette et så stærkt indtryk på ham, at han sukkede lydeligt og betragtede værelset med et mørkt blik.

"Det er virkelig opmuntrende!" udbrød han. "En kold middagsmad, og ingen til at spise den med!"

Værten i *Solen* kom selv ind for at forklare grunden til, at hans retter tog sig så lidet indbydende ud.

"Det var de prægtigste ænder, mr. Audley, som De nogensinde har set for Deres øjne, men vi har måttet holde dem så længe varme, at de næsten er brændt op."

"Pokker i vold med ænderne," sagde Robert utålmodigt. "Men hvor er mr. Talboys?"

"Han har ikke været her, sir, siden han gik ud med Dem i morges."

"Hvad for noget!" udbrød Robert. "Hvor i Himlens navn kan han da være henne?"

Han gik hen til vinduet og så ud på den brede, hvide landevej. En vogn, belæsset med hø, kørte langsomt forbi, de dovne heste ludede med hovederne af træthed under eftermiddagens varme sol, og den søvnige kusk fulgte deres eksempel. En flok får vankede adspredt omkring på vejen, og en hund rendte livet af sig under sine bestræbelser for at holde dem sammen i god orden. En del murersvende vendte netop hjem fra deres arbejde, en kedelflikker stod på den ene side af vejen og lappede et par gamle kasseroller, en jagtvogn rullede hen ad vejen, og indeni sad skovrideren på Audley, som skulle være hjemme til middagsmaden kl. syv. Han så kort sagt mange af de scener,

som hører hjemme i en landsby, og en munter, forvirret larm nåede hans øren, men der var ingen George Talboys at øjne.

"Af alle de mærkværdige ting, som jeg har oplevet i hele mit liv," sagde mr. Robert Audley, "er dette dog det allervidunderligste!"

Værten, som endnu stod i stuen, så forbavset på Robert, da denne kom med dette udbrud. Hvad mærkværdigt kunne der være i, at en herre kom for sent til sin middagsmad?

"Jeg vil gå ud og søge efter ham," sagde Robert, idet han tog sin hat og gik ud af døren.

Men spørgsmålet var, hvor han skulle lede efter ham. Han stod ganske sikkert ikke nede ved bækken og fiskede foreller, så det kunne ingen nytte være til at søge ham der.

Mens Robert stod udenfor kroen og grundede over, hvad han skulle gøre, kom værten ud til ham.

"Jeg har glemt at sige Dem, at Deres onkel kom her for at besøge Dem fem minutter efter, at De var gået, og bad mig hilse Dem og den anden herre fra ham og bede Dem begge til middag hos ham."

"Så skulle det ikke undre mig," sagde Robert, "om George er gået til herregården for at hilse på min onkel. Det ligner ham rigtignok slet ikke, men det er dog muligt, at han har gjort det."

Klokken var seks da Robert bankede på hos sin onkel. Han spurgte ikke efter nogen af familien, men forhørte sig straks om sin ven.

"Jo," sagde tjeneren til ham, "mr. Talboys var her kl. to eller lidt derefter."

"Og han ikke været her siden?"

"Nej, det har han ikke."

"Er De også ganske vis på, at klokken var to, da mr. Talboys var her?" spurgte Robert.

Det var tjeneren vis på. Han kunne huske klokkeslættet, fordi det var tjenestefolkenes spisetid, og han havde rejst sig fra bordet for at lukke mr. Talboys op.

"Hvor kan han dog være blevet af?" tænkte Robert, da han gik bort fra herregården. "Fra to til seks, det er fire stive timer, og i al denne tid er der ikke spor af ham at opdage."

Hvis nogen havde dristet sig til at sige til mr. Robert Audley, at han kunne komme i det tilfælde at føle en stærk hengivenhed for et levende væsen, ville denne kyniske herre med en foragtelig rynke i panden have afvist en så urimelig formodning. Ikke desto mindre befandt han sig nu i en oprørt og ængstelig sindsstemning og brød sit hoved med allehånde gisninger om sin forsvundne ven, idet han ganske i strid med sin naturlige tilbøjelighed fo'r afsted med hurtige skridt.

"Jeg har ikke gået hurtigt, siden jeg var i Eton," mumlede han, mens han ilede tværs over en af sir Michaels marker i retning af landsbyen, "og det værste af det hele er, at jeg ikke har den fjerneste idé om, hvor jeg skal gå hen."

Han gik over en anden mark og satte sig derefter på en stente, mens han støttede sine albuer på sine knæ, begravede sit ansigt i hænderne og gav sig til at tænke grundigt over sagen.

"Nu har jeg det!" sagde han efter få minutters overvejelse. "Han er gået til jernbanen." Med disse ord sprang han over stenten og gik hen til det lille røde stationshus.

Der blev ikke ventet noget banetog den første halve time, og billettøren var i færd med at drikke sin te i et værelse, som lå ved

siden af kontoret og på hvis dør der var skrevet med store, hvide bogstaver "PRIVAT".

Men Robert Audley havde hovedet alt for fuldt af sin forsvundne ven til at bekymre sig om denne advarsel. Han gik hen til døren og bankede på med sin stok, så at billettøren fo'r ud af helligdommen med en slurk varm te i halsen og munden fuld af smørrebrød.

"Kan De huske den herre, Smithers, der kom til Audley i selskab med mig?" spurgte Robert.

"Når jeg skal sige min ærlige mening, mr. Audley, tør jeg ikke svare Ja. De kom hertil kl. fire, som De nok husker, og med det tog er der altid mange rejsende."

"De kan altså ikke huske ham?"

"Nej, det tror jeg ikke."

"Det er dog ærgerligt! Jeg ville gerne have at vide, Smithers, om han har taget billet til London siden kl. to i eftermiddags. Det er en høj, bredskuldret ung mand med et kraftigt brunt skæg. De kunne ikke godt tage fejl af ham."

"Der var fire eller fem herrer, som tog billetter til det tog, der gik kl. halv fire," sagde billettøren i en temmelig usikker zone, mens han kastede et længselsfuldt blik til sin kone, som stod bagved ham og ingenlunde var fornøjet over, at de ikke kunne få lov til at nyde deres te i fred sammen.

"Fire eller fem herrer! Var der da ingen, som svarede til den beskrivelse, jeg har givet af min ven?"

"Ja, jeg tror, at den ene af dem havde skæg."

"Var det mørkebrunt?"

"Ja, det kan jeg ikke så bestemt sige, men jeg synes, at det var brunt."

"Havde han grå klæder på?"

"Jeg tror, at de var grå; der er så mange, som går med grå klæder. Han bad kort og godt om sin billet, og da han havde fået den, gik han lige ud til vognene og fløjtede."

"Det var George!" sagde Robert. "Tak skal De have, Smithers, nu behøver jeg ikke at forstyrre Dem længere. - Det er så klart som dagen," mumlede han, da han gik bort fra stationen, "at han har fået et af sine mørke anfald og er taget tilbage til London uden at sige et ord om det. Jeg vil selv rejse til London i morgen tidlig, og hvad aftenen angår - nå, jeg kan jo godt gå hen til herregården og stifte bekendtskab med min onkels unge kone. De spiser ikke til middag for kl. syv; hvis jeg går tilbage over markerne, kan jeg endnu komme derhen i god tid. Jeg kan ellers sige dig, Bob, *alias* Robert Audley, at dette her slet ikke går an; du er jo blevet forelsket i din tante til op over begge øren."

11. Mærket på myladys håndled

Robert traf sir Mickael og lady Audley i dagligstuen. Mylady sad på en taburet foran det store pianoforte og bladede i nogle nye musikalier. Hun drejede sig om på det bevægelige sæde, så at det raslede i hendes silkegarneringer, da mr. Robert Audleys navn blev anmeldt. Derefter rejste hun sig op fra pianofortet og nejede med skælmsk højtidelighed for sin nevø. "Må jeg overbringe Dem min tak for zobelskindene," sagde hun og rakte sine små fingre frem, som glimrede af diamanter, "De skal ret have tak for de dejlige zobelskind. Det var rigtig smukt af Dem, at De huskede min kommission."

Robert havde næsten ganske glemt det indkøb, som han havde besørget for lady Audley på sin udflugt til Rusland. Hans tanker var så opfyldte af George Talboys, at han kun besvarede myladys taknemmelighed med et buk.

"Du vil næppe tro mig," sagde han til sin onkel, "når jeg siger dig, at min rejsekammerat har fået det tåbelige indfald at tage til London og lade mig blive ene tilbage."

"Er mr. George Talboys virkelig rejst tilbage til London?" udbrød mylady og skød sine øjenbryn i vejret.

"Det var dog en gyselig ulykke," sagde Alicia spydigt, "eftersom Pythias-Robert ikke kan leve en halv time uden sin Damon-George."

"Han er ret et herligt menneske," sagde Robert i en bestemt tone, "og når jeg ærligt skal sige Dem min mening, er jeg noget ængstelig for ham."

Ængstelig for ham! Mylady var umådelig begærlig efter at få at vide, hvorfor Robert var ængstelig for sin ven

"Jeg skal sige Dem grunden, lady Audley," svarede den unge advokat. "George blev for et år siden ramt af et hårdt slag ved sin kones død. Han har aldrig forvundet det siden. Han tager vistnok alting ganske roligt, næsten lige så roligt, som jeg gør; men han taler ofte ganske besynderligt, og engang imellem kan jeg ikke undertrykke den tanke, at sorgen vil få bugt med ham, og at han vil gøre et uoverlagt skridt."

Mr. Robert udtalte sig ikke ganske tydeligt; men hans tre tilhørere fattede fuldkomment, at det uoverlagte skridt, han sigtede til, netop var den handling, som ingen fortrydelse kan gøre om igen.

Der indtrådte en kort pause, under hvilken lady Audley stirrede i spejlet over konsollen lige overfor hende og ordnede sine gule lokker.

"Gud bevare os!" sagde hun, "hvad De der siger, er virkelig besynderligt. Jeg troede ikke, at der gaves mænd, som kunne gribes af en så dyb og uudslettelig følelse. Jeg tænkte, at det ene smukke ansigt var lige så godt for dem som det andet, og at de, når nr. 1 med blå øjne og lyst hår døde, kun beskæftigede sig med at finde nr. 2, som for variationens skyld skulle have mørke øjne og sort hår." '

"George Talboys har ikke noget tilfælles med den slags mænd. Jeg tror fuldt og fast, at hans kones død knuste hans hjerte."

"Hvor det er sørgeligt!" mumlede lady Audley. "Man kan næsten ikke forstå, hvorledes mrs. Talboys kunne nænne at dø og bedrøve sin stakkels mand så meget."

"Alicia har ret, hun er virkelig et komplet barn," tænkte Robert, mens han betragtede sin tantes smukke ansigt.

Mylady var i høj grad indtagende ved middagsbordet; hun erklærede sig på den mest henrivende måde ude af stand til at skære den fasan for, som stod foran hende, og bad Robert om at hjælpe hende.

"Jeg kunne skære en lammesteg for, da jeg var hos mr. Dawson," sagde hun leende; "men med en lammesteg går det også af sig selv, og desuden plejede jeg der at stå op."

Sir Michael betragtede sin smukke og indtagende kone med et stolt og fornøjet blik, da han opdagede, hvilket indtryk hun gjorde på hans nevø.

"Jeg er så glad over at se, at min stakkels lille kone igen har fået sit gode humør," sagde han. "Hun var virkelig forknyt i går over den skuffelse, som mødte hende i London."

"Var det virkelig så stor en skuffelse?"

"Ja, mr. Audley, den gik mig meget nær til hjertet," svarede mylady. "Jeg modtog forleden formiddag en telegrafisk depeche, i hvilken min gamle veninde og lærerinde underrettede mig om, at hun lå for døden, og at jeg straks måtte skynde mig til hende, hvis jeg ville se hende endnu engang. Depechen indeholdt ingen adresse, og netop derfor troede jeg naturligvis, at hun endnu boede i det hus, hvor jeg havde sagt farvel til hende for tre år siden. Sir Michael og jeg tog øjeblikkelig til London og kørte straks hen til hendes gamle bolig. Huset var beboet af fremmede folk, som ikke kunne give mig oplysning om min veninde. Stedet ligger afsides, og der bor kun et par handlende i nærheden. Sir Michael forhørte sig i de få butikker, som fandtes der, men skønt han gjorde sig

umådelig umage, kunne han ikke opdage noget, som kunne lede os på spor efter, hvad vi søgte. Jeg har ingen bekendte i London og jeg havde derfor ingen til at hjælpe mig undtagen min kære mand, som gjorde alt, hvad der stod i hans magt, men uden nytte, for at finde min venindes nye bolig."

"Det var også i høj grad ubetænksomt, at adressen ikke var angivet i den telegrafiske depeche," sagde Robert.

"Når folk ligger for døden, har de ikke let ved at tænke på sådanne ting," mumlede lady Audley og så bebrejdende på Robert med sine milde blå øjne.

Hvor indtagende lady Audley end var, og hvor meget Robert end beundrede hende, kunne han dog ikke beherske den uhyggelige stemning, han den eftermiddag var kommet i.

Mens han sad i vinduesfordybningen og talte med mylady, vandrede han i tankerne hen til de kølige Figtree Court, og det forekom ham, at han kunne se den stakkels George Talboys sidde ganske ene og ryge sin cigar, i værelset med hunden og kanariefuglene. "Jeg ville ønske, at jeg aldrig havde følt noget venskab for ham," tænkte han. "Jeg er til mode som en mand, hvis eneste søn det er gået galt. Gud give, jeg kunne skaffe ham hans kone tilbage, og sende ham til Ventnor for at ende sine dage i fred."

Myladys smukke, velklingende stemme vedblev at lyde muntert for Roberts øren som en bæks rislen; men alligevel var hans tanker imod hans vilje hos George Talboys.

Snart tænkte han, at George var taget med jernbanetoget til Southampton for at se til sin dreng, snart så han ham, som han så ofte havde set ham, gennemgå rubrikken "Skibslejlighed" i *Times*' avertissementer for at finde et skib, som kunne bringe

ham tilbage til Australien. Ja, Robert gøs endog et øjeblik, ved tanken om, at hans ven kunne ligge kold og stiv på bunden af en å med sit livløse ansigt vendt op imod den mørke himmel.

Lady Audley lagde mærke til hans åndsfraværelse og spurgte ham, hvad han tænkte på.

"På George Talboys!" svarede han hastigt.

Myladys fine nerver afnødte hende en svag gysen.

"Jeg forsikrer Dem om," sagde hun, "at De gør mig ganske uhyggelig til mode ved den måde, De taler om mr. Talboys på. Man skulle næsten tro, at der var hændt ham en ulykke."

"Det forbyde Gud! Men jeg kan ikke andet end være ængstelig til mode, når jeg tænker på George Talboys."

Længere ud på aftenen ønskede sir Michael at høre lidt musik, og mylady satte sig hen til pianofortet. Robert Audley gik efter hende hen til instrumentet for at vende bladet, mens hun spillede; men hun spillede udenad, og han slap for den ulejlighed, som hans galanteri ville have forvoldt ham.

Han satte et par tændte lys på pianofortet og gjorde sig umage for at stille dem således, som den smukke dame helst kunne ønske det. Hun slog et par akkorder an og gik derpå over til en vemodig sonate af Beethoven; for det var en af de mange besynderligheder i hendes karakter, at hun, der var så munter og letsindig, følte sig mest tiltrukket af mørke og melankolske melodier.

Robert Audley var blevet stående ved siden af hende, og da han ikke var optaget med at vende bladet, morede han sig med at følge hendes hvide hænder, som funklede af ædelstene og gled blidt hen over tangenterne, mens kniplingsærmerne faldt ned over hendes yndefuldt bøjede håndled. Han stirrede på

hver enkelt af hendes smukke fingre; på en af dem glimrede et rubinhjerte, på den anden slyngede sig en smaragdslange, og omkring dem alle strålede et stjernehav af diamanter. Fra fingrene vandrede hans øjne henover de runde arme, og han så i det samme, at hendes brede, flade guldarmbånd gled ned over hånden, idet hun udførte en hurtig passage. Hun holdt straks op at spille for at sætte det på dets plads igen; men inden hun havde fået tid til at gøre det, lagde Robert Audley mærke til en mørk plet på hendes fine hud.

"De her jo stødt Deres arm, lady Audley!" udbrød han.

Hun skød i hast armbåndet tilbage.

"Det betyder ingenting," sagde hun. "Jeg har desværre en hud, som tager skade, så snart man blot rører ved den!"

Hun gav sig igen til at spille, men sir Michael kom tværs over gulvet for at se pletten på sin kones smukke arm.

"Hvad er det, Lucy?" spurgte han. "Hvordan er det gået til?"

"Det er dog ubegribeligt, at I alle kan tage sådan på veje over en sådan bagatel," sagde lady Audley leende. "Jeg falder undertiden i tanker, og på den måde gik det til, at jeg for nogle dage siden morede mig med at sno et bånd så fast om min arm, at den var blevet både sort og blå, da jeg løste det op."

"Nej, se engang!" tænkte Robert. "Mylady kan fortælle små barnlige løgne; pletten kan umuligt være et par dage gammel, huden er lige begyndt at skifte farve."

Sir Michael tog den fine arm i sin stærke hånd.

"Hold lyset, Robert," sagde han, "og lad os se, hvad den stakkels arm fejler."

Der var ikke blot én plet, men fire tynde højrøde mærker, som om de kunne have været frembragt af fire fingre på en

kraftig hånd, der havde taget for hårdt fat om den spinkle arm. Et smalt bånd, der var blevet snoet stramt omkring den, kunne ganske vist have efterladt sådanne mærker, og mylady forsikrede endnu engang, at hvis hun ikke huskede aldeles fejl, måtte de vær fremkommet på denne måde. Tværs over en af de matte, underløbne pletter gik der en endnu mørkere stribe, som om der på en af de stærke og grusomme fingre havde siddet en ring, der havde boret sig ind i det bløde kød.

"Jeg er sikker på, at mylady lyver," tænkte Robert; "jeg kan umuligt tro på den historie om båndet."

Han sagde Godnat til sine slægtninge henved kl. halv elleve og tog med det samme afsked med dem, idet han sagde, at han ville rejse til London med det første tog for at søge efter George i Figtree Court.

"Hvis jeg ikke finder ham der, tager jeg til Southampton," vedblev han, "og finder jeg ham heller ikke der ..."

"Hvad gør De så?" spurgte mylady.

"Så må jeg antage, at der hændt ham noget ganske uventet."

Robert Audley følte sig meget nedslået, da han gik hjem over markerne, og endnu værre blev det, da han igen var kommet ind i *Solen*s dagligstue, hvor han og George havde tilbragt så mange ledige timer sammen, mens de så ud af vinduet og røg deres cigarer.

"Det er ubegribeligt," sagde han tankefuldt, "at man kan slutte sig så nøje til et menneske! Men der må nu ske, hvad der vil, så tager jeg i morgen tidlig til London med det første tog, som afgår, og bliver jeg skuffet i mit håb om at finde ham der, vil jeg gå til verdens ende for at søge efter ham."

Den flegmatiske mr. Robert Audley fattede meget sjældent en beslutning, men traf det sig engang, at han bestemte sig til at foretage noget, viste han en udholdenhed, der grænsede til hårdnakkethed i at forfølge sit mål.

Hans åndelige træghed medførte, at han aldrig havde mange ting i sit hoved og aldrig tænkte grundigt over noget, således som det er tilfældet hos mere energiske karakterer; men den havde på den anden side også til følge, at han blev overordentlig klarsynet, når han for alvor rettede sin opmærksomhed på et enkelt punkt.

Skønt de alvorlige dommere morede sig over Robert Audley, og skønt de fremadstræbende advokater trak på skuldrene under deres silketogaer, hver gang der var tale om ham, tror jeg dog, når alt vel overvejes, at han ville have overrasket de juridiske kapaciteter, som undervurderede hans dygtighed, hvis han nogensinde havde gjort sig den ulejlighed at påtage sig en sag.

Sir Michael undersøger mærket på lady Audleys arm

12. Han er endnu stadig borte

Septembersolens stråler glimrede på fontænen i Temple-haven, da Robert Audley tidligt den næste morgen vendte tilbage til Figtree Court.

Kanariefuglene bød ham velkommen med deres sang, da han trådte ind i det smukke lille værelse, hvor George havde sovet, men alting befandt sig i den samme sirlige orden, den kone, som vartede Robert op, havde indrettet det efter de to unge mænds afrejse; der var ikke flyttet en stol eller løftet låget af en cigarkasse, og intet vidnede kort sagt om, at George Talboys havde været der. Robert ville dog endnu ikke opgive alt håb og gav sig til at se efter på kaminen og bordene i værelset, om der ikke skulle ligge et brev til ham fra George.

"Han kan godt have sovet her i nat og være rejst til Southampton tidligt i morges," tænkte han. "Mrs. Maloney har sikkert været her og gjort alting i orden efter ham."

Men lige som han sad og så sig langsomt om i værelset, mens han af og til fløjtede til sine fornøjede kanariefugle, blev han af slæbende fodtrin på gangen underrettet om konens ankomst.

Nej, mr. Talboys var ikke kommet hjem; hun havde været der allerede kl. seks om morgenen og fundet værelserne tomme.

"Er den stakkels kære herre kommet noget til?" spurgte hun, da hun så Robert Audleys blege ansigt.

Han vendte sig ganske opbragt om imod hende ved dette spørgsmål.

Om han var kommet noget til? Hvad skulle det vel være? De havde jo først taget afsked med hinanden den foregående dag

kl. to.

Mrs. Maloney ville have fortalt ham en historie om en stakkels ung fyrbøder, som engang havde boet hos hende, og som var gået glad og fornøjet hjemmefra, efter at han havde spist til middag med god appetit, men lidt efter havde sat livet til ved et sammenstød imellem et ekstratog og et godstog. Den skikkelige irske kone fik imidlertid ikke tid til at fortælle sin sørgelige historie, da Robert satte sin hat på igen og gik ud af huset, ligesom hun skulle til at begynde.

Det var blevet mørkt, da han nåede Southampton. Han kendte vejen til det lille uanselige stræde nede ved havnen, hvor Georges svigerfader boede. Den lille George legede i et åbent vindue i dagligstuen, da den unge mand kom ind i strædet.

Det var måske denne omstændighed i forening med husets mørke og øde udseende, der gav Robert Audley en ubestemt følelse af, at den mand, som han søgte, ikke befandt sig her. Den gamle mand lukkede selv døren op, og barnet kiggede ud af værelset for at se på den fremmede herre.

Det var en smuk dreng med sin faders brune øjne og mørke krøllede hår, men alligevel kunne man ved nærmere betragtning opdage et udtryk, som ikke var hans faders, og som gav hele hans ansigt et sådant præg, at drengen i grunden ikke lignede George Talboys, skønt hvert enkelt træk også fandtes hos denne.

Den gamle mand var glad over at se Robert Audley; han huskede, at han havde haft den fornøjelse at træffe sammen med ham i Ventnor ved den sørgelige lejlighed, da … Han sluttede sætningen ved at tørre sine gamle rindende øjne. Ville mr. Audley ikke træde indenfor? Robert gik ind i den lille

dagligstue. Møblerne var dårlige og snavsede, og i værelset var der en indeklemt lugt af tobak og punsch. Rundt omkring på det smudsige tæppe lå drengens itubrukne legetøj og den gamle mands itubrukne kridtpiber samt en del aviser, plettede med punsch. Den lille George listede sig hen til den fremmede herre og skottede til ham med sine store brune øjne. Robert satte drengen på sit knæ og gav ham sin urkæde at lege med, mens han talte med den gamle mand.

"Jeg behøver næppe at sige Dem, hvorfor jeg er kommet," sagde Robert. "Jeg havde håbet, at jeg skulle træffe Deres svigersøn her."

"Nå, så De vidste altså, at han ville tage til Southampton?"

"At han ville tage til Southampton!" udbrød Robert, og hans ansigt opklaredes. "Er han her?"

"Nej, nu er han her ikke, men han har været her."

"Hvornår?"

"Sent i nat, han kom med posten."

"Og rejste straks igen?"

"Han blev her kun lidt over en time."

"Gode Gud," sagde Robert. "Hvorledes har jeg dog ikke gået og ængstet mig til ingen nytte! Men hvad betyder dog alt dette?"

"De ved altså ikke, hvad han havde besluttet sig til?"

"Nej, hvad mener De?"

"At han havde i sind at rejse til Australien?"

"Jeg vidste nok, at han altid gik med sådanne tanker, men jeg troede ikke, at han tænkte mere på det nu end ellers."

"Han sejler i aften fra Liverpool. Han kom hertil kl. ét i nat for at sige farvel til drengen, sagde han, førend han forlod England, måske for bestandig. Han sagde til mig, at han var ked af

verden, og at det vilde liv i Australien alene passede for ham. Han blev her en time, kyssede drengen uden at vække ham og forlod Southampton med den post, som tager herfra klokken kvart over to."

"Hvad kan dog alt dette betyde?" sagde Robert. "Hvad har kunnet bevæge ham til at forlade England på denne måde uden at sige et ord om det til mig, hans bedste ven, uden engang at give sig tid til at skifte klæder; for alt hans tøj ligger jo i min lejlighed? Det er dog en ganske besynderlig fremgangsmåde!"

Den gamle mand så meget alvorlig ud. "Ved De hvad, mr. Audley," sagde han og slog sig betydningsfuldt på panden. "Det er undertiden forekommet mig, at Helens død har haft en ganske mærkværdig virkning på stakkels George."

"Å snak!" svarede Robert, som om han ikke lagde ringeste vægt på den gamle mands gisning. "Slaget ramte ham hårdt, men hans forstand havde ikke taget mere skade end Deres eller min."

"Han skriver måske til Dem fra Liverpool," sagde Georges svigerfader, der syntes at gøre sig megen umage for at formilde Robert, for så vidt denne følte sig fornærmet over sin vens adfærd.

"Han burde i det mindste lade høre fra sig," svarede Robert alvorligt; "for vi har været gode venner, siden vi gik i skole sammen. Det er ikke smukt af George Talboys at behandle mig på den måde."

Næppe havde han imidlertid fremsat denne bebrejdelse, førend han blev grebet af en besynderlig følelse af samvittighedsnag.

"Det ligner ikke George Talboys," sagde han, "det ligner slet ikke George Talboys."

Den lille George fo'r op, da han hørte dette navn. "Det hedder jeg," sagde han, "og fader også - det hedder den lange mand."

"Ja, lille George, og din fader var her i nat og kyssede dig, mens du sov. Kan du huske det?"

"Nej," svarede drengen og rystede sit lille krøllede hoved.

"Du må have sovet meget hårdt, George, siden du ikke så din stakkels fader."

Barnet svarede ikke, men så Robert ind i ansigtet og sagde hastigt:

"Hvor er den smukke dame?"

"Hvilken smuk dame?"

"Den smukke dame, som plejede at komme her for længe, længe siden."

"Han mener sin stakkels moder," sagde den gamle mand.

"Nej, jeg gør ikke," råbte drengen i en bestemt tone. "Jeg mener ikke moder. Moder græd altid. Jeg kunne ikke lide moder."

"Ti stille, George!"

"Men jeg kunne alligevel ikke lide moder, og hun kunne heller ikke lide mig. Hun græd altid. Jeg mener den smukke dame, som var så fint klædt og forærede mig mit guldur."

"Han mener min gamle kaptajns kone - det er en fortræffelig dame, hun er blevet meget indtaget af lille George og har givet ham mange smukke presenter."

"Hvor er mit guldur? Lad mig vise den fremmede mand mit guldur!" råbte George.

"Det er hos urmageren for at bliv pudset af, lille George," svarede hans bedstefader.

"Det er altid hos urmageren for at blive pudset af," sagde drengen.

"De kan være ganske rolig, mr. Audley," sagde den gamle mand i en undskyldende tone, idet han tog en panteseddel frem, som han viste Robert.

Sedlen var udstedt for en "kaptajn Mortimer" og lød på, at et ur besat med diamanter var sat i pant for elleve pund.

"Jeg er ofte stærkt i bekneb for et par shillings, mr. Audley," sagde den gamle mand. "Min svigersøn har været meget god imod mig; men der er andre, mr. Audley, der er andre, som ... Jeg er ikke blevet smukt behandlet." Mens han sagde dette i en sørgmodig, grædende tone, aftørrede han to tårer, som virkelig kom fra hans hjerte. "Kom, lille George! Det er på tide, at vi får den lille knægt til sengs. Kom med din bedstefader! Jeg skal igen være hos Dem om et kvarters tid, mr. Audley."

Drengen fulgte meget villigt med. I døren vendte den gamle mand sig om til sin gæst og sagde i den samme krænkede tone: "Det er sørgeligt, mr. Audley, at jeg skal tilbringe mine gamle dage i sådan et usselt hul. Jeg har bragt mange ofre, og jeg bringer dem endnu, men det bliver ikke påskønnet."

Da Robert Audley var blevet alene i det lille mørke værelse, lagde han armene over kors på brystet og stirrede åndsfraværende på gulvet.

George var altså rejst bort, han ville måske få et brev, som forklarede alt, når han var kommet tilbage til London, men der var al udsigt til, at han aldrig mere skulle se sin ven igen.

"Det er næsten ubegribeligt, at jeg har knyttet mig så nøje til ham," sagde han og slog en stor rynke i panden.

"Her lugter af tobak som i et værtshus," mumlede han kort efter; "jeg behøver ikke at genere mig for at ryge en cigar her."

Han trak sit cigarfutteral op af lommen og tog en cigar ud; der brændte kun en svag ild i den lille kamin, og han så sig om efter noget, han kunne tænde ild på sin cigar med.

Der lå et sammenrullet stykke papir, som var halvt opbrændt, på tæppet foran kaminen; han tog det op og glattede det ud for at lave det om til en fidibus ved at lægge det sammen på en anden måde. Mens han gjorde dette, så han adspredt på de ord, det tynde papir var beskrevet med, og hans øje traf på en del af et navn, der pludselig vakte hans opmærksomhed; for det var netop det navn, som hans tanker mest beskæftigede sig med. Han gik hen til vinduet med papirstumpen og undersøgte den nøjere ved solens sidste skær.

Det var et stykke af en telegrafisk depeche. Den øverste del var blevet brændt op, men den vigtigste og største del af depechen var blevet tilbage. Hvad der kunne læses, lød således:

"...alboys kom i nat til ... og tog bort med londonerposten for at gå til Liverpool, hvorfra han vil sejle til Sydney."

Depechens dato samt afsenderens navn og adresse var brændt tillige med overskriften. Robert Audleys ansigt blev dødblegt. Han lagde papirstumpen omhyggeligt sammen og stak den ind i bladene på sin tegnebog.

"Store Gud!" udbrød han. "Hvad betyder dog dette? Jeg vil endnu i aften tage til Liverpool og anstille efterforskninger der."

13. Urolige drømme

Robert Audley rejste bort fra Southampton med postbefordring og trådte ind i sine værelser, just som det kolde og grå dagslys trængte ind i hans ensomme lejlighed, og kanariefuglene begyndte at slå sagte med vingerne i den tidlige morgenstund.

Der fandtes adskillige breve i brevkassen på døren, men intet fra George Talboys.

Den unge advokat var udmattet af at have faret et helt døgn igennem fra det ene sted til det andet. Hans magelige og ensformige liv var blevet forstyrret på en måde, som han ikke havde kendt magen til i otteogtyve rolige og sorgløse år. Det begyndte at falde ham vanskeligt at beregne tiden. Det forekom ham, at der var forløbet flere måneder, siden han havde tabt George Talboys af syne, så vanskeligt havde han ved at fatte, at der kun var forløbet otteogfyrre timer, siden den unge mand havde forladt ham, mens han sov under piletræerne ved forelbækken.

Hans øjne var ganske matte af søvnløshed. Han gav sig i nogen tid til at søge rundt omkring i værelserne, så på de urimeligste steder efter et brev fra George og kastede sig til sidst ganske påklædt på sin vens seng i værelset med kanariefuglene og geranierne.

"Jeg vil afvente den post, som kommer i morgen," sagde han, "og hvis den ikke bringer noget brev fra George, vil jeg tage til Liverpool uden et øjebliks opsættelse."

Han var aldeles udmattet og faldt i en tung, dyb søvn, som dog ikke var vederkvægende, da han hele tiden plagedes af

ubehagelige drømme. Det smertelige i disse drømme lå ikke i, at de hver for sig var gyselige, men de fortrædigede ham, fordi han midt under dem havde en følelse af deres forvirrede og tåbelige indhold.

Det ene øjeblik forekom det ham, at han gik efter fremmede mennesker og trådte ind i fremmede huse for at forsøge på at opklare den gådefulde depeche; til andre tider befandt han sig på kirkegården i Ventnor og stirrede på den gravsten, som George havde ladet sætte over sin kones hvilested. Da han for anden gang kom til graven i sine langvarige og forvirrede drømmesyner, var stenen borte, og da han gjorde stenhuggeren forestillinger i den anledning, fik han til svar, at manden havde haft gode grunde til at tage indskriften bort, og at Robert nok selv engang ville få sammenhængen at vide.

Da han vågnede op af sine drømme, forekom det ham, at der var nogen, som bankede på yderdøren til hans lejlighed.

Det var en uhyggelig, fugtig morgen. Regnen slog imod ruderne, og kanariefuglene kvidrede i en bedrøvelig tone til hinanden, som om de beklagede sig over det dårlige vejr. Robert var ikke i stand til sige, hvor længe der var blevet banket. Han havde hørt larmen i drømme, og da han vågnede, var han endnu kun halvvejs kommet til sin bevidsthed.

"Jeg er vis på, at det er den dumme mrs. Maloney," mumlede han. "Hun kan gerne stå og banke, så længe hun har lyst. Hvorfor bruger hun ikke den nøgle, som hun selv har til døren, i stedet for at jage mig ud af sengen, når jeg er halvdød af træthed?"

Der blev banket endnu engang, hvem det så var, og derefter blev der stille, som om vedkommende var blevet træt af at

banke til ingen nytte; men omtrent et minut efter blev en nøgle drejet rundt i døren.

"Hun har altså haft nøglen hos sig hele tiden," sagde Robert. "Jeg er rigtig glad over, at jeg ikke stod op."

Døren imellem dagligstuen og sovekammeret stod på klem, og han kunne se konen fare travlt omkring, mens hun støvede møblerne af og ryddede op, hvor der aldrig havde været nogen uorden.

"Er det Dem, mrs. Maloney?" spurgte han.

"Ja, sir."

"Men hvorfor i alverdens navn dundrede De dog således på døren, når De hele tiden havde nøglen hos Dem?"

"Dundrede jeg på døren, sir?"

"Ja, det var et helvedes spektakel."

"Men jeg forsikrer Dem om, mr. Audley, at jeg slet ikke bankede; jeg lukkede mig lige straks ind og ..."

"Hvem var det da, som bankede? Her har været nogen, som gjorde en pokkers støj på døren, det er vel omtrent et kvarter siden, tror jeg; De må sikkert have mødt ham, da De gik ned af trappen."

"Jeg er kommet noget sent i dag; for jeg var først i mr. Martins værelser og kom lige herned ovenfra."

"Så De da ingen ved døren eller på trappen?"

"Nej, ikke en Guds sjæl."

"Kan man tænke sig noget mere ærgerligt?" sagde Robert. "At jeg også skulle lade det menneske gå uden at forvise mig om, hvem det var, eller hvad han ville! Hvor kan jeg vide, om det ikke var et bud eller et brev fra George Talboys?"

"Hvis det var tilfældet, sir, kommer han nok igen," sagde mrs. Maloney beroligende.

"Ja, naturligvis kommer han igen, hvis det var noget af vigtighed," mumlede Robert. Sagen var den, at han havde mistet alt håb om at høre fra George, siden han fandt den telegrafiske depeche i Southampton. Han troede, at der hvilede et hemmelighedsfuldt slør over Georges forsvinden, at der var begået en skurkestreg imod ham selv eller imod George. Det kunne jo tænkes, at den unge mands pengegriske gamle svigerfader havde forsøgt på at skille dem ad på grund af det formynderskab, som var betroet til Robert Audley. Eller det var også muligt, da der jo selv i disse oplyste tider begås allehånde overraskende nederdrægtigheder, at den gamle mand havde lokket George ned til Southampton og ryddet ham af vejen for at sætte sig i besiddelse af de 20.000 pund, som Robert skulle føre tilsyn med på den lille Georges vegne.

Men ingen af disse gisninger forklarede den telegrafiske depeche, og det var netop den, som vakte ængstelse hos Robert for, at der var indtruffet noget alvorligt. Postbuddet bragte ikke noget brev fra George Talboys, og den mand, som havde banket på døren, vendte ikke tilbage imellem kl. syv og ni; Robert forlod derfor endnu engang Figtree Court for at søge efter sin ven. Denne gang lod han kusken køre til Euston Station og efter tyve minutters forløb stod han på banegården og skaffede sig oplysning om togenes afgangstider.

Iltoget til Liverpool var afgået en halv time før han nåede stationen, og han måtte vente fem kvarter, før han kunne komme afsted med et langsomt godstog.

Robert Audley tog sig denne udsættelse overordentlig nær. Der kunne afsejle et halvt dusin skibe til Australien, mens han vandrede op og ned på den lange perron, snublede over trillebøre og dragere og bandede over sit uheld.

Han købte et nummer af *Times* og stirrede uvilkårligt på den anden spalte, hvor han med en sygelig interesse læste bekendtgørelserne om "borteblevne personer", om sønner, brødre og ægtemænd, som havde forladt deres hjem uden nogensinde at vende tilbage eller lade høre fra sig.

Der var en bekendtgørelse om en ung mand, som var fundet druknet på stranden ved Lambeth.

Tænk, om det skulle være George! Nej, den telegrafiske depeche viste, at hans svigerfader havde noget at gøre med hans forsvinden, og enhver gisning om ham måtte derfor udelukkende gå ud fra dette punkt.

Klokken var otte om aftenen, da Robert nåede Liverpool, og han havde derfor akkurat tid til at forhøre sig om, hvilke skibe der i de to sidste dage var afsejlet til Australien.

Et udvandrerskib, *Victoria Regia*, bestemt for Melbourne, havde lettet anker kl. fire.

Hans efterforskninger bragte ham til det resultat, at hvis han ønskede at få at vide, hvem der var ombord på *Victoria Regia*, måtte han vente til næste morgen og henvende sig til skibets ekspeditør.

Robert Audley var på kontoret næste morgen kl. ni, og han var efter kontorpersonalet den første, som indfandt sig.

Han mødte den største forekommenhed hos den kontorist, han henvendte sig til. Den unge mand så efter i sine bøger, og da han havde ladet sin pen løbe langsmed listen over de

passagerer, der havde forladt Liverpool med *Victoria Regia*, sagde han til Robert, at der ikke var en eneste, som hed Talboys. Robert gav sig derpå til at stille andre spørgsmål. Var der nogen af passagererne, som havde ladet sit navn indføre ganske kort før skibets afsejling?

En af de andre kontorister så op fra sin pult, da Robert fremsatte dette spørgsmål. Jo, sagde han, han erindrede, at en ung mand var kommet ind på kontoret kl. halv fire om eftermiddagen og havde løst billet. Denne rejsendes navn, der stod sidst på listen, var Thomas Brown.

Robert Audley trak på skuldrene. Der var ingen rimelig grund til at formode, at George skulle være rejst under et påtaget navn. Han spurgte den kontorist, som sidst havde talt, om han kunne huske, hvorledes denne mr. Thomas Brown så ud.

Nej, der havde været så mange mennesker på kontoret dengang; folk var stadig løbet ind og ud, og han havde ikke lagt særligt mærke til den sidste passager.

Robert takkede kontoristerne for deres opmærksomhed og anbefalede sig. Da han ville forlade kontoret, kaldte et af de unge mennesker på ham.

"Det falder mig nu endelig ind, sir," sagde han, "at jeg kan huske én ting betræffende mr. Thomas Brown - han bar sit arm i bind."

Robert Audley havde nu intet andet at gøre end at vende tilbage til London. Kl. seks om eftermiddagen befandt han sig igen i sine værelser, endnu engang ganske udmattet af sine unyttige efterforskninger.

Mrs. Maloney bragte ham hans middagsmad og en flaske vin fra en vinkælder på Strand. Aftenen var rå og kold, og konen havde tændt et dygtigt bål i kaminen i dagligstuen.

Robert spiste lidt af lammestegen, men lod vinen stå urørt på bordet, mens han røg en cigar og stirrede på ilden.

"George Talboys er ikke rejst til Australien," sagde han bedrøvet efter lang tids overvejelse. "Hvis han er i live, er han endnu i England, og hvis han er død, må hans jordiske levninger ligge et eller andet sted i England."

Han sad i flere timer og røg cigar og grundede. Hans tanker var forvirrede og mørke, og over hans fortrædelige ansigt faldt der en mørk skygge, som hverken gassens glimrende lys eller ildens røde skær kunne fordrive.

Han rejste sig først meget sent om aftenen fra sin stol, skød bordet bort, rullede sin lille skrivepult hen for kaminen, tog et ark papir frem og dyppede en pen i blækhuset.

Men da han havde gjort dette, standsede han pludselig, lagde hovedet i sine hænder og faldt atter i tanker.

"Jeg vil opsætte en beretning om alt, hvad der er hændt os, siden vi tog ned til Essex, og jeg vil begynde helt forfra."

Han opsatte denne beretning i korte, adskilte sætninger, som han nummererede, mens han nedskrev dem.

Den havde følgende overskrift:

"Fremstilling af de begivenheder, som står i
forbindelse med George Talboys' forsvinden,
inklusive sådanne omstændigheder, som
tilsyneladende ikke har noget med den at gøre."

Til trods for den oprørte sindstilstand, Robert befandt sig i, kunne han dog ikke andet end føle sig lidt stolt over det forretningsmæssige præg, som hans overskrift havde. Han sad i nogen tid og stirrede vigtigt på den, mens han tyggede på sin pen. "Så sandt jeg lever," sagde han, "begynder jeg ikke at tro, at jeg ville have handlet klogere i at bestille noget i mit fag i stedet for at hendrive mit liv således, som jeg har gjort."

Han røg en halv cigar ud, inden han fik sine tanker i det rigtige trit, og derefter skrev han:

1. Jeg skrev til Alicia og foreslog hende at tage George med til herregården.
2. Alicia svarer, at besøget støder på hindringer fra lady Audleys side.
3. Vi tager til Essex til trods for denne indvending. Mylady vil ikke lade sig præsentere for George samme aften, idet hun foregiver, at hun er træt.
4. Sir Michael indbyder George og mig til middag hos sig næste dag.
5. Mylady modtager næste formiddag en telegrafisk depeche, som kalder hende til London.
6. Alicia viser mig et brev fra mylady, i hvilket denne beder at få underretning om, hvornår jeg og min ven, mr. Talboys, agter at forlade Essex. Under dette brev står et postscriptum, i hvilket den omtalte begæring gentages.
7. Vi besøger herregården og ønsker at bese huset. Myladys lejlighed er lukket af.
8. Vi kommer til denne lejlighed gennem en hemmelig gang, hvis tilværelse mylady ikke

kender. I et af værelserne finder vi hendes portræt.
9. George er bange for uvejret. Hans adfærd er hele den øvrige aften i højeste grad besynderlig.
10. George er næste morgen blevet den gamle igen. Jeg foreslår, at vi straks skal forlade Audley Court; han foretrækker at blive til om aftenen.
11. Vi går ud for at fiske. George forlader mig for at gå til herregården
12. Den sidste sikre efterretning, som jeg kan få om ham i Essex, er på herregården, hvor tjeneren siger, at mr. Talboys, så vidt han forstod, erklærede at ville gå ned i parken for at se efter mylady.
13. Jeg modtager på stationen forskellige oplysninger, om hvis nøjagtighed jeg ingen mening kan have.
14. Jeg får endnu engang bestemt oplysning om ham, nemlig i Southampton, hvor han, efter hvad hans svigerfader siger, skal have opholdt sig en time den foregående nat.
15. Den telegrafiske depeche.

Da Robert var færdig med denne korte optegnelse, som han forfattede med stærkt overlæg og under idelige pauser for at tænke nøjere efter, rette og forandre, sad han længe og betragtede den beskrevne side.

Til sidst læste han det hele omhyggeligt igennem, idet han af og til stoppede ved et nummer for at betegne det med et blyantskors; derpå lagde han arket sammen, gik hen til sit skrivebord på den anden side af værelset og lagde dokumentet i det samme rum, hvor han havde lagt Alicias brev, nemlig i rummet, der var mærket "*Vigtige Sager*".

Da han havde gjort det, gik han hen til sin lænestol ved ilden, skød sin pult bort og tændte en cigar. "Der hviler et tæt mørke over det hele fra først til sidst," sagde han, "og gådens løsning må findes enten i Southampton eller i Essex. Men hvorledes det end forholder sig, er min beslutning fattet. Jeg vil først tage til Audley Court og søge efter George Talboys i den nærmeste omkreds af det sted, hvor han forsvandt."

14. Phoebes kæreste

"Mr. George Talboys. En rigelig belønning udloves til den, som har set den nævnte gentleman efter den 7. ds. eller som er i stand til at give oplysninger om ham efter denne dato. Meddelelser, mærkede A.Z. sendes til Chancery Lane nr. 14."

Sir Michael læste ovenstående avertissement i 2. spalte af *Times*, mens han spiste frokost i selskab med mylady og Alicia, et par dage efter Roberts afrejse.

"Man har altså endnu ikke hørt noget til Roberts ven," sagde baronetten, efter at han havde læst avertissementet op for sin kone og datter.

"Jeg kan alligevel ikke lade være at undre mig over," sagde mylady, "at man kan være tåbelig nok til at avertere efter ham. Den unge mand havde øjensynlig et uroligt, ustadigt sind, han higede bestandig efter forandring og kunne ikke holde sig rolig på noget sted."

Skønt avertissementet blev indrykket tre gange i træk, bekymrede herregårdens beboere sig kun lidet om George Talboys' forsvinden, og hans navn blev aldrig mere nævnt af sir Michael, mylady eller Alicia.

Alicia Audley og hendes smukke stedmoder var på ingen måde blevet bedre venner efter den stille aften, da den unge advokat havde spist til middag på herregården.

"Det er en forfængelig, letfærdig og hjerteløs lille kokette," sagde Alicia, og disse ord henvendtes til hendes store newfoundlandshund Cæsar, det eneste levende væsen, som modtog hendes fortrolighed; "hun er en fuldendt og udlært kokette, Cæsar, og hun har ikke ladet sig nøje med at fange halvdelen af Essex' mandfolk med sine gule lokker og sin dumme fnisen, hun lægger også an på, at min dumme fætter skal blive hendes ærbødige slave. Jeg kan ikke fordrage hende."

Til bevis på rigtigheden af den sidste påstand behandlede miss Alicia Audley sin stedmoder med en så iøjnefaldende uhøflighed, at sir Michael følte sig opfordret til at tage sin eneste datter alvorligt for.

"Du ved nok, Alicia," sagde han i en streng tone, "hvor dybt det stakkels væsen føler ved alting, og din adfærd tager hun sig allermest nær."

"Jeg tror ikke en smule af det," sagde Alicia dristigt. "Du tror, at hun har et følsomt hjerte, fordi hun har små bløde, hvide hænder og store blå øjne med lange øjenhår og alle slags påtagne, fantastiske manerer, som I dumme mandfolk kalder fortryllende. Hun skulle føle dybt ved noget! Jeg har jo selv set hende pine levende væsener med sine fine, hvide fingre og le ad den smerte, som hun forvoldte. Det gør mig meget ondt," tilføjede hun, en smule formildet ved faderens bedrøvede blik, "for selv om hun er trådt imellem os og har berøvet mig stakkel dit kære, varme hjertes kærlighed, ville jeg for din skyld ønske, at jeg kunne lide hende, men jeg kan ikke, jeg *kan* ikke, og Cæsar lige så lidt. Hun kom engang hen til den med halvt åben mund, så at hendes små hvide tander skinnede imellem de røde læber, og klappede dens store hoved med sin bløde hånd, men

havde jeg ikke holdt den i halsbåndet, ville den have faret løs på hende og snappet hende i struben. Hun kan forstyrre hovedet på ethvert menneske i Essex, men hun vil aldrig blive gode venner med min hund."

"Jeg vil lade din hund skyde," sagde sir Michael vredt, "hvis det arrige dyr nogensinde sætter Lucy i fare."

Newfoundlænderen drejede sine øjne langsomt hen imod Alicia, som om den forstod hvert ord af, hvad der var blevet sagt. Lady Audley kom tilfældigvis ind i værelset i samme øjeblik, og dyret lagde sig knurrende ned ved sin herskerindes side. Der var noget i hundens måde at være på, som mere tydede på frygt end på forbitrelse, hvor utroligt det end synes, at Cæsar skulle være bange for et så svagt væsen som Lucy Audley.

Hvor venlig lady Audley end var i hele sin optræden, havde hun dog ikke levet længe på herregården, førend hun måtte opdage, at Alicia ikke kunne lide hende. Hun hentydede kun en eneste gang til det, idet hun graciøst trak på skuldrene og sagde med et suk:

"Det er virkelig tungt, Alicia, at De ikke holder af mig, for jeg har aldrig været vant til at have uvenner; men det synes jo, at det skal være således, og jeg må så finde mig i det. Men når vi ikke kan være gode venner, kan vi i det mindste lade hinanden være i fred. De har vel ikke i sinde at gøre mig nogen skade?"

"Gøre Dem skade!" udbrød Alicia; "hvorledes skulle jeg skade Dem?"

"De vil ikke forsøge på at berøve mig Deres faders kærlighed, vel?"

"Jeg kan ikke være så venlig, som De er, mylady, jeg kan ikke have det samme søde smil og smukke ord på rede hånd til enhver fremmed, som jeg støder på, men jeg er ikke i stand til at vise en lav og foragtelig adfærd, og selv om jeg var det, tror jeg, at De er så sikker på min faders kærlighed, at De aldrig kan tabe den, med mindre De selv ved Deres egne handlinger forspilder den."

"Hvor De dog er streng, Alicia," sagde mylady, og hendes ansigt fortrak sig lidt. "Det er vel Deres mening med, hvad De har sagt, at jeg er falsk. Jeg kan virkelig ikke gøre for, at jeg viser folk et venligt ansigt og taler til Dem i en forekommende tone. Jeg ved meget godt, at jeg ikke er *bedre* end andre mennesker, men jeg kan ikke gøre for, at jeg gør et *behageligere* indtryk. Det ligger i min natur."

Da Alicia ved sin adfærd ganske havde udelukket enhver fortroligere omgang med lady Audley og sir Michael næsten fuldstændig var optaget af at bestyre sit gods og af mandige adspredelser, som holdt ham hjemmefra, var det måske ikke andet end en naturlig følge af forholdene, at mylady, der i høj grad havde trang til selskab, før en stor del måtte lade sig nøje med den underholdning, som hendes lyshårede tjenestepige kunne byde hende.

Phoebe Marks hørte netop til den slags tjenestepiger, som i almindelighed avancerer fra kammerpige til selskabsdame. Hun havde netop fået så megen opdragelse, at hun var i stand til at forstå sin frue, når Lucy fandt behag i at fortabe sig i vilde fantasier, hvor tungen blev hidset ved lyden af sin egen plapren, ligesom den spanske danser af kastagnetternes larm. Phoebe forstod så meget fransk, at hun kunne fatte lidt af de sirligt

indheftede franske romaner, som mylady fik fra boghandleren, og tale med sin frue om de uvisse punkter i disse fortællinger. Ligheden imellem kammerpigen og Lucy Audley var måske årsag til den sympati, som knyttede de to kvinder til hinanden. Man kunne ikke kalde det en slående lighed; en fremmed kunne have set dem begge på én gang, uden at lægge mærke til det, men mødte man Phoebe Marks i en svag belysning, når hun med sagte fjed sneg sig igennem herregårdens mørke egekorridorer, eller hun vandrede i havens tætte alleer, kunne man let have taget fejl af mylady og hende.

Den skarpe oktobervind fejede bladene af lindetræerne i den lange allé og drev dem med en uhyggelig raslen sammen i visne bunker langs med havens gruslagte gange. Den gamle brønd måtte være halvt tilstoppet af bladene, der opdyngedes omkring den og i hvirvlende kredse styrtede ned gennem dens mørke, sammenfaldne åbning. På fiskedammens rolige overflade rådnede de visne blade ligeledes langsomt bort i forening med det sammenfiltrede ukrudt, som gav vandet et mudret udseende. Alle de havekarle, som sir Michael kunne have taget i brug, ville ikke have været i stand til at holde sporene af efterårets ødelæggende hånd borte fra herregårdens nærmeste omgivelser.

"Hvor jeg hader denne trøstesløse måned!" sagde mylady, mens hun spadserede omkring i haven og gøs under sin zobelpels. "Alting falder sammen og forgår, og solens kolde skin belyser den grimme jord ligesom gaslamperne en gammel kones rynker. Bliver jeg nogensinde gammel, Phoebe? Vil mit hår engang falde af ligesom bladene på disse træer, så at jeg ser

sygelig og udlevet ud ligesom dem? Hvorledes skal det gå mig, når jeg bliver gammel?"

Hun kom ved denne tanke til at ryste stærkere, end hun havde gjort over den kolde vinterblæst, og efter at hun havde svøbt sig tæt ind i sin pels, gik hun så hastigt, at hendes pige havde vanskeligt ved at følge hende.

"Kan du huske, Phoebe," sagde hun lidt efter og sagtnede sin gang, "kan du huske den franske fortælling, vi nylig læste, historien om en smuk kvinde, som begik en forbrydelse - jeg kan ikke huske hvilken - da hun stod på sin magts og sin yndigheds højdepunkt, da hele Paris hver aften berusedes af hende, og da folk forlod kongens vogn for at flokke sig om hendes i håb om at se et glimt af hendes ansigt? Kan du huske, hvorledes hun skjulte, hvad hun havde begået, i næsten et halvt århundrede og tilbragte sine gamle dage på sit familieslot, elsket og æret af alle på egnen som en levende helgeninde og de fattiges velgørerinde, og kan du så huske, at hemmeligheden, da hendes hår var blevet hvidt, og hendes øjne næsten blinde af alderdom, pludselig kom for dagen ved en af de besynderlige tilfældigheder, sådanne hemmeligheder altid bliver opdagede ved i romanerne, at hun blev sagsøgt, kendt skyldig og dømt til at brændes levende? Den konge, som havde båret hendes farver, var død og borte, det hof, hvis stjerne hun havde været, var forsvundet, de indflydelsesrige ministre og embedsmænd, som måske kunne have hjulpet hende, var hensmuldret i deres grave, og de unge, tapre riddere, som ville være gået i døden for hende, var faldet på valpladsen i fremmede lande. Hun havde levet for at se hele den tidsalder, hun tilhørte, forsvinde som en drøm, og da hun gik til bålet, ledsagedes hun kun af nogle

uvidende bønderfolk, der havde glemt alle hendes velgerninger og hujede efter hende, som om hun havde været en nedrig troldkvinde."

"Jeg synes ikke om sådanne sørgelige historier, mylady," sagde Phoebe Marks gysende. "Man behøver ikke at læse sådanne bøger for at blive ilde til mode på dette skumle sted."

Lady Audley trak på skuldrene og morede sig over sin piges åbenhjertighed.

"Ja vist er det et skummelt sted, Phoebe," sagde hun, "skønt det ikke går an at sige det til min kære gamle mand. Skønt jeg er gift med en af de mest indflydelsesrige mænd i grevskabet, forekommer det mig næsten, at jeg havde det lige så godt hos mr. Dawson, og dog har det noget at sige at gå i zobelskind, som har kostet tres guineas, og at bo i værelser, hvis dekoration der er anvendt tusind pund til."

Da Phoebe Marks blev behandlet af sin frue som en selskabsdame og ikke blot havde en særdeles rundelig løn, men tillige fik flere gaver, end måske nogen kammerpige før hende, måtte man undre sig over, at hun kunne ønske at opgive sin stilling, men det var ikke desto mindre en afgjort sag, at hun higede efter at ombytte alle de fordele, som hun nød på Audley Court, imod de lidet lovende udsigter, som et giftermål med hendes fætter Luke åbnede for hende.

Det var lykkedes den unge mand at høste nogen fordel af den gunstige stilling, som hans kæreste havde opnået. Han havde ikke ladet Phoebe have fred, førend hun ved myladys velvillige bistand fik ham anbragt som staldkarl på herregården.

Han red aldrig ud med Alicia eller sir Michael; men ved en af de sjældne lejligheder, da mylady besteg den lille smukke, grå fuldblodshest, som stod i stalden for hendes skyld alene, lykkedes det ham at komme til at ledsage hende på rideturen. Allerede i den første halve time, de var ude, havde han set nok til at opdage, at mylady var en ængstelig rytterske og aldeles ude af stand til at styre det dyr, som hun red, hvor yndig hun end kunne tage sig ud i sin lange blå ridedragt.

Lady Audley forestillede sin kammerpige, hvor tåbeligt det var af hende at hige efter at blive gift med den rå staldkarl.

De to kvinder sad foran kaminilden i myladys toiletteværelse; himlen var ganske mørk på denne oktobereftermiddag, og det svage lys hindredes desuden i at trænge ind af vedbenden, som smykkede vinduesrammerne.

"Er du virkelig forelsket i den klodsede, grimme karl, Phoebe?" spurgte mylady i en bidende tone.

Pigen sad på en skammel ved sin frues fødder. Hun svarede ikke straks på myladys spørgsmål, men sad og stirrede nogen tid ind i ildens røde svælg.

Derpå sagde hun, snarere som om hun talte til sig selv end besvarede Lucys spørgsmål:

"Jeg tror ikke, at jeg kan holde af ham. Vi har været sammen, fra vi var børn, og jeg var ikke stort mere end femten år gammel, da jeg lovede, at jeg ville være hans kone. Jeg tør ikke bryde dette løfte nu. Flere gange har jeg endog tænkt over, med hvilke ord jeg ville lade ham vide, at alt var forbi imellem os; men ordene døde på mine læber, og jeg sad og stirrede på ham med en kvælende fornemmelse i min hals, så at jeg ikke kunne sige noget. Jeg tør ikke vægre mig ved at gifte mig med ham. Jeg

har ofte fulgt nøje med enhver af hans bevægelser, når han sad og skrællede barken af en kæp med sin store foldekniv, og jeg tænkte da, at det netop måtte være mænd af hans slags, som lokkede deres kærester til ensomme steder og myrdede dem, fordi de havde brudt deres løfte. Som dreng var han altid voldsom og hævngerrig. Jeg har engang set ham trække en kniv frem i en ordstrid med sin moder. Jeg forsikrer Dem om, mylady, at jeg er nødt til at gifte mig med ham."

"Men du skal slet ikke gøre det, pige, det vil være tåbeligt af dig! Du tænker, at han vil tage livet af dig, ikke sandt? Men tror du da, at du vil være mere sikker som hans kone, hvis der virkelig bor en morder i ham? Hvis du satte dig op imod ham eller gjorde ham skinsyg, hvis han fik lyst til at gifte sig med en anden eller ville have fat i et par skilling, som du havde lagt til side, tror du da ikke, at han kunne falde på at myrde dig? Jeg vil indstændigt råde dig fra at gifte dig med ham, Phoebe. For det første, fordi jeg ikke kan udstå det menneske, og for det andet, fordi jeg ikke kan finde mig i at skilles fra dig. Vi vil give ham et par pund og bede ham sejle sin egen sø."

Phoebe Marks greb myladys hænder og trykkede dem krampagtigt.

"Mylady, min gode, kære frue!" råbte hun i heftig sindsbevægelse. "De må endelig ikke prøve på at modsatte Dem mine hensigter i denne sag. De må ikke fordre af mig, at jeg skal gøre ham imod. Jeg siger Dem jo, at jeg er nødt til at gifte mig med ham. De ved ikke, hvorledes han er. Det vil styrte mig og andre mennesker i ulykke, hvis jeg bryder mit ord. Jeg *må* gifte mig med ham!"

"Nå, lad det så være godt, Phoebe," svarede hendes frue, "jeg kan jo ikke forhindre dig i det. Men der må vist stikke en hemmelighed under alt dette."

"Det gør der også," sagde pigen og vendte sit ansigt bort fra Lucy.

"Det vil gøre mig meget ondt at miste dig, men jeg har jo lovet dig, at du kan stole på mit venskab under alle forhold. Hvad har din kæreste i sinde at tage sig for, når I gifter jer?"

"Han vil gerne have en kro i forpagtning."

"Så skal han også få en kro, og jo før han drikker sig ihjel, desto bedre. Sir Michael spiser i dag til middag hos major Margrave, som har herreselskab, og min steddatter er ude hos sine venner på Grange. Du kan lade din fætter komme ind i dagligstuen, når jeg har spist til middag, så skal jeg sige ham, hvad jeg har i sinde at gøre for ham."

"De er virkelig alt for god imod mig," svarede Phoebe med et suk.

Lady Audley sad i sin overdådige dagligstue i kaminildens og vokslysenes skær; det gule damaskes betræk på sofaen faldt stærkt i øjnene ved siden af hendes mørkviolette fløjlskjole, og hendes krøllede hår bølgede i fyldige guldlokker ned over halsen. Rundt omkring så man beviser på rigdom og pragt, og i en besynderlig modsætning til alt dette og til hendes egen skønhed stod den klodsede staldkarl og kradsede sig i sit kuglerunde hoved, mens mylady forklarede ham, hvad hun havde i sinde at gøre for sin veninde kammerpigen. Lucy var meget rundhåndet med sine løfter, og hvor rå karlen end var, havde hun dog i det mindste ventet, at han på sin egen plumpe måde ville have lagt sin taknemmelighed for dagen.

Til hendes overraskelse stod han imidlertid og stirrede på gulvet uden at ytre et eneste ord til svar på hendes tilbud. Phoebe befandt sig lige ved siden af ham og lod til at være bedrøvet over mandens råhed.

"Fortæl dog mylady, hvor taknemmelig du er, Luke," sagde hun.

"Men jeg er slet ikke så forskrækkelig taknemmelig," svarede hendes elsker i en arrig tone. "Man kommer ikke langt med halvtreds pund, når det gælder om at åbne en kro. De kommer til at give mig hundrede pund, mylady."

"Nej, det kommer jeg vist slet ikke til," sagde lady Audley, og hendes lyseblå øjne lynede af harme; "jeg kan ikke begribe, hvor du tør være så uforskammet at kræve sådan noget."

"Å, De betænker Dem nok," svarede Luke ganske roligt og med en frækhed, som måtte have en hemmelig grund. "De kommer til at give mig hundrede pund, mylady."

Lady Audley rejste sig op og så manden stift ind i ansigtet, indtil hans bestemte blik sank ned for hendes, derpå gik hun lige hen til sin pige og sagde til hende med en høj, gennemtrængende stemme, som var karakteristisk for hende, når hun befandt sig i stærk sindsbevægelse: "Phoebe Marks, du har sagt noget til *dette menneske*!"

Pigen kastede sig på knæ for myladys fødder: "Tilgiv mig, tilgiv mig!" råbte hun. "Han tvang mig til at røbe det, ellers ville jeg aldrig have sagt ham noget."

Luke Marks forlanger 100 pund af lady Audley

15. På udkig

Det var en mørk morgen i november måned. Den gullige tåge sænkede sig tæt ned over de flade enge, og kvæget måtte halvt i blinde bane sig vej gennem det tætte mørke, så at det snart tørnede imod sorte, bladløse hække, snart tumlede ned i grøfter, som den tunge atmosfære havde skjult for dets blik. Landsbyens kirke så gennem den usikre belysning ud, som om den havde været overstrøget med en mørkebrun farve, alle krogede gangstier og porte, alle gavle og gamle, grå skorstene, alle bønderbørn og omstrejfende hunde havde i halvmørket et ganske besynderligt og trolddomsagtigt udseende. På en sådan morgen spadserede Phoebe Marks og hendes fætter Luke over Audleys kirkegård og fremstillede sig for en kapellan, som rystede af kulde under sin klamme præstekjole, og som ikke var kommet i bedre humør over, at han havde måttet vente i fem minutter på bruden og brudgommen.

Luke Marks så slet ikke bedre ud i sin kejtede søndagsdragt end i sine hverdagsklæder; men Phoebe tog sig ganske ud som en dame for de få tilskuere, der overværede vielsen, da hun trådte ind i kirken, iført en smuk grå kjole af stift silketøj, som hendes frue kun havde haft på en halv snes gange.

I det mindste lignede hun for så vidt en dame, som hun var meget fint bygget og bleg; som hun stod der med sit voksagtige hår, sin askegrå ansigtsfarve og sit underlige blik, mens hendes skikkelse gennem den tågede novembermorgens mørke viste sig i svage omrids, kunne en overtroisk fremmed have troet, at

han så genfærdet af en anden brud, som lå død og begravet i hvælvingerne under kirken.

Dagens helt, mr. Luke Marks, havde dog langt fra sådanne tanker. Han havde fået den kone, som han helst ville have, og nået målet for sit livs ærgerrighed, en kro. Mylady havde foræret ham de femoghalvfjerds pund, som krævedes til at dække omkostningerne ved anbefalingerne til kunderne, anskaffelsen af inventariet og lageret af øl og spiritus, og han havde slået sin bolig op i den såkaldte Slotskro, en lille kro midt inde i en afsides liggende, lille landsby, der lå på ryggen af en høj og hed Mount Stanning. Det var just ikke noget meget smukt hus at se til; det havde et temmelig forfaldent og medtaget udseende, som det stod der oppe på toppen, alene beskærmet af fire eller fem bladløse og forvoksede popler, der havde tabt i kraft ved at skyde for hastigt i vejret og af den grund havde et vantrevent, uanseligt udseende. Vinden havde frit råderum ved Slotskroen, og den gjorde undertiden grusom brug af sin magt. Det var vinden, som havde slået og bøjet udhusenes og staldenes lave stråtage ned, så at de hang ned og ludede forover som en hat, der er trykket ned over en stratenrøvers lave pande, det var vindene, som havde slået træskodderne for de snævre vinduer frem og tilbage, indtil de hang ned i stumper og stykker på deres rustne hængsler; det var vinden, der havde væltet dueslaget om og sønderbrudt den vejrhane, som man havde dristet sig til at sætte op for at kunne holde øje med dens mægtige bevægelser; det var vinden, som havde ødelagt ethvert lille trægitter, enhver slyngplante, enhver lille balkon eller anden fordringsløs prydelse, idet den med ustyrligt raseri sønderrev og spredte alting; det var vinden, som

havde ført spirerne til de mosagtige vækster på overfladen af de hvidtede mure hid; det var med ét ord vinden, som havde rusket så længe i de vaklende bygninger, indtil den havde tilredt, sønderslidt og fordærvet alt, og når man hørte den fare hvinende hen over resten, skulle man have troet, at den jublede over sin ødelæggende kraft. Den modfaldne ejermand blev træt af sin langvarige kamp med denne mægtige modstander, han lod derfor vinden have frit spil, og Slotskroen var lidt efter lidt blevet ganske faldefærdig. Men hvor dårligt dens ydre udseende end var, vidnede alt dog indenfor om velstand og god søgning. Kraftige studedrivere standsede ved den lille skænk for at tømme et glas, og i den lave, panelede gæstestue tilbragte velhavende forpagtere deres aftener og talte om politik, mens deres heste åd en mistænkelig blanding af råddent hø og middelmådige bønner i de forfaldne stalde. Engang imellem gjorde selv jagtselskabet fra Audley holdt udenfor Slotskroen for at lade deres heste bede og vande, ja ved en enkelt højtidelig og uforglemmelig lejlighed havde skovrideren arrangeret en dinér her for nogle og tredive herrer, og værten var nær gået fra sans og samling over denne vigtige bestilling.

Luke Marks, der på ingen måde generedes at alt for stor skønhedssans, følte sig derfor særdeles lykkelig, da han blev vært i Slotskroen i Mount Stanning.

En jagtvogn ventede i tågen for at bringe bruden og brudgommen til deres nye hjem, og et par simple bønder, som havde kendt Phoebe fra hendes barndom af, stod i porten til kirkegården for at sige hende farvel. Hendes matte øjne var blevet endnu mattere af de tårer, som hun havde udgydt, og af

de røde kanter, som omgav dem. Brudgommen var gnaven over, at hun således bar sine følelser til skue.

"Hvad flæber du for, tøs?" sagde han opbragt. "Hvis du ikke havde lyst til at gifte dig med mig, skulle du i tide have ladet mig det vide. Jeg tager jo da ikke livet af dig, vel?"

Kammerpigen gøs, da han talte til hende, og trak sin lille silkekåbe tæt om sig.

"Du fryser i al den fine stads," sagde han og stirrede misfornøjet på hendes kostbare dragt. "Hvorfor kan fruentimmerne heller ikke klæde sig efter deres stand? Du får ingen silkekjoler, når pengene skal tages af min lomme, det kan jeg lade dig vide."

Han løftede den skælvende pige op i vognen, svøbte en grov overkappe omkring hende og kørte bort igennem tågen, ledsaget af et svagt hurraråb fra et par opløbne knægte, som stod i en klynge i porten.

Phoebe Marks blev afløst hos mylady af en kammerpige fra London, en særdeles glimrende dame, som gik med sort atlaskeskjole og rosenrøde bånd på sin kappe og bittert beklagede sig over det ensformige liv på Audley Court.

Men julen bragte gæster til den gamle, uregelmæssige herregård. En proprietær og hans trivelige kone optog værelset med de malede tapeter, muntre piger ilede frem og tilbage i de lange korridorer, og unge mennesker kiggede ud igennem gittervinduerne for at spejde efter sydlige vinde og en overtrukken himmel. Der var ikke en eneste tom bås i de rummelige gamle stalde, en smedje var i en hast blevet opført i gården til at sko jagthestene, og man hørte stadig larm af bjæffende og gøende hunde. Fremmede tjenestefolk fyldte

kvistværelserne, og bag hvert lille vindue, som lå skjult under de spidse gavle, bag hver rude i det sælsomme gamle tag brændte der lys i de lange vinteraftener. Hvis en rejsende var blevet overrumplet af natten og havde ladet sig føre på vildspor af lysene, larmen og bevægelsen, kunne han let være faldet på den urigtige tanke, at den gæstfri herregård var en god, gammeldags kro af den slags, som forsvandt fra jorden, efter at den sidste postvogn var faldet sammen, og dens engang så vælige heste havde gjort den sidste, sørgelige rejse til hesteslagteren.

Blandt andre gæster kom også mr. Robert Audley til Essex for at overvære jagterne, medførende et halvt dusin franske romaner, en cigarkasse og tre pund tyrkisk tobak i sin vadsæk.

De hæderlige unge godsejere og godsejersønner fandt det selvfølgelig ikke umagen værd at tage mindste notits at Robert Audley, når de samledes med ham ved morgenbordet. De fyldte ørene på hinanden med de utroligste røverhistorier, og de interesserede sig næsten kun for hestedressur. Det vakte en overordentlig opmærksomhed, når en af dem fortalte, at han i syv timers skarpt trav havde redet igennem tre grevskaber, og det varede da sjældent længe, førend en anden stak den foregående ud ved at give en historie til bedste om, at han en nat, da han var tredive mile fra sit hjem, havde tilbagelagt hele vejen på en ussel krikke uden at standse et øjeblik. Alle disse herrer tog godt for sig af retterne på det velbesatte bord, men så snart de hørte, at en hest havde forstrakt en sene eller forvredet et forben, eller at den syge plag var kommet tilbage fra dyrlægen, fo'r de op med munden fuld af kold oksesteg for at tage de mærkelige fænomener i øjesyn. Mr. Robert Audley

kunne slet ikke underholde sig med dette selskab, og han sad derfor ganske roligt og spiste uden at sige et ord.

Den unge advokat havde taget et par hunde med sig fra London, men godsejerne, som gav halvtreds pund for en hønsehund og rejste et par hundrede mile for at tage et kobbel støvere i øjesyn, førend de indlod sig på en handel, lo himmelhøjt af de to elendige køtere. Den ene af dem var løbet bagefter Robert gennem Chancery Lane og halvdelen af Holborn, mens den anden tilhørte ham ifølge den stærkeres ret, da han havde taget den *vi et armis* Note 1) fra en frugthandler, den var blevet mishandlet af. Da Robert oven i købet gjorde påstand på, at disse ynkværdige dyr skulle ligge under hans lænestol i dagligstuen, på trods af at mylady, der som bekendt ikke kunne udstå hunde, var meget fortrydelig over det, var gæsterne på Audley Court temmelig enige om, at baronettens nevø ikke var rigtig i hovedet, omend de indrømmede, at hans galskab var af en uskadelig natur.

Under sine tidligere besøg på herregården havde Robert Audley nogenlunde søgt at bevare skinnet af, at han deltog i det muntre selskabs adspredelser. Han var i luntetrav redet hen over et halvt dusin pløjede marker på en skikkelig grå hest, som tilhørte sir Michael, og når han da ganske åndeløs og forpustet var nået hen til en forpagterbolig, havde han underrettet beboerne om, at han ikke agtede at følge hundene længere den morgen. Engang havde han endog drevet det så vidt, at han med stort besvær havde fået et par skøjter på i den hensigt at løbe en tur på den frosne fiskedam; men allerede ved det første forsøg havde han den krænkelse, at han kom til at ligge, så lang han var og i denne stilling forholdt han sig ganske rolig, indtil

en eller anden i selskabet fik det indfald at samle ham op. Han havde siddet på bagsædet af en jagtvogn under en fornøjelig køretur, idet han heftigt protesterede imod at køre op ad bakke og hvert tiende minut forlangte, at vognen skulle holde, mens han lagde hynderne i orden. Men i år viste han slet ingen lyst til nogen af disse adspredelser udenfor huset. Han sad hele tiden og drev i dagligstuen, mens han på sin ejendommelige, træge måde søgte at gøre sig behagelig for mylady og Alicia.

Lady Audley modtog sin nevøs opmærksomhed med den barnlige ynde, som hendes beundrere fandt så indtagende; men Alicia var opbragt over den forandring, som var foregået i hendes fætters adfærd.

"Der har aldrig været synderligt liv i dig, Bob," sagde den unge dame engang i en overlegen tone til ham, da hun i sin ridedragt kom farende ind i dagligstuen efter at have deltaget i en jagtfrokost, som Robert havde forsømt, fordi han foretrak at drikke en kop te i myladys boudoir; "men i år ved jeg slet ikke, hvad der går af dig. Du duer kun til at holde garn eller læse højt i en roman for lady Audley."

"Men bedste Alicia dog, du er så heftig, tag ikke så forskrækkeligt på veje," sagde den unge mand bønligt. "Du kan ikke sådan rask væk dømme om andre og lade din fornuft løbe løbsk, ligesom når du giver din hoppe Atalanta tøjlen og farer hen over grøfter og gærder for at forfølge en ulykkelig ræv. Lady Audley interesserer mig, og det kan jeg ikke just sige om min onkels venner her på landet. Er denne forklaring tilfredsstillende, Alicia?"

Miss Audley slog lidt med nakken for at give sin foragt til kende.

"Ja, det er så fornuftigt et svar, som jeg nogensinde kan vente mig af dig, Bob," sagde hun heftigt. "Men mor du dig kun som du selv vil. For mig må du virkelig gerne sidde og strække dig i lænestolen hele dagen, mens de to dumme hunde sover op ad dig. Jeg tager mig slet ikke nær, at du ikke bestiller andet end at ødelægge myladys gardiner med din cigarrøg, og at du plager alle mennesker i huset med din træge, dorske adfærd."

Denne salve bragte mr. Robert Audley til at spile sine smukke grå øjne så højt op, som det var ham muligt, og han stirrede betuttet på miss Audley.

Den unge dame gik frem og tilbage i værelset, mens hun slog på sin kjole med ridepisken. Hendes øjne gnistrede af vrede, og hendes mørke kinder blussede. Den unge advokat fattede meget vel af disse tegn, at hans kusine befandt sig i en oprørt sindsstemning.

"Ja," vedblev hun, "jeg siger endnu engang, at din dorskhed og ladhed går over alle grænser. Jeg kan lade dig vide, Robert Audley, at du med al din påtagne venlighed er propfuld af indbildskhed og hovmod. Du ser med foragt ned på vore adspredelser; du slår rynker i panden, trækker på skuldrene, kaster dig tilbage i din stol og giver på mange andre måder til kende, at du giver os og vore fornøjelser en god dag. Du er en egoistisk, hjerteløs sybarit ..."

"Men Alicia dog! Du gode Gud, vær dog rimelig! Jeg ..."

Han tabte avisen ud af sine hænder og så ængsteligt på den unge dame, der rykkede ham så nær ind på livet.

"Jo, du er egoistisk, Robert Audley! Du tager rigtignok forsultne hunde hjem til dig, men det sker alene, fordi du netop godt kan lide forsultne hunde. Når du bukker dig ned og

klapper enhver ussel køterhund, som du møder på byens gader, sker det alene, fordi du godt kan lide sådanne elendige dyr. Du er venlig imod fattige småbørn og giver dem en halvpence, fordi du finder fornøjelse i at gøre det. Men du slår store rynker i panden, når den stakkels sir Harry Towers fortæller en af sine dumme historier, og stirrer på det arme menneske, så at han går rent fra sans og samling over din rolige uforskammethed. Hvad din godmodighed angår, da ville du sikkert ikke gøre dig den ulejlighed at slå igen, hvis nogen slog dig, men hellere takke for det oven i købet; skal du derimod udrette noget, er jeg vis på, at du ikke vil gå en halv mil fra din vej for din kæreste ven. Sir Harry er tyve gange så meget værd som du, skønt han ikke er i stand til at sende os to ord uden at begå ortografiske fejl. Han kan ikke stave rigtigt, og han kan heller ikke slå rynker hele panden over, men han ville trodse ild og vand for den pige, som han elsker, mens du ..."

Netop som Alicia var kommet hertil, og Robert havde beredt sig til at modtage sin kusines angreb, der nu syntes ret at skulle gå løs, afbrød hun sig selv og brast i gråd.

Robert fo'r op af sin lænestol, så at hunden rullede rundt på tæppet.

"Kæreste Alicia, hvad skal alt det dog betyde?"

"Det kommer af ... det kommer af, at fjeren på min hat har stukket mig i øjet," hulkede hans kusine, og førend Robert kunne undersøge, om det virkelig forholdt sig således, var Alicia ude af stuen.

Mr. Audley tænkte på at gå efter hende, da han hørte hendes stemme nede i gården midt imellem hestetrampen og hundeglam, gæsternes råb og tjenernes svar. Sir Harry Towers,

som var en af de mest aristokratiske unge jægere i hele egnen, havde netop lagt hendes lille fod i sin hånd for at hjælpe hende i sadlen.

"Store Gud!" udbrød Robert, mens han med øjet fulgte den muntre rytterskare, indtil den forsvandt under buegangen. "Hvad skal alt dette betyde? Hvor hun tager sig nydelig ud til hest! Hun har også en smuk figur, og der er et ædelt udtryk i hendes solbrændte ansigt; men det ligner dog ikke noget at fare således løs på et menneske uden den allermindste grund. Det kommer der ud af, at man lader en pige fare afsted efter hundene. Hun lærer at betragte alting i livet som et seks fods led eller et sammenfaldet gærde, hun vandrer igennem verden, ligesom hun farer tværs over markerne, det går bestandig lige ud, og kommer der en forhindring, sætter hun over den. Hvilken mageløs pige kunne hun ikke være blevet, hvis hun havde fået sin opdragelse i Figtree Court. Hvis jeg nogensinde bliver gift og får døtre - hvilket Gud forbyde! - skulle de opdrages lige for mine øjne og ikke spadsere andre steder end i Templehaven. De fik ikke lov til at gå udenfor en dør, førend de skulle giftes, og så kører jeg lige over Fleet Street til St. Dunstans kirke for at overgive dem i deres mænds hænder."

Med sådanne betragtninger fik mr. Robert Audley tiden til at gå, indtil mylady igen kom ind i dagligstuen. Hun så ungdomsfrisk og strålende ud i sin elegante morgendragt, de gule lokker glinsede af det parfumerede vand, hun havde badet sig i, og i hænderne bar hun sin skitsebog, som var indbundet i fløjl. Hun opstillede et lille staffeli på et bord ved vinduet, tog plads foran det og begyndte at blande farverne på sin palet, mens Robert så på hende med halvt tillukkede øjne.

"Jeg kan da stole på, at min cigar ikke plager Dem, lady Audley?"

"Ja, det kan De være vis på; jeg er vant til tobakslugt. Dr. Dawson røg hver eneste aften i al den tid, jeg opholdt mig i hans hus."

"Doktoren er et godt menneske, ikke sandt?" spurgte Robert i en ligegyldig tone.

Dette spørgsmål fik mylady til at bryde ud i den overstadige latter, som de fleste fandt så smuk.

"Han er det bedste menneske på jorden," sagde hun. "Tænk engang, han gav mig femogtyve pund om året, hvilket udgjorde seks pund og fem shillings hvert kvartal. Jeg kan så godt huske, når jeg fik mine penge; der var seks gamle, mørke sovereigns, og ovenpå lå der en lille bunke ækle, smudsige sølvpenge, som kom ligt fra pengeskuffen i Dawsons apotek, og hvor glad var jeg ikke, når jeg fik dem! Jeg kan ikke lade være at le, når jeg tænker på, hvorledes alt nu har forandret sig. Hver af de farver, som jeg her bruger, har kostet en guinea, ja karminen og ultramarinen står mig endog i tredive shillings stykket. Forleden dag gav jeg mrs. Dawson en af mine silkekjoler; det stakkels væsen kyssede mig, og doktoren bar pakken hjem under sin kappe."

Mylady lo længe og fornøjet ved tanken. Hun var færdig med at blande sine farver og gav sig nu i færd med sit arbejde, der bestod i en kopi af et akvarelmaleri, forestillende en italiensk bonde, som man forgæves ville søge magen til i naturen, da det hele kun var en maniereret efterligning af en bekendt malers stil. Maleriet var næsten færdigt, og hun behøvede endnu kun at fremhæve det hele ved nogle små strøg hist og her med den

fineste af sine sorte pensler. Hun gav sig meget sirligt i færd med dette, idet hun betragtede maleriet fra siden.

I al denne tid var Robert Audleys øjne opmærksomt rettet på hendes smukke ansigt.

"Ja, det er en stor forandring," sagde han efter en så lang pause, at mylady kunne have glemt, hvad hun havde talt om; "det er virkelig en stor forandring. Der gives sikkert kvinder, som ville gøre meget for at komme fra ringe kår i en så glimrende stilling."

Lady Audley slog pludselig sine lyseblå øjne i vejret og stirrede på den unge advokat. Vintersolens stråler, som faldt på hendes ansigt fra siden, oplyste disse skønne øjnes azurfarve, indtil de spillede imellem blåt og grønt, ligesom havet på en sommerdag idelig veksler for beskueren. Den lille pensel faldt ud af hendes hånd og overklattede bondens ansigt med en hel sø af karminrødt.

Robert Audley kælede ømt for sin cigar og drejede de krøllede blade forsigtigt rundt mellem sine fingre.

"Min ven på hjørnet af Chancery Lane har ikke givet mig så gode manillacigarer som sædvanligt," mumlede han. "Hvis De nogensinde ryger, kære tante (og jeg har hørt, at mange damer i al hemmelighed tager sig et par drag), vil jeg råde Dem til at være meget omhyggelig i valget af Deres cigarer."

Mylady trak vejret dybt, tog sin pensel op og lo højt af Roberts råd.

"De er dog et excentrisk menneske, mr. Audley! Jeg forsikrer Dem om, at jeg undertiden slet ikke kan blive klog på Dem, og ..."

"Det samme kan jeg vistnok med endnu større ret sige om Dem, jeg kan virkelig slet ikke blive klog på Dem, kære tante."

Mylady lagde sine farver og sin skitsebog fra sig og satte sig i en vinduesfordybning et godt stykke fra Robert Audley. Da hun havde taget plads her, tog hun et stort broderi frem, som forestillede de gode gamle dage i Bolton Abbey, et emne, som alle Peneloper for en halv snes år tilbage holdt meget af at øve deres skarpsindighed på.

Mylady var på dette sted skilt fra Robert i hele værelsets længde, og den unge mand kunne kun af og til opfange et glimt af hendes smukke ansigt, som det tætte guldhår omgav med en lys glorie.

Robert Audley havde opholdt sig en uge på herregården, men endnu havde hverken han eller mylady nævnt George Talboys.

Efter at de almindelige genstande for samtalen var udtømte, fremsatte lady Audley imidlertid et spørgsmål om sin nevøs ven, "denne mr. George ... George ..." sagde hun og famlede efter navnet.

"Talboys," tilføjede Robert, idet han kom hendes hukommelse til hjælp.

"Ja, således hed han jo, mr. George Talboys, det er i forbigående sagt et besynderligt navn, og han var i alt fald et højst originalt menneske. Har De set ham siden?"

"Jeg har ikke set ham siden den 7. september, da han gik fra mig, mens jeg lå og sov under åben himmel på den anden side af landsbyen."

"Gud bevare os!" udbrød mylady; "hvad den mr. Talboys dog må være for et mærkværdigt menneske! Fortæl mig dog, hvorledes det hænger sammen."

Robert fortalte i al korthed, hvad resultatet havde været af hans rejse til Southampton og Liverpool, og mylady hørte meget opmærksomt efter.

For bedre at kunne fortælle denne historie havde den unge mand rejst sig op at sin stol og var gået hen i den anden ende af værelset, hvor han tog plads overfor mylady i vinduesfordybningen.

"Og hvad slutter De af alt dette?" spurgte mylady efter en pause.

"Det hele forekommer mig så ubegribeligt," svarede han, "at jeg næsten ikke drister mig til at antage noget som helst; men igennem det mørke, som omgiver min vens forsvinden, kan jeg dog famle mig frem til to formodninger, som jeg næsten anser for afgjorte."

"Og hvad går disse formodninger ud på?"

"For det første blev det så temmelig klart for mig, at George Talboys aldrig var rejst ud over Southampton, og denne gisning har dernæst ledet mig til den anskuelse, at han slet ikke har været i Southampton."

"Men De fandt jo hans spor der, da hans svigerfader havde set ham."

"Jeg har grund til at drage hans svigerfaders redelighed i tvivl."

"Du gode Gud!" udbrød mylady i en klynkende tone. "Hvad skal dog alt dette sige?"

"Lady Audley," svarede den unge mand alvorligt, "jeg har aldrig praktiseret som advokat. Jeg er blevet optaget som medlem af en stand, der bærer et stort ansvar og har vigtige pligter at opfylde, og jeg er veget tilbage for dette ansvar og

disse pligter, ligesom jeg har unddraget mig alle besværligheder i dette byrdefulde liv; men vi bliver undertiden ved omstændighedernes magt tvunget ind i den stilling, som vi netop allermest har undgået, og jeg er nu endelig blevet nødsaget til at beskæftige mig med disse ting. Lady Audley, har De nogensinde tænkt over, hvad vi jurister forstår ved et indiciebevis?"

"Hvorledes kan De dog falde på at tale til et stakkels væsen som mig om sådanne gyselige ting?" udbrød mylady.

"Et indiciebevis," vedblev den unge mand, som om han havde overhørt lady Audleys afbrydelse, "kommer på den vidunderligste måde i stand af de største ubetydeligheder, som samles sammen alle vegne fra og i forening har så stor vægt, at de kan bringe et menneske i galgen. Det er besynderligt at tænke sig, hvilke bagateller, der undertiden kan afsløre en hemmelig skurkestreg, som hidtil var uforklarlig for de viseste mænd på jorden. En lille strimmel papir, et stykke af en itureven klædning, en knap af en kjole, et uforsigtigt ord, som undslipper den skyldiges alt for forsigtige læber, et brudstykke af et brev, en tillukket eller en åben dør. En skygge, som farer hen over et vinduesjalousi, et mærkværdigt sammentræf i tid og tusinde andre biomstændigheder, der er glemt af forbryderen, danner de enkelte stærke led i den vidunderlige kæde, som opdagelsespolitiet smeder sammen. Og se! galgen rejses op, klokkerne ringer højtideligt i den grå morgenstund, stilladset skydes bort under den skyldiges fødder, og forbrydelsen er udsonet med den fortjente straf."

Fra de malede våben på ruderne ved det vindue, hvor mylady sad, faldt der svage skygger af grønt og rødt på myladys ansigt,

men ethvert spor af dets naturlige farve var forsvundet, og det havde fået et spøgelsesagtigt, gråt udseende.

Lady Audley var besvimet, mens hun sad roligt i sin lænestol, hendes hoved var faldet tilbage på den gule damaskes hynde, og hendes små hænder lå afmægtige i hendes skød.

"Kredsen for mine gisninger bliver mindre og mindre," sagde Robert Audley. "George Talboys har aldrig været i Southampton."

Note 1: **Vi et armis:** Med vold og våben, et engelsk retsbegreb, som ca. dækkede retten til at handle overfor en gerning, som andre lider under. *Red.anm.*

16. Robert Audley får rejsepas

Juleugen var udløbet, og gæsterne på Audley Court tog lidt efter lidt bort. Proprietæren og hans fede kone havde forladt det grå værelse med de malede tapeter, og de mørke krigere måtte kaste deres skumle, truende blik ned på andre fremmede eller stirre bistert ud i det tomme rum. I gårdens anden etage havde muntre unge damer travlt med at pakke eller lade pakke deres sager sammen i kufferter og vadsække, og de elegante florsbalkjoler som var kommet til Audley i hele deres friske glans, bragtes nu hjem i en forkrøllet tilstand. Gamle rumlende familievogne, forspændte med heste, hvis upudsede hårduske nede om benene vidnede om hårdere arbejde end at befare landevejene, kørte frem i den rummelige gård foran den mørke egedør og blev belæssede med kaotiske masser af fruentimmernes bagage. Smukke rødmossede ansigter kiggede ud gennem vogndøren for at sende det sidste afskedssmil til gruppen i salsdøren, idet køretøjet rumlende fo'r ind under buegangen med slyngplanterne. Sir Michael måtte være på færde alle vegne. Han vekslede håndtryk med jægerne, kyssede de unge piger på deres røde kinder og drev det engang imellem endog til at omfavne majestætiske matroner, som kom og takkede ham for deres behagelige ophold. Baronetten var en ligefrem og venlig vært imod alle, han var til gengæld afholdt af alle, og lykken lyste ud at hans ansigt, mens han ilede fra det ene værelse til det andet, fra salen til stalden, fra stalden til gården og fra gården til porten ved buegangen for at tage afsked med sine bortrejsende gæster.

Myladys gule lokker flagrede frem og tilbage som flygtige solstråler på disse travle afskedsdage. Hendes store blå øjne havde et smukt sørgmodigt udtryk, som stod i yndig harmoni med det bløde tryk af hendes lille hånd og de venlige, måske noget ensformige talemåder, hvormed hun forsikrede sine gæster om, at hun var umådelig bedrøvet over, at hun skulle miste dem, og at hun ikke vidste, hvorledes hun skulle få tiden til at gå, indtil de engang kom igen og oplivede herregården med deres behagelige nærværelse.

Men hvor bedrøvet mylady end kunne være over at miste sine fremmede, var der dog i det mindste én gæst, hvis selskab ikke berøvedes hende. Robert Audley lod slet ikke til at ville forlade sin onkels hus. Han havde ingenting at bestille, sagde han, der herskede en behagelig kølighed i Figtree Court i den varme årstid, men der var et skarpt hjørne, om hvilket vinden blæste så voldsomt i vintermånederne, at den bragte én gigt og forkølelse på halsen. Alle var desuden så venlige imod ham på herregården, at han slet ikke følte nogen lyst til at tage bort.

Når Robert talte således, svarede sir Michael stadig: "Bliv du kun, min kære dreng, bliv her, så lange som du lyster, kære Bob. Jeg kar ingen søn, og du har altid været mig i en søns sted. Lad mig se, at du står dig godt med Lucy. Så kan du betragte Audley Court som dit hjem, så længe du lever."

Robert sagde ikke noget til dette, men trykkede blot sin onkel voldsomt i hånden, mens han mumlede for sig selv: "Det er dog en herlig gammel fyr!"

Det må imidlertid bemærkes, at der undertiden var noget sørgmodigt i den unge mands stemme, når han kaldte sir Michael en "herlig gammel fyr"; og når Robert sad i et hjørne af

stuen og tankefuldt betragtede den hvidskæggede baronet, kunne han blive så vemodig stemt, at tårer trådte frem i hans øjne.

Førend de sidste jægere forlod herregården, udbad sir Harry Towers sig en sammenkomst med miss Alicia Audley i biblioteket, og hans bøn blev opfyldt. Ved denne sammenkomst lagde den drabelige unge rævejæger en stærk bevægelse for dagen, ja, hans erklæring var så rørende og vidnede om en så ærlig og hæderlig tænkemåde, at Alicia følte sig ganske ulykkelig, da hun sagde til ham, at hun altid ville ære og agte ham for hans redelige og ædle hjertes skyld, men at han aldrig, aldrig måtte forlange mere af hende end disse følelser, med mindre han ønskede at forvolde hende den største sorg.

Sir Harry forlod biblioteket gennem den glasdør, som førte ud til fiskedammen. Han gik ind i den selvsamme lindeallé, som George Talboys havde sammenlignet med en gang på en kirkegård, og hans mandige unge hjerte havde en hård kamp at stride under de bladløse træer.

"Hvor det dog er tåbeligt af mig at tage mig den ting så nær!" udbrød han og stampede med foden på den frosne jord. "Jeg har jo bestandig vidst, at det ville gå således, jeg har jo altid vidst, at hun var hundrede gange for god for mig. Gud velsigne hende! Hvor smukt og venligt talte hun ikke til mig! Hvor dejlig så hun ikke ud, da hendes mørke kinder blussede, og tårerne trængte sig frem af hendes store grå øjne! Hun var næsten lige så smuk som den dag, hun satte over det gamle gærde og lod mig stikke rævehalen fast i hendes hat, da vi red hjem. Gud velsigne hende! Jeg kan finde mig i alting, når hun blot ikke har forelsket

sig i den lumske lovtrækker. Det ville jeg ikke være i stand til at holde ud."

Den lumske lovtrækker, som sir Harry talte med sig selv om, var naturligvis ingen anden end mr. Robert Audley, der stod i salen og betragtede et landkort over de mellemste grevskaber, da Alicia kom ud af biblioteket med røde øjne efter sin samtale med rævejægeren.

Den nærsynede Robert stod med næsen lige på kortet, da den unge dame trådte hen til ham.

"Ja, der har vi det," sagde han. "Norwich ligger i Norfolk og ikke i Herefordshire, som den unge nar Vincent påstod. Hvad, er det dig, Alicia?"

Han vendte sig om, så at han stod i vejen for sin kusine, der ville gå ovenpå.

"Ja," svarede Alicia kort og godt og forsøgte på at gå forbi ham.

"Alicia, har du grædt?"

Den unge dame værdigede ham ikke noget svar.

"Jo vist har du grædt, Alicia. Sig mig engang, har sir Harry Towers af Towers Park i grevskabet Herts ikke tilbudt dig sin hånd?"

"Har du luret ved døren, Robert?"

"Nej jeg har ikke, min nådige. Det strider imod mine grundsætninger at lure, og selv om det forholdt sig anderledes, ville jeg anse det for alt for besværligt at lytte efter, hvad der ikke kommer mig ved; men jeg er advokat, Alicia, og jeg kan derfor nok slutte mig til ting, som jeg hverken har set eller hørt. Ved du, hvad man forstår ved en induktionsslutning?"

"Nej," svarede Alicia og så på sin fætter med et blik, der gav hende lighed med en smuk ung panter overfor dens bøddel.

"Det tænkte jeg nok. Jeg er vis på, at sir Harry ville spørge, om det var en ny metode til at dressere heste på. Jeg kom ved induktion til det resultat, at baronetten havde friet til dig, for det første fordi han kom ned af trappen med håret skilt på den fejle side og så hvid ansigtet som borddugen, dernæst fordi han ikke nød noget ved morgenbordet og fik sin kaffe i den gale hals, og endelig fordi han bad om at tale under fire øjne med dig, forinden han tog bort herfra. Nå, hvad bliver det så til, Alicia? Har du i sinde at gifte dig med baronetten, og skal din stakkels fætter Bob være forlover ved brylluppet?"

"Sir Harry Towers er en ung mand med en ophøjet tænkemåde," sagde Alicia og forsøgte endnu engang at komme forbi sin fætter.

"Men vil du have ham, ja eller nej? Har du lyst til at blive lady Towers og bo på en prægtig herregård i Hertfordshire, hvor du kan huse alle vore jægere om sommeren og får ekvipage med forridere til dine besøg hos papa i Essex? Er der noget om det eller ikke, Alicia?"

"Hvad bryder du dig om det, Robert?" udbrød Alicia lidenskabeligt. "Hvad bekymrer du dig om, hvorledes det går mig, eller hvem jeg får til mand? Om jeg så giftede mig med en skorstensfejer, ville du ikke gøre andet end slå rynker i panden og sige: 'Vorherre bevare os! Men hun var jo altid et sådant sært og lunefuldt pigebarn!' Jeg har sagt nej til sir Harry Towers, men når jeg tænker på hans ædle, opofrende kærlighed og sammenligner den med andre mænds hjerteløse, flegmatiske,

egenkærlige og hovmodige ligegyldighed, får jeg næsten lyst til at løbe efter ham for at sige til ham ..."

"At du tager dit ord tilbage og vil være lady Towers?"

"Ja."

"Nej, lad være med det, Alicia, det skal du ikke gøre," sagde Robert Audley, idet han lagde sin kusines fint byggede arm under sin og gik op med hende ovenpå. "Kom ind med mig i dagligstuen, Alicia, jeg har ganske ondt af dig, min stakkels lille kusine, når jeg ser dig tage så heftigt på veje, hvor nydeligt det end kan klæde dig. Sæt dig her ved vinduet, og lad os tale alvorligt sammen uden at mundhugges, såfremt det ellers er muligt."

De to søskendebørn sad alene sammen i dagligstuen. Sir Michael var ude, mylady opholdt sig i sine egne værelser, og den stakkels sir Harry Towers gik op og ned i den grusbelagte gang, mens de bladløse grene kastede deres spredte skygger ned over ham i vintersolens skin.

"Min stakkels lille Alicia," sagde Robert i en så kærlig tone, som om han talte til et forkælet barn. "Du tror da vel ikke, at jeg mangler hjerte, fordi jeg ikke som andre folk går omkring med eddikesure miner og håret i uorden eller skaber mig på andre måder for at lægge mine følelsers heftighed for dagen? Tror du ikke, at et menneske, der tager tingene ganske roligt, kan have et lige så åbent blik, som enhver anden for en kærlig og følsom piges fortrin? Livet er så besværligt, når man rigtigt betragter det, at man gør klogt i også at tage dets gode sider på en rolig måde. Jeg gør ikke synderligt væsen af, at jeg kan få gode cigarer lige ved hjørnet af Chancery Lane, og at jeg har en

kærlig, god pige til kusine, men jeg takker alligevel Gud for, at det er tilfældet."

Alicia slog sine øjne så højt op, som de kunne komme, og så ganske ude af sig selv på sin fætter.

Robert havde taget den grimmeste og magreste af sine to opvartende køtere op til sig og klappede med stille glæde dyret på halsen.

"Er det alt, hvad du har at sige mig, Robert?" spurgte miss Audley sagtmodigt.

"Ja, det tror jeg vist," svarede hendes fætter, efter at han havde tænkt nøje efter. "Hvad jeg ville sige, det var, antager jeg, at du ikke skal gifte dig med rævejægeren, hvis du holder mere af nogen anden; for når du blot vil være tålmodig, tage livet let og gøre dig umage for at forandre dig lidt, så at du hører op med at smække med dørene, løbe ind og ud af værelserne, snakke om heste og hunde og ride tværs over landet, er jeg ganske sikker på, at den mand, som du helst vil have, bliver en aldeles fortræffelig ægtemand."

"Tak skal du have, fætter," sagde Alicia, ganske rød i hovedet af harme; "men da du ikke kan kende den, som jeg helst vil have, tror jeg, at det ville have været klogest af dig ikke at svare for ham."

Robert sad en tid lang ganske tankefuld og trak hunden i ørene.

"Det kan du ganske vist have ret i," sagde han efter en pause. "Når jeg ikke kender ham, kan jeg naturligvis ingen mening have; men jeg troede ellers, at jeg kendte ham."

"Nå, så det gjorde du!" udbrød Alicia, idet hun rev døren så voldsomt op, at hendes fætter kom til at ryste, og sprang ud af

stuen.

"Jeg sagde jo blot, at jeg *troede*, jeg kendte ham," råbte Robert efter hende, og derpå lagde han sig tilbage i lænestolen, mens han mumlede hen for sig: "Det er en nydelig pige, når hun blot kunne lade være med at fare således afsted!"

Den stakkels sir Harry Towers så meget modfalden og bedrøvet ud, da han red bort fra Audley Court.

Han følte nu kun ringe glæde ved at vende hjem til det prægtige herresæde, der lå midt imellem skyggefulde ege og ærværdige bøgetræer. Den firkantede røde bygning, som skimtedes ved enden af en lang allé med bladløse træer, ville efter hans mening bestandig være øde og tom, fordi Alicia ikke blev frue på gården.

Hundrede forbedringer, som han havde påtænkt, slog han nu ud af hovedet som aldeles unyttige. Jim var i færd med at tilride en jagthest for den tilkommende mylady, man havde begyndt at dressere to hønsehundehvalpe for den næste jagtsæson, den store sorte hund stod parat til at bære Alicias parasol, og havepavillonen, der havde stået ubenyttet, siden sir Harrys moder døde, skulle have været istandsat for miss Audley; men alt det var det nu både unyttigt og ærgerligt at tænke på.

"Hvad kan det nytte at være rig, når man ikke har nogen, som kan hjælpe én at bruge pengene?" sagde den unge baronet. "Man bliver en egoistisk pjalt og slår sig til portvinsflasken. Det er tungt at tænke sig, at en pige kan sige Nej til et trofast hjerte og de prægtige stalde, som vi har hjemme på gården. Man kan næsten blive tosset i hovedet over det."

Det uventede afslag havde virkelig gjort et højst forstyrrende indtryk på den unge baronet, som just ikke var udrustet med

nogen særdeles glimrende forstand.

Han havde været rasende forelsket i Alicia siden forrige jagtsæson, da han var truffet sammen med hende på et bal. Hans lidenskab, der var blevet opelsket i den lange, ensformige sommertid, brød ud på ny i de muntre vintermåneder, og alene den unge mands undseelse havde afholdt ham fra straks at fri. Men det var aldrig et øjeblik faldet ham ind, at han kunne blive afvist. Han var vant til at blive båret på hænderne af de mødre, som havde giftefærdige døtre, og af døtrene selv, han var altid blevet betragtet som den vigtigste person i ethvert selskab, om der end var nok så mange gode hoveder til stede, og alle hørte opmærksomt på ham, når han sagde: "Ja, det er sikkert og vist!" eller "Det har De min salighed ret i!" Han var blevet fordærvet af de unge piger, hvis øjne strålede af glæde, når han kom i nærheden af dem, enten det nu var en forstilt eller en virkelig glæde, og han havde derfor forestillet sig, skønt han af naturen ikke i mindste måde var indbildsk, at han blot behøvede at lukke sin mund op for straks at få den smukkeste pige i hele Essex.

"Jeg ved nok," plejede han at sige til sine smigrere, "at jeg er et godt pant, og at de unge piger derfor ser så venligt på mig. De er meget smukke og overordentlig forekommende, men jeg bryder mig slet ikke om dem. De ligner alle sammen hinanden, de kan blot slå øjnene ned og sige: 'Hør, sir Harry, hvorfor kalder De den sorte puddelhund en støver?' eller: 'Å, sir Harry, har den stakkels hoppe virkelig forvredet sin bov på bagbenet?' Jeg ved vel, at jeg ikke selv stikker meget dybt," tilføjede baronetten undskyldende, "og jeg vil ikke have nogen lærd kone,

som skriver bøger og går med grønne briller, men jeg kan alligevel godt lide, at en pige forstår, hvad hun taler om."

Da Alicia sagde "Nej" eller rettere sagt, holdt den smukke tale om agtelse og ærefrygt, som velopdragne unge damer sætter i stedet for det anstødelige enstavelsesord, følte sir Harry derfor, at hele den fremtidsbygning, som han så trygt havde opført, var faldet sammen i en mørk grushob.

Den unge mand fik et varmt håndtryk af sir Michael, forinden han red ud af gården.

"Det gør mig meget ondt, Towers," sagde den gamle baronet. "De er det bedste menneske på jorden, og min datter ville have fået en fortræffelig mand, men De ved jo nok, at der er en fætter med i spillet, og jeg tror ..."

"Nej, sig endelig ikke det, sir Michael," udbrød rævejægeren ivrigt. "Jeg kan finde mig i alting undtagen i det. At hun skulle have forelsket sig i et sådant menneske, hvis hånd ligger som et blylod på kindkæden - De husker jo nok, at han rev munden itu på Kavaler den dag, De lod ham ride på den - at hun skulle have forelsket sig i et menneske, som går med ombøjede flipper og sidder ved morgenbordet uden at mæle et ord ... nej, nej, sir Michael, det kan jeg ikke tro, hvor mange besynderlige ting vi end oplever i denne verden. Der må være en eller anden i baggrunden; fætteren kan det umuligt være."

Sir Michael rystede på hovedet, da den forsmåede frier red bort.

"Jeg kan ikke rigtig blive klog på det hele," mumlede han. "Bob er en skikkelig fyr, og hun kunne have gjort et værre valg; men han holder sig tilbage, som om han ikke brød sig om hende. Der må ganske vist stikke noget under alt dette!"

Den gamle baronet sagde dette på den halvt tankefulde måde, vi tale om andres anliggender med. Det tidlige vintermørkes skygger, der samlede sig tættest under salens lave egeloft og den kunstfærdigt hvælvede indgang, faldt ned over hans smukke hoved, men hans skønne og tilbedte unge viv, som var hans dalende livs lys, var i nærheden af ham, og han kunne ingen skygger opdage, når hun var hos ham.

Hun hoppede hen til ham over salsgulvet, så at de rige guldlokker bølgede op og ned, og begravede sit ansigt ved sin mands bryst.

"Nu er da alle vore gæster taget afsted, og vi er igen alene, du kære," sagde hun. "Er det ikke dejligt?"

"Jo, min elskede pige," svarede han ømt og klappede hendes lyse hår.

"Kun mr. Robert Audley er her endnu. Hvor længe har din nevø i sinde at blive her?"

"Så længe som han har lyst, min bedste, han er altid velkommen." Derpå tilføjede han, som om han tilretteviste sig selv: "Det vil da sige, hvis du synes om hans besøg, hvis det ikke plager dig, at han driver omkring her med sine hunde og ryger cigar."

Lady Audley fortrak sine rosenrøde læber og stirrede tankefuldt på gulvet.

"Det er ikke det, der er tale om," sagde hun, som om hun ledte efter ord. "Mr. Audley er et meget behageligt ungt menneske, og han har den retsindigste tænkemåde; men De kan vel nok fatte, sir Michael, at jeg er en temmelig ung tante for en sådan nevø, og ..."

"Men hvad mener du dog, Lucy?" spurgte baronetten opfarende.

"Den stakkels Alicia er noget skinsyg over den opmærksomhed, som mr. Audley viser mig. Og ... og ... ja, jeg tror oprigtig talt, at det ville være bedst for hendes lykke, om man kunne få din nevø til at gøre ende på sit besøg."

"Han skal rejse endnu i aften!" udbrød sir Michael. "Jeg har været både blind og tankeløs, siden jeg ikke har tænkt på det før. Min egen kære, lille kone, det var heller ikke rigtigt handlet imod Bob at udsætte det stakkels menneske for dine yndigheder. Jeg ved, at han er det bedste og redeligste menneske på jorden, men ... men ... han skal rejse endnu i aften!"

"Men du går dog vel ikke for rask til værks, kære? Du må ikke være uhøflig imod ham."

"Uhøflig! Nej, det kan du stole på, Lucy. Da jeg sidst så ham, spadserede han i lindealleen og røg en cigar. Jeg vil gå ned og sige til ham, at han må være ude af huset inden en time."

På denne måde gik det til, at sir Michael i den samme bladløse allé, under hvis mørke skygger George Talboys havde stået aftenen før han forsvandt, mens uvejret rasede over hans hoved, lod sin nevø vide, at herregården ikke var noget passende opholdssted for ham, og at mylady var alt for ung og smuk til at modtage opmærksomheder af en nevø på otteogtyve år, som så godt ud.

Robert trak blot på skuldrene og slog rynker i panden, da sir Michael med mange omsvøb fortalte ham alt dette.

"Jeg indrømmer, at jeg har været meget opmærksom imod mylady," sagde han. "Hun interesserer mig i høj grad. Jeg føler

en ganske mærkelig interesse for hende." Derpå skiftede han tone, vendte sig om til baronetten, trykkede hans hånd og sagde med en bevægelse, som slet ikke lignede ham: "Gud forbyde, kære onkel, at jeg nogensinde skulle forstyrre dit ædle hjertes fred! Gud forbyde, at den ringeste vanære skulle falde på dit hæderlige navn, og frem for alt vil jeg bede Forsynet om, at jeg aldrig får nogen del i det."

Den unge mand ytrede disse få ord på en afbrudt og usammenhængende måde, som sir Michael aldrig før havde været vidne til; derefter vendte han sit hoved bort og græd.

Robert forlod herregården samme aften, men han tog ikke langt bort. I stedet for at rejse med aftentoget til London, gik han lige hen til den lille landsby Mount Stanning, tog ind i den net holdte kro og spurgte Phoebe Marks, om hun kunne overlade ham nogle værelser.

17. I Slotskroen

Det lille værelse, Phoebe Marks førte baronettens nevø hen til, lå i stueetagen og var kun ved en bræddevæg skilt fra det kammer, hvor kromanden og hans kone opholdt sig.

Det så ud, som om den vise bygmester, der havde ledet opførelsen af Slotskroen, havde gjort sig særlig umage for, at der kun blev anvendt det skrøbeligste og svageste materiale, og at vinden, som fortrinsvis yndede dette ubeskyttede sted, kunne have frit spillerum for sine luner.

I dette øjemed var der blevet anvendt usselt tømmer i stedet for solidt murværk, de krumme og skæve lofter blev holdt oppe af tynde sparrer og lægter, som hver nat, når det stormede, truede med at falde ned over beboerne, dørene, der aldrig kunne lukkes helt, svingede stadig frem og tilbage, og vinduerne var indrettet således, at man næppe kunne holde det ud for træk, når de var lukkede, og at de holdt den friske luft ude, når de stod åbne. Denne ensomt liggende kro var på sin vis genialt indrettet; der var ikke en eneste tomme tømmer eller en eneste mursten i hele den skæve bygning, uden at den frembød et svagt punkt for den utrættelige fjende, som idelig anfaldt huset.

Robert så sig omkring med et resigneret smil.

Det var ganske sikkert en forandring fra de overdådige bekvemmeligheder på herregården, og det var et temmelig besynderligt indfald af den unge advokat, at han hellere ville tage ophold i dette uhyggelige værtshus end vende tilbage til sine lune værelser i Figtree Court.

Men han havde bragt sine husguder med sig i form af sin merskumspibe, en god kardus tobak, et halvt dusin franske romaner og de to grimme favorithunde, som sad og rystede foran den svage ild, mens de af og til bjæffede i en kort og skarp tone for at give tilkende, at de trængte til en forfriskning.

Mens Robert Audley tog sit nye kvarter i øjesyn, kaldte Phoebe Marks på en lille bondedreng, som plejede at gå ærinder for hende, tog ham med sig ind i køkkenet og gav ham et lille brev, som var lagt omhyggeligt sammen og forseglet.

"Du kender jo vejen til Audley Court?"

"Ja, madam."

"Når du løber derhen med dette brev i aften og afleverer det i lady Audleys egne hænder, skal du få en shilling."

"Tak, madam."

"Har du nu rigtigt forstået mig? Du kan sige, at du har en besked til hende; du skal ikke tale om noget brev, husk godt på det, men du siger blot, at du kommer fra Phoebe Marks, og når du ser hende, giver du hende brevet."

"Ja, madam."

"Nu glemmer du vel ikke noget?"

"Nej, madam."

"Nå, så skynd dig da afsted."

Drengen lod sig det ikke sige to gange, og et øjeblik efter fo'r han afsted langs med den bakkede vej, som i en stejl skråning førte til Audley Court.

Phoebe Marks gik hen til vinduet og stirrede efter drengens mørke skikkelse. som ilede hurtigt bort i vinterskumringen.

"Hvis han har noget ondt i sinde med at komme hertil," tænkte hun, "vil mylady i alt fald så det at vide i tide."

Phoebe kom selv med tebakken, hvor alt stod i den nydeligste orden, og med det lille tillukkede fad med skinke og æg, som hun havde tilberedt for den uventede gæst. Hendes lyse hår var flettet lige så sirligt som i gamle dage, og hendes lysegrå kjole sad lige så fejlfrit på hende som dengang. Over hele hendes person og påklædning hvilede der endnu stadig det samme farveløse skær; ingen iøjnefaldende røde bånd eller pralende silkekjole vidnede om den velhavende værtshusholderske. Phoebe Marks mistede aldrig sin individualitet. Hun var så stille og indesluttet, at det så ud, som om hun levede ganske for sig selv og ikke påvirkedes af yderverdenen.

Robert så på hende, mens hun lagde dugen på bordet og skubbede det nærmere til kaminen.

"Et sådant fruentimmer," tænkte han, "er netop skikket til at bevare en hemmelighed."

Hundene så mistænksomt på mrs. Marks, mens hun sagte gik omkring i værelset fra tepotten til tedåsen og fra tedåsen til kedlen, som snurrede på kaminpladen.

"Vil De være så god at skænke min te, mrs. Marks," sagde Robert og satte sig ned i en lænestol, der var betrukket med hestehår og i enhver henseende passede så nøje til ham, som om der var blevet taget mål af ham til den.

"Kommer De lige fra herregården, sir?" spurgte Phoebe, mens hun rakte Robert sukkerskålen.

"Ja, det er ikke mere end en time siden, at jeg forlod min onkels hus."

"Mylady har det vel godt, sir?"

"Ja, meget godt."

"Er hun lige så glad og fornøjet som altid, sir?"

"Hun er så glad og fornøjet, som hun nogensinde har været."

Phoebe trak sig ærbødigt tilbage, efter at hun havde givet mr. Audley hans te; men da hun stod med hånden på dørlåsen, talte han igen til hende.

"Kendte De ikke lady Audley, da hun endnu var miss Lucy Graham?" spurgte han.

"Jo, sir. Jeg tjente hos Dawsons, da mylady var guvernante der i huset."

"Nej, virkelig! Var hun længe i doktorens hus?"

"Halvandet år, sir."

"Og hun kom fra London?"

"Ja, sir."

"Hun har nok mistet begge sine forældre, tror jeg?"

"Ja, sir."

"Var hun altid i lige så godt humør som nu?"

"Ja, sir, altid."

Robert tømte sin tekop og rakte den til mrs. Marks. Deres øjne mødtes; hans blik var lige så roligt som sædvanlig, men i hendes lå der et livligt, forskende udtryk.

"Dette fruentimmer ville tage sig godt ud på vidnebænken," tænkte han; "det skulle være en dygtig jurist, som kunne bringe hende til at gå fra koncepterne ved krydsforhøret."

Da han havde drukket den anden kop te, skød han sin tallerken bort, gav sine hunde noget at æde og tændte en cigar, mens Phoebe tog tetøjet af bordet.

Vinden fo'r hvinende hen over den kolde vinteregn, det knagede i træernes nøgne grene, og ruderne raslede i vinduesrammerne.

"Det trækker her fra tre steder, fra begge vinduerne og fra døren, og man kan just ikke sige, at værelset bliver hyggeligere af den grund," mumlede Robert. "Man kan ganske vist forestille sig behageligere fornemmelser end at stå op til armene i koldt vand."

Han rodede op i ilden, gav sine hunde et dask, trak sin overfrakke på, rullede en faldefærdig gammel sofa tæt hen til kaminen, stak benene ind i sin fodpose og strakte sig i sin fulde længde på den smalle hestehårspude, mens han røg en pibe og betragtede de blågrå røgkranse, som snoede sig langsomt op under det mørke loft.

"Nej, jeg kommer ingen vegne med hende," mumlede han igen; "det er et fruentimmer, som kan bevare en hemmelighed, en undersøgelsesdommer ville ikke få meget ud af hende."

Det vil erindres, at det værelse, Robert befandt sig i, kun ved en tynd bræddevæg var skilt fra kromandens eget kammer. Den unge advokat kunne høre, hvorledes et par bissekræmmere og forpagtere stod og lo ved skænken, mens Luke Marks forsynede dem med drikkevarer.

Han kunne endog meget ofte opfange, hvad der blev sagt, især når værten førte ordet, da Luke havde en grov, skrattende stemme og var mere stortalende end nogen af gæsterne.

"Den karl er en nar," sagde Robert og lagde piben fra sig. "Jeg vil om lidt gå ud og indlade mig i passiar med ham."

Robert ventede, indtil de få gæster i kroen var gået bort den ene efter den anden, og da Luke Marks havde stænget yderdøren til efter den sidste af sine kunder, gik han roligt ind i skænkestuen, hvor værten sad med sin kone.

Phoebe sad og arbejdede ved et lille bord, hvorpå der stod en net syæske med bomuldsvindsler, skinnende træknåle, prene og alt tilbehør på hver sit bestemte sted. Hun stoppede et par grove grå strømper, der hørte til hendes mands plumpe fødder; men hun gjorde det så sirligt, som om det havde været myladys fine silkestrømper.

Man så atter her, hvor lidet hun lod sig påvirke af sine omgivelser, for det samme forfinede væsen, der havde haft til følge, at hun tog sig ud som hjemme i lady Audleys feagtige boudoir på herregården, trådte også tydeligt frem i Slotskroen, når hun sad ved siden af sin bondske mand.

Hun så pludselig i vejret, da Robert trådte ind i skænkestuen. Der viste sig et glimt af ærgrelse i hendes blege, grå øjne, og dette udtryk gik over til ængstelse, ja næsten til rædsel, da hun kastede sit blik fra mr. Audley hen til Luke Marks.

"Jeg er kommet ind for at passiare lidt, inden jeg går til ro," sagde Robert og satte sig mageligt til rette foran den muntre ild. "Har De noget at indvende imod en cigar, mrs. Marks? Ja, jeg mener naturligvis om De har noget imod, at jeg ryger én," tilføjede han forklarende.

"Nej, ikke det mindste, sir."

"Det ville også klæde hende kønt at gøre vrøvl over en smule tobak," brummede mr. Marks, "når jeg og mine gæster ryger fra morgen til aften."

Robert tænkte sin cigar med en fidibus af noget guldpapir, Phoebe havde pyntet kaminen med, og tog eftertænksomt fem-seks drag, inden han talte.

"Fortæl mig engang, hvorledes sagerne står her i Mount Stanning," sagde han efter nogen tids forløb.

"Det er snart sagt," svarede Luke med en ubehagelig skrattende latter. "Blandt alle de kedelige huller, som et menneske nogensinde har sat sine fødder i, er dette omtrent det allerkedeligste. Jeg kan vel ikke sige andet, end at fortjenesten er ganske ordentlig, i den henseende klager jeg ikke; men jeg ville hellere have haft en kro i Chelmsford eller Brentwood eller Romford eller et andet sted, hvor der er noget liv på gaderne, og jeg *kunne* have haft den," tilføjede han i en misfornøjet tone, "hvis man ikke havde været så gyseligt kneben."

Da Phoebes mand fremsatte denne klage i en brummende tone, så hun op fra sit arbejde og talte til ham.

"Vi glemte vist at lukke døren for bryggerset, Luke," sagde hun. "Vil du ikke gå ud med mig og hjælpe mig at stænge den til?"

"Det kan godt vente med bryggersets dør for i aften," svarede mr. Marks. "Jeg har ingen lyst til at rejse mig op nu, lige som jeg har sat mig ned for at ryge lidt i fred og ro."

Med disse ord tog han en lang kridtpibe, der stod i et hjørne af kaminen, og gav sig sindigt til at stoppe den.

"Jeg kan ikke være rolig, Luke, når jeg tænker på den dør," indvendte hans kone; "der lusker altid landstrygere omkring her, og de har let ved at gå ind, når jernstangen ikke er for."

"Så kan du jo selv gå ud og sætte stangen for," svarede mr. Marks.

"Den er alt for tung, jeg kan ikke løfte den alene."

"Når du er for fin en dame til selv at sørge for det, kan du jo lade det være. Det er en mærkelig iver, der lige med ét er kommet over dig for den dør. Men det hænger velsagtens

således sammen, kan jeg tænke, at du ikke vil have, jeg skal lukke munden op til herren der. Å, du behøver slet ikke at skære ansigter til mig for at få mig til at tie! Du falder mig jo altid i munden og bider mig over, inden jeg er halvt færdig, men jeg vil ikke længere finde mig i det, hører du? Jeg vil ikke længere finde mig i det!"

Phoebe Marks trak på skuldrene, lagde sit arbejde sammen, lukkede sin syæske i, lod sine hænder ligge over kors i skødet og stirrede med sine grå øjne på mandens tyreansigt.

"De holder altså ikke meget af at bo her i Mount Stanning?" sagde Robert, som om han ønskede at lede samtalen hen på en anden genstand.

"Nej, jeg gør ikke," svarede Luke, "og det er mig det samme, hvem der får det at vide. Hvis man som sagt ikke havde været så gyseligt kneben, kunne jeg nu have boet i en rigtig livlig by i stedet for på dette usle sted, hvor det stormer således, at hårene er nær ved at blæse af hovedet på én. Hvad betyder halvtreds pund eller hundrede pund ..."

"Luke! Luke!"

"Nej, du får mig ikke til at tie stille, om du så råber 'Luke, Luke!' til i morgen," svarede mr. Marks på sin kones påmindelse. "Jeg siger endnu engang, hvad betyder hundrede pund?"

"Nej, det har De ret i," svarede Robert Audley med eftertryk på hvert ord, idet han henvendte sig til Luke Marks, men fæstede sine øjne på Phoebes ængstelige ansigt. "Hvad betyder vel hundrede pund, når man er i besiddelse af den magt, som De eller rettere Deres kone har over den pågældende person?"

Phoebes ansigt havde hele tiden været ganske blegt og syntes næppe i stand til at blive hvidere, men da hun slog sine øjne ned for Roberts frittende blik, foregik der en tydelig forandring i hendes ansigts matte farve.

"Klokken er kvart over elleve," sagde Robert og så på sit ur. "Det er temmelig sent at være oppe, når man befinder sig i sådan en stille landsby som Mount Stanning. Godnat, min brave vært! Godnat, mrs. Marks. De behøver ikke at bringe mig barbervandet i morgen før kl. 9."

18. Robert Audley modtager et uventet besøg

Da klokken næste formiddag slog elleve, sad Robert Audley endnu ved det net dækkede lille morgenbord, og på hver side at hans lænestol stod der en af hans hunde, som betragtede ham med stirrende øjne og åbent gab i forventning om, at der skulle falde et stykke skinke eller ristet brød af til dem. Robert havde en provinsavis liggende foran sig og gjorde af og til en svag anstrengelse for at læse den første side, som var fyldt med avertissementer om avlsredskaber, mirakelmidler fra allehånde kvaksalvere og lignende interessante materier.

Der var indtrådt en forandring i vejret. Den sne, som de nærmest foregående dage havde hængt truende på den mørke vinterhimmel, faldt i store, tætte flokke ned imod ruderne og lå i bunker i den lille have udenfor.

Den lange, ensomme vej, som førte gennem Audley, lod ikke til at have været betrådt af noget menneskes fod, da Robert betragtede den vinterlige egn.

"Der er morsomt her," sagde han, "for en mand som er vant til behagelighederne i Temple Bar."

Mens han betragtede sneflokkene, som hvert øjeblik faldt tættere og hurtigere på den ensomme vej, blev han overrasket ved at se en vogn komme kørende langsomt op ad bakken.

"Gud skal vide, hvad det er for en ulykkelig stakkel, der ikke har så megen ro på sig, at han kan holde sig hjemme på en

sådan formiddag," mumlede han, idet han vendte lænestolen om imod kaminilden.

Han havde kun siddet her et par minutter, da Phoebe Marks kom ind for at melde lady Audley.

"Lady Audley! Bed hende være så artig at komme herind," sagde han, og da Phoebe havde forladt værelset for at føre den uventede gæst ind, mumlede han derefter imellem tænderne. "Det er et forkert skridt, mylady, og jeg havde aldrig ventet mig det af Dem."

Lady Audley strålede af skønhed på denne formiddag i januar måned trods kulden og sneen. Andre menneskers næser bliver stærkt medtagne af den barske iskonges hårde fingre, men med myladys næse var det ikke tilfældet; andre mennesker får blege og blå læber i den strenge vinterkulde, men myladys smukke lille rosenmund havde bevaret sin glimrende farve og liflige friskhed.

Hun var indhyllet i de samme zobelskind, som Robert Audley havde bragt med fra Rusland, og havde stukket sine hænder ind i en muffe, der forekom den unge mand at være næsten lige så stor som hun selv.

Hun så ud som et barnligt og hjælpeløst lille væsen, og Robert kunne ikke lade være at kaste et medlidende blik på hende, da hun gik hen til ham ved kaminen og varmede sine små hænder ved ilden uden at trække handskerne af.

"Det er dog et gyseligt vejr i dag, mr. Audley!" sagde hun. "Ret et gyseligt vejr!"

"Ja bestemt! Hvorfor er De taget ud i et sådant vejr, lady Audley?"

"Fordi jeg nødvendigvis måtte tale med Dem."

"Nej, virkelig!"

"Sagen er den," sagde mylady med stor forlegenhed, mens hun legede med knappen på sin ene handske og næsten rev den af i sin uro, "at jeg godt føler, at De ikke er blevet rigtigt behandlet, mr. Audley. De har ganske sikkert grund til at beklage Dem, og jeg skylder Dem en forklaring."

"Jeg forlanger virkelig slet ingen forklaring, lady Audley."

"Men De har ret til at fordre den," svarede mylady roligt. "Hvorfor skulle vi stå på en så fremmed fod med hinanden, kære Robert? De havde det meget hyggeligt på Audley Court, og vi var særdeles glade over at have Dem hos os, men min kære mand fik den tåbelige grille i sit hoved, at det er farligt for hans stakkels kones fred at have en nevø på otte- eller niogtyve år, som ryger cigar i hendes boudoir. Se deraf kom det, at vor lille fornøjelige familiekreds blev opløst."

Lucy Audley talte med den ejendommelige, barnlige livlighed, der faldt hende så naturlig. Robert så næsten med et bedrøvet udtryk på hendes underskønne, bevægede ansigt.

"Lady Audley," sagde han, "Himlen forbyde, at enten De eller jeg nogensinde skulle bringe min ædle onkel sorg eller vanære! Så var det bedre, at jeg forlod huset - allerbedst havde det måske været, om jeg aldrig var kommet indenfor dets døre."

Mylady havde stirret på ilden, mens hendes nevø talte, men ved de sidste ord løftede hun pludselig sit hoved i vejret og så ham forbavset ind i ansigtet med et alvorligt, spørgende udtryk, hvis mening han fuldstændig forstod.

"Å, De skal slet ikke være ængstelig, lady Audley," sagde han i en afgørende tone. "De behøver ikke at frygte for, at jeg skal komme med noget sentimentalt nonsens eller tåbelige lapserier

lånt fra Balzac eller Dumas *fils*. Mine kolleger i Temple kunne fortælle Dem, at jeg ikke er befængt med nogen af de smitsomme galskaber, der giver sig til kende for omverdenen ved flipper og halstørklæde *à la* Byron. Det var ikke i nogen sentimental betydning, jeg sagde, at jeg ville ønske, at jeg ikke i det sidste år havde besøgt min onkels hus; mine ord havde en langt alvorligere mening."

Mylady trak på skuldrene.

"Når De vedbliver at tale i gåder, mr. Audley," sagde hun, "må De virkelig undskylde mig, at jeg ikke indlader mig på at svare Dem."

Robert lod denne bemærkning være ubesvaret.

"Men sig mig dog," vedblev mylady og skiftede ganske tone, "hvad har dog kunnet bevæge Dem til at tage ophold på dette uhyggelige sted?"

"Blot en smule nysgerrighed."

"Nysgerrighed!"

"Ja, jeg fik lyst til at lære kromanden at kende, det interesserede mig at undersøge, om han svarede til det indtryk, som han havde gjort på mig ved sin tyrehals, sit mørkerøde hår og sine ondskabsfulde grå øjne. Det er et farligt menneske, mylady, jeg ville bede Gud bevare mig for at være i en sådan persons magt."

Lady Audleys ansigt skiftede pludselig farve; den smukke rødme forsvandt fra hendes kinder, der blev hvide som voks, og hendes blå øjne flammede af vrede.

"Hvad bar jeg gjort Dem, Robert Audley," udbrød hun lidenskabeligt, "hvad har jeg dog gjort Dem, siden De hader mig så skrækkeligt?"

Han svarede hende i en højtidelig tone:

"Jeg havde en ven, lady Audley, en inderligt elsket ven, og efter at jeg har mistet ham, frygter jeg for, at der er opstået en mærkelig bitterhed i mine følelser mod andre."

"Mener De denne mr. Talboys, som rejste til Australien?"

"Ja, jeg mener den mr. Talboys, om hvem man har fortalt mig, at han rejste fra Liverpool for at begive sig til Australien."

"Tror De da ikke, at han er rejst til Australien?"

"Nej, jeg gør ikke."

"Men af hvilken grund?"

"De må undskylde mig, lady Audley, på det spørgsmål må jeg blive Dem svaret skyldig."

"Ganske som De behager," sagde hun ligegyldigt.

"En uge efter min vens forsvinden," vedblev Robert, "tilsendte jeg bladene i Sydney og Melbourne et avertissement, i hvilket jeg anmodede ham om at lade høre fra sig, hvis han opholdt sig i nogen af de byer, hvor avertissementet bekendtgjordes; tillige opfordrede jeg enhver, som var truffet sammen med ham på overrejsen eller i kolonierne, til at give mig underretning om ham. George Talboys forlod Essex, eller forsvandt fra Essex; den 6. september sidste år. Ved udløbet af denne måned må jeg få svar på min bekendtgørelse. I dag har vi den 27., der er altså kun en kort tid tilbage."

"Og hvis De ikke får noget svar?" spurgte lady Audley.

"Hvis jeg intet svar får, vil jeg antage, at mine bekymringer ikke har været ugrundede, og jeg vil da træffe mine foranstaltninger derefter, så godt jeg kan."

"Hvad mener De med det?"

"Ak, lady Audley, De erindrer mig herved om, hvor afmægtig jeg er i hele denne sag. Min ven kunne være blevet ryddet af vejen i kroen her, han kunne have modtaget dødsstødet her ved denne kamin, hvor jeg nu står, og det kunne dog hændes, at om jeg så blev her et helt år, måtte jeg til sidst gå herfra lige så uvidende om hans skæbne, som om jeg aldrig var trådt over dørtærsklen. Hvorledes kan vi vide, hvilke mørke gerninger, der er blevet begået i de huse, som vi træder ind i? Hvis jeg i morgen gik ind i det hus, hvor Maria Manning og hendes mand myrdede deres gæst, og vandrede igennem dets otte elendige værelser, der ser ud som så mange andre værelser, ville jeg ikke blive grebet af nogen mørk anelse om den begåede niddingsdåd. Gyselige gerninger er blevet udført under det mest gæstfri tag, skrækkelige forbrydelser har fundet sted imellem de skønneste omgivelser, og der er ikke blevet noget spor tilbage på det sted, hvor de blev forøvet. Jeg tror ikke på alruner eller blodpletter, som tiden ikke kan udslette. Jeg tror snarere, at vi uden at mærke det kan vandre i en forbryderisk luft og frit trække vejret. Jeg tror, at der gives mordere, som har et smilende ansigt og afnøder os beundring ved deres rolige skønhed."

Mylady lo ad den højtidelighed, Robert talte med.

"De synes at finde overordentligt behag i at tale om sådanne gyselige ting," sagde hun i en noget hånlig tone; "De skulle have ladet Dem ansætte ved opdagelsespolitiet."

"Jeg har selv undertiden tænkt, at jeg ville være på min plads der."

"Hvorfor det?"

"Fordi jeg er tålmodig."

"Men for at komme tilbage til mr. George Talboys, som vi ganske har tabt af sigte under Deres veltalende foredrag, sig mig så, hvad De har i sinde, hvis De ikke hører fra ham."

"Da vil jeg anse mig for berettiget til at antage, at min ven er død."

"Nå, og hvad så videre?"

"Så vil jeg undersøge de ting, som han har efterladt i mine værelser."

"Virkelig? Og hvad er det for sager? Frakker, veste, lakerede støvler og merskumspiber, kan jeg tænke," sagde lady Audley leende.

"Nej, det er en samling breve. Der er breve fra hans venner, fra hans gamle skolekammerater, fra hans fader og fra de officerer, som han engang tjente sammen med."

"Så?"

"Der er også breve fra hans kone."

Mylady tav i nogen tid og stirrede tankefuldt på ilden.

"Har De nogensinde set et brev fra den afdøde mrs. Talboys?" spurgte hun hurtigt.

"Nej, aldrig. Det stakkels væsen! Hendes breve kunne sandsynligvis ikke kaste noget lys over min ulykkelige vens skæbne. Jeg kan tænke, hun skrev de samme kragetæer som de fleste fruentimmer. Der er kun meget få damer, der skriver en så smuk og usædvanlig hånd som De, lady Audley."

"Så De kender altså min hånd?"

"Ja, jeg kender den meget godt."

Mylady varmede endnu engang sine hænder over ilden, derpå tog hun den store muffe op, som hun havde lagt fra sig på en stol, og lavede sig til at gå.

"De har ikke villet tage imod min undskyldning, mr. Audley," sagde hun. "Men jeg stoler dog på, at De alligevel er forvisset om mine venskabelige følelser for Dem."

"Det kan De være vis på, lady Audley."

"Så farvel da, og hvis jeg tør tillade mig at give Dem et råd, vil jeg anbefale Dem ikke at blive for længe på dette usle sted, hvor det trækker fra alle kanter; ellers vil De let udsætte Dem for at tage en god portion gigt hjem med Dem til Figtree Court."

"Jeg tager til London i morgen for at efterse mine breve."

"Nå, men så farvel for anden gang."

Hun rakte sin hånd ud, og han tog den ganske løst i sin. Den var så lille og fin at se til, at han kunne have knust den med et kraftigt tryk, hvis han havde nænnet at gøre det.

Han fulgte hende ud til vognen, og da den rullede bort, lagde han mærke til, at mylady ikke kørte i retning af Audley Court, men imod Brentwood, som lå henved seks mile fra Mount Stanning.

Robert Audley får et uventet besøg i Slotskroen

Omtrent halvanden time efter stod Robert i krodøren og røg en cigar, mens han betragtede sneen, som faldt ned på de hvide marker overfor. I denne beskæftigelse blev han afbrudt ved, at myladys vogn, som nu var tom, kom kørende tilbage og holdt stille udenfor kroen.

"Har du kørt lady Audley tilbage til herregården?" spurgte han kusken, som holdt stille og forlangte et krus varmt øl med ingefær.

"Nej, sir, jeg kommer lige fra stationen ved Brentwood. Mylady tog til London med det tog, som gik kl. 12.40."

"Tog hun til London?"

"Ja, sir."

"Mylady er taget til London!" gentog Robert, da han igen gik ind i sit lille værelse. "Så må jeg rejse bagefter hende med det næste tog. Hvis jeg ikke tager meget fejl, ved jeg nok, hvor jeg skal finde hende."

Han pakkede sit tøj sammen i vadsækken, betalte sin regning, som Phoebe Marks havde udstedt en meget nøjagtig kvittering for, bandt sine hunde sammen ved hjælp af et par læderhalsbånd og en kæde og steg ind i den rumlende vogn, der holdt i kroen til afbenyttelse for indvånerne i Mount Stanning. Han tog afsted med det tog, som forlod Brentwood kl. 3, satte sig mageligt til rette i hjørnet af en tom kupé på første klasse, rullede sig sammen i et par umådelige rejsetæpper, og tændte ild på en cigar til trods for jernbanebestyrelsens venlige anmodning om, at de rejsende ville afholde sig fra denne nydelse.

"Bestyrelsen må for mig opslå så mange plakater, som den lyster," mumlede han; "jeg skal alligevel tage mig den frihed at

nyde min cerut, så længe jeg har en halfcrown til overs til jernbanebetjenten."

19. Smedens fejltagelse

Klokken var akkurat fem minutter over fire, da mr. Robert Audley trådte ud på perronen i Shoreditch, hvor han ventede ganske roligt, indtil den opmærksomme drager, der var gået for at bestille en droske til ham, kunne skille ham af med hans hunde og hans vadsæk. Drageren havde påtaget sig at bringe alting i orden for ham og ved denne lejlighed vist den uegennyttige artighed, der i så høj grad må bidrage til at styrke disse tjenende medmenneskers agtelse, eftersom det ikke er dem tilladt at modtage drikkepenge. Robert Audley ventede længe med fuldendt tålmodighed, men det var et usædvanlig stort tog, især var der mange passagerer fra Norfolk med geværer, jagthunde og andre sager, som det ville være vanskeligt at beskrive, så at det tog tid, inden alles fordringer kunne tilfredsstilles, og selv advokatens overjordiske ligegyldighed for denne verdens anliggender var derfor lige ved at svigte.

"Når den herre, som gør et sådant spektakel over sin plettede støver, er så lykkelig at finde dette dyr, hvad der rigtignok for øjeblikket kun er ringe udsigt til, vil de måske give mig mit tøj og lade mig komme afsted. De snu krabater kunne ved det første øjekast se, at jeg er kommet til verden for at blive holdt for nar, og at det aldrig kunne falde mig ind at lægge sag an imod bestyrelsen, om de så trådte livet ud af mig her på perronen."

Lige med ét syntes der at gå et lys op for ham, han lod drageren have hele besværet med at passe på tøjet, og gik rundt til den anden side af stationen.

Han havde hørt en klokke ringe, og da han så på uret, var han kommet til at huske på, at toget til Colchester netop afgik på den tid. Siden George Talboys forsvandt, havde han lært, hvad det ville sige at have en hæderlig opgave for øje, og han kom så betids hen til perronen på den modsatte side, at han så passagererne indtage deres pladser.

Han lagde mærke til en dame, der øjensynlig i samme øjeblik var ankommet til stationen, for hun kom farende op på perronen, ligesom Robert nåede hen til toget, og var i sit hastværk nær løbet lige på ham.

"Jeg beder Dem mange gange om forladelse ..." begyndte hun i en ceremoniel tone; derpå hævede hun blikket fra mr. Audleys vest, som omtrent var i lige linje med hendes smukke ansigt og udbrød: "Hvad, er det Dem, Robert? Er De allerede kommet til London?"

"Ja, mylady. Jeg må give Dem ganske ret i, at Slotskroen er et uhyggeligt sted, og ..."

"Og så blev De ked af at være der, ja det vidste jeg nok. Vil De ikke være så god at lukke en kupé op for mig, toget går om to minutter."

Robert Audley så ganske tvivlrådig på sin onkels kone.

"Hvad betyder dog dette?" tænkte han. "Hun har ganske forandret sig, der er ikke spor tilbage af den ulykkelige, forknytte stakkel, som for fire timer siden stod foran mig i det lille værelse i Slotskroen og for et øjeblik tabte masken, så at jeg kunne læse i hendes ansigt, hvor elendig hun var. Hvad kan have bevirket denne forandring?"

Han lukkede døren op, mens disse tanker gennemkrydsede hans hoved, hjalp hende til rette på sædet, lagde pelsen over

hendes knæ og svøbte hende ind i den vide fløjlskåbe, der næsten ganske skjulte hendes spinkle lille skikkelse.

"Jeg takker Dem ret meget. De er alt for opmærksom imod mig," sagde hun, mens han hjalp hende. "De finder måske, at det er meget ufornuftigt af mig at rejse på en sådan dag og oven i købet uden min kære mands vidende; men jeg tog til London for at betale en skrækkelig stor regning, som min modehandlerinde havde sendt mig, og som jeg ikke ønskede, at min mand skulle se. Han er den bedste mand på jorden, men hvor overbærende han end er, kunne han dog måske mene, at jeg var en ødeland, og jeg kan ikke udholde den tanke, at jeg skulle være sunket i hans omdømme, om han så aldrig med et ord gav mig det at forstå."

"Himlen forbyde, at De nogensinde skulle tabe hans agtelse," sagde Robert alvorligt.

Hun så smilende på ham, og der lå et udfordrende udtryk i hendes klare blik.

"Ja, Himlen forbyde det!" mumlede hun. "Jeg tænker heller ikke, at det nogensinde skal ske."

Klokken ringede for anden gang, og toget satte sig i bevægelse, mens hun talte. Det sidste, Robert så af hende, var hendes strålende, udfordrende smil.

"Hvad der end har ført hende til London," tænkte han, "er det vist, at hun har opnået, hvad hun ville. Skulle den listige kvinde have narret mig? Skal jeg aldrig komme nærmere til sandheden, men hele mit liv plages af usikker tvivl og jammerlig mistanke, indtil jeg bliver besat af en fiks idé? Hvorfor rejste hun dog til London?"

Han grundede endnu over dette spørgsmål, da han gik op af trapperne i Figtree Court med en af hundene under hver arm og rejsetæpperne over skulderen.

Værelserne befandt sig i den sædvanlige orden, og alt vidnede om mrs. Maloneys omhu; geranierne var blevet omhyggeligt passet, og kanariefuglene havde om natten været dækket af et stykke firkantet grønt stof. Robert så sig hurtigt om i dagligstuen; derefter satte han hundene ned på kamintæppet og gik lige ind i det lille kammer indenfor, som tjente ham til påklædningsværelse.

Det var i dette værelse, at han gemte gamle vadsække, ituslåede japanske æsker og andet skrammel, og her havde George Talboys også efterladt sit tøj. Robert tog en vadsæk bort fra en stor kuffert og undersøgte omhyggeligt låsen på denne, idet han lagde sig på knæ foran den med et tændt lys i hånden.

Tilsyneladende befandt kufferten sig ganske i samme tilstand, som George havde forladt den, da han aflagde sine sørgeklæder og nedlagde dem i det af tiden stærkt medtagne gemme sammen med alle andre erindringer om Helen. Robert strøg sit kjoleærme henover det forslidte låg, hvor begyndelsesbogstaverne G.T. var anbragt med store messingstifter; men mrs. Maloney må have været det omhyggeligste væsen på jorden, for der var ikke et støvgran på kufferten, og det samme gjaldt for vadsækken.

Mr. Audley sendte en dreng afsted for at hente den irske opvartningskone og gik uroligt frem og tilbage i stuen, mens han ventede hendes ankomst.

Hun indtraf efter ti minutters forløb, og da hun havde tilkendegivet sin glæde over, at "herren" var kommet hjem,

afventede hun ydmygt hans befalinger.

"Jeg sendte blot bud efter Dem for at få at vide, om der har været nogen her - jeg mener, om der ikke i dag har været nogen hos Dem for at bede om nøglen til mine værelser. Har De ikke set en fremmed dame?"

"Nej, her har ikke været nogen dame efter nøglen; herren mener vel smeden."

"Smeden!"

"Ja, den smed, som De bestilte herhen til i dag."

"Har jeg sendt bud efter nogen smed?" udbrød Robert. - "Der stod en flaske cognac i buffeten, da jeg tog herfra," tilføjede han for sig selv, "og mrs. Maloney har sikkert smagt på varerne."

"Ja, De husker jo nok den smed, De sagde til, at han skulle se låsene efter," svarede mrs. Maloney. "Det er ham, som bor inde i en af smågaderne ved broen," tilføjede hun og gav en meget tydelig beskrivelse af huset.

Robert rynkede panden i stum fortvivlelse.

"Sæt Dem ned og saml Deres tanker, min gode mrs. Maloney," sagde han, "så vil det måske lidt efter lidt lykkes os, at forstå hinanden. De siger altså, at her har været en smed?"

"Ja, sir."

"I dag?"

"Ja netop, sir."

Lidt efter lidt fremlokkede mr. Audley følgende forklaring: Der var kommet en klejnsmed til mrs. Maloney kl. tre om eftermiddagen og havde bedt om nøglen til mr. Audleys lejlighed, da han skulle efterse dørlåsene, som efter hans sigende var nær ved at falde fra hinanden. Han sagde, at han handlede efter mr. Audleys udtrykkelige befaling, da den unge

herre havde skrevet til ham fra det sted på landet, hvor han tilbragte julen. Mrs. Maloney havde troet manden på hans ord og lukket ham ind i lejligheden, hvor han opholdt sig en halv time.

"Men jeg antager da, at De var hos ham, imens han så låsene efter," sagde mr. Audley.

"Ja, det var jeg ganske bestemt, sir. Jeg gik hele tiden ind og ud, som man siger; jeg har vasket trapper i eftermiddags, da jeg benyttede den gode lejlighed, mens manden var i færd med låsene, til at få den ting besørget."

"Ja så, De gik hele tiden ind og ud. Såfremt det skulle være muligt for Dem at give et tydeligt svar, ønskede jeg nok at vide, hvor længe De i det højeste var ude, mens smeden opholdt sig i mine værelser."

Mrs. Maloney var imidlertid ikke i stand til at give noget tydeligt svar. Det kunne muligvis nok have været ti minutter, skønt hun rigtignok ikke troede, at det var så længe. Højt regnet var det måske et kvarter, men hun var aldeles vis på, at det ikke var mere. Hende forekom det, at hun kun havde været fem minutter borte, men "det er en egen sag med de trapper", og derpå gik hun over til at drøfte vask af trapper i almindelighed og af trapperne til Roberts lejlighed i særdeleshed.

Mr. Audley sukkede dybt og fandt sig med tålmodighed i, hvad der ikke kunne være anderledes.

"Ja, lad det nu være godt, mrs. Maloney," sagde han; "smeden har sikkert haft god tid til at gøre, hvad han ville, uden at De mærkede noget."

Mrs. Maloney stirrede halvt forbavset, halvt ængstelig på sin herre.

"Der var jo dog ingenting, som han kunne stjæle, herre, der var ikke andet end fuglene og geraniummerne og ..."

"Nej, det kan De være ganske rolig for, så den ting skal De ikke tænke på. Sig mig nu blot, hvor manden bor, så vil jeg gå hen og se til ham."

"Men De vil dog have lidt middagsmad først, sir."

"Nej, jeg vil tale med smeden, før jeg spiser til middag."

Idet han tilkendegav denne beslutning, satte han sin hat på og gik hen imod døren, idet han bad konen sige ham, hvor smeden boede.

Mrs. Maloney viste ham hen til en lille gade bagved St. Bride's kirke, og mr. Robert Audley vandrede med jævne skridt derhen gennem det snavsede søle, som londonerne er enfoldige nok til at kalde sne.

Han traf smeden hjemme, og det lykkedes ham at komme ind i en lille åben bod gennem den lave, snævre indgang, dog ikke uden at hans hattepuld kom ud af facon. En gasflamme blafrede ustadig i vinduet, hvor de fleste ruder manglede, og i det lille værelse bagved boden var der et muntert selskab; men ingen svarede, da Robert råbte "Halløj!" Årsagen dertil var tydelig nok. Det lystige selskab var så optaget af sin adspredelse, at det var døvt for enhver sædvanlig påkaldelse fra omverdenen, og det lykkedes først Robert at tildrage sig dets opmærksomhed, da han gik længere frem i hulen og dristede sig til at åbne en dør med glasruder, som skilte ham fra de glade mennesker.

Robert Audley kom uvilkårligt til at tænke på et af Teniers lunefulde malerier, da han stod i den åbne dør.

En tæt klynge, bestående af smeden med kone og børn samt et par fremmede fruentimmer sad omkring et bord, på hvilket der stod to flasker, og i disse flasker var der ikke den almindelige, farveløse enebærekstrakt, som de lavere klasser holder så meget af, men virkelig portvin og sherry. Sherryen var så stærk, at den efterlod en brændende smag i munden, og ganske nøddebrun, måske alt for brun, om der skulle indvendes noget imod den. Portvinen, der ligeledes havde en meget mørk farve, var fyldig, blød og kraftig og havde intet tilfælles med det sygelige produkt, som er blevet blegt og tyndt af at ligge alt for længe.

Smeden førte ordet, da Robert åbnede døren.

"Og da hun havde sagt det," sagde han, "gik hun sin vej, og I kan næppe tænke jer, hvor dejlig hun så ud."

Hele selskabet blev i høj grad forstyrret, da mr. Audley viste sig, men det var dog iøjnefaldende, at smeden var mere forlegen end nogen af de andre. Han satte sit glas så hastigt ned, at han spildte vinen, og tørrede sig befippet om munden med bagen af sin snavsede hånd.

"De har været inde i min lejlighed i dag," sagde Robert roligt. "Lad Dem ikke forstyrre, mine damer" (dette gjaldt de fremmede) "De har været inde i min lejlighed i dag, mr. White, og ..."

Manden afbrød ham.

"Jeg håber, sir, at De vil være så god at bære over med min fejltagelse," stammede han. "De kan være vis på, sir, at jeg er meget bedrøvet over, hvad der er sket. Der blev sendt bud efter mig til en anden herre bagefter. Han hedder mr. Aulwin og bor i Garden Court; men jeg glemte navnet, og da jeg tidligere har

haft små reparationer at besørge for Dem, troede jeg, at det måtte være Dem, som havde brug for mig. Jeg gik derfor hen til mrs. Maloney og bad om nøglen, men da jeg efterså låsene i Deres værelser, sagde jeg til mig selv: 'Herrens låse fejler jo ikke noget! Herren behøver ikke at få alle sine låse repareret.'"

"Men De blev der jo en halv time."

"Ja, sir; for én lås var i uorden - det var den i døren nærmest ved trappen - jeg tog den derfor ud, gjorde den ren og satte den ind igen. Jeg vil ikke forlange noget af Dem for den bagatel, og jeg håber, at De vil være så god at bære over med den fejltagelse, som har fundet sted, da jeg nu til næste juli har været smed i tretten år, og ..."

"Jeg har aldrig oplevet magen," sagde Robert alvorligt. "Det er et ganske besynderligt stykke arbejde, som vist næppe falder for hver dag. Jeg ser, at De gør Dem en fornøjelig aften, mr. White. Jeg tør vædde på, at De har haft en ordentlig fortjeneste i dag, at De er slumpet til en god ekstraskilling, og nu er De nok i færd med at 'give stuen rundt', som man siger, hvad?"

Robert Audley stirrede manden stift ind i hans sortsmudsede ansigt, mens han talte. Smeden så ganske ærlig ud, og der var ingen grund for ham til at vise et skamfuldt ansigt, når man undtager snavset, og det er jo en almindelig svaghed, som Hamlets moder siger; men alligevel slog mr. White sine øjne ned for det rolige, gennemtrængende blik, som den unge advokat rettede på ham. Han fremstammede til forsvar noget om, at han ville glæde sin kone og sin kones veninder, at portvin og sherry smagte fortræffeligt, og viste i det hele taget så stor forvirring, som om han, en hæderlig håndværker i et frit land,

var nødsaget til at gøre afbigt for mr. Audley, fordi han var blevet grebet i at holde gilde i sit eget værelse.

Robert afbrød ham med et ligegyldigt nik.

"Gør endelig ingen undskyldninger," sagde han. "Jeg kan godt lide, at folk er glade og fornøjede. Farvel, mr. White! Farvel mine damer!"

Med disse ord tog han hatten af for smedens kone og de andre damer, som var meget indtaget i hans ligefremme adfærd og smukke ansigt, og gik ud af boden.

"Og da hun havde sagt det," mumlede han, mens han gik hjemad, "gik hun sin vej, og I kan næppe tænke jer, hvor dejlig hun så ud! Hvem var det, som gik sin vej? Og hvad var det, smeden fortalte, da jeg afbrød ham i denne sætning? Ak, George Talboys, George Talboys, vil det nogensinde lykkes mig at sprede mere lys over din gådefulde forsvinden? Nærmer jeg mig nu langsomt, men sikkert målet? Bliver kredsen snævrere dag for dag, indtil den til sidst omgiver det hjem, hvor mine kære slægtninge bor? Hvorledes skal alt dette ende?"

Han sukkede dybt, mens han vandrede langsomt tilbage på fliserne i Temples gårde til sit ensomme hjem.

Mrs. Maloney havde tillavet ham et måltid, som der ikke er anledning til at dvæle nærmere ved, hvor velsmagende og kraftigt det end i og for sig måtte være, da enhver jo nok kan tænke sig, hvorledes en pebersvend spiser til middag hjemme hos sig selv. Hun havde braset noget bedekød til ham, og det stod og snerrede imellem to tallerkener på det lille bord i nærheden af kaminen.

Robert Audley sukkede, da han satte sig ned ved denne bekendte ret, og tænkte med inderlig sorg og længsel på sin

onkels kokkepige.

"Hendes koteletter à la Maintenon var så liflige, at man ikke kunne tro, de var af bedekød, det var en himmelsk ret, som næppe kunne være lavet af denne verdens får," mumlede han bevæget, "mens mrs. Maloneys bedekød har en uovervindelig afsky for at blive tygget. Ak ja, sådant er livet! Og hvad gør det i grunden også til sagen?"

Han skød sin tallerken heftigt fra sig, da han havde spist et par mundfulde.

"Maden har ikke smagt mig her i huset, siden jeg mistede George Talboys," sagde han. "Her er så uhyggeligt, som om det stakkels menneske var død i værelset ved siden af og aldrig var blevet ført bort for at blive begravet. Når jeg ser tilbage, forekommer det mig, at der er hengået en umådelig lang tid siden den eftermiddag i september, da han sund og rask tog afsted med mig og derefter forsvandt så pludseligt og på en så uforklarlig måde, som om der i den faste grund under hans fødder havde åbnet sig en lem, gennem hvilken han var styrtet ned til antipoderne."

Robert Audley udspørger låsesmeden

20. Skriften i bogen

Robert Audley rejste sig fra middagsbordet og gik hen til sit skrivebord for at tage det dokument, som han havde opsat med hensyn til George Talboys. Da han havde taget det frem af det rum, der var mærket "vigtige sager", satte han sig ned og tilføjede adskillige punkter, idet han nummererede de nye paragraffer med lige så stor omhu som de ældre.

"Gud nåde os!" mumlede han engang; "skal dette papir, som ingen offentlig anklager har haft med at gøre, være mit første indlæg i retten?"

Han skrev omtrent en halv time, hvorpå han igen lagde dokumentet ind i rummet og lukkede af for det. Da han havde gjort dette, tog han et lys i hånden og gik ind i det værelse, hvor han havde lagt sine egne vadsække og George Talboys' kuffert.

Han tog et knippe nøgler op af sin lomme og prøvede dem én for én. Der var en ganske almindelig lås i den dårlige gamle kuffert, og ved det femte forsøg drejede nøglen med lethed rundt.

"Det har ikke været nødvendigt for nogen at brække en sådan lås op," mumlede Robert, da han løftede låget på kufferten op.

Han tømte langsomt kuffertens indhold, idet han tog hver ting ud for sig og med omhu lagde alt på en stol ved siden af sig. Han behandlede sagerne med ærefrygt og kærlighed, som om han havde taget sin tabte vens døde legeme op af kufferten. De omhyggeligt sammenlagte sørgeklæder blev stykke for stykke lagt på stolen. Han fandt gamle merskumspiber og smudsige, forkrøllede handsker, der engang var kommet

flunkende nye fra den franske handskemager; gamle teaterplakater, hvorpå der med store bogstaver stod navne på skuespillere, som nu var døde og borte; gamle parfumeflasker, endnu duftende af essenser, der for længe siden var gået af mode; nette små pakker af breve, udenpå hvilke afsendernes navne omhyggeligt var angivet, og endelig en lille bunke dårlige, næsten ganske ødelagte bøger, hvis blade faldt fra hinanden som et spil kort i Roberts uforsigtige hænder. Men imellem hele denne samling værdiløse bagateller, af hvilke hver stump engang havde haft sin bestemte anvendelse, så Robert Audley forgæves efter det, som han søgte, nemlig den pakke breve, som den borteblevne mand havde modtaget fra sin afdøde kone Helen Talboys. Han havde mere end én gang hørt George hentyde til, at han havde opbevaret disse breve. Han havde engang set ham med ærefrygt ordne de falmede blade og derefter binde dem omhyggeligt sammen med et gammelt bånd, der engang havde tilhørt Helen, inden han lagde dem ned i kufferten mellem sørgeklæderne. Om han siden havde taget dem bort, eller om de efter hans forsvinden var blevet taget bort af en anden hånd, var ikke let at sige, men borte var de.

Robert Audley sukkede dybt, mens han igen lagde sagerne ned i den tomme kuffert stykke for stykke. Da han kom til den lille bunke iturevne bøger, standsede han og holdt dem tøvende i hånden.

"Jeg vil lade disse bøger ligge udenfor," mumlede han; "der findes måske i en af dem noget, som kan komme mig til nytte."

Georges bibliotek kunne just ikke kaldes nogen meget glimrende samling af litteraturen. Der var et gammelt græsk testamente og den latinske grammatik, som han havde brugt i

Eton; en fransk afhandling om kavaleriets huggeøvelser; en enkelt del af *Tom Jones* i et stift læderbind, hvis ene halvdel kun hang fast ved en tråd; Byrons *Don Juan*, trykt med nogle rædsomme typer, som specielt måtte være blevet opfundet for at skaffe øjenlæger og optikere noget at tjene; og endelig en tyk bog med afbleget guldsnit og rødt bind.

Robert Audley lukkede kufferten af og tog bøgerne under armen. Mrs. Maloney var i færd med at tage levningerne af måltidet bort, da han igen trådte ind i dagligstuen. Han lagde bøgerne hen på et lille bord i et hjørne ved kaminen og ventede tålmodigt på, at konen skulle blive færdig med sit arbejde. Han følte sig så ilde tilpas, at ikke engang hans merskumspibe kunne trøste ham; han så hen til reolen, men de gule hæfter med deres fantastiske indhold forekom ham vamle og unyttige. Han åbnede et bind af Balzac, men myladys lyse lokker dansede dirrende hen over bladene i en tæt, glitrende tåge, hvad enten han ville læse det metafysiske kogleri i *La Peau de Chagrin* eller de gyselige skildringer af samfundsforholdene, som gives til bedste i *La Cousine Bette*. Bogen faldt ham ud af hånden, og han holdt utålmodigt øje med mrs. Maloney, mens hun tog asken ud af kaminen, lagde ild ind igen, trak de mørke damaskesgardiner for, sørgede for kanariefuglenes tarvelige fornødenheder og satte sin hat på i den ørkesløse jurists kontor, førend hun sagde godnat til sin herre. Da den irske kone havde lukket døren i efter sig, stod han heftigt op fra sin stol og gik op og ned i værelset.

"Hvorfor skal jeg blive ved med dette?" sagde han, "når jeg ved, at det skridt for skridt, dag for dag, time for time leder mig til det resultat, som jeg fremfor alt skulle undgå? Er jeg bundet

til et hjul, må jeg følge det ved hver omdrejning, lade det lede mig, hvorhen det vil? Eller kan jeg sætte mig roligt ned her i aften og sige, at jeg har gjort min pligt imod min forsvundne ven, at jeg med udholdenhed har søgt efter ham, men søgt forgæves? Kan jeg forsvare på dette stadium at slippe den kæde, som jeg langsomt og led for led har føjet sammen, eller må jeg blive ved at føje nye led til denne ulykkelige kæde, indtil den sidste ring sidder på sit sted, og kredsen er fuldstændig? Jeg tror ikke, at jeg nogensinde vil få min vens ansigt at se igen, eller at nogen af mine anstrengelser vil gavne ham det allermindste. Når jeg skal sige min mening rent ud, må jeg tilstå for mig selv, at jeg ikke kan opgive den grusomme tanke, at han er død. Er jeg forpligtet til at opdage, hvorledes og hvor han døde? Og hvis jeg, således som jeg tror, er på vejen til denne opdagelse, skal jeg da gøre uret imod Georges minde ved at vende om eller standse? Hvad skal jeg gøre? Hvad skal jeg gøre?"

Han støttede sine albuer på sine knæ og begravede ansigtet i hænderne. Hans livs første alvorlige formål, der langsomt havde fæstet rod i hans sorgløse sind, indtil det var blevet mægtigt nok til at forandre hele hans karakter, gjorde ham lige med ét til en kristen, hvilket han aldrig før havde været. Han følte sin skrøbelighed, han higede efter strengt at følge pligtens vej, han frygtede for, at han skulle afvige fra en samvittighedsfuld opfyldelse af det sælsomme hverv, som var pålagt ham, og satte sin lid til, at en stærkere hånd end hans ville vise ham den vej, som han skulle gå. Måske fremsagde han den aften for første gang af hele sin sjæls alvor en bøn til Gud, mens han sad i ensomhed ved kaminen og tænkte på George Talboys. Da han atter løftede sit hoved i vejret, efter at han

længe havde hengivet sig til sine tanker, viste der sig i hans øje et klart og bestemt blik, og ethvert træk i hans ansigt syntes at have fået et nyt udtryk.

"Først retfærdighed imod den døde," sagde han, "derefter kan der blive tale om barmhjertighed imod den levende."

Han rullede sin lænestol hen til kaminen, gjorde lampen i orden og satte sig ned for at undersøge bøgerne.

Han tog den ene bog frem efter den anden og gennemså dem alle omhyggeligt, idet han først undersøgte det blad, hvorpå ejerens navn sædvanligvis er skrevet; derpå så han efter, om der ikke skulle ligge et stykke papir imellem bladene. På den første side af den latinske grammatik var Talboys' navn skrevet med en skolediscipels stive skrift, og på bindet af den franske afhandling var der med blyant kradset et skødesløst G.T. med Georges brede, sjuskede bogstaver. *Tom Jones* var øjensynlig blevet købt hos en boghøker, da den var forsynet med en inskription af 14. marts 1788, hvoraf man erfarede, at værket var et vidnesbyrd om den agtelse, som mr. Thomas Scrowton nød hos sin ærbødige tjener James Anderley. I *Don Juan* og testamentet var der intet skrevet. Robert Audley trak vejret mere frit, han havde nu været gennem den næstsidste bog, så at der kun var én tilbage, nemlig den tykke røde bog med guldsnit, og når han havde undersøgt den, var hans hverv endt.

Det var en kalender fra året 1845. De gule og plettede kobberstik forestillede yndige damer, som dengang havde stået i deres fulde blomstring; dragterne så komiske og fremmede ud, og de snerpede skønheder havde et affalmet og temmelig almindeligt udseende. Selv den lille samling i vers, hvori poetens svage pr ås kastede sine matte stråler over kunstnerens

uforståelige ideer, havde en gammeldags klang, ligesom en lyre, hvis strenge er slappet af tidens klamme tåger. Robert Audley opholdt sig ikke ved at læse nogen af disse blide udgydelser. Han bladede hurtigt bogen igennem, idet han søgte efter en stump papir eller et brudstykke af et brev, som kunne være benyttet til mærke. Han fandt ikke andet end en lysegul hårlok med det glinsende skær, der sjældent ses undtagen på et barnehoved. Det var en lysende hårlok, der krøllede lige så naturligt som slyngtråden på en bønnestok, og den dannede i sin sammensætning, om den end ikke var forskellig i farve, en fuldstændig modsætning til den bløde, glatte lok, som værtinden i Ventnor havde givet George Talboys efter hans kones død. Robert Audley standsede sin undersøgelse af bogen og lagde denne gule lok sammen i et ark brevpapir, som han forseglede med sin signetring og gemte i rummet, hvor de vigtige sager lå, ved siden af dokumentet vedrørende George Talboys og Alicias brev. Han ville nu lægge den tykke kalender hen imellem de andre bøger, da han opdagede, at de to hvide blade foran hang sammen. Han var så fast bestemt på at drive sine undersøgelser til det yderste, at han gjorde sig den ulejlighed at skille disse blade ad med æggen af sin papirkniv, og hans udholdenhed blev belønnet, da han opdagede, at der på det ene af dem var skrevet noget. Det skrevne bestod af tre dele og røbede tre forskellige håndskrifter. De første linjer skrev sig fra det år, hvor kalenderen var udkommet, og de meddelte, at den tilhørte en vis miss Elizabeth Ann Vince, som havde erholdt dette bind til belønning for god orden og lydighed i Camfordhouse Dannelsesanstalt i Torquay. De næste linjer var skrevet fem år senere af miss Vince selv, idet denne dame, der

øjensynlig var en del overspændt, havde foræret bogen til sin elskede veninde, Helen Maldon, som et vidnesbyrd om evig kærlighed og uforanderlig højagtelse. De nederste linjer, som var dateret september 1853 og skrevet af miss Helen Maldon, gav oplysning om, at hun havde skænket kalenderen til George Talboys, og det var ved synet af disse linjer, at mr. Robert Audleys naturlige ansigtsfarve gik over til en sygelig, blygrå blegned.

"Jeg tænkte nok, at det forholdt sig således," sagde den unge mand og slog bogen i med et dybt suk. "Gud skal vide, at jeg var belavet på det værste, og at det værste er indtruffet. Nu fatter jeg alt. Mit næste besøg må gælde Southampton. Det er min pligt at sørge for, at drengen kommer i bedre hænder."

21. Mrs. Plowson

Imellem den pakke breve, som Robert havde fundet i Georges kuffert, var der ét, mærket med navnet på den forsvundne mands fader, som aldrig havde vist synderlig godhed imod sin eneste søn og med glæde havde benyttet Georges ubetænksomme giftermål til at lade den unge mand sørge for sig selv. Robert Audley havde aldrig set mr. Harcourt Talboys, men han havde dog fået en forestilling om dette menneskes karakter ved de ytringer, som George havde ladet falde om sin fader uden at tænke videre over det. Han havde skrevet til mr. Talboys straks efter Georges forsvinden og i vel afvejede ord antydet sin frygt for, at der lå en niddingsdåd skjult bag denne uforklarlige begivenhed; men efter flere ugers forløb havde han kun modtaget en formel skrivelse, i hvilken mr. Harcourt Talboys udtrykkeligt erklærede, at han siden den unge mands bryllupsdag havde vasket sine hænder for ethvert ansvar med hensyn til Georges anliggender og at hans urimelige forsvinden kun stod i alt for god samklang med hans ufornuftige giftermål. Afsenderen af dette faderlige brev tilføjede i en efterskrift, at hvis mr. George Talboys med denne foregivne forsvinden forbandt lave planer om at ængste sine pårørende og lege med deres følelser for at aflokke dem penge, så tog han bemærkelsesværdigt fejl af deres karakter, som han havde at gøre med.

Robert Audley havde besvaret dette brev med et par harmfulde linjer, som underrettede mr. Talboys om, at det næppe var sandsynligt, at hans søn havde skjult sig for at

fremme en underfundig spekulation på sine slægtninges lommer, da han ved sin forsvinden havde efterladt sig tyve tusind pund. Efter afsendelsen af dette brev havde Robert opgivet enhver tanke om bistand fra den mand, som efter naturens orden skulle have været mest interesseret i Georges skæbne; men da det nu viste sig, at han hver dag kom et skridt nærmere til det mål, som lå foran ham, vendte hans tanker sig atter til den hjerteløse og ligegyldige mr. Harcourt Talboys.

"Jeg vil tage til Dorsetshire, når jeg forlader Southampton," sagde han, "og tale med denne mand. Hvis han er tilfreds med, at hans søns skæbne bliver en mørk og grusom hemmelighed for alle, som kendte ham, hvis han vil gå i sin grav og til det sidste være uvidende om det stakkels menneskes endeligt, af hvad grund skulle jeg da forsøge på at løse den forviklede knude, opklare de skrækkelige tvivl og samle de adspredte fragmenter, der i forening kunne danne et så gyseligt hele? Jeg vil rejse til ham og uden omsvøb gøre ham bekendt med mine mørkeste tvivl. Det vil være hans sag at sige, hvad jeg skal gøre."

Robert Audley tog til Southampton med et af de første jernbanetog, som afgik. Den hvide sne lå i et tæt lag over den behagelige egn, han rejste igennem, og den unge mand havde indsvøbt sig i så mange rejsetørklæder og tæpper, at han mere lignede en omvandrende pakke tøj end et levende medlem af en lærd korporation. Han så mismodigt ud gennem det duggede vindue, som var blevet ganske mat af passagerernes ånde, skønt de i det hele kun var to, nemlig foruden ham selv en aldrende indisk officer. Den hele egn så spøgelsesagtig ud i sin snehvide ligdragt, mens han hurtigt fo'r hen over den; han kom til at gyse ved dette syn og svøbte sig fortrædeligt ind i sine tæpper, idet

han følte lyst til at gå i rette med skæbnen, som tvang ham til at rejse med et tidligt morgentog på en ubarmhjertig vinterdag.

"Hvem skulle have troet," mumlede han, "at jeg kunne komme til at holde så meget af det menneske, eller at jeg ville føle mig så forladt uden ham? Jeg har en net lille formue, som er anbragt i statsobligationer, jeg er præsumptiv arving til min onkels titel, og jeg kender en sød lille pige, der, så vidt jeg kan mørke, ville gøre sit bedste, for at jeg kunne have mine kronede dage, men jeg kan forsikre, at jeg gerne ville opgive alt dette og den dag i morgen stå uden en eneste skilling, hvis denne hemmelighed kunne blive tilstrækkelig opklaret, og George Talboys kunne stå ved min side."

Han kom til Southampton imellem kl. 11 og 12 og gik over perronen henimod havnebroen og den lavere del af staden, mens sneen piskede ham i ansigtet. Klokken slog tolv på St. Michaels kirke, da han gik hen over den underlige gamle plads, hvor denne kirke står, og drejede ind i de snævre stræder, som fører ned til vandet.

Mr. Maldon havde taget ophold med sit smudsige bohave i en af de skumle gader, som bygningsspekulanterne plejer at opføre på dårlige grundstykker af den jord, der støder umiddelbart op til en blomstrende stad. Brigsome's Terrace var måske en af de bedrøveligste bygningsmasser, som nogensinde er blevet opført af mursten og kalk, siden den første murer førte sin murske, og den første arkitekt udkastede sin tegning. De ti skumle huse var ganske ens, og hvert af dem havde otte værelser, der lignede fængselsceller. Den entreprenør, som havde spekuleret i dem, havde hængt sig bag døren i et nærliggende værtshus, inden tømmeret endnu var rejst. Den mand, der havde købt de nøgne

mure, var gået fallit, mens man var i færd med at tapetsere væggene, og man havde hvidtet lofterne, mens han selv gjorde sig hvid for retten. De usle bygninger vidnede om ulykke og insolvens. Underfogedens folk og marskandiserne var lige så godt kendte som slagteren og bageren af de støjende børn, der legede på den åbne plads udenfor vinduerne. Solvente lejere forstyrredes i deres bedste søvn ved larmen af flyttevogne, der gjorde et uhyggeligt indtryk, når de hemmeligt rullede bort i den mørke nat. Insolvente lejere trodsede åbenlyst rodemesteren, når han kom for at få vandafgiften, og indespærrede sig i deres værelser, hvor de fristede livet i flere uger uden noget synligt middel til at forskaffe sig det uundværlige fluidum.

Robert Audley så sig med gysen omkring, da han fra havnen gik ind i dette armodens hjem. En lille ligkiste blev båret ud af et af husene, da han kom hen til det, og hans blod blev til is ved den rædselsfulde tanke om, at han til en vis grad ville bære ansvaret, hvis det døde barn havde været Georges søn.

"Den stakkels dreng skal ikke sove en nat til i denne usle hytte," tænkte han, da han bankede på gadedøren til det hus, hvor mr. Maldon boede. "Min tabte ven har betroet ham til min varetægt, og det er min pligt at værne om ham."

En tjenestepige med et par slæbende tøfler lukkede døren op og så noget mistænksomt på mr. Audley, da hun spurgte, hvem han ville tale med. Døren til den lille dagligstue stod på klem, og Robert kunne imellem raslende knive og gafler høre George, som muntert lod munden løbe. Han sagde til pigen, at han kom fra London, at han ønskede at se den lille Talboys, og at han selv ville melde sig; derpå gik han uden videre forbi hende og stødte

døren op til værelset. Pigen stirrede bestyrtet på ham, da han gjorde dette, hvorpå hun, ligesom grebet af en pludselig indskydelse, kastede forklædet over hovedet og løb ud i sneen. Hun fo'r hen over den åbne plads, skød ind i en smal gang og trak først vejret frit, da hun stod på dørtærsklen af et værtshus, kaldet "Kareten og Hestene", som mr. Maldon søgte meget. Løjtnantens trofaste tyende havde anset Robert Audley for en ny rodemester, der var kommet for med den yderste strenghed at inddrive de fattiges skatter; hun havde ikke troet, hvad han fortalte om sit ærinde, men mente, at det var et snedigt påfund, udtænkt til ødelæggelse for de forsømmelige skatteydere i kvarteret, og hun var derfor ilet afsted for i rette tid at give sin herre et vink om fjendens ankomst.

Da Robert trådte ind i dagligstuen, blev han overrasket ved at se den lille George sidde foran en kone, som var i færd, med at rette et usselt måltid an; en snavset dug var udbredt på bordet foran hende, og ved siden af hende stod et ølkrus af tin. Konen rejste sig op, da Robert trådte ind, og nejede meget ydmygt for den unge advokat. Hun så ud til at være omtrent halvtreds år gammel og gik med en forslidt sørgedragt. Hun havde en klar, farveløs teint, og de to glatte hårfletninger under hendes kappe havde den matte hørfarve, som i reglen følger med blege kinder og hvide øjenhår. Hun havde måske i sine unge dage været en plump skønhed, men skønt hendes træk havde en ganske regelmæssig form, så de dog temmelig fortrykte og indknebne ud, som om de havde været for små for ansigtet. Denne fejl var især bemærkelig ved hendes mund, der stod i et åbenbart misforhold til tandrækken indenfor. Hun smilede, da hun nejede for mr. Robert Audley, og hun viste derved den største

del af sine firkantede tænder, der så ganske grådige ud, og langt fra bidrog til at gøre hende smukkere.

"Mr. Maldon er ikke hjemme, sir," sagde hun med indsmigrende forekommenhed; "men hvis det er vandafgiften, De kommer for, bad han mig sige Dem, at ..."

Hun blev afbrudt af den lille George Talboys, som kravlede ned af den høje stol, han var blevet stillet op på, og løb hen til Robert Audley.

"Jeg kender Dem godt," sagde han; "det var Dem, som kom til Ventnor med den lange mand. De har også været her engang før, og så gav De mig skillinger, som jeg gav bedstefader at gemme, og bedstefader beholdt dem, sådan som han altid gør."

Robert Audley tog drengen op til sig og satte ham på et lille bord ved vinduet.

"Stå der, lille George," sagde han til ham. "Jeg vil gerne se rigtigt på dig."

Han drejede drengens ansigt om imod lyset og skød de brune lokker bort fra panden med begge hænderne.

"Du kommer mere og mere til at ligne din fader, George, og du er jo også vokset ret meget," sagde han. "Kunne du ikke have lyst til at komme i skole?"

"Å jo, jeg vil gerne i skole," svarede drengen ivrigt. "Jeg gik engang i skole hos miss Pevins, De ved nok, hende, der bor om hjørnet i den anden gade; men jeg fik mæslinger, og bedstefader ville ikke mere lade mig gå i skole, fordi han var bange for, at jeg igen skulle få mæslinger. Bedstefader vil heller ikke lade mig lege med de små drenge nede på gaden, fordi de er uartige. Han kalder dem rendestenssnadrere, men han siger, at jeg ikke må sige rendestenssnadrere, fordi det lyder grimt.

Bedstefader siger også død og helvede, men han siger, at det kan han godt sige, fordi han er en gammel mand; når jeg bliver gammel vil jeg også sige død og helvede. Jeg vil så gerne i skole, jeg kan godt gå derhen i dag, hvis De vil have det. Mrs. Plowson tager nok min frakke til mig, ikke sandt, mrs. Plowson?"

"Ja, det skal jeg nok gøre, George, hvis bedstefader vil have det," svarede konen og så noget urolig på mr. Robert Audley.

"Hvad i alverden går der dog af det fruentimmer?" tænkte Robert, mens han vendte sig om fra drengen til den lyshårede enke, som lidt efter lidt bevægede sig langsomt hen imod det bord, hvor den lille George Talboys stod og talte med sin formynder. "Antager hun mig endnu for en rodemester, som nærer fjendtlige hensigter imod disse elendige møbler og ejendele, eller kan grunden til hendes uro søges dybere?"

Mrs. Plowson var nu kommet tæt hen til det lille bord og ville hemmeligt bemægtige sig drengen, da Robert heftigt vendte sig om.

"Hvad vil De tage Dem for med barnet?" spurgte han.

"Jeg vil blot have ham ud, sir, for at vaske hans smukke ansigt og glatte hans hår," svarede konen i den samme indsmigrende tone, hun havde talt om vandafgiften i. "Han tager sig ikke ud til sin fordel, sir, så længe hans søde lille ansigt er snavset. Om fem minutter skal han være så ren og nydelig, at han ikke er til at kende igen."

Hun holdt sine magre arme om drengen, mens hun talte, og det var åbenbart hendes hensigt at gå bort med ham, da Robert standsede hende.

"De skal ingen ulejlighed gøre Dem, jeg vil hellere se ham, som han er," sagde Robert. "Jeg bliver ikke meget længe her i

Southampton, og jeg vil gerne høre alt, hvad den lille dreng har at fortælle mig."

George krøb tættere hen til Robert og så tillidsfuldt ind i advokatens grå øjne.

"Jeg kan godt lide Dem," sagde han. "Jeg var bange for Dem, da De kom her før, fordi jeg ikke turde se på fremmede folk. Men nu er jeg ikke længere bange, jeg bliver snart seks år."

Robert klappede opmuntrende drengens hoved, men han så ikke på den lille George, han holdt hele tiden øje med den lyshårede enke, der var gået hen til vinduet og så ud over den åbne plads.

"Jeg er bange for, at De er urolig for nogen," sagde han.

Hun blev højrød i hovedet, da advokaten gjorde denne bemærkning, og svarede forvirret:

"Jeg så blot efter mr. Maldon, sir; det vil gøre ham meget ondt, hvis han ikke får Dem at se, sir."

"Ved De da, hvem jeg er?"

"Nej, sir. Men ..."

Drengen afbrød hende ved at trække et lille ur frem, der var besat med ædelstene, og vise Robert det.

"Se, her er det ur, som den smukke dame gav mig," sagde han. "Nu har jeg fået det, men jeg har ikke haft det længe, fordi bedstefader siger, at den guldsmed, som skal polere det, er en doven mand og altid beholder det så lang tid. Bedstefader tager det altid for at lade det polere, når der er skatter; men han siger, at selv om jeg skulle miste det, ville den smukke dame give mig et andet. Kender De den smukke dame?"

"Nej, George, men fortal mig alt, hvad du ved om hende."

Mrs. Plowson gik igen hen til drengen. Hun var denne gang bevæbnet med et lommetørklæde og viste sig meget bekymret over den tilstand, den lille Georges næse befandt sig i, men Robert afparerede det frygtelige våben og trak barnet bort fra dets plageånd.

"Der er ikke det mindste i vejen med drengen," sagde han, "hvis De blot vil være så god at lade ham have fred i fem minutter. Sæt dig nu på mit knæ, George, og fortæl mig alt, hvad du ved om den smukke dame."

Barnet krøb ned fra bordet på mr. Audleys knæ og hjalp sig ned ved uden videre at tage fat i sin formynders frakkekrave.

"Jeg skal fortælle Dem alting om den smukke dame," sagde han, "fordi jeg kan så godt lide Dem. Bedstefader har rigtignok sagt til mig, at jeg ikke må tale med nogen om hende, men Dem vil jeg alligevel fortælle det, fordi jeg kan godt lide Dem, og fordi De vil lade mig komme i skole. Den smukke dame kom her meget sent, det er længe siden, ja, længe, længe siden," sagde drengen og rystede på hovedet med et højtideligt ansigt, som skulle betyde, at der var gået en umådelig lang tid. "Dengang var jeg ikke nær så stor, som jeg nu er, og hun kom midt om natten, efter at jeg var gået til sengs. Hun gik ind til mig i sovekammeret, og hun græd, da hun sad hos mig ved sengen. Inden hun gik, lagde hun uret under min hovedpude ... Men hvorfor laver De sådanne grimasser til mig, mrs. Plowson? Jeg kan godt sige det til denne herre," tilføjede George, idet han pludselig henvendte sig til enken, som stod bagved Robert.

Mrs. Plowson blev forvirret og mumlede til sin undskyldning noget om, at hun var bange for, at George plagede herren.

"De kunne dog nok have ventet, madam," sagde Robert, "indtil jeg selv beklagede mig, førend De stoppede munden på barnet. Hvis jeg var mistænksom af mig, kunne jeg ved hele Deres adfærd let komme på den tanke, at De og mr. Maldon havde noget for, som De var bange for, at drengens snak skulle røbe."

Han rejste sig op fra sin stol og stirrede mrs. Plowson stift ind i ansigtet, mens han sagde dette. Den lyshårede enkes ansigt var lige så hvidt som hendes kappe, da hun forsøgte på at svare ham, og hendes blege læber var så tørre, at hun måtte fugte dem med tungen, inden hun kunne få et ord frem.

Den lille dreng kom hende til hjælp i hendes forlegenhed.

"De skal ikke være bedrøvet, mrs. Plowson," sagde han. "Mrs. Plowson er rigtig god imod mig. Mrs. Plowson er Matildas moder. De kendte ikke Matilda. Stakkels Matilda græd altid, hun var syg, hun ..."

Drengen blev pludselig afbrudt ved mr. Maldons komme. Han blev stående i døren til dagligstuen og stirrede på Robert Audley med et halvt drukkent, halvt rædselsslagent blik, som næppe stemmede med en pensioneret søofficers værdighed. Tjenestepigen stod ganske åndeløs og forpustet bagved sin herre. Skønt det var temmelig tidligt på dagen, talte den gamle mand med et tykt mæle og i usammenhængende sætninger, da han heftigt henvendte sig til mrs. Plowson.

"Jo, De bærer Dem nydeligt ad, skønt De altid gør Dem til af, at De er fuldkommenheden selv," sagde han. "Hvorfor tager De ikke drengen bort og vasker hans ansigt? Har De lyst til at ødelægge mig? Vil De ruinere mig? Tag drengen bort! Mr. Audley, god dag, sir, det glæder mig ret at se Dem, jeg er meget

smigret over at se Dem under mit ringe tag," tilføjede den gamle mand med drukken høflighed og kastede sig ned i en stol, mens han talte, idet han forsøgte på at se sin uventede gæst lige i ansigtet.

"Hvilke hemmeligheder denne mand end har," tænkte Robert, mens mrs. Plowson trak den lille George Talboys ud af værelset, "har dette fruentimmer i alt fald ingen ringe andel i dem. Men hvad jeg ellers skal tro om det, så er det sikkert og vist, at jeg ved hvert skridt omgives af et tættere mørke; men jeg søger forgæves at trække mig tilbage eller at standse på vejen, for en stærkere hånd end min egen peger hen på min forsvundne vens ukendte grav."

22. Lille George forlader sit gamle hjem

"Jeg agter at tage Deres dattersøn med mig, mr. Maldon," sagde Robert Audley alvorligt, da mrs. Plowson var ude af stuen med drengen.

Den drukne, gamle mands forvirrede tanker begyndte langsomt at opklares ligesom den tætte londonertåge, når solens matte stråler omsider baner sig vej gennem den disede luft. Det tog lang tid for løjtnant Maldon, inden hans omtågede forstands lys kunne trænge igennem romtoddyens tætte dunster, men til sidst glimtede dog et blafrende skær gennem skyerne, og han anspændte sin stakkels forstand til det yderste.

"Ak ja, ak ja!" sagde han med svag stemme, "De vil tage drengen bort fra hans stakkels gamle bedstefader. Jeg har også altid tænkt, at det ville ske."

"Har De virkelig altid tænkt, at jeg ville tage drengen bort fra Dem?" spurgte Robert og fæstede et gennemtrængende blik på søofficerens halvt berusede ansigt. "Hvorfor troede De i grunden det, mr. Maldon?"

Rusens tåge fik igen for en kort tid overhånd over ædruhedens lys, og løjtnanten svarede åndsfraværende:

"Hvorfor jeg troede det? Jo, ser De, det var, fordi jeg troede det."

Da hans blik i det samme faldt på den unge advokats utålmodige ansigt, gjorde han igen en anstrengelse, og det blev på ny lyst for ham.

"Det var, fordi jeg tænkte, at De eller hans fader ville hente ham og føre ham bort herfra."

"Da jeg forrige gang var her, mr. Maldon, fortalte De mig, at George Talboys var sejlet til Australien."

"Ja vist, det ved jeg, det ved jeg," svarede den gamle mand og purrede sig forvirret i sit tynde grå hår med begge hænderne. "Det er ganske rigtigt; men han kan jo være kommet tilbage, ikke sandt? Han havde aldrig ro på sig, og af og til var han heller ikke ganske rigtig i hovedet. Han kan være kommet tilbage."

Han gentog dette flere gange med en svag, næppe hørlig stemme, mens han famlede omkring på den tilsølede kamin efter en smudsig kridtpibe, som han stoppede og tændte med rystende hænder.

Robert Audley holdt øje med de magre, rystende fingre, som lod små klumper tobak falde ned på gulvet og næppe var i stand til at holde sig så rolige, at den gamle mand kunne tænde en svovlstik. Derpå gik Robert et par gange frem og tilbage i det lille værelse, idet han lod den gamle mand have fred til at tage et par drag af den store trøster.

Pludselig vendte han sig om til løjtnanten på halv sold med et mørkt, højtideligt udtryk i det smukke ansigt.

"Mr. Maldon," sagde han langsomt og lagde nøje mærke til virkningen af hvert ord, som han ytrede, "George Talboys er aldrig sejlet til Australien, så meget ved jeg. Ja, jeg er endog i stand til at sige, at han slet ikke kom her til Southampton, og at den løgn, som De fortalte mig den 8. september, var foreskrevet Dem i den telegrafiske depeche, De modtog samme dag."

Den snavsede kridtpibe faldt ud af den skælvende hånd og gik itu på kaminpladen; men den gamle mand gjorde sig ikke

umage for at finde en anden. Han rystede på hvert lem og så med en ubeskrivelig ynkelig mine på Robert Audley.

"Løgnen var foreskrevet Dem af en anden, og De gentog Deres lektie. De så lige så lidt George Talboys den 7. september, som jeg nu ser ham i dette værelse. De troede, at De havde brændt depechen, men De brændte kun en del af den, og resten er jeg i besiddelse af."

Løjtnant Maldon var nu ganske ædru.

"Hvad har jeg gjort?" mumlede han ude af sig selv, "store Gud, hvad har jeg gjort?"

"Den 7. september kl. 2," vedblev den ubarmhjertige anklager, "viste George Talboys sig sund og rask i et hus i Essex."

Robert tav for at se, hvilken virkning disse ord havde. De havde ikke fremkaldt nogen forandring hos den gamle mand. Han sad endnu og rystede over hele legemet, idet han stirrede hen for sig med det stive, dumme blik, som er ejendommeligt for usle karakterer, når blodet stivner i dem af rædsel.

"Den nævnte dag kl. 2," gentog Robert, "viste min stakkels ven sig sund og rask i ... i det hus, jeg talte om. Siden den tid har jeg ikke været i stand til at erfare, at han er blevet set af noget levende væsen. Jeg har taget sådanne forholdsregler, at jeg ville have erfaret noget om hans opholdssted, hvis han endnu var i live. Jeg gik frem med tålmodighed og besindighed, i begyndelsen endog med håb. Nu ved jeg, at han er død."

Robert Audley havde været belavet på at blive vidne til en stærk rystelse hos den gamle mand, men han var ikke forberedt på den skrækkelige kval og gyselige rædsel som fordrejede mr. Maldons forvildede ansigt, da han sagde de sidste ord.

"Nej, nej, ak nej!" udbrød løjtnanten gentagne gange med en gennemtrængende, næsten skrigende stemme; "nej, nej! Det må De for Guds skyld ikke sige! De må ikke tro det, og De må heller ikke få mig til at tro det; jeg tør ikke engang i drømme tænke på det. Han er ikke død! Jeg vil tro alt andet, kun ikke, at han er død. Han opholder sig måske hemmeligt på et eller andet sted, han er måske underkøbt til ikke at lade sig se; men død er han ikke … nej, nej!"

Han råbte disse ord ganske højt, som om han var ude af sig selv, mens han slog sig i sit grå hoved med hænderne og gyngede frem og tilbage på stolen. Hans svage hænder rystede ikke længere, de havde fået ny kraft af en krampeagtig spænding.

"Jeg tror," vedblev Robert med den samme højtidelige, ubarmhjertige stemme, "at min ven aldrig har forladt Essex, og jeg tror, at han er død den 7. september."

Den elendige gamle mand, som endnu bestandig fo'r omkring med hænderne i sit tynde grå hår, krøb fra sin stol ned på gulvet og hen for Roberts fødder.

"Nej, nej, for Gud i Himlens skyld, nej!" skreg han i en hæs tone. "De ved ikke, hvad De siger, De ved ikke, hvad De vil have mig til at tro, De ved ikke, hvilken betydning der ligger i Deres ord!"

"Jeg ved kun alt for vel hvilken vægt og betydning mine ord har. Alt står lige så tydeligt for mig, som jeg i dette øjeblik for Dem. Gud se i nåde til os!"

"Ak, hvad gør jeg dog? Hvad gør jeg dog?" mumlede den gamle mand med svag stemme. Derpå rejste han sig med en anstrengt bevægelse op fra gulvet i sin fulde højde og tog ordet

med en holdning, der ganske afveg fra hans sædvanlige adfærd og ikke var uden værdighed. Når en mand rammes af en ubeskrivelig ulykke, føler han altid trang til at samle hele sin kraft, og denne følelse afspejlede sig hos mr. Maldon, da han sagde:

"De har ingen ret til at komme her og skræmme en mand, som har noget i hovedet og ikke er ganske herre over sig selv. De har ingen ret til at opføre Dem således, mr. Audley. Selv politibetjenten, som ... som ..." (han stammede ikke, men hans læber rystede så voldsomt, at hans ord syntes at blive afbrudte at mundens bevægelse). "Jeg gentager det, sir, selv politibetjenten, som arresterer en tyv eller en ..." (han afbrød atter sig selv for at tørre sine laber og for om muligt at standse deres bevægelse, men det ville ikke lykkes for ham) "... en tyv, eller en morder ..." (hans stemme døde pludselig hen ved det sidste ord, og kun de dirrende læber lod Robert ane, hvad han mente). "Ja, politibetjenten giver tyven eller morderen et ærligt vink om, sir, at han skal vogte sin tunge og ikke sige noget, som kan bringe ham selv eller andre i ulykke. Lovens håndlanger, sir, viser i det mindste så megen barmhjertighed imod en ... en mistænkt forbryder. Men De, sir, De kommer ind i mit hus, og det netop på en tid, da ... da jeg ganske imod sædvane (for enhver vil kunne bevidne for Dem, at jeg er ædruelig) sejler lidt, og efter at De har bemærket, at jeg ikke er ganske herre over mig selv, benytter De Dem af det til ... til at gøre mig bange. Det er ikke rigtigt handlet af Dem, sir, det er ..."

Det var ikke muligt at fatte, hvad den gamle mand ville have sagt, for det så ud, som om han var lige ved at kvæles, og hans ord tabte sig i uartikulerede strubelyde. Han sank om i stolen,

lagde sit hoved ned på bordet og græd højt. Der var ganske sikkert forefaldet mange sørgelige huslige scener i disse armodens usle og uhyggelige boliger, for hvor fattigdommen råder, der medfører den hver dag foruden de små bekymringer nagende ydmygelser, grusomme sorger og bitre ulykker; men de havde dog næppe nogensinde før været vidne til et sådant syn som dette. En gammel mand skjulte sit ansigt for dagens lys og hulkede højt i sin usselhed. Robert Audley betragtede det sørgelige billede med et fortvivlet og sørgmodigt udtryk i sit ansigt.

"Hvis jeg havde vidst dette," tænkte han, "kunne jeg have skånet ham. Det ville måske have været bedre, om jeg havde skånet ham."

Da Robert så sig om i det elendige, smudsige værelse og betragtede den gamle mand, hvis grå hoved lå ned på den snavsede dug midt imellem det usle middagsmåltids sammenblandede levninger, sortnede det for hans øjne, idet han tænkte på en anden mand, der var lige så gammel som det ulykkelige væsen i hans nærhed, men ak, så himmelvidt forskellig fra denne i enhver anden henseende. Også han kunne engang komme til at føle den samme eller en endnu værre sjæleangst og udgyde endnu bitrere tårer! Robert fik tårer i øjnene, så at det bedrøvelige syn, han havde for sig, forsvandt for hans blik, og inden han atter så klart, havde han i tankerne været i Essex og set sin onkel, nedslået af dødsangst og skam.

"Hvorfor bliver jeg dog ved med dette?" tænkte han; "hvor ubarmhjertig er jeg ikke, og hvor skånselsløst er jeg ikke gået til værks! Men det er ikke mig, som råder, det er den hånd, som

vinker mig længere og længere frem på den mørke vej, hvis mål jeg næsten ikke vover at tænke på."

Sådanne tanker gennemkrydsede mange gange hans hoved, mens den gamle mand sad med ansigtet skjult i hænderne og kæmpede med sin angst, men uden at være i stand til at beherske den.

"Mr. Maldon," sagde Robert efter nogen tids tavshed, "jeg beder Dem ikke om at tilgive mig den sorg, som jeg har forvoldt Dem; for det er min faste overbevisning, at den tidligere eller senere måtte have ramt Dem, om ikke ved mig, så ved en anden. Der er ..." Han standsede et øjeblik tvivlrådig. Den gamle mand havde hulket uafbrudt, hans gråd var snart dæmpet, snart højlydt, undertiden døde den ganske hen, men kun for kort efter at bryde ud med ny kraft, og den var aldrig ganske hørt op. "Der gives ting, som efter den almindelige mening ikke kan forblive skjulte, og jeg tror, at der er noget sandt i denne tro, som ikke har fået indpas ved bøger, men har sin oprindelse fra den erfaring, menneskene gennem århundreder har samlet sammen. Hvis jeg ville lade min ven skøtte sig selv i sin hemmelige grav, er der al sandsynlighed for, at en fremmed, som aldrig havde hørt George Talboys' navn, ved det mest uventede tilfælde ville opdage den hemmelighed, som hviler over hans død. Det kan ske i morgen eller måske ikke før om ti år, ja måske først i en anden generation, når den ... hånd, der fuldførte brøden, er lige så kold som hans egen. Hvis jeg kunne lade hele sagen falde, forlade England for bestandig og træffe sådanne foranstaltninger, at jeg undgik enhver mulig anledning til nogensinde at støde på en anden ledetråd til hemmeligheden, så ville jeg gøre det, ja gøre det med glæde og

tak til Forsynet; men jeg kan ikke. En hånd, der er stærkere end min, vinker mig fremad. Jeg har ikke i sinde at benytte mig på en uværdig måde af min overlegne stilling overfor Dem eller andre; men jeg må vedblive at føre sagen videre, jeg kan ikke andet. Hvis De ønsker at give nogen en advarsel, så gør det. Hvis den hemmelighed, som jeg hver dag, hver time er nærmere ved at afsløre, vedrører nogen, hvis vel ligger Dem på hjertet, så lad den pågældende undfly, inden jeg når målet. Sørg for, at alle, som er indviklet i denne sag, forlader England, og enhver, der kender dem, sørg for, at de fjerne sig fra dem, hvis fred deres ryggesløshed har bragt i fare; de kan ganske roligt tage bort. Ingen skal forfølge dem. Men hvis de foragter Deres advarsel, hvis de forsøger på at bevare deres nuværende stilling til trods for alt, hvad De vil være i stand til at sige dem, så lad dem vogte sig for mig, for jeg sværger højt og helligt, at jeg ikke vil skåne dem, når timen kommer."

Den gamle mand så op for første gang og tørrede sit rynkede ansigt med et laset silketørklæde.

"Jeg kan forsikre Dem om, at, jeg slet ikke forstår, hvad De mener," sagde han. "Ja, jeg giver Dem endda mit æresord på, at jeg ikke er i stand til at fatte Dem, og at George Talboys efter min overbevisning ikke er død."

"Jeg ville give ti år af mit liv, hvis han stod levende for mig," svarede Robert sørgmodigt. "Det gør mig ondt for Dem, mr. Maldon; jeg beklager os alle."

"Jeg tror ikke, at min svigersøn er død," sagde løjtnanten; "jeg tror bestemt ikke, at den stakkels fyr er død."

Han gjorde et svagt forsøg på at overtyde Robert om, at det vilde udbrud af hans sjælekval alene skyldtes hans sorg over

tabet af George Talboys, men dette tåbelige påskud tjente kun til yderligere at fremhæve hans usselhed.

Mrs. Plowson kom igen ind i værelset med den lille George, hvis ansigt skinnede af al den glans, som gul sæbe og gnidning er i stand til at frembringe på menneskets hud.

"Ak, du gode Gud!" udbrød mrs. Plowson, "hvad har der dog været i vejen med den stakkels gamle herre? Vi kunne høre ud i korridoren, hvor gyseligt han græd."

George krøb op til sin bedstefader og klappede hans våde og rynkede ansigt med sin lille hånd.

"Du skal ikke græde, bedstefader," sagde han, "du skal ikke græde. Du må gerne lade mit ur komme hen og blive poleret, og guldsmeden er en god mand, han vil nok låne dig så mange penge, at du kan betale rodemesteren, mens han polerer uret. Det bryder jeg mig slet ikke om, bedstefader. Lad os gå hen til guldsmeden, du ved nok, ham henne i High Street, der har malede guldkugler Note 2) uden på døren for at vis folk, at han er kommet fra Lombar... Lombardshire," sagde drengen, idet han uden videre fandt på et navn. "Kom, bedstefader!"

Med disse ord trak George sit kostbare legetøj frem og gik hen til døren, ganske stolt over at besidde en talisman, som han så ofte havde set komme til nytte.

"Der er bjørne her i Southampton," sagde han og nikkede med en triumferende mine til Robert Audley. "Når bedstefader tager mit ur, siger han altid, at han gør det for at holde bjørnene borte fra huset. Er der også bjørne, der hvor De bor?"

Den unge advokat svarede ikke på drengens spørgsmål, men standsede ham, da han trak sin bedstefader hen mod døren.

"Din bedstefader trænger ikke til uret i dag, lille George," sagde han alvorligt.

"Hvorfor er han da bedrøvet?" spurgte George uskyldigt. "Når han trænger til uret, er han altid bedrøvet og så banker han sig i sit stakkels hoved" (drengen holdt et øjeblik op at tale for at vise med sine små hænder, hvorledes bedstefaderen bar sig ad), "og så siger han, at hun - jeg tror vist, at han mener den smukke dame - behandler ham meget hårdt, og at han ikke kan holde bjørnene borte fra huset. Når jeg ser, at bedstefader er bedrøvet, siger jeg altid til ham, at han gerne må have uret, og så tager han mig op til sig og siger, at jeg er en velsignet engel, og at han ikke kan nænne at udplyndre mig. Når han siger det, græder han altid, men ikke højt som i dag; tårerne løber blot ned ad hans stakkels kinder, og man kan ikke høre ud i korridoren, at han græder."

Barnets passiar var i høj grad pinlig for Robert Audley, men den gamle mand blev øjensynlig trøstet ved det. Han hørte for øvrigt ikke nøje efter, hvad barnet sagde, men gik et par gange op og ned i det lille værelse, mens han glattede sit forpurrede hår, og mrs. Plowson, der syntes at være meget begærlig efter at erfare grunden til hans sindsbevægelse, fik lov til at bringe hans halstørklæde i orden.

"Den stakkels kære herre!" sagde hun med et blik hen til Robert. "Hvad kan dog have bragt ham således ud af sig selv?"

"Hans svigersøn er død," svarede Robert Audley og så stift på mrs. Plowsons medlidende ansigt. "Han døde et års tid efter sin kone, der ligger begravet på kirkegården i Ventnor."

Konens ansigt undergik kun en ubetydelig forandring, mens han betragtede det; men hendes øjne, som før havde mødt

hans, så til side, da han sagde dette, og mrs. Plowson blev endnu engang nødsaget til at befugte sine læber med tungen, inden hun svarede ham.

"Er den stakkels mr. Talboys død?" udbrød hun. "Det er i sandhed en sørgelig efterretning, sir."

Den lille George så tankefuldt på sin formynder, da dette blev sagt.

"Hvem er død?" sagde han. "Jeg hedder George Talboys. Hvem er død?"

"Et andet menneske, som hedder Talboys, lille George."

"Å den stakkel! Skal han nu lægges ned i den sorte jord?"

Drengen vidste akkurat så meget om døden, som de fleste børn i reglen erfare af dem, der er ældre og klogere end de; man fører barnets sjæl hen til den åbne grav, men hæver den sjældent højere.

"Jeg vil gerne se, at han bliver puttet ned i jorden," vedblev George efter nogen tids tavshed. Han havde været til stede ved flere børnebegravelser hos naboerne, som gerne ville have ham med, da han tog sig godt ud i et ligfølge på grund af sit opvakte udseende. Han var derfor efterhånden kommet til at betragte begravelsesceremonien som en højtidsfest, hvor kagerne, vinen og køreturen spillede hovedrollerne.

"Har De noget imod, at jeg tager George med mig?" spurgte Robert Audley.

Den gamle mands sindsbevægelse havde nu lagt sig meget. Han havde fundet en anden pibe, som havde forstukket sig bagved spejlets spraglede ramme, og forsøgte på at tænde den med en stump sammenlagt avispapir.

"Har De noget imod det, mr. Maldon?"

"Nej, sir, nej; De er hans formynder, og De har ret til at anbringe ham, hvor De vil. Han har været til stor glæde for mig i min ensomme alderdom; men jeg har altid været fortrolig med den tanke, at jeg skulle miste ham. Det er muligt, at jeg ikke altid har gjort min pligt imod ham, sir, hvad skolegang og ... støvler angår. Et ungt menneske som De kan vanskeligt gøre sig nogen forestilling om, hvor mange støvler en dreng i hans alder slider op. Jeg indrømmer gerne, at han engang imellem kan have forsømt skolen, og at han af og til, når det var knapt med penge, har gået med dårligt skotøj; men han har ikke haft det ondt her i huset. Nej, sir, det har han ikke; om De så udfrittede ham i en hel uge, tror jeg ikke, De ville få at høre, at hans stakkels gamle bedstefader nogensinde har sagt et hårdt ord til ham."

Da George mærkede, at hans bedstefader var bedrøvet, gav han sig til at hyle ganske forskrækkeligt og erklærede, at han aldrig ville forlade ham.

"Mr. Maldon," sagde Robert i en halvt bedrøvet, halvt medlidende tone, "da jeg i går aftes tænkte over min stilling, troede jeg ikke, at den nogensinde skulle kunne fremstille sig for mig i et sørgeligere lys. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg vil ønske, at Guds barmhjertighed vil hvile over os alle. Jeg anser det for min pligt at tage drengen bort herfra, men jeg skal bringe ham lige fra Deres hus til den bedste skole i hele byen, og jeg giver Dem mit æresord på, at jeg ikke skal søge at få det uskyldige, godtroende barn til at fortælle noget, som i mindste henseende kan ... Jeg mener," ved blev han efter denne pludselige afbrydelse, "at jeg ikke vil forsøge på at komme hemmeligheden et eneste skridt nærmere ved hans bistand.

Jeg ... står ikke i opdagelsespolitiets tjeneste, og jeg tror ikke, at den tjenstivrigste mand, som det tætter iblandt sig, ville synes om at indhente oplysninger hos et barn."

Den gamle mand svarede ikke; han sad med den ene hånd for øjnene, mens den anden hånd uvilkårligt holdt om den udgåede pibe.

"Tag drengen ud, mrs. Plowson," sagde han efter nogen tids tavshed, "gå ud med ham og klæd ham på. Han skal følge med mr. Audley."

"Det er ellers ikke smukt af herren, om jeg tør sige min mening, således at skille den stakkels gamle bedstefader fra hans egen kære dreng," udbrød mrs. Plowson pludselig med ærbødig harme.

"Ti stille," svarede den gamle mand i en inderlig bedrøvet tone; "mr. Audley er selv bedst i stand til at bedømme, hvad der er det rette. Jeg har ikke mange år tilbage at leve i, jeg vil ikke længe falde nogen til besvar."

Mens han sagde dette, stod tårerne langsomt frem imellem de snavsede fingre, han dækkede sine røde øjne med.

"Gud er mit vidne til, at jeg aldrig har gjort Deres ven noget ondt, og at jeg har ønsket ham alt godt," sagde han omsider, da mrs. Plowson og George var gået ud. "Han opførte sig som en god svigersøn imod mig, han var bedre end mangen søn. Jeg har aldrig med forsæt gjort ham uret, sir. Det kan nok være, at jeg forødte hans penge, men jeg er bedrøvet over det, ja, nu gør det mig virkelig meget ondt. Jeg tror imidlertid ikke, at han er død, nej, sir, nej, det tror jeg ikke!" udbrød den gamle søofficer, idet han tog hånden bort fra øjnene og igen mandede sig op.

"Nej, jeg tror det ikke, sir! Hvorledes skulle han vel kunne være død?"

Robert svarede ikke på den gamle mands heftige spørgsmål. Han rystede sørgmodigt på hovedet, gik hen til det lille vindue og så gennem en række sammenfiltrede geranier ned på den skumle, øde plads, hvor børnene legede.

Mrs. Plowson kom tilbage med den lille George, der var pakket ind i en kappe og et halstørklæde, og Robert tog drengen i hånden.

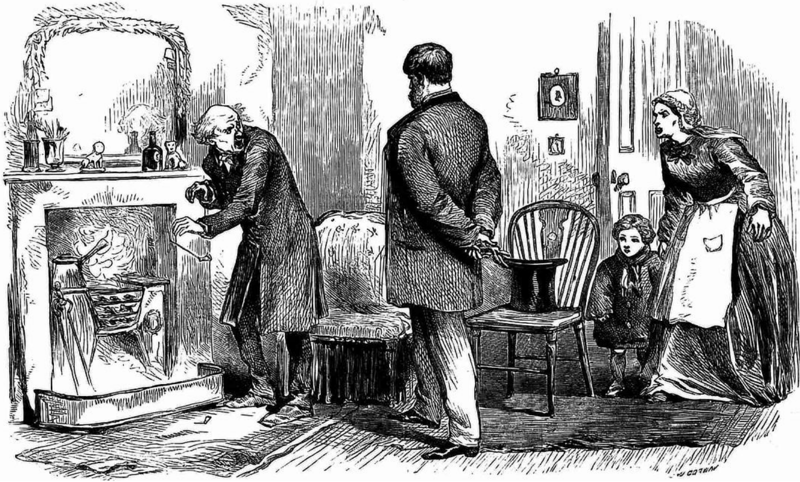
"Sig farvel til din bedstefader, George!"

Den lille knægt fo'r hen til den gamle mand, trykkede sig tæt op til ham og kyssede de smudsige tårer bort fra hans udtærede kinder.

"Du skal ikke være bedrøvet for mig, bedstefader," sagde han; "jeg skal i skole for at lære at blive en dygtig mand, og jeg skal nok komme og hilse på dig og mrs. Plowson, ikke sandt?" tilføjede han og vendte sig om imod Robert.

"Jo, min kære dreng, når der er gået nogen tid."

"Gå bort med ham, sir, gå bort med ham!" udbrød mr. Maldon. "De knuser mit hjerte."

Robert Audley tager den lille George Talboys til sig

Den lille dreng travede fornøjet afsted ved siden af Robert. Han glædede sig meget til at komme i skole, skønt han havde haft det ret godt hos sin fordrukne gamle bedstefader, der var rørende og sentimental i den halvt berusede tilstand, han altid befandt sig i. Mr. Maldon holdt meget af den smukke dreng og havde gjort sit bedste for at fordærve ham ved at lade ham have sin vilje i alle ting; på grund af denne overbærenhed havde George fået smag for at sidde længe oppe om aftenen, spise varm, ufordøjelig aftensmad og nippe til sin bedstefaders romtoddy.

George gjorde Robert Audley bekendt med sine meninger om mange sager, mens de gik til Delfin-hotellet, men advokaten opmuntrede ikke hans passiar.

Det var ikke nogen synderlig vanskelig sag at finde en god skole i en by som Southampton. Robert Audley blev vist hen til et smukt hus imellem "The Bar" og "The Avenue", og efter at han havde betroet George til en skikkelig opvarter, som ikke syntes at have andet at bestille end at se ud af vinduet og aftørre de

blankpolerede borde, hvor der ikke var spor af støv at opdage, vandrede han op ad High Street til mr. Marchmonts institut.

Mr. Marchmont forekom ham at være en meget forstandig mand, og da han gik ind i huset, mødte han en hel række drenge af et godt udseende, som spadserede ud i byen under et par læreres opsyn.

Robert fortalte institutbestyreren, at den lille George Talboys var blevet stillet under hans varetægt af en kær ven, som var rejst til Australien for nogle måneder siden og nu sandsynligvis var død. Han anmodede mr. Marchmont indtrængende om at tage sig af drengen og underrettede dernæst institutbestyreren om, at det ikke måtte tillades fremmede at besøge George, med mindre de foreviste et brev fra ham. Da han i korthed havde afgjort denne sag på en forretningsmæssig måde, vendte han tilbage til hotellet.

Ved sin ankomst så han, at den lille George allerede stod på en fortrolig fod med den ørkesløse opvarter, som havde moret drengen med at vise ham alle de mærkelige ting, som foregik udenfor i High Street.

Den stakkels Robert havde omtrent lige så meget begreb om et barns fornødenheder som om en hvid elefants levemåde. Han havde som dreng skaffet føde til masser at silkeorme, marsvin, hamstere, kanariefugle og hunde, men det havde aldrig været hans opgave at sørge for et ungt væsen på fem år. Han kastede sit blik femogtyve år tilbage i tiden og gjorde forsøg på at huske, hvorledes han selv havde levet, da han var fem år gammel.

"Jeg har en dunkel erindring om, at jeg fik meget mælkebrød og kogt lammekød," tænkte han, "men jeg synes også, at jeg slet

ikke kunne lide den slags mad. Gud ved, om drengen der holder af mælkebrød og kogt lammekød."

Han stod og trak i sin tykke knebelsbart og stirrede tankefuldt på barnet i nogle minutter, inden han kunne komme frem med noget.

"Du er vist sulten. George?" sagde han til sidst.

Drengen nikkede, og opvarteren fik atter travlt med at tørre et bord af, hvor der intet støv fandtes, for at have alt i orden, til dugen skulle lægges på.

"Sig mig engang, kunne du ikke have lyst til at få lidt frokost?" foreslog Robert, idet han endnu stadig trak i sin knebelsbart.

Drengen gav sig til at le.

"Frokost!" sagde han, "men det er jo eftermiddag, og jeg har allerede spist til middag."

Robert Audley vidste nu hverken ud eller ind. Hvad skulle han finde på at byde en dreng, for hvem det var eftermiddag kl. tre?

"Du skal få mælkebrød, George," sagde han. "Opvarter, bring os mælkebrød og et glas Hochheimer."

"Jeg får aldrig mælkebrød," sagde George, "jeg kan ikke lide det. Jeg vil have noget, der smager godt, som bedstefader siger. Jeg kunne nok lide at få kalvekotelet. Bedstefader har fortalt mig, at han engang spiste til middag her, og dengang var kalvekoteletten dejlig, sagde bedstefader. Vær så god og giv mig kalvekotelet med æg, stegt i revet brød og med citronsaft i saucen! Har du forstået mig?" tilføjede han henvendt til opvarteren. "Bedstefader kender kokken her; det er en pæn mand, han gav mig engang en shilling, da bedstefader tog mig med herhen. Kokken går bedre klædt end bedstefader, ja, han

har endda smukkere klæder på end De," sagde George og pegede med ringeagt på Roberts grove overfrakke.

Robert Audley stirrede bestyrtet på drengen. Hvad skulle han stille op med denne femårige epikuræer, som vrængede ad mælkebrød og forlangte kalvekotelet?

"Hør, jeg vil sige dig noget, lille George," udbrød han efter nogen tids tavshed. "Jeg vil lade dig få en rigtig middagsmad."

Opvarteren nikkede livligt med hovedet.

"Jeg tør indestå Dem for, sir," sagde han i en bifaldende tone, "at den lille herre nok vil tage dygtigt for sig af retterne."

"Du skal få en rigtig middagsmad, George," gentog Robert, "juliennesuppe, stuvede ål, kotelet, fasan og pudding. Hvad siger du til det, George?"

"Jeg tror ikke, at den unge herre vil have noget imod de retter, når han ser dem på bordet," sagde opvarteren. "Ål, juliennesuppe, kotelet, fasan og pudding ... Nu skal jeg straks gå ud til kokken og bestille det. Hvad tid skal maden være færdig, sir?"

"Lad den være færdig kl. seks, så kan George komme til sin nye skole ved sengetid. De kan vel nok more drengen lidt her i eftermiddag? Jeg har flere ting at bringe i orden og er ikke i stand til at tage ham ud med mig. Jeg sover her i nat. Farvel, George, lad mig se at du er en fornuftig dreng, og sørg for, at du har god appetit til kl. seks."

Robert Audley overlod drengen til den ørkesløse opvarters varetægt og gik derpå ned til stranden, hvor han spadserede langs med den ensomme bred, som går forbi stadens forfaldne volde til de små landsbyer ved bredden af den smalle flod.

Han havde med vilje unddraget sig barnets selskab og vedblev at vandre gennem den fygende sne, indtil det tidlige vintermørke faldt på.

Han vendte tilbage til byen og forhørte sig på banegården om, hvornår der afgik et tog til Dorsetshire.

"Jeg vil tage afsted tidligt i morgen," tænkte han, "og besøge Georges fader inden aften. Jeg vil fortælle ham alt, kun ikke at jeg står i noget forhold til den mistænkte person, og han skal afgøre, hvad der videre skal gøres."

Den lille George gjorde al ære af det måltid, som Robert havde bestilt. Han drak Bass' "Pale Ale" i sådanne kvantiteter, at mr. Audley blev ganske ængstelig ved det, og tog i en forbavsende grad for sig af retterne, idet han nød den stegte fasan og brødsaucen med et velbehag, der var langt ud over hans alder. Kl. otte blev der hentet en droske, for at han kunne komme rigtig bekvemt afsted, og han tog bort i det mest strålende humør med en sovereign i lommen samt et brev fra Robert til mr. Marchmont, hvori der lå en anvisning på omkostningerne ved den lille fyrs ekvipering.

"Jeg er glad over, at jeg skal have nye klæder," sagde George, da han tog afsked med Robert, "for mrs. Plowson har allerede så mange gange lappet de gamle. Nu kan hun få dem til Billy."

"Hvem er Billy?" spurgte Robert og lo ad drengens passiar.

"Billy er den stakkels Matildas lille broder. Der er ellers ikke meget ved ham, og der var heller ikke meget ved Matilda. Men hun ..."

Men i det samme knaldede kusken med sin pisk, og den gamle hest travede afsted, så at Robert Audley ikke fik mere at vide om Matilda.

Note 2: **Malede guldkugler:** Pantelånere havde som mærke tre forgyldte kugler; så sent som i slutningen af 1800-tallet refererede man til pengeudlånere som "lombarder", fordi denne form for forretning oprindelig stammer fra Italien. *Red.*

23. Sagen går i stå

Mr. Harcourt Talboys boede i et pynteligt, firkantet hus af røde mursten, omtrent en mils vej fra den lille flække Grange Heath i Dorsetshire. Det pyntelige, firkantede røde hus stod midt på et firkantet, sirligt holdt stykke jord, der næppe var stort nok til at kalde en park, men dog for stort til at kalde noget andet, og følgen heraf var, at hverken huset eller jorden havde noget navn, men simpelthen blev kaldt *Squire Talboys' Sted*.

Mr. Harcourt Talboys var en sådan personlighed, at man næppe kunne tænke sig nogen, som mindre end han svarede til den hjemlige, hjertelige og gamle engelske titel *squire*. Han gik ikke på jagt og bekymrede sig heller ikke om at drive sin jord. Han havde ikke en eneste gang i sit liv gået med rævejægerens røde dragt eller kravestøvler. Det var ham aldeles ligegyldigt, om det var søndenvind, og om himlen var overtrukket med skyer, når han blot ikke blev forstyrret i sine pertentlige vaner og bekvemmeligheder, og han bekymrede sig kun om høsten, for så vidt som dens udfald vedrørte indbetalingen af forskellige afgifter, som han oppebar af forpagtergårdene på sin ejendom. Han kunne omtrent være halvtreds år gammel, han var høj, rank og skindmager og havde et firkantet, blegt ansigt, lysegrå øjne og tyndt, mørkt hår, der var redt fra den ene side tværs over en skaldet isse. Hans hele udseende gav ham en svag lighed med en grævlingehund og specielt med en barsk, stridig og stædig grævlingehund, som den dygtigste og mest øvede hundetyv ikke ville være i stand til at bemægtige sig.

Ingen erindrede nogensinde at være truffet på noget, der kunne tyde på, at mr. Harcourt Talboys havde en svage side. Han lignede sit firkantede hus, der vendte forsiden imod nord og ikke lå i skjul af et eneste træ. Der fandtes ikke i hans karakter skjulte kroge, hvor man kunne krybe i ly for det strenge lys, han betragtede alting i. Han var i ét og alt en lysets mand. Han så enhver ting i forstandens klare sollys og lukkede sit øje i for de formildende skygger, som kunne forandre og forskønne en grusom virkeligheds skarpe omrids. Jeg ved ikke, om jeg tydeligt udtrykker, hvad jeg mener, når jeg siger, at der ingen krumme linjer var i hans karakter, at alle hans tanker og følelser bevægede sig i lige linjer, hvis ubarmhjertige vinkler aldrig afrundedes ved afvigelser til højre eller til venstre. For ham var ret ret og uret uret. Det var ikke et eneste øjeblik faldet denne hårde, samvittighedsfulde mand ind, at der gaves forhold, som kunne formilde brødens skyld eller svække den strenge rets kraft. Han havde forskudt sin eneste søn, fordi han havde været ulydig imod ham, og han var i stand til at forskyde sin eneste datter af samme grund fem minutter efter, at han havde erfaret hendes ulydighed.

Såfremt det skulle være muligt, at denne snorlige, hårdnakkede mand kunne være befængt med en sådan svaghed som forfængelighed, var han sikkert forfængelig af sin hårdhed. Han var forfængelig at den ubøjelige ensidighed, der gjorde ham til det ubehagelige væsen, han var. Han gjorde sig til af den urokkelige stivsindethed, som havde skaffet ham det ry, at hverken kærlighed eller medlidenhed nogensinde havde bragt ham til at afvige fra sine strenge forsætter. Han gjorde sig til af, at han havde kraft til at være ubønhørlig, uagtet hans

karakterstyrke alene skyldtes den omstændighed, at han aldrig havde kendt de svagheder, ømme følelser kunne henrive et menneske til, eller den styrke, som netop en sådan svaghed kan afføde.

Det er meget muligt, at mr. Harcourt Talboys var blevet særdeles bedrøvet over sin søns giftermål og det brud, som han selv havde fremkaldt imellem sig og George, men hans forfængelighed havde i så fald været stærkere end hans sorg og sat ham i stand til at skjule den. Ja, hvor usandsynligt det end ved første øjekast kan tage sig ud, at en sådan mand kunne være forfængelig, nærer jeg dog kun ringe tvivl om, at i grunden alle de ubehagelige sider i mr. Harcourt Talboys' karakter havde deres udspring fra forfængelighed. Jeg anser det for afgjort, at Junius Brutus var forfængelig og frydede sig ved det forfærdede Roms bifald, da han gav befaling til sin søns henrettelse. Harcourt Talboys ville have sendt stakkels George bort imellem liktorernes omvendte fasces og med mørk glæde fundet behag i sin egen kval. Gud alene ved, hvor bittert denne hårde mand kan have følt skilsmissen fra sin eneste søn, eller hvor meget desto frygteligere hans lidelser er blevet ved den urokkelige indbildskhed, som skjulte dem for verdens øjne.

"Min søn gjorde sig skyldig i en utilgivelig fejl imod mig, da han giftede sig med en fordrukken stodders datter," svarede mr. Talboys enhver, som dristede sig til at tale til ham om George, "og fra det øjeblik af har jeg ikke længere haft nogen søn. Jeg ønsker ham ikke noget ondt. Han er simpelt hen død for mig. Det gør mig ondt for ham, ligesom jeg bliver bedrøvet ved tanken om hans moder, som døde for nitten år siden. Når De taler til mig om ham, som De ville tale om en død, er jeg villig til

at høre på Dem, men hvis De taler til mig om ham som om en levende, kan jeg ikke indlade mig med Dem."

Når Harcourt Talboys talte således, lykønskede han sig sikkert i sit stille sind over den mørke, romerske storhed, som han lagde for dagen, og han ville sikkert gerne have båret en toga og med streng alvor hyllet sig ind i dens folder, da han vendte ryggen til den stakkels Georges talsmand. George havde aldrig selv gjort noget forsøg på at formilde sin faders dom; han kendte ham for godt til ikke at vide, at enhver bestræbelse i så henseende ville være frugtesløs.

"Hvis jeg skriver til ham," plejede den unge mand at sige, "vil han lægge mit brev sammen igen, skrive mit navn og datoen for dets ankomst udenpå og derefter kalde alle mennesker i huset til vidne på, at det ikke har vakt en eneste formildende erindring eller medlidende tanke hos ham. Han vil holde fast ved sin beslutning til sin dødsdag. Jeg tror næsten, at han i grunden er glad over, at hans eneste søn har fortørnet ham, fordi han derved har fået lejlighed til at paradere med sine romerske dyder."

Således havde George også svaret sin hustru og hendes fader, da de opfordrede ham til at søge hjælp hos Harcourt Talboys.

"Nej, min elskede, der kan slet ikke være tale om noget sådant," sagde han. "Det er måske meget hårdt at være fattig. Men vi vil bære det. Vi vil ikke gå med ynkelige ansigter til min strenge fader og bede ham om føde og husly, blot for at han kan have den fornøjelse at give os et afslag i højtravende sætninger og statuere et klassisk eksempel på os til bedste for nabolaget. Nej, min smukke pige; det er let at sulte, men det er vanskeligt at ydmyge sig."

Den stakkels mrs. Talboys kunne måske ikke så ganske tiltræde den første af disse sætninger. Hun syntes ikke synderligt om at sulte, og hun klynkede gudsjammerligt, da de smukke champagneflasker med Cliquot- og Möets mærker i propperne ombyttedes med seksskillingsøl, som bragtes fra den nærmeste ølkælder af en opvarter med tøfler på. George var blevet nødsaget til selv at bære sin byrde og hjælpe sin hustru at bære hendes, da det aldrig faldt hende ind at beholde sine sorger eller skuffelser for sig selv.

"Jeg bildte mig ind, at alle dragonofficerer var rige folk," plejede hun at sige i en vranten tone. "De unge piger vil altid gerne giftes med dragonofficerer, de handlende kappes om at få dragonofficerer til kunder, hotelværterne stiller alt i huset til deres rådighed, og teaterdirektørerne søger at vinde deres gunst. Hvem kunne nogensinde være faldet på, at en dragonofficer ville drikke seksskillingsøl, ryge ussel tobak og lade sin kone gå med en dårlig hat?"

George Talboys opdagede aldrig den egoisme, som lagde sig for dagen ved sådanne ytringer. Hans hustru havde i deres korte ægteskab fra det første til det sidste øjeblik været i besiddelse af hans ubegrænsede kærlighed og tillid. Den kærlighed, som ikke er blind, er måske, når alt kommer til alt, kun en uægte følelse; for når Cupido løfter bindet fra øjnene, er det ulykkeligvis et sikkert tegn på, at han er i begreb med at slå sine vinger ud og tage flugten. George glemte aldrig det øjeblik, da han første gang blev fortryllet af løjtnant Maldons smukke datter, og hvor meget hun end kunne have forandret sig, stod dog det billede, som dengang havde henrevet ham, uforandret og uforanderligt i hans hjerte.

Robert Audley forlod Southampton med et tog, der afgik før solens opgang, og nåede Wareham Station tidligt på dagen. I Wareham lejede han en vogn, som skulle bringe ham til Grange Heath.

Sneen lå i en hård masse på jorden; vejret var koldt og klart, så at hele omegnen trådte tydeligt frem under den blå vinterhimmel. Hestenes hove klaprede på den frosne vej, når jernskoene slog imod grunden, der næsten var lige så hård som de selv. Vinterdagen havde ingen ringe lighed med den mand, som Robert skulle besøge. Ligesom han var den skarp, kold og ubøjelig, ligesom han var den ubarmhjertig imod sorg og nød og uimodtagelig for solskinnets formildende magt. Den triste, nøgne egn blev belyst af januarsolens stråler. Men de opklarede den ikke, og den lignede i denne henseende Harcourt Talboys, som tog den mørkeste side af enhver sandhed og lydeligt erklærede til den vantro verden, at der aldrig havde været og aldrig kunne være nogen anden side.

Robert Audley følte sig i høj grad nedslået, da den usle hyrevogn holdt foran et skummelt, tillukket stakit, og kusken steg ned for at åbne en bred jernport, som svingede raslende tilbage, indtil den opfangedes af en stor jerntand, der var nedplantet i grunden og snappede efter den laveste stang i porten, som om den ville bide.

Igennem denne port kom man ind i en lille plantage af ranke fyrretræer, som voksede i rækker og trodsigt strakte deres ubøjelige grene ud imod den iskolde vind. En lige, grusbelagt kørevej gik imellem disse ranke træer og derpå tværs over en omhyggeligt slået græsplæne hen til et finkantet, af røde mursten opført hus, hvis vinduer blinkede og glimrede i

januarsolens stråler, som om de lige i forvejen var blevet poleret af en dygtig stuepige.

Jeg ved ikke, om Junius Brutus var en plage for sine husfolk, men mr. Talboys havde blandt andre romerske dyder en uovervindelig afsky for uorden, og han var en skræk for enhver karl og enhver pige, som tjente på gården.

Vinduerne blinkede, og stentrapperne funklede i sollyset; de sirlige gange i haven var forsynet med så frisk grus, at der hvilede, er rødligt skær over det hele, hvorved man på en ubehagelig måde mindedes om rødt hår. Græsplænen var næsten udelukkende smykket med mørke, vinterlige buske, som ville have været på deres plads på en kirkegård, og de voksede i bede, der så ud som algebraiske opgaver. Stentrappen, som førte op til den firkantede glasdør foran indgangen, var prydet med mørkegrønne træbaljer, i hvilke der ligeledes voksede stive vinterplanter.

"Hvis manden ligner sit hus," tænkte Robert, "undrer jeg mig ikke over, at stakkels George og han ikke kunne forliges."

Ved enden af den snævre allé drejede kørevejen af i et skarpt hjørne (på enhver anden mands grund ville den have dannet en bue) og løb hen under husets nederste vindue. Kusken steg af ved trappen, gik op til døren for at ringe og trak metalhåndtaget ud, der fo'r tilbage på sin plads med et bistert, skarpt smæk, som om det var blevet fornærmet ved at blive berørt at mandens plumpe hænder.

En mand i sorte benklæder og stribet lærredstrøje, der øjensynlig lige var kommet fra vaskekonens hænder, åbnede døren. Mr. Talboys var hjemme. Tjeneren anmodede den fremmede herre om at afgive sit kort.

Robert ventede i forsalen, mens kortet blev bragt ind til herren i huset.

Forsalen var rummelig, høj og belagt med fliser. Den havde paneler af egetræ, der skinnede af den samme fejlfrie politur som enhver anden genstand indeni og udenfor det røde hus.

Der gives folk, som har den svaghed at sætte pris på malerier og statuer, men mr. Harcourt Talboys var alt for praktisk til at tillade sig en sådan dårskab. Et barometer og et stativ til paraplyer var de eneste prydelser i hele forsalen.

Roderi Audley betragtede disse genstande, mens hans kort blev overleveret til Georges fader.

Tjeneren i lærredstrøjen kom hurtigt tilbage. Det var en mager og bleg mand på henved fyrre år, og han så ud, som om han havde overlevet alle de følelser, menneskene er underkastet.

"Hvis De vil gå denne vej, sir," sagde han, "kan De få mr. Talboys i tale, skønt han er i begreb med at spise frokost. Han bad mig sige, at han havde troet, at alle mennesker i Dorsetshire vidste, hvornår han spiste frokost."

Hensigten med dette var at give mr. Robert Audley en fornem bebrejdelse, men den unge advokat bekymrede sig kun meget lidt om denne tilrettevisning. Han slog blot en rynke i panden og så med ophøjet foragt ned på sig selv og alle andre.

"Jeg hører ikke hjemme i Dorsetshire," sagde han. "Mr. Talboys kunne have vidst det, dersom han havde vist mig den ære at tænke lidt over, hvem jeg er. Og lad mig nu se, at du kommer afsted, min ven."

Den uforstyrrelige mand betragtede Robert med et stift blik, hvori man kunne læse hans rædsel over en sådan adfærd, og

efter at han havde åbnet de tunge egedøre, førte han gæsten ind i en stor spisestue, møbleret med den strenge simpelhed, der i reglen udmærker de værelser, hvor man alene opholder sig under måltiderne. Robert opdagede mr. Harcourt Talboys for enden af et bord, som ville have været tilstrækkeligt til atten personer.

Mr. Talboys sad i en grå klædes slåbrok, der var bundet omkring livet med et smalt skærf. Denne dragt havde et mørkt udseende, og i nutidens kostume kom den måske en toga allernærmest. Han gik med lysegul vest, hans hvide cambridges halstørklæde var stærkt stivet, og på skjortekraven var der ikke den mindste plet eller fold at opdage. Hans grå øjne havde næsten den samme kolde farve som hans slåbrok, og hans ansigt var lige så blegt og gult som hans vest.

Robert Audley havde aldeles ikke ventet, at Harcourt Talboys skulle ligne George i væsen eller tænkemåde, men han havde dog troet, at der ville være nogen familielighed imellem fader og søn. Der var imidlertid ikke mindste lighed at opdage. Det ville være umuligt at tænke sig nogen, som lignede George mindre end den, han skyldte sin tilværelse. Da Robert betragtede mr. Talboys, undrede han sig næsten ikke længere over det hårdhjertede svar, som han havde fået fra ham. En sådan mand kunne næppe have givet noget andet svar.

I det rummelige værelse befandt der sig endnu en person, som Robert rettede sit blik på, efter at han havde hilst på Harcourt Talboys og stod uvis om, hvorledes han skulle gebærde sig. Det var en dame, der sad i det sidste af de fire vinduesfag, beskæftiget med linnedsyning, og ved siden af hende stod der en bred vidjekurv, fyldt med shirting og flonel.

Robert befandt sig i den modsatte ende af det lange værelse, men han kunne dog se, at det var en ung dame, og at hun lignede George Talboys.

"Det er ganske bestemt hans søster," tænkte han i det flygtige øjeblik, hvor han dristede sig til at se bort fra husets herre hen til den kvindelige figur ved vinduet. "Der kan ingen tvivl være om, at det er hans søster. Jeg ved, at han holdt meget af hende. Hun kan sikkert ikke være ganske ligegyldig for hans skæbne."

Den unge pige rejste sig halvt op fra sin plads, så at hendes store og tunge arbejde gled ned af skødet, og et bomuldsvindsel rullede henad det bonede egetræsgulv, indtil det standsede ved at komme ind på det tyrkiske tæppe.

"Sæt dig ned, Clara," sagde mr. Talboys med sin hårde stemme.

Man kunne for øvrigt ikke se, at han talte til sin datter, og han havde heller ikke vendt sit ansigt om imod hende, da hun rejste sig. Det så ud, som om han havde erfaret det ved en ejendommelig magnetisk strøm, der satte ham i forbindelse med hans omgivelser, eller som om han havde haft øjne i nakken, hvilket hans tjenestefolk ofte var uærbødige nok til at bemærke.

"Sæt dig ned, Clara," gentog han, "og pas på, at dit bomuldsgarn bliver liggende i syæsken."

Blodet fo'r den unge pige til ansigtet, da hun modtog denne bebrejdelse, og hun bukkede sig ned for at tage vindslet op. Robert Audley lod sig ikke genere af den strengt herres nærværelse, men lagde sig på knæ på tæppet, tog bomuldsvindslet op og gav det til Clara, mens Harcourt Talboys med den yderste forbavselse betragtede hans adfærd.

"Mr. ... mr. Robert Audley," sagde han, efter at han havde betragtet det kort, som han holdt imellem pegefingeren og tommelfingeren, "når De er færdig med at lede efter bomuldsvindsler, vil De måske have den godhed at underrette mig om, hvad jeg har at takke for æren af Deres besøg."

Efter at han havde sagt dette, gjorde han en majestætisk bevægelse med sin velformede hånd, og tjeneren, som forstod hans vink, satte en tung stol frem med rødt betræk.

Denne simple ting blev foretaget med så megen langsomhed og højtidelighed, at Robert i begyndelsen troede, at der var noget overordentligt på færde; men til sidst gik det dog op for ham, hvad der var tale om, og han kastede sig ned i den massive stol.

"Du kan gerne blive her, Wilson," sagde mr. Talboys til tjeneren, som var i færd med at gå ud af stuen. "Mr. Audley ønsker måske at drikke en kop kaffe."

Robert havde ikke nydt noget hele formiddagen, men da han betragtede den store, uhyggelige dug, te- og kaffestellet af sølv og hele den stive anretning, hvor der ikke var nogen solid føde at opdage, fandt han det rigtigst at afslå mr. Talboys' indbydelse.

"Mr. Audley vil ikke drikke kaffe, Wilson," sagde herren i huset. "Så kan du gå."

Tjeneren fjernede sig med et buk og lukkede døren så forsigtigt op og i, som om det var en stor dristighed af ham at gøre det, eller som om den ærbødighed, han skyldte mr. Talboys, egentlig havde gjort det til en pligt for ham at gå lige igennem væggen som en genganger i en tysk fortælling.

Mr. Harcourt Talboys fæstede sine grå øjne strengt på sin gæst, mens han lagde sig tilbage i lænestolen med albuerne støttet på dens arme, der var betrukket med rødt safian, og med hænderne foran sig, så at fingerspidserne berørte hinanden. Hvis han havde været Junius Brutus, ville han netop have siddet til doms over sin søn i en sådan stilling. Havde Robert Audley let ladet sig forbløffe, ville det sikkert være lykkedes mr. Talboys at imponere ham; men da han ville have siddet med fuldkommen rolighed på en åben krudttønde og tændt en cigar, blev han på ingen måde bragt ud af sin ligevægt ved denne lejlighed. Faderens værdige holdning forekom ham at være en ren ubetydelighed, når han tænkte på, hvad der måske havde bevirket sønnens død.

"Jeg skrev til Dem for nogen tid siden, mr. Talboys," sagde han roligt, da han mærkede, at det var ham, som skulle begynde samtalen.

Harcourt Talboys bukkede. Han vidste, at Robert kom for at tale til ham om hans forsvundne søn. Gud give, at hans iskolde stoicisme var en forfængelig mands jammerlige forstillelse, det ville i alle tilfælde være bedre, end om den skyldtes den fuldstændige hjerteløshed, som Robert anså den for. Han bukkede for sin gæst, så at hovedet gik ud over hans fingerspidser. Processen havde taget sin begyndelse, og Junius Brutus strålede af selvfølelse.

"Jeg har ganske rigtigt modtaget Deres meddelelse, mr. Audley," svarede han. "Skrivelsen er med den behørige påtegning blevet henlagt imellem andre forretningsbreve, og den blev punktligt besvaret."

"Brevet vedrørte Deres søn."

Da Robert ytrede disse ord, forekom det ham, at han sporede en urolig bevægelse henne ved vinduet, hvor damen sad, og han så næsten øjeblikkelig hen på hende, men det lod ikke til, at hun havde rørt sig af stedet. Hun havde rigtignok hørt op at sy, men hun var fuldkommen rolig.

"Hun er sikkert lige så hjerteløs som faderen, selv om hun ligner George," tænkte Robert.

"Deres brev vedrørte den person, som engang var min søn, sir," sagde Harcourt Talboys; "jeg må bede Dem erindre, at jeg ikke længere har nogen søn."

"De behøver ikke at erindre mig om det, mr. Talboys," svarede Robert alvorligt; "jeg husker det kun alt for godt. Jeg har ulykkeligvis al grund til at tro, at De virkelig ikke længere har nogen søn. Jeg må desværre antage, at han er død."

Mr. Talboys ansigt blev måske endnu mere bleggult end hans vest, da Robert sagde dette; men han skød blot sine buskede øjenbryn i vejret og rystede sagte på hovedet.

"Nej," sagde han, "det er ikke tilfældet, jeg kan forsikre Dem om, at han ikke er død."

"Jeg tror, at George Talboys døde i september måned."

Mens Robert talte om sin vens død, sad den unge pige, der var blevet tiltalt som Clara, med sytøjet sirligt sammenlagt i skødet og med foldede hænder over det, uden at hun gjorde den mindste bevægelse. Han kunne ikke tydeligt se hendes ansigt, da hun sad i nogen afstand fra ham og med ryggen imod vinduet.

"Nej, han er ikke død. Det kan jeg indestå Dem for," gentog mr. Talboys; "De befinder Dem i en sørgelig vildfarelse."

"Tror De virkelig, at jeg tager fejl, når jeg antager, at Deres søn er død?" spurgte Robert.

"Ja, det er jeg aldeles vis på," svarede mr. Talboys med selvklogskabens tilfredse smil. "Jeg er aldeles sikker i min sag, højstærede. Det er ganske vist et fiffigt kneb af ham at gøre sig usynlig, men dog ikke fiffigt nok til at narre mig. De må undskylde mig, mr. Audley, jeg forstår mig lidt bedre på den sag end De, og med Deres tilladelse vil jeg underrette Dem om tre ting. For det første er Deres ven ikke død. For det andet er jeg overbevist om, at han holder sig skjult for at ængste mig og lege med mine følelser, eftersom jeg jo ... engang har været hans fader, idet han på denne måde håber, at han til sidst skal opnå min tilgivelse. For det tredje kan jeg lade Dem vide, at han ikke vil få denne tilgivelse ved at holde sig skjult, om det end varer nok så lange, og han ville derfor handle klogt i ufortøvet at vende tilbage til sit tidligere opholdssted og sine vante beskæftigelser."

"De tror altså, at han med forsæt skjuler sig for alle sine venner for ..."

"For at indvirke på *mine* beslutninger, ja, det tror jeg," udbrød mr. Talboys, der tog sin egen forfængelighed til udgangspunkt for alt og henførte enhver begivenhed i livet til dette centrum, idet han hårdnakket vægrede sig ved at se en sag fra nogen anden side. "Han har gjort sig usynlig for at indvirke på mine beslutninger. Han kendte min ubøjelige karakter, han havde til en vis grad opfattet mig rigtigt, og han vidste derfor, at alle sædvanlige forsøg på at formilde min beslutning eller bringe mig til at afvige fra min bestemte livsanskuelse ville slå fejl. Derfor tog han sin tilflugt til overordentlige midler; han lader

sig hverken høre eller se for at ængste mig, og når han efter behørig tids forløb opdager, at han ikke har ængstet mig, vil han atter indfinde sig i sit gamle hjem. Når han gør det," tilføjede mr. Talboys og hævede sig til det sublime, "skal jeg tilgive ham. Ja, sir, så skal han få min tilgivelse. Jeg vil sige til ham: 'Du forsøgte på at narre mig, men jeg har nu vist dig, at man ikke løber om hjørner med mig; du forsøgte på at ængste mig, men jeg har overtydet dig om, at jeg slet ikke lader mig ængste; du troede ikke på min ædelmodighed, men jeg skal vise dig, at jeg kan være ædelmodig.'"

Harcourt Talboys fremsagde disse stolte ord på en måde, som røbede, at han for lang tid siden omhyggeligt havde overvejet dem.

Robert Audley sukkede, da han hørte et sådant sprog.

"Himlen give, at De må få lejlighed til at tale således til Deres søn, sir," sagde han tungsindigt. "Det glæder mig meget at høre, at De vil tilgive ham, men jeg frygter for, at De aldrig vil se ham igen her på jorden. Jeg har meget at sige Dem om denne ... denne sørgelige sag. mr. Talboys. Men jeg vil helst sige Dem det i enrum," tilføjede han med et blik hen til damen ved vinduet.

"Min datter kender mine anskuelser om denne sag, mr. Audley," sagde Harcourt Talboys; "der er ingen grund til, at hun ikke skulle høre alt, hvad De har at sige. Miss Clara Talboys, mr. Robert Audley," tilføjede han med en majestætisk håndbevægelse.

Den unge dame besvarede Roberts buk med en bøjning af hovedet.

"Lad hende da høre det," tænkte han. "Når hun har så liden følelse, at hun ikke røber nogen bevægelse under en sådan

samtale, skal hun også få det værste at høre, som jeg har at fortælle."

Der indtrådte en pause på et par minutter, under hvilken Robert tog nogle papirer frem af sin lomme; imellem dem fandtes også det dokument, som han havde opsat straks efter Georges forsvinden.

"Jeg må bede Dem om at høre på mig med den største opmærksomhed, mr. Talboys," sagde han; "for hvad jeg har at åbenbare for Dem, er af en yderst sørgelig beskaffenhed. Deres søn var en af mine kæreste venner, og det af mange grunde, men dog måske allermest, fordi jeg kendte ham og levede sammen med ham, da han ramtes af sit livs store sorg, og tillige fordi han forholdsvis stod ene i verden, forskudt af Dem, som skulle have været hans bedste ven, og for evigt skilt fra den eneste kvinde, som han nogensinde havde elsket."

"Datteren af en fordrukken stodder," bemærkede mr. Talboys som parentes.

"Hvis han var død i sin seng, som jeg undertiden troede, at han skulle," vedblev Robert Audley, "hvis han var død, fordi hans hjerte var blevet knust af sorg, ville jeg have sørget oprigtigt over ham, når jeg havde lukket hans øjne med mine hænder og set ham nedlagt i sit rolige hvilested. Jeg ville have begrædt min gamle skolekammerat og den ven, der havde været mig så dyrebar. Men den sorg, som jeg i så fald havde følt, ville kun have været ringe i sammenligning med den kummer, jeg nu er opfyldt af, fordi jeg tror, og desværre med kun alt for megen grund, at min stakkels ven er blevet myrdet."

"Myrdet!"

Faderen og datteren udråbte på én gang dette skrækkelige ord. Faderens ansigt skiftede atter udtryk og dækkedes af en skummel ligfarve, datterens ansigt sank ned på hendes foldede hænder, og hun løftede det ikke op igen, så længe sammenkomsten varede.

"Mr. Audley, De er ikke rigtig klog!" udbrød Harcourt Talboys; "De er ikke rigtig klog, eller også har Deres ven givet Dem det hverv at lege med mine følelser. Jeg protesterer imod denne fremgangsmåde, det er en fuldstændig sammensværgelse, og jeg ... jeg tilbagekalder det løfte, jeg før gav om, at jeg ville tilgive den person, der engang var min søn."

Han var igen sig selv, da han ytrede dette. Det havde været et hårdt slag, men virkningen af det var kun forbigående.

"Det er langt fra min hensigt at ville forvolde Dem unyttig ængstelse, sir," svarede Robert. "Gud give, at De må have ret, og jeg uret. Jeg anråber Forsynet om det, men jeg kan ikke tro det. Ja, jeg tør ikke engang håbe det. Jeg er kommet til Dem for at bede Dem om råd. Jeg vil med tydelige og rolige ord give Dem en beretning om de omstændigheder, som har vakt min mistanke. Hvis De siger, at min mistanke er tåbelig og ugrundet, er jeg villig til at underkaste mig Deres bedre dømmekraft. Så vil jeg forlade England og opgive mine efterforskninger af de beviser, som endnu mangler til ... til at bekræfte min frygt. Siger De derimod, at jeg skal gå videre, vil jeg atter tage fat på værket."

Intet kunne være mere smigrende for mr. Harcourt Talboys forfængelighed end denne henvendelse. Han erklærede, at han gerne skulle høre på alt, hvad Robert havde at sige, og stå ham bi med sine råd, for så vidt hans evner strakte til.

Han lagde et vist eftertryk på den sidste forsikring og fremhævede den ringe betydning af sine råd med en påtagen beskedenhed, der var lige så let at gennemskue som selve hans forfængelighed.

Robert Audley rykkede sin stol nærmere til mr. Talboys' og gav sig med den største omstændelighed til at fortælle alt, hvad der var hændet George fra hans ankomst til England indtil hans forsvinden, ligesom han heller ikke forglemte noget af, hvad der var forefaldet efter vennens forsvinden, for så vidt det stod i berøring med den pågældende sag. Harcourt Talboys hørte efter med iøjnefaldende opmærksomhed og afbrød nu og da den talende med spørgsmål, som fremsattes med en dommers værdighed. Clara Talboys løftede ikke en eneste gang sit hoved op fra de foldede hænder.

Uret viste kvart over elleve, da Robert begyndte sin fortælling. Klokken slog tolv, da han hørte op.

Han havde omhyggeligt undgået at bringe sin onkels og hans kones navne i forbindelse med de omstændigheder, som vedrørte dem.

"Nu, sir, venter jeg Deres bestemmelse," sagde han, da beretningen var færdig. "De har hørt de grunde, som leder mig til denne skrækkelige slutning. Hvilket indtryk har disse grunde gjort på Dem?"

"De bringer mig aldeles ikke til at opgive min tidligere mening," svarede mr. Harcourt Talboys med en stivsindet mands urimelige stolthed. "Jeg antager endnu, ligesom jeg før antog, at min søn er i live, og at hans forsvinden er et komplot imod mig. Jeg vil på ingen måde være et offer for denne beregning."

"De mener altså, at jeg skal standse mine efterforskninger?" spurgte Robert højtideligt.

"Jeg mener kun, at hvis De vil drive sagen videre, så må De gøre det for Deres egen skyld og ikke for min. Jeg er ikke i stand til i noget af, hvad De har fortalt mig, at opdage den mindste årsag til, at jeg skulle være bekymret for ... Deres ven."

"Lad det da ske, som De ønsker!" udbrød Robert højtideligt. "Fra dette øjeblik af vasker jeg mine hænder og opgiver det hele. Fra dette øjeblik af vil alle mine bestræbelser gå ud på at glemme, hvad der er forefaldet."

Han rejste sig op, mens han talte, og tog sin hat fra det bord, hvor han havde lagt den. Han kastede et blik hen til Clara Talboys, men hun sad endnu uforandret i den stilling, som hun havde indtaget, da hun lod sit ansigt synke ned i hænderne. "God morgen, mr. Talboys!" sagde han alvorligt. "Gud give, at De har ret; men jeg frygter for, at der vil komme en dag, da De får grund til at angre den ligegyldighed, som De har vist ved efterretningen om, at Deres eneste søn før tiden er blevet lagt i graven."

Han bukkede alvorligt for mr. Harcourt Talboys og for den unge pige, hvis ansigt var skjult af hendes hænder.

Han tøvede et øjeblik og betragtede miss Talboys i den tanke, at hun ville se op, gøre et tegn eller røbe et ønske om at holde ham tilbage.

Mr. Talboys ringede på tjeneren, og denne automat førte Robert ud til forsalen med en højtidelighed, som ville have været fuldstændig på sin plads, hvis han havde ledet ham til skafottet.

"Hun er ligesom faderen," tænkte Robert, da han for sidste gang kastede et blik på Claras bøjede hoved. "Stakkels George, du trængte virkelig til en ven her i verden, for der har kun været meget få, som med kærlighed sluttede sig til dig!"

24. Clara

Kusken sad og sov på bukken af sin tunge vogn, da Robert Audley kom udenfor. Han var blevet trakteret med øl, der var så surt, at det næsten tilsnørede halsen på den, som dristede sig til at drikke af det, og han var meget fornøjet ved at se den, der havde lejet vognen, komme tilbage. Den gamle hvide hest så ud, som om den var kommet til verden i det år, vognen blev fabrikeret, og syntes at være lige så gammeldags som denne; den sov lige så hårdt som kusken og fo'r op med et spring, da Robert kom ned ad stentrappen, ledsaget af sin bøddel, der ærbødigt ventede, indtil mr. Audley var kommet ind i vognen og kørte afsted.

Da hesten var blevet opmuntret med et smæk af kuskens pisk og et ryk i den dårlige tømme, krøb den afsted i halvt sovende tilstand, og Robert, som havde trykket hatten helt ned over øjnene, gav sig nu til at tænke på sin forsvundne ven.

I disse stive haveanlæg og under disse skumle fyrretræer havde han måske leget for mange år siden, hvis det ellers var muligt, at selv den muntreste dreng kunne have haft lyst til at lege, mens mr. Harcourt Talboys' strenge grå øjne hvilede på ham. I nærheden af disse mørke træer havde han måske leget med den søster, der netop havde hørt hans sørgelige skæbne uden at fælde en tåre. Robert Audley betragtede den strenge sirlighed og orden, som herskede allevegne, og undrede sig over, hvorledes George på et sådant sted kunne være vokset op til den frejdige, ædelmodige og sorgløse ven, som han havde kendt. Hvorledes var det gået til, at han, som stadig havde haft

sin faders ubehagelige eksempel for øje, ikke var vokset op til en plage for sine omgivelser? Ja, hvorledes var det gået til? Forklaringen ligger alene deri, at der over os findes én, som står højere end vore forældre, og som vi har at takke for de sjæle, hvorved vi blive store eller små. Næser og hager kan ganske sikkert gå i arv fra fader til søn, fra bedstefader til barnebarn, ligesom de blomster, der visner det ene år, genfindes i det næste års knopper, men ånden, der er af et finere stof end den vind, som blæser imellem blomsterne, er uafhængig af al jordisk indflydelse og står alene under Guds harmoniske lov.

"Gud være lovet!" tænkte Robert. "Gud være lovet! Nu er det forbi. Min stakkels ven må hvile i sin ukendte grav, og jeg skal ikke være redskabet til at bringe vanære over dem, som jeg elsker. Det vil måske komme om kortere eller længere tid, men det vil ikke komme ved mig. Krisen er overstået, og jeg har nu frie hænder."

Han følte en ubeskrivelig lindring ved denne tanke. Den beskæftigelse, han i den sidste tid havde været hendraget til, stred i høj grad imod hans ædle karakter og tænkemåde; det havde gyst i ham, hver gang han tænkte på, at han gik omkring som spion og indsamlede alle de omstændigheder, der kunne lede til de skrækkeligste slutninger og fælde forbryderen.

Han drog et dybt suk, som om han følte sig befriet fra en stor byrde. Nu var alt overstået.

Hyrevognen bevægede sig langsomt ud gennem plantagens port, mens han hengav sig til disse tanker, og han rejste sig op fra sædet for endnu engang at kaste et blik på de mørke fyrretræer, grusgangene, de jævne græsplæner og det store, uhyggelige, røde hus.

Mens han stod således, blev han i højeste grad overrasket ved at opdage en kvinde, der i flyvende fart kom løbende hen ad kørevejen, hvor han var kommet fra, og viftede med et lommetørklæde i sin løftede hånd.

Han stirrede med tavs forundring på dette besynderlige syn, og der hengik nogen tid, inden han var i stand til at udtrykke sin forbavselse i ord.

"Er det med mig, at denne kvinde, der farer således afsted, ønsker at tale?" udbrød han til sidst. "Det er måske rigtigst, at De holder," tilføjede han, henvendt til kusken. "Det er en excentrisk tid, vi lever i, et aldeles anomalt afsnit af verdenshistorien. Det er højst sandsynligt mig, hun vil tale med. Jeg har måske glemt mit lommetørklæde deroppe, og mr. Talboys har sendt dette fruentimmer efter mig med det. Det er måske rigtigst, at jeg stiger ud af vognen og går hende i møde. Det er meget opmærksomt, at man bringer mig mit lommetørklæde."

Mr. Robert Audley steg betænksomt ud af vognen og gik langsomt henimod den kvindelige skikkelse, der vedblev at løbe og hastigt nærmede sig.

Han var temmelig nærsynet, og først da hun var ganske tæt ved ham, så han, hvem det var.

"Gode Gud!" udbrød han; "det er miss Talboys."

Ja, det var miss Talboys, som kom farende imod ham, ganske rød og forpustet, med et uldent tørklæde om hovedet.

Robert Audley så nu for første gang hendes ansigt, og han bemærkede, at hun var meget smuk. Hun havde brune øjne ligesom George og var meget bleg, for den rødme, som havde dækket hendes ansigt, da hun nåede ham, forsvandt hurtigt, da

hun igen kunne trække vejret. Hun havde regelmæssige ansigtstræk, som var så bevægelige og udtryksfulde, at de afspejlede enhver forandring i hendes følelser. Han lagde på få minutter mærke til alt dette, og han undrede sig kun desto mere over den kolde adfærd, hun havde vist under hans sammenkomst med Talboys. Der var ingen tårer i hendes øjne, men en feberagtig glans lyste ud af dem; de var skrækkeligt klare og tørre, og han kunne se, at hendes læber skælvede, da hun talte til ham.

"Miss Talboys," sagde han, "hvad kan jeg tjene Dem med? Hvorfor ...?"

Hun afbrød ham pludselig og greb ham i armen med den hånd, der var fri; med den anden holdt hun fast i sit tørklæde.

"Ak, lad mig tale til Dem," udbrød hun, "lad mig tale til Dem, eller også går jeg fra forstanden. Jeg hørte alt. Jeg tror det samme, som De tror, og jeg bliver afsindig, hvis jeg ikke kan gøre noget for at hævne hans død."

Robert Audley var i nogen tid alt for bestyrtet til at kunne svare hende. Han havde mindst af alt i verden ventet, at hun skulle vise sig således for ham.

"Tag mig under armen, miss Talboys," sagde han. "De må for Guds skyld se at blive herre over Deres bevægelse. Lad os gå et lille stykke henimod huset og tale roligt sammen. Jeg ville ikke have talt, som jeg gjorde, i Deres nærværelse, hvis jeg havde vidst ..."

"Hvis De havde vidst, hvor kær min broder var mig," sagde hun hastigt. "Men hvorledes kunne De vide, at jeg holdt inderligt af ham? Hvorledes kunne nogen ane, at jeg holdt af ham, når jeg aldrig var i stand til at sikre ham en god

modtagelse under dette tag eller et venligt ord fra hans fader? Hvorledes skulle jeg have dristet mig til at røbe mine følelser for ham i dette hus, når jeg vidste, at selv en søsters kærlighed ville vende sig til hans skade? De kender ikke min fader, mr. Audley; men jeg kender ham. Jeg vidste, at jeg aldeles ville fordærve Georges sag, hvis jeg forsøgte på at mægle til hans fordel. Jeg vidste, at jeg kun havde udsigt til at se min kære broder igen, hvis jeg lod hele sagen hvile i min faders hånd og stolede på tidens indflydelse. Og jeg ventede, ventede med tålmodighed, idet jeg altid håbede det bedste; for jeg vidste, at min fader elskede sin eneste søn. Jeg ser Deres spottende smil, mr. Audley, og jeg indrømmer gerne, at det for en fremmed er vanskeligt at tro, at der under den stoiske ligegyldighed, som min fader påtager sig, skjuler sig nogen kærlighed for hans børn, om det end måske ikke er en særdeles varm hengivenhed; for hans liv har altid været behersket af pligtens strenge lov. Men vent lidt," sagde hun pludselig, idet hun lagde sin hånd på Roberts arm og så tilbage gennem den lige granallé; "jeg løb ud af huset ad bagdøren. Fader må ikke se, at jeg taler med Dem, mr. Audley, og han må heller ikke se, at vognen holder udenfor porten. Vil De ikke være så god at gå ud på landevejen og sige til kusken, at han skal køre et stykke bort. Jeg skal komme ud af plantagen gennem en låge længere nede og møde Dem på vejen."

"Men De vil forkøle Dem, miss Talboys," indvendte Robert og så uroligt på hende, da han bemærkede, at hun skælvede over hele legemet. "De ryster jo."

"Det er ikke af kulde," svarede hun. "Jeg tænker på min broder George. Hvis De har nogen medlidenhed med Deres tabte vens

eneste søster, må De gøre, hvad jeg beder Dem om, mr. Audley. Jeg må tale med Dem - det er nødvendigt, at jeg taler med Dem, og i al ro, om det ellers er mig muligt."

Hun førte hånden til hovedet, som om hun forsøgte på at samle sine tanker, og pegede derefter på porten. Robert bukkede og forlod hende. Han sagde til kusken, at han skulle køre langsomt i retning af stationen, og spadserede ved siden af det tjærede stakit, som omgav mr. Talboys' sted. Da han var gået omtrent et hundrede alen forbi hovedindgangen, kom han til en lille trælåge i stakittet, og her stod han stille for at vente på miss Talboys.

Hun kom lidt efter ud til ham, endnu stadig med tørklædet om hovedet og uden tårer i de klare øjne.

"Vil De gå ind med mig i plantagen?" sagde Clara. "På landevejen vil vi måske blive set."

Han bukkede, gik gennem lågen og lukkede den efter sig.

Da hun tog imod den arm, som han rakte hende, lagde han mærke til, at hun endnu rystede, og det oven i købet meget heftigt.

"De må endelig berolige Dem, miss Talboys," sagde han. "Jeg har måske dannet mig en ganske fejlagtig mening, det kan godt tænkes ..."

"Nej, nej," udbrød hun, "De har ikke taget fejl. Min broder er blevet myrdet. Sig mig, hvad det kvindemenneske hedder ... jeg mener hende, som De mistænker for at have del i min broder forsvinden ... i hans mord."

"Det kan jeg ikke gøre, førend ..."

"Førend hvad?"

"Førend jeg *ved*, at hun er skyldig."

"De sagde til min fader, at De ville opgive enhver tanke om at komme efter sandheden, at De ville føle Dem tilfreds over at lade min broders skæbne være en skrækkelig hemmelighed, som aldrig skulle løses på denne jord, men jeg kan ikke tro, at De vil handle således, mr. Audley, det er umuligt, at De skulle blive troløs imod Deres vens minde. De vil se dem, som har ryddet ham af vejen, ramt af gengældelsens stråle, ikke sandt, det vil De?"

En mørk skygge lagde sig som et slør over Roberts smukke ansigt.

Han mindedes, hvad han dagen i forvejen havde sagt i Southampton:

"En hånd, som er stærkere end min egen, vinker mig fremad på den mørke vej."

Et kvarter tidligere havde han troet, at alt var overstået, og at han var befriet fra den gyselige pligt, som pålagde ham at opdage hemmeligheden ved Georges død. Nu havde denne pige, som tilsyneladende var så følelsesløs, pludselig fundet ord og opfordrede ham til at fuldbyrde den sørgelige gerning.

"Miss Talboys," sagde han, "hvis De vidste, hvor ulykkelig jeg kan blive, når sandheden kommer for en dag, ville De næppe bede mig om at drive denne sag videre."

"Jo, jeg beder Dem alligevel om det," sagde hun med undertrykt heftighed, "jeg beder Dem alligevel om det. Jeg beder Dem om at hævne min broder, som før tiden er blevet lagt i sin grav. Vil De gøre det? Ja eller Nej?"

"Og hvis jeg nu svarer Nej?"

"Så vil jeg selv gøre det," svarede hun og så på ham med sine klare brune øjne, "så vil jeg selv finde nøglen til denne gåde. Jeg

skal nok opdage denne kvinde, ja jeg skal vide at finde hende, selv om De ikke vil sige mig, i hvilken del af England min broder forsvandt. Jeg vil rejse fra den ene ende af verden til den anden for at afsløre hans hemmelige død, hvis De vægrer Dem ved at gøre det for mig. Jeg er myndig, jeg er herre over mine handlinger, og jeg har penge nok, da jeg ejer en selvstændig formue efter en af mine tanter; jeg vil kunne benytte medhjælpere under mine efterforskninger, og jeg skal sørge for, at de selv er interesseret i at tjene mig godt. De har kun to ting at vælge imellem, mr. Audley, og De må nu fatte Deres beslutning. Vil De eller skal jeg opdage min broders morder?"

Han så på hende og overbeviste sig om, at hendes beslutning ikke var frugten af en ung piges forbigående begejstring, som ville svigte, når store hindringer mødte hende. Hendes skønne ansigtstræk, hvis rene konturer mindede om en statue, havde antaget et så strengt udtryk, som om de lige med ét var blevet forvandlet til marmor. Det ansigt, som Robert betragtede, sagde ham, at han stod overfor en kvinde, som alene døden kunne vende bort fra hendes mål.

"Jeg er vokset op under tvang," sagde hun; "mit hjertes naturlige følelser er blevet undertrykte og hæmmede, indtil de har nået en unaturlig styrke. Det er ikke blevet tilladt mig at have en veninde eller en elsker. Min moder døde, da jeg var ganske ung. Min fader har altid været således imod mig, som De så, at han var i dag. Jeg har ikke haft et eneste væsen, jeg kunne slutte mig til, undtagen min broder. Al den kærlighed, som mit hjerte er i stand til at rumme, har samlet sig om ham. Kan De da undre Dem over, at jeg, når jeg hører, at en morders hånd har gjort ende på hans unge liv, kan ønske at se morderen

straffet? Gud i Himlen!" udbrød hun pludselig, idet hun foldede hænderne og stirrede op imod den kolde vinterhimmel, "før mig hen til min broders morder, og lad min hånd hævne hans tidlige død!"

Robert Audley stod og betragtede hende med ærefrygt og beundring. Hendes tilbagetrængte lidenskabs styrke gav hendes skønhed et ophøjet præg. Hun var forskellig fra alle andre kvinder, som han nogensinde havde set. Hans kusine var en net pige, hans onkels kone var yndig, men Clara Talboys var skøn. Niobes ansigt, som forædledes af sorg, kunne næppe have været mere rent klassisk end hendes. Selv hendes grå dragt, der udmærkede sig ved sin puritanske simpelhed, passede bedre til hendes skønhed end en smukkere dragt ville have gjort til en mindre skøn kvinde.

"Miss Talboys," sagde Robert efter nogen tids tavshed, "Deres broder skal ikke være uhævnet eller glemt. Jeg tror i øvrigt ikke, at den hjælp, som De kunne forskaffe Dem fra autoriteternes side, ville lede Dem så sikkert til hemmelighedens opdagelse, som jeg er i stand til, hvis De vil have tålmodighed og stole på mig."

"Jeg vil stole på Dem," svarede hun; "for jeg ser, at De vil hjælpe mig."

"Jeg tror, at min skæbne vil have det således," sagde han højtideligt.

Under hele sin samtale med Harcourt Talboys havde Robert Audley omhyggeligt undgået at uddrage nogen som helst slutning af de omstændigheder, han gjorde Georges fader bekendt med. Han havde simpelthen givet en beretning om den savnede mands liv lige fra hans ankomst til London indtil hans

forsvinden, men alligevel bemærkede han, at Clara Talboys var kommet til samme resultat som han, og at de forstod hinanden uden at have talt med hinanden.

"Har De nogle breve fra Deres broder, miss Talboys?" spurgte han.

"Ja, to. Det ene er skrevet straks efter hans giftermål; det andet er skrevet i Liverpool aftenen før hans afrejse til Australien."

"Vil De tillade mig at se dem?"

"Ja, jeg skal sende Dem brevene, hvis De vil opgive mig Deres adresse. Jeg håber da, at De vil skrive til mig engang imellem for at underrette mig om, hvorvidt De kommer sandheden nærmere. Jeg må gå meget forsigtigt til værks her, men jeg agter at tage hjemmefra om et par måneder, og jeg vil da have fuldkommen frihed til at handle, som jeg finder for godt."

"De tænker vel ikke på at forlade England?" spurgte Robert.

"Å nej, jeg har blot i sinde at aflægge et længe lovet besøg hos nogle venner i Essex."

Robert fo'r så heftigt sammen, da Clara Talboys sagde dette, at hun pludselig rettede sit blik på hans ansigt, og dettes iøjnefaldende uro røbede en del af hemmeligheden.

"Min broder George forsvandt i Essex," sagde hun.

Han var ikke i stand til at sige hende imod.

"Det gør mig ondt, at De har opdaget så meget," svarede han. "Min stilling bliver hver dag mere forviklet, hver dag mere pinlig. Farvel!"

Hun gav ham uvilkårligt hånden, da han rakte sin frem, men den var koldere end marmor, den lå ganske ubevægelig i hans og sank ned som en træklods ved hendes side, da han slap den.

"Skynd Dem endelig at gå hjem," sagde han alvorligt. "Jeg er bange for, at De vil blive syg af den anstrengelse, som De har underkastet Dem i dag."

"Blive syg!" udbrød hun bittert. "De taler om, hvad jeg kan blive syg af, når det eneste menneske, som nogensinde har elsket mig her i verden, er blevet ryddet af vejen i sin blomstrende ungdom. Fremtiden byder mig fra nu af kun sorg og kummer, og så skulle jeg være bange for at blive forkølet!" sagde hun, idet hun kastede tørklædet tilbage og blottede sit skønne hoved for den iskolde vind. "Jeg gik gerne på mine bare fødder herfra til London uden at standse undervejs, hvis jeg kunne kalde ham tilbage til livet. Gud i Himlen, hvad ville jeg ikke gøre for igen at se ham! Ak, hvad ville jeg ikke gøre!"

Hun sagde disse ord i en lidenskabelig klagetone og holdt sine hænder for ansigtet; for hun græd nu for første gang den dag. Hun hulkede så heftigt, at hendes fine skikkelse rystede, og hun nødsagedes til at læne sig til en træstamme for at holde sig oprejst.

Robert så på hende med øm medlidenhed; hun lignede i den grad den ven, som han havde elsket og mistet, at det var umuligt for ham at betragte hende som en fremmed, og det faldt ham slet ikke ind, at de selvsamme formiddag havde set hinanden for første gang.

"De må for Guds skyld berolige Dem," sagde han, "og holde fast ved håbet, om også alt håb synes at svigte. Vi kunne begge tage fejl, Deres broder kan endnu være i live."

"Ak, hvis det var tilfældet," mumlede hun i stærk sindsbevægelse, "hvis det var muligt, at man kunne tro det."

"Vi vil gøre os umage for at håbe, at det kan forholde sig således."

"Nej," sagde hun og betragtede ham gennem sine tårer, "vi ville ikke håbe andet, end at det vil lykkes os at hævne ham. Farvel, mr. Audley! Nej, vent lidt; De har glemt at underrette mig om Deres adresse."

Han gav hende et kort, som hun gemte i sin kjolelomme.

"Jeg skal sende Dem Georges breve," sagde hun, "de kunne komme Dem til nytte. Farvel!"

Da hun forlod ham, havde han møje med at samle sine tanker, så stærkt et indtryk havde hendes energiske karakter og ædle skønhed gjort på ham. Han blev stående, indtil hun forsvandt imellem fyrretræernes ranke stammer, og gik derpå langsomt ud af plantagen.

"Gud nåde dem, som står imellem mig og hemmeligheden," tænkte han; "de vil blive ofret for George Talboys minde."

25. Georges breve

Robert Audley vendte ikke tilbage til Southampton, men tog en billet til det første banetog, som gik fra Wareham til London, og nåede Waterloo Bridge et par timer efter, at mørket var faldet på. Sneen havde i Dorsetshire været så hård, at den knasede under fødderne, men på Waterloo Road var den forvandlet til sort og fedtet søle, der var optøet af lygterne udenfor beværtningsstederne og de blafrende gasblus i slagterboderne.

Robert Audley trak på skuldrene, da han betragtede de skumle gader, vognen bevægede sig igennem, for hans kusk valgte netop med den fine takt, der synes at være droskekuskene medfødt, alle de mørke og hæslige gyder, som er aldeles ubekendte for sædvanlige fodgængere.

"Hvor livet dog er en fornøjelig ting!" tænkte advokaten. "Mennesket må i sandhed føle sig så overvældet af denne velsignelse, at det mangler ord til at udtrykke sin taknemmelighed! Hvis nogen vil påtage sig den ulejlighed at gøre hele sit livs regnskab op og fradrage de timer, hvor han har været fuldkommen lykkelig, følt sig i ét og alt tilfreds, uden en eneste hemmelig tanke, som fordærvede hans glæde, uden den allermindste skygge, som fordunklede hans lyse horisont - hvis nogen vil foretage et sådant regnestykke, må hans sjæl i sandhed blive grebet af en sådan stemning, at den giver sig luft i en bitter latter, når han tæller sine lykkelige øjeblikke sammen og opdager, hvor ynkeligt ringe summen er. Han har måske haft otte eller ti glade dage i tredive år. I de tredive år har han oplevet mangen skummel december, stormfuld marts, regnfuld

april og mørk november, men han kan i det højeste mindes syv eller otte strålende augustdage, hvor solen har skinnet i hele sin glans på en skyfri himmel, mens en mild sommervind opfyldte luften med balsamisk duft. Hvor ømt plejer vi ikke mindet om disse enestående glædens dage, når vi søger at fremkalde de omstændigheder, der gjorde dem så lykkelige, og holde fast ved håbet om, at de vil vende tilbage. Vi ordner alt efter ønske, tager forud bestemmelse om alt og søger at overliste skæbnen, for at vi på ny kan opleve den glæde, hvis erindring lever i vort bryst, ret som om en lykkelig stemning lod sig opløse i forskellige grundstoffer, ved hvilke den igen kunne bringes til veje. Det er jo netop karakteristisk for glæden, at den indtræffer ganske tilfældigt, ligesom en skøn trækfugl, hvis vandringer ingen kan beregne; en smuk sommerdag ser vi den hos os, men den følgende dag har den forladt os for bestandig. Man behøver blot at se hen til, hvorledes ægteskaber kommer i stand," tænkte Robert grublende; for han var faldet i lige så dybe tanker i den umagelige vogn, der stod til hans rådighed for seks pence pr. mil, som om han var redet hen over vidtstrakte, øde prærier.
"Man behøver blot at se hen til, hvorledes ægteskaber kommer i stand. Hvem kan påvise det ene rigtige valg imellem de ni hundrede og nioghalvfems fejlgreb? Hvem kan ved første øjekast finde et enkelt hvedeaks på en mark fuld af klinte? Den unge dame, som står derhenne på fliserne og venter, indtil min vogn er kommet forbi, før hun går over gaden, er måske det eneste kvindelige væsen i hele den vide verden, som kunne gøre mig til en lykkelig mand. Alligevel kører jeg forbi hende og overstænker hende med snavs fra hjulene; jeg er kun et blindt redskab i den frygtelige skæbnes hånd, og ikke den fjerneste

anelse siger mig, at det er mit livs lykke, som jeg lader ligge bagved mig. Hvis denne pige, Clara Talboys, var kommet fem minutter senere, ville jeg have forladt Dorsetshire i den formening, at hun var et koldt, hårdt og ukvindeligt væsen, og jeg ville være gået i min grav med denne vildfarelse dybt indgraveret i min sjæl. Jeg anså hende for en stiv og hjerteløs automat; nu ved jeg, at hun er en ædel og skøn kvinde. Hvilken uberegnelig indflydelse kan dette ikke have på hele mit liv! Efter at jeg havde forladt mr. Talboys, var det min første tanke, da jeg igen stod ude i vinterkulden, at jeg ikke længere ville bekymre mig om Georges gådefulde død, men næppe har jeg set hende, førend hun tvinger mig til at gå videre frem på den modbydelige vej, på årvågenhedens og mistankens krogede sti. Jeg kan jo umuligt sige til min afdøde vens søster: 'Jeg tror, at Deres broder er blevet myrdet, og antager, at jeg ved, hvem der har myrdet ham; men jeg vil ikke foretage et eneste skridt, som kan fjerne min mistanke eller bekræfte min frygt.' Nej, således kan jeg ikke tale til hende. Hun kender den halve del af min hemmelighed, det vil ikke vare længe, førend hun ved resten, og så ... og så ..."

Hyrevognen standsede midt under Robert Audleys betragtninger; han skulle nu til at betale kusken og plage sig med de kedsommelige hverdagsgerninger, der er de samme, enten vi er glade eller bedrøvede, enten vi skal giftes eller hænges, enten vi skal ophøjes til lordkanslerens uldsæk i Parlamentet eller udstødes af advokatstanden for en mysteriøs og forviklet overtrædelse af dens love, som ingen udenfor Middle Temple kan blive klog på.

Vi bliver ofte fortrædelige over den grusomme hårdhed i livet, som gør det til en nødvendighed, at alle de mindre hjul og lavere drivfjedre i den menneskelige mekanisme skal vedblive at gå med uforstyrret regelmæssighed uden standsning og uden ophør, skønt hovedfjederen er sprunget for stedse, og viserne til ingen nytte peger på tallene på den sønderbrudte urskive.

Hvem har ikke under det første forvirrede indtryk af sorgen følt en ufornuftig forbitrelse mod de livløse ting, som omgiver ham. Stole og borde står endnu i den samme orden, det firkantede tyrkiske tæppe ligger på gulvet uden en eneste fold, og alt andet tilbehør, som det ydre liv kræver, trodser vor fortvivlelse med den samme ubøjelige hårdnakkethed. Vi føler lyst til at rive kæmpestore træer i en urskov op med rode og til at sønderslide deres uhyre grene med et krampagtigt tag; men det højeste, vi er i stand til for at lindre vor kval, består i at brække en lænestol i stykker eller at ødelægge for et par shilling porcelæn.

Vi har rummelige dåreanstalter, og deres tal er kun alt for betydeligt; men man må dog undre sig over, at de ikke er større, når man tænker på, hvor mange fortabte stakler der må løbe hovedet imod omverdenen, hvis ubøjelige regelmæssighed i overensstemmelse med de én gang givne love udelukker ethvert håb, mens der i den ulykkeliges sind hersker storm og uvejr, oprør og forvirring. Det er i sandhed forbavsende, at dåreanstalterne ikke tåler flere indvånere, når man erindrer, hvor mange sjæle, der skælvende må vandre på det snævre grænseskel imellem fornuft og vanvid, så at de er afsindige den ene dag og herre over deres ånd den anden.

Robert havde givet kusken befaling til at sætte ham af på hjørnet af Chancery Lane, og han gik op ad den glimrende belyste trappe, som fører til restaurationssalen i *The London*, hvor han tog plads ved et af de hyggelige borde, snarere med en ubestemt følelse af mathed og træthed end med det behagelige velvære, der før måltidet ledsager en sund appetit. Han var gået ind i den elegante restauration for at spise til middag, fordi det var aldeles nødvendigt, at han nød noget et eller andet sted, og fordi det var langt lettere at få en særdeles god middagsmad hos mr. Sawyer end en yderst slet ret hos mrs. Maloney, hvis kogekunst bevægede sig indenfor en snæver kreds af kotelet og steg, hvorfra hun kun dristede sig til stegt tunge eller kogt makrel, når der endelig skulle gøres en forandring. Den omhyggelige opvarter, søgte forgæves at vække den stakkels Robert til en rigtig erkendelse af, hvor vigtigt det var, at han traf det rigtige valg blandt retterne. Han mumlede noget om, at man kunne give ham, hvad man ville, og den venlige opvarter, der kendte Robert som en hyppig gæst ved de små borde, gik med et bedrøvet ansigt tilbage til sin herre for at fortælle ham, at der ganske bestemt var noget i vejen med mr. Audley fra Figtree Court. Robert spiste sin middagsmad og drak et glas rhinskvin til, men han havde kun ringe sans for det saftige kød og vinens udsøgte buket. Han vedblev at tale med sig selv, og den unge filosof af den moderne skole ræsonnerede over en af nutidens yndlingssætninger, at alting her i verden er intetsigende, og at man handler tåbeligt ved at gøre sig det alt for besværligt på en vej, som ikke fører noget sted hen, eller at arbejde på gennemførelsen af et værk, som ikke har noget at betyde.

"Jeg lader mig beherske af den blege pige med de mejslede ansigtstræk og de rolige brune øjne," tænkte han. "Jeg anerkender en overlegen ånds magt, giver efter for den og underkaster mig den. Jeg har i de sidste måneder handlet på egen hånd og tænkt for mig selv, og jeg er ked af denne unaturlige forretning. Jeg har svigtet det ledende princip for mit liv, og jeg er blevet straffet for min dårskab. Jeg opdagede forrige uge to grå hår på mit hoved, og under mit højre øje er jeg blevet mærket af en næsvis rynke. Ja, jeg bliver gammel på min højre side, og det er jo i grunden heller ikke så besynderligt."

Robert skød sin tallerken bort, slog rynker i panden og betragtede brødkrummerne på den skinnende damaskesdug, mens han grundede over følgende spørgsmål:

"Hvad pokker ville jeg også på den galej?" spurgte han sig selv. "Men jeg er nu engang på den og kan ikke komme bort fra den igen; det er derfor bedst, at jeg bøjer mig under den brunøjede piges åg og tålmodigt og ærligt udfører, hvad hun byder mig at gøre. Det er dog besynderligt at søge løsningen af livets gåde i skørteregimentet! Manden kunne gerne ligge hele dagen i solskinnet, lade fem være lige og bestandig indbilde sig, at hvilens time var kommet, hvis hans kone ville tillade det. Men det vil hun ikke, det er hun alt for ivrig og virksom til. Hun er klogere end som så. Hvem har nogensinde hørt, at et fruentimmer tog levet således, som det bør tages? I stedet for at underkaste sig det som en uundgåelig plage, man alene får erstatning for derved, at det er så kort, vandrer hun igennem det, som om det var et prægtigt skuespil eller en procession. Hun pynter sig, smiler, griner og skaber sig hele livet igennem.

Hun skubber til sine naboer og kæmper for at få en god plads i det sørgelige optog; hun borer sig frem med albuerne, vrider sig, tramper og gør krumspring blot for at gøre det mest mulige ud af den hele elendighed. Hun står tidligt op og går sent til ro, er højrøstet, rastløs, støjende og ubarmhjertig. Hun trækker sin mand hen til uldsækken eller driver ham ind i Parlamentet. Hun puffer ham lige ind i det kære, magelige regeringsmaskineri, støder ham rundt om hjul, håndtag, skruer og trisser, indtil en eller anden for at få fred gør ham til noget af det, som hun ønskede, at han skulle blive. Deraf kommer det, at uduelige mænd undertiden beklæder høje stillinger; de er i grunden ganske uskyldige i, at de med deres vel anbragte uduelighed fremkalder almindelig forvirring, det er konerne, som er skyld i, at deres stakkels omtågede hjerner skiller embederne fra dem, som forstår at bestyre dem. Når man ser en mand netop i den stilling, som han allermindst passer til, kan man være vis på, at hans kone har drevet ham ind i den. Den østerlandske hersker, som erklærede, at kvinderne var skyld i alle ulykker, skulle være gået et skridt videre og have undersøgt, *hvorfor* det forholder sig således. Grunden kan alene søges i, at kvindfolkene aldrig ligger på den lade side. De har ikke begreb om, hvad det vil sige at holde sig rolig. De har alle sammen mere eller mindre til fælles med Semiramis, Cleopatra, Jeanne d'Arc, dronning Elisabeth og Katharina II, de finder en vild glæde i strid, mord, larm og fortvivlelse. Når de ikke kan ryste universet og spille bold med himmelkloderne, vil de gøre ethvert lille muldvarpeskud i hjemmet til et bjerg af uenighed og fortrædelighed og fremkalde samfundsstorme i en tekop. Hvis man forbyder dem at holde taler over nationernes

frihed og menneskenes vildfarelser, vil de kævles om faconen på en kåbe eller en lille tjenestepiges egenskaber. Det er gruelig latterligt at kalde dem det svagere køn. De er tværtimod det stærkere køn, de er mere støjende, mere udholdende og i allerhøjeste grad påståelige. De fordrer ret til frit at sige deres mening og til en mere udvidet virkekreds. Ja, for mig gerne. Jeg har ikke det mindste imod, at de bliver jurister, læger, præster, lærere, soldater og lovgivere, kort sagt alt, hvad de vil, når de så blot vil forholde sig rolige, om det ellers er dem muligt."

Mr. Audley fo'r med hænderne gennem sit frodige, stride hår og skød den mørkebrune masse fortvivlet i vejret.

"Jeg hader kvinderne," udbrød han med vild heftighed. "De er nogle uforskammede, frække, afskyelige væsner, som alene er kommet her på jorden for at pine og plage deres overmænd. Man behøver blot at se, hvorledes det er gået stakkels George. Det er ene og alene kvinder, som fra først til sidst har forvoldt hans ulykke. Han gifter sig med en kvinde, og hans fader forskyder ham, så at han står uden penge og uden stilling i verden. Hans kones død knuser hans hjerte, dette gode, retskafne og mandige hjerte, der var mere værd end en million kvindehjerter; for i kvindernes forræderske bryst rummes kun egoistiske og lave beregninger. Han gik ind i en kvindes hus, og siden har han aldrig vist sig. Og nu lader jeg mig selv beherske af et andet fruentimmer, hvis tilværelse indtil denne dag var mig ganske ubekendt. - Og så er der Alicia," vedblev Robert, idet hans tanker tog en anden retning; "Alicia, hun er mig også til plage. Jeg ved godt, at hun gerne vil have mig til mand, og hun lader mig vist ikke have fred, førend hun sætter sin vilje igennem. Men jeg vil oprigtig talt helst være fri, skønt hun er en

rar og god pige, Gud velsigne hende, med alt det, at hun idelig flyver og farer omkring."

Robert betalte sin regning og gav opvarteren rigelige drikkepenge. Den unge advokat var meget tilbøjelig til at uddele sin kønne lille indkomst imellem dem, der betjente ham, for den ligegyldighed som han nærede for alle jordiske ting, strakte sig også til pund, shillings og pence. Jeg tror ellers, at han i denne henseende dannede en undtagelse fra reglen; for man ser ofte, at filosoffer, som kalder livet et tomt gøglespil, er meget nøjeregnende i deres pengesager og anerkender den håndgribelige virkelighed af indiske obligationer, spanske certifikater og ægyptiske scrips, mens de på det metafysiske område befinder sig i en sørgelig uvished med hensyn til Jeg'et eller Ikke-Jeg'et.

Robert var den aften ganske uhyggeligt til mode over den orden og ro, som herskede i hans behagelige værelser i Figtree Court. Han følte ingen lyst til sine franske romaner, skønt der på et af bordene lå en hel bunke ganske uopskårne til hans adspredelse, både morsomme og sentimentale, som han havde bestilt for en måned siden. Han tog sin kære merskumspibe og kastede sig sukkende ned i den mageligste stol.

"Man har det ganske bekvemt her. Men det forekommer mig dog, at her er pokkers ensomt i aften. Hvis stakkels George sad overfor mig, eller hvis jeg blot havde Georges søster her - for hun ligner ham virkelig påfaldende - ville tilværelsen falde mig lidt mindre besværlig. Når man har levet for sig selv i en halv snes år, begynder man at blive træt af sit eget selskab."

Da han havde røget sin første pibe ud, gav han sig til at le ganske højt.

"Det er dog en topmålt urimelighed af mig, at jeg kan sidde her og fantasere om Georges søster!" tænkte han.

Dagen efter bragte posten ham et brev, hvis udskrift var skrevet med en fast hånd; men han kunne dog se, at det kom fra en dame, selv om skriften var ham ganske fremmed. Han fandt brevet liggende på sit morgenbord ved siden af det varme rundstykke, som mrs. Maloney med sine omhyggelige, men temmelig smudsige hænder havde lagt ind i en serviet. Han betragtede konvolutten i nogle minutter, inden han åbnede den, skønt han slet ikke var i tvivl om, hvem brevet var fra, da det bar Grange Heaths poststempel, og han vidste, at der kun var én, som kunne skrive til ham fra denne ubetydelige by; men det lå nu engang i hans karakter, at han skulle hengive sig til ørkesløse spekulationer over alt muligt.

"Det er fra Clara Talboys," mumlede han langsomt, idet han kritisk betragtede de rene skrifttræk i navnet og adressen. "Ja, det er ganske bestemt fra Clara Talboys. Jeg kan godt se, at skriften ligner stakkels Georges hånd; den er sirligere end hans og mere bestemt end hans, men der er virkelig stor lighed."

Han vendte brevet om og undersøgte seglet, der bar hans vens familievåben.

"Gud skal vide, hvad hun skriver til mig!" tænkte han. "Det er vist et langt brev; hun hører netop til den slags kvinder, som holder af at skrive lange breve, og jeg er vis på, at hun udtaler sig med stor vidtløftighed for at skynde på mig, drive mig fremad og rive mig ud af min gode ro. Men det kan ikke hjælpe at snakke om det - jeg kan lige så godt straks åbne det!"

Han rev konvolutten op med et resigneret suk. Den indeholdt kun Georges to breve og følgende par ord, skrevet i kanten af konvolutten: "Herved tilstiller jeg Dem brevene; De må endelig passe godt på dem og siden sende Dem tilbage. C.T."

Det brev, der var afsendt fra Liverpool, indeholdt ingen anden oplysning om afsenderens liv, end at han pludselig havde besluttet at begive sig til en ny verden for at genoprette, hvad han havde forspildt i den gamle. Det brev, der var skrevet kort efter Georges giftermål, indeholdt en udførlig beskrivelse af hans hustru, en beskrivelse, som alene en forelsket mand kunne skrive tre uger efter brylluppet, idet han udførligt fremhævede ethvert ansigtstræk, med ømhed dvælede ved hendes yndige skikkelse og udtryksfulde skønhed og udmalede hele hendes yndige, henrivende væsen.

Robert læste brevet tre gange igennem, inden han lagde det fra sig.

"Hvis George, da han skrev dette brev, kunne have vidst, hvad denne udførlige beskrivelse engang skulle tjene til," tænkte advokaten, "ville hans hånd sikkert være blevet lammet af rædsel og have været ude af stand til at nedskrive en stavelse af disse ømme ord."

26. Retrospektive undersøgelser

Den mørke januar måned i London gik langsomt til ende. De sidste ubetydelige vidnesbyrd om julen var skaffet af vejen, og Robert dvælede endnu stadig i hovedstaden, hvor han tilbragte de ensomme aftener i sin rolige dagligstue i Figtree Court og hver formiddag, så snart solen stod på himlen, spadserede ligegyldigt omkring i Temples haver, mens han åndsfraværende hørte på børnenes sladren og i ro og mag betragtede deres lege. Han havde mange venner iblandt dem, som boede i de underlige gammeldags bygninger rundt omkring ham, og han havde andre venner langt borte på behagelige landsteder, hvis gæstekamre altid stod til hans tjeneste, og hvor der fremfor alt til ham var en hyggelig plads til overs i de prægtige stole foran den muntert flammende kaminild. Men siden George Talboys var forsvundet, syntes han at have tabt al smag for selskab, al lyst til sin stands adspredelser og beskæftigelser. De ældre medlemmer af retten morede sig med at gøre vittige bemærkninger om den unge mands blege ansigt og tungsindige udseende. De lod falde vink om, at den hemmelige årsag til den indtrådte forandring måtte søges i en ulykkelig kærlighed, i ond medfart af en kvinde. De sagde til ham, at han skulle være ved godt mod, og bad ham til aftenselskaber, hvor herrerne udgød tårer, når de foreslog en skål for "kvinden, der med alle sine fejl dog var et så elskeligt væsen", og henimod slutningen af gildet var så berusede, at de følte sig dybt rørte og

ulykkelige over alt muligt. Robert havde ingen lyst til at overfylde sig med vin og punsch. -Hans liv beherskedes af en eneste forestilling, han var en mørk tankes, en skrækkelig forudfølelses træl. Sorte skygger rugede over hans onkels hus, og det var hans hånd, som skulle give signalet til det tordenslag og den orkan, hvorved det ædle liv skulle gå til grunde.

"Hvis hun blot ville lade sig advare og flygte bort," sagde han undertiden til sig selv. "Gud skal vide, at jeg har givet hende den bedste anledning til det. Hvorfor benytter hun den ikke og flygter bort?"

Han fik engang imellem brev fra sir Michael og til andre tider fra Alicia. Den unge dames breve indeholdt sjældent mere end et par korte linjer, som underrettede ham om, at hendes fader havde det godt, og at lady Audley var i det mest strålende humør, idet hun morede sig på sin sædvanlige letfærdige måde og som sædvanlig slet ikke bekymrede sig om andre mennesker.

Et brev fra mr. Marchmont, institutbestyreren i Southampton, underrettede Robert om, at den lille George havde det meget godt, men var tilbage i sin opdragelse og endnu ikke var kommet ud over tostavelsesordenes intellektuelle Rubicon. Kaptajn Maldon havde været der for at se til sin dattersøn, men i overensstemmelse med mr. Audleys forskrifter var der ikke givet ham tilladelse til at komme derind. Den gamle mand havde desuden sendt den lille dreng en æske med småkager og syltetøj, men hans gave var heller ikke blevet modtaget på grund af disse madvarers ufordøjelige og skadelige natur.

Henved slutningen af februar modtog Robert et brev fra sin kusine Alicia, hvorved han blev drevet et skridt nærmere imod sin skæbne, da det foranledigede, at han vendte tilbage til det hus, hvorfra han på en vis måde var blevet forvist på sin unge tantes tilskyndelse.

"Fader har det slet ikke godt," skrev Alicia, "dog er han, Gud være lovet, ikke farligt syg, men han er nødsaget til at holde sig inde på grund af et svagt feberanfald, som er fulgt ovenpå en heftig forkølelse. Kom og se til ham, Robert, om du ellers bryder dig noget om dine nærmeste slægtninge. Han har flere gange talt om dig, og jeg ved, at han vil blive glad over at have dig hos sig. Kom snart, men tal ikke om, at jeg har skrevet til dig.

Din hengivne kusine

Alicia."

Robert Audley følte dødens kulde og en kvalfuld angst i sit hjerte, da han havde læst dette brev, men han vovede ikke at give sine skrækkelige tanker en bestemt form.

"Har jeg handlet rigtigt?" tænkte han under det første smertelige indtryk af denne nye rystelse. "Er det rigtigt af mig, at jeg går på akkord med retfærdigheden og skjuler min mistanke for at beskytte dem, som jeg elsker, imod sorg og vanære? Hvad skal jeg gøre, hvis jeg træffer ham syg? Hvad skal jeg gøre, hvis han er farligt syg, måske døende, ja oven i købet lige ved at drage det sidste suk i hendes arme?"

Én vej lå klar for ham, og det første skridt på denne vej var en hurtig rejse til Audley Court. Han pakkede tøjet i sin vadsæk,

sprang op i en droske og nåede jernbanegården en time efter, at han havde modtaget Alicias brev, der var kommet med eftermiddagsposten.

I landsbyen skinnede dunkle lys mat igennem det tiltagende mørke, da Robert nåede Audley. Han lod sin vadsæk blive tilbage hos opsynsmanden ved stationen og gik langsomt gennem de rolige stier, som førte til den ensomt liggende herregård. Træerne, som strakte deres nøgne grene ud over hans hoved, så ulykkespående ud i den mørke belysning. Vinden udstødte sagte klagetoner, idet den fo'r hen over det flade England og svingede de knudrede grene frem og tilbage imod den mørkegrå himmel. De så ud som spøgelsesagtige våben, hvormed indkrøbne og henvisnede kæmper vinkede Robert hen til hans onkels hus. De tog sig i den kolde vinterskumring ud som truende spøgelser, der ved deres armbevægelser opfordrede Robert til at fremskynde sin gang. Den lange allé, der var så oplivende og behagelig, når de duftende lindetræer spredte deres lyse blomster ud over gangen, og rosenbuskenes blade svævede omkring i sommerluften, var gyselig mørk og øde i det glædesløse interregnum, som adskiller julens familieglæder fra det kommende forårs blege rødme. Under denne døde pause i året synes naturen at ligge i dvale og vente på det vidunderlige signal til, at blomsterne skal knoppes og træerne springe ud.

En mørk anelse sneg sig ind i Roberts hjerte, da han nærmede sig sin onkels hus. Han var nøje bekendt med enhver afveksling i egnens omgivelser, han erindrede enhver bøjning af træerne, ethvert af de vildt voksende grenes luner, enhver forsænkning i den nøgne hvidtjørnshæk, som på enkelte steder

gennembrødes af vantrevne kastanjetræer, forkuede piletræer, brombær og hasselbuske.

Sir Michael havde været en anden fader for den unge mand, en god og ædel ven og en besindig, alvorlig rådgiver. Den kærlighed, som Robert nærede for den gråskæggede baronet, var måske den stærkeste følelse i hans hjerte; men hans taknemmelighed havde så mægtigt gennemtrængt hele hans væsen, at den kun sjældent gav sig til kende i ord, og en fremmed ville måske aldrig have fattet styrken af den følelse, der som en dyb og mægtig strøm bevægede sig under den stillestående overflade af advokatens karakter.

"Hvorledes vil det gå med dette sted, hvis min onkel dør?" tænkte han, da han kom nærmere til buegangen med vedbenden og de stille damme, der lå indhyllede i skumringens grå skygger. "Skal andre mennesker opslå deres bolig i det gamle hus og sidde under de lave egelofter i de hjemlige, velkendte værelser?"

Den besynderlige tankeforbindelse, der kaldes idéassociation og uvilkårligt påtrænger sig endog de hårdeste karakterer, fyldte den unge mands bryst med en profetisk sorg, idet det faldt ham ind, at der dog til sidst måtte komme en dag, da egeskodderne skulle lukkes til for en tid, og solen holdes borte fra det hus, der var ham så kært. Det var smerteligt for ham blot at tænke på det, ligesom det altid er smerteligt at tænke på, i hvilken kort tid selv den mægtigste mand her på jorden kan råde over sine herligheder. Er det under disse omstændigheder så besynderligt, at nogle vandringsmænd lægger sig til at sove under hækkene og næppe anser det for umagen værd at arbejde sig frem på en vej, som ikke leder til nogen blivende bolig? Kan

man finde det forunderligt at der har været kvietister på jorden, lige siden den kristne religion første gang blev prædiket? Er det påfaldende, at der gives folk, som tålmodigt finder sig i alt med rolig resignation og ligegyldigt venter på, hvad der forestår på den anden side af den mørke strøm? Eller må man ikke snarere forundre sig over, at nogen bryder sig om at blive stor for storhedens egen skyld, af anden grund end ren samvittighedsfuldhed eller den blotte troskab hos tjeneren, som frygter for at begrave sit pund, fordi han ved, at ligegyldighed er nær beslægtet med uredelighed? Hvis Robert Audley havde levet på Thomas à Kempis' tid, ville han højst sandsynligt have bygget sig en lille eremitbolig midt i en ensom skov og tilbragt sit liv i rolig efterligning af den berømte forfatter til "*The Imitation*". Nu havde den unge advokat på en måde fundet en behagelig eremitbolig i Figtree Court, og det gør mig ondt at måtte sige, at Paul de Kock og Dumas *fils* havde afløst breviarerne og bønnebøgerne. Men hans synder var af en så rent negativ natur, at det ville have været let for ham at opgive dem for negative dyder.

Kun et ensomt brændende lys var synligt i den lange, uregelmæssige række vinduer, som vendte ud til buegangen, da Robert gik ind under den mørke skygge af den raslende vedbend, der idelig sattes i bevægelse af vindens kolde pust. Han så snart, at lyset kom fra det store karnapvindue i hans onkels værelse. Da han forrige gang betragtede det gamle hus, havde det været oplivet af talrige gæster, og alle vinduer havde funklet i natten som en svag stjerne; nu herskede der mørke og stilhed alle vegne, og det tog sig i vinteraftenen ud som en skummel ridderborg midt i en ensom skov.

Den tjener, som lukkede op for den uventede gæst, blev meget fornøjet, da han genkendte sin herres brodersøn.

"Det vil opmuntre sir Michael lidt, at han får Dem at se, sir," sagde han, idet han førte Robert ind i biblioteket, der kun var oplyst af kaminilden og tog sig ganske øde ud, fordi baronettens lænestol stod tom på det brede kamintæppe. "Skal jeg bringe Dem noget middagsmad herned, inden De går ovenpå?" spurgte tjeneren. "Mylady og miss Audley har spist tidligt til middag i al den tid, herren har været syg, men jeg kan godt skaffe Dem, hvad De ønsker."

"Jeg vil ikke nyde noget, førend jeg har set min onkel," svarede Robert hastigt; "det vil sige, hvis jeg straks kan få ham at se. Han er da vel ikke for syg til at tage imod mig?" tilføjede han ængsteligt.

"Å nej, så syg er han ikke; han er blot lidt mat. Denne vej, sir, om jeg tør være så fri."

Tjeneren førte Robert op ad den korte, magelige egetrappe, som førte lige til det ottekantede værelse, hvor George Talboys for fem måneder siden havde siddet og stirret åndsfraværende på myladys portræt. Maleriet var nu færdigt og hang på hæderspladsen overfor vinduet midt imellem kunstværker af Claude, Poussin og Wouverman, hvis mindre strålende farver faldt igennem ved siden af den moderne kunstners livlige kolorit. Det skønne ansigt kiggede med et spotsk smil frem imellem den overflødighed af glimrende guldhår, i hvilken prærafaelitterne sætter deres største glæde, da Robert stod stille et øjeblik for at betragte dette maleri, som han så godt kunne huske. Et par øjeblikke senere kom han igennem myladys boudoir og toiletteværelse, og nu stod han på dørtærsklen til sir

Michaels værelse. Baronetten lå i dyb søvn, hans arm hang udenfor sengen, og hans kraftige hånd omfattede hans unge kones fine fingre. Alicia sad på en lav stol ved siden af den brede, åbne kamin, hvori uhyre stykker brænde flammede kraftigt op i den kolde luft. Dette overdådigt udstyrede sovekammer ville i høj grad have egnet sig for en kunstners pensel. De massive møbler var mørke og skumle, men de oplivedes alligevel ved skæret fra forgyldte sirater og stærkt glødende farver; den mindste ubetydeligheds elegance vidnede om, at ejerens rigdom havde været ledet af en ren smag, og endelig rummede værelset to yndige kvindeskikkelser og et ædelt gammelt ansigt, hvad en kunstner fremfor alt ville have anset for et værdigt studium.

Lady Audleys lokker hang i uorden omkring hendes tankefulde ansigt som en mat guldtåge, og hendes bløde musselins morgenkjole, der holdtes sammen om livet med et smalt bælte af agatringe, sluttede sig tæt omkring hende lige ned til fødderne. Som hun stod der, kunne hun have tjent til model for en af middelalderens helgeninder i et af de små kapeller, som ligger skjult i kroge og vråer af de ældgamle domkirker, hvor hverken reformationen eller Cromwell har fremkaldt nogen forandring. Og hvilken hellig martyr fra middelalderen kunne have taget sig ærværdigere ud end den mand, hvis grå skæg lå ud over den prægtige sengs mørke silketæppe?

Robert stod stille på dørtærsklen af frygt for at vække sin onkel. Begge damerne havde hørt hans trin, hvor forsigtigt han end havde sat fødderne til jorden, og løftede deres hoveder i vejret for at betragte ham. Myladys ansigt, der roligt hvilede

over den syge mand, havde antaget præg af ængstelig alvor, hvorved det blev endnu skønnere, men dette ansigt tabte sin fine glans, da hun genkendte Robert, og stirrede opskræmt og blegt ud i lampens skær.

Robert stod stille på dørtærsklen af frygt for at vække sin onkel

"Mr. Audley!" udbrød hun med mat, skælvende stemme.

"Stille!" hviskede Alicia med en advarende bevægelse; "De vækker fader. - Det var smukt af dig, Robert, at du kom," tilføjede hun i den samme hviskende tone og gav sin fætter et tegn til, at han skulle sætte sig i en tom stol tæt ved sengen.

Den unge mand tog plads i den anviste stol ved foden af sengen og lige overfor mylady, som sad tæt op til hovedgærdet. Han betragtede længe og alvorligt den sovendes ansigt, men endnu længere og endnu alvorligere lady Audleys ansigt, som lidt efter lidt fik sin naturlige farve tilbage.

"Han har da vel ikke været meget syg?" spurgte Robert lige så sagte, som Alicia havde talt.

Mylady besvarede spørgsmålet.

"Å nej, farligt syg har han ikke været," sagde hun uden at vende øjnene bort fra sin mands ansigt, "men vi har alligevel været bekymrede, meget, meget bekymrede."

Robert undlod ikke et øjeblik at have sit gennemtrængende blik rettet på hendes blege ansigt.

"Hun *skal* se på mig," tænkte han; "jeg vil tvinge hendes øjne til at møde mine, og jeg skal gennemskue hende, ligesom jeg før har gennemskuet hende. Hun skal komme til at indse, at hendes kunstgreb ikke hjælper det mindste overfor mig."

Han tav et par minutter, inden han igen talte. Stilheden afbrødes kun af den sovende regelmæssige åndedrag, den tikkende lyd fra et gyldent lommeur, som han ved hovedgærdet, og ildens knitren.

"Jeg tvivler ikke om, at De har været ængstelig, lady Audley," sagde Robert efter en pause, idet han opfangede et blik, som mylady hemmeligt kastede hen på hans ansigt. "Der er ingen, min onkels liv har større værd for end for Dem. Deres lykke, Deres velfærd og Deres *sikkerhed* er i lige høj grad knyttet til hans tilværelse."

Den hviskende stemme, han ytrede disse ord med, var for lav til at nå hen til Alicia, som sad i den anden ende af værelset.

Lucy Audleys øjne mødte Roberts med en hoverende stråle i deres glans.

"Det ved jeg," sagde hun. "De, som vil ramme mig, må ramme mig igennem ham."

Hun pegede på den sovende, mens hun sagde dette, men vedblev at betragte Robert. Hun udfordrede ham med sine blå øjne, hvis glans forøgedes ved det triumferende blik. Hun udfordrede ham med sit rolige smil, der var ulykkespående

skønt i sin lumske betydning og sit hemmelighedsfulde udtryk; det var netop dette smil, som kunstneren havde overdrevet på sit portræt af sir Michaels hustru.

Robert vendte sig bort fra det yndige ansigt og holdt hånden for øjnene; herved dannede han en skranke imellem mylady og sig selv, en skærm, der bedrog hendes skarpsindighed og udfordrede hendes nysgerrighed. Holdt han endnu øje med hende, eller var han faldet i tanker? Hvad tænkte han på?

Robert Audley havde siddet ved sengen henimod en time, da hans onkel vågnede. Baronetten var særdeles lykkelig over sin brodersøns komme.

"Det er rigtig smukt af dig, Bob, at du er kommet," sagde han. "Du har været meget i mine tanker, siden jeg blev syg. Du og Lucy må være gode venner, hører du, Bob, og du må lære at betragte hende som din tante, skønt hun er ung og smuk. Du må ... ja, du forstår mig nok, ikke sandt?"

Robert trykkede sin onkels hånd, men han så alvorligt hen for sig, da han svarede i en rolig tone:

"Jeg forstår dig godt, onkel, og jeg giver dig mit æresord på, at jeg er hærdet imod myladys yndigheder. Hun ved det selv lige så godt som jeg."

Lucy Audleys smukke læber fortrak sig en smule.

"Å, De er ikke rigtig klog, Robert," udbrød hun. "De tager alting så gyselig alvorligt. Når jeg mente, at De var en alt for ung nevø, havde det alene sin grund i frygt for folks tåbelige sladder, det var ikke, fordi ..."

Hun betænkte sig en kort tid og slap for at slutte sine betragtninger, idet hun netop i det belejlige øjeblik afbrødes af

mr. Dawson, hendes forrige husbond, der trådte ind i værelset for at aflægge sit aftenbesøg hos den syge, mens hun talte.

Han følte på patientens puls, fremsatte et par spørgsmål og erklærede, at baronettens tilstand stadig forbedrede sig; efter at han derpå havde vekslet et par almindelige bemærkninger med Alicia og lady Audley, lavede han sig til at gå igen. Robert stod op og fulgte ham hen til døren.

"Jeg skal lyse for Dem på trappen," sagde han, idet han tog et lys fra et af bordene og tændte det ved lampen.

"Nej, mr. Audley, De må på ingen måde ulejlige Dem for min skyld," indvendte doktoren; "jeg kender virkelig meget godt vejen."

Robert ville imidlertid ikke give efter, og de to mand forlod værelset sammen. Da de var kommet ind i det ottekantede forværelse, stod advokaten stille og lukkede døren i efter sig.

"Vil De ikke se, om den anden dør er lukket, mr. Dawson?" sagde han og pegede på den dør, som førte ud til trappen. "Jeg vil gerne tale et øjeblik med Dem under fire øjne."

"Med største fornøjelse," svarede doktoren og opfyldte Roberts anmodning; "men hvis De i mindste måde er bekymret for Deres onkel, mr. Audley, kan jeg fuldkommen berolige Dem. Der er ikke fjerneste anledning til frygt. Hvis hans sygdom havde haft en alvorlig karakter, ville jeg øjeblikkelig have telegraferet efter hans huslæge."

"Jeg er overbevist om, at De ville have gjort Deres pligt, sir," svarede Robert alvorligt. "Men det er ikke min hensigt at tale med Dem om min onkel. Jeg vil med Deres tilladelse rette et par spørgsmål til Dem om en anden person."

"Nå, således."

"Mine spørgsmål gælder hende, der engang opholdt sig i Deres hus som miss Lucy Graham, hende, der nu er lady Audley."

Mr. Dawson så op med et udtryk af forbavselse i sit rolige ansigt.

"De må ikke tage mig det ilde op, mr. Audley," sagde han, "når jeg bemærker, at De næppe uden sir Michaels udtrykkelige tilladelse kan vente at få svar af mig på noget spørgsmål om Deres onkels hustru. Jeg fatter ikke, hvad der kan bevæge Dem til at stille sådanne spørgsmål, i det mindste kan De ingen hæderlige bevæggrunde have." Og han kastede et strengt blik på den unge mand, som om han ville sige: "De er blevet forelsket i Deres onkels smukke kone, sir, og nu vil De gøre mig til mellemmand i en skammelig elskovshandel; men det går ikke, sir, det går ikke."

"Jeg nærede altid agtelse for denne dame som miss Graham, sir," vedblev doktoren, "og jeg agter hende dobbelt så højt, siden hun er blevet lady Audley, ikke fordi hun indtager en højere stilling, men fordi hun er gift med en af de ædleste mænd i hele kristenheden."

"De kan ikke nære nogen mere oprigtig agtelse for min onkel og min onkels ære, end jeg gør," svarede Robert. "Jeg har ingen uværdige bevæggrunde til de spørgsmål, som jeg er i færd med at rette til Dem, og De *må* besvare dem."

"*Må?*" gentog mr. Dawson harmfuldt.

"Ja; for De er min onkels ven, og det var i Deres hus, at han traf sammen med hende, som nu er hans hustru. Så vidt jeg ved, sagde hun, at hun var fader- og moderløs, og vakte hans medlidenhed lige så vel som hans beundring. Hun sagde jo til

ham, at hun stod alene i verden, uden venner og slægtninge, ikke sandt? Det er i det mindste alt, hvad jeg nogensinde har kunnet erfare om hendes tidligere liv."

"Hvad grund har De til at ønske at få mere at vide?" spurgte doktoren.

"De bevæggrunde, som leder mig, er af en yderst gyselig natur," svarede Robert. "Jeg har i flere måneder kæmpet med en tvivl og mistanke, som har forbitret mit liv. Min mistanke er dag for dag blevet stærkere, og den kan ikke neddysses med de intetsigende sofismer og overfladiske grunde, man så ofte søger at bedrage sig selv med for ikke at tro, hvad man mest af alt på hele jorden frygter for at tro. Jeg tror ikke, at den kvinde, som bærer min onkels navn, er værdig til at være hans hustru. Det er muligt, at jeg gør hende uret, og jeg anråber Himlen om, at det må være tilfældet; men hvis jeg gør hende uret, kan jeg sige, at omstændighederne sikkert aldrig før har kastet en så stærk mistanke på en uskyldig. Jeg ønsker at bringe min tvivl til at ophøre eller at få mine bekymringer stadfæstet; men der er kun én måde, jeg vil kunne gøre dette. Jeg må kaste et nøjagtigt og omhyggeligt tilbageblik på lady Audleys liv fra dette øjeblik af og indtil seks år tilbage i tiden. Vi skriver nu den 24. februar 1859. Jeg ønsker at kende enhver dato i det afsnit af hendes liv, som ligger imellem denne aften og februar 1853."

"Og De ledes af hæderlige bevæggrunde?"

"Ja, det er mit højeste ønske at se hende befriet fra en overordentlig skrækkelig mistanke."

"Er det blot Dem, som nærer en sådan mistanke?"

"Foruden hos mig har den også slået rod hos en anden person."

"Tør jeg spørge, hvem det er?"

"Nej, mr. Dawson," svarede Robert i en bestemt tone; "jeg kan ikke åbenbare mere for Dem, end jeg allerede har gjort. Jeg er i de fleste ting meget rådvild og karakterløs; men i denne sag er jeg nødsaget til at vise fasthed. Jeg siger Dem endnu engang, at jeg *må* kende Lucy Grahams liv. Hvis De ikke vil yde mig den ringe hjælp, som De er i stand til, skal jeg finde andre, som vil stå mig bi. Hvor pinligt det end måtte være mig, vil jeg hellere bede min onkel om den underretning, som De nægter at give mig, end se mig bedraget lige i begyndelsen af mine efterforskninger."

Mr. Dawson tav i nogle minutter.

"Jeg kan ikke sige Dem, mr. Audley, hvor meget De har forbavset og ængstet mig," sagde han. "Jeg kan kun sige Dem så lidt om lady Audleys tidligere liv, at det ville være ren stivsindethed af mig at tilbageholde de ubetydelige oplysninger, som jeg er i besiddelse af. Deres onkels hustru har for mig altid stået som en særdeles elskværdig dame, og jeg er ikke i stand til at tænke mig hende anderledes; nødsages jeg til det, vil den fasteste overbevisning, som jeg nogensinde har næret i mit liv, blive tilintetgjort. De ønsker altså at følge hendes livsvandel fra dette øjeblik af indtil 1853?"

"Ja."

"Forrige juni var det et år siden hun blev gift med Deres onkel, da brylluppet stod ved midsommertid i 1857. Hun havde kun opholdt sig i mit hus lidt over tretten måneder; for hun kom til os den 14. maj 1856."

"Og til Dem kom hun fra ...?"

"Fra en skole i Brompton, som bestyredes af en mrs. Vincent. Det var denne dames indtrængende anbefaling, der bevægede mig til at optage miss Graham i mit hus uden at indhente yderligere oplysninger om hendes tidligere liv."

"Talte De selv med mrs. Vincent?"

"Nej, det gjorde jeg ikke. Jeg rykkede et avertissement ind i *Times* om en guvernante, og miss Graham meldte sig efter mit avertissement. I sit brev henviste hun mig til mrs. Vincent, bestyrerinden af den skole, hvor hun dengang var ansat som lærerinde. Min tid er altid stærkt optaget, og jeg var derfor glad over, at jeg ikke behøvede at spilde en dag med at tage fra Audley til London for at indhente oplysning om den unge dames karakter og talenter. Jeg så efter mrs. Vincents navn i vejviseren, og da jeg fandt det der, anså jeg det for en selvfølge, at hun indtog den stilling, som man tillagde hende, og skrev til hende. Hendes svar var fuldkommen tilfredsstillende. Det underrettede mig om, at miss Lucy Graham var flittig og samvittighedsfuld, og at hun i ét og alt egnede sig til den stilling, som jeg tilbød hende. Jeg fandt denne anbefaling betryggende, og jeg fik aldrig anledning til at fortryde min fremgangsmåde, skønt den muligvis ikke har været ganske forsigtig. Og nu, mr. Audley, har jeg fortalt Dem alt, hvad der står i min magt at sige Dem."

"Vil De ikke være så god at meddele mig denne mrs. Vincents adresse?" spurgte Robert og tog sin tegnebog frem.

"Gerne. Hun boede dengang i Crescent Villas nr. 9 i Brompton."

"Ja, det er jo sandt," mumlede Robert, idet en erindring om, hvad der var forefaldet i september måned, pludselig dukkede

op hos ham. "Crescent Villas, ja, den adresse har jeg hørt før, og det af lady Audleys egen mund. Denne mrs. Vincent sendte en telegrafisk depeche til min onkels kone i de første dage af september forrige år. Hun var syg, jeg tror endog, at hun lå for døden, og hun ønskede at se mylady; men hun var flyttet fra sin gamle bolig, og det var ikke muligt at finde hende."

"Virkelig! Jeg har aldrig hørt lady Audley tale om dette."

"Det er nok muligt. Det forefaldt, mens jeg var på besøg her. De skal have tak, mr. Dawson, for de oplysninger, som De så venligt og så uforbeholdent har givet mig. Deres meddelelser har sat mig halvtredje år tilbage i myladys liv; men der er endnu en blank side, som omfatter tre år, og førend den er udfyldt, kan jeg ikke befri hende fra min skrækkelige mistanke. Farvel!"

Robert vekslede et håndtryk med lægen og gik tilbage til sin onkels værelse. Han havde været borte omtrent et kvarter. Sir Michael var igen faldet i søvn, og myladys kærlige hænder havde trukket det tunge sengeomhæng for og sat en skærm foran lampen. Alicia og hendes stedmoder drak te i lady Audleys boudoir, som lå ved siden af det værelse, hvor Robert og mr. Dawson havde opholdt sig.

Lucy Audley så op fra de skrøbelige kinesiske kopper, hun var beskæftiget med, og holdt ængsteligt øje med Robert, da han gik sagte ind i sin onkels værelse og tilbage igen til boudoiret. Hun så både smuk og uskyldig ud, da hun sad bag det nydelige testel af mat porcelæn og det skinnende sølvservice. En smuk dame tager sig sikkert aldrig bedre ud, end når hun skænker te. Den kvindeligste og husligste beskæftigelse af alle giver enhver af hendes bevægelser en magisk harmoni, ethvert af hendes blikke en fortryllende glans. De flygtige dampe fra det kogende

vand, hvori hun lægger de beroligende blade (og kun hun forstår hemmeligheden ved deres behandling), omgiver hende med en duftende sky, gennem hvilken hun tager sig ud som en fe, der tilvirker en magisk trylledrik af de orientalske urter. Ved tebordet hersker hun som et almægtigt, uantasteligt væsen. At afskaffe tebordet ville være det samme som at berøve kvinden hendes lovlige herredømme. Når man sender et par klodsede tjenere rundt til gæsterne for at byde dem en blanding, der er lavet i husjomfruens værelse, nedsætter man den selskabeligste og venligste skik til en blot og bar uddeling af rationer. Den skønne indflydelse, som kvinden udøver, når hun med yndig hånd styrer overkopper og underkopper, har langt mere at sige end hele den upassende magt, som hun imod det stærkere køn vilje har tilranet sig med pennespidsen. Lad os engang tænke os, at alle damer i England havde hævet sig op til mændenes høje indsigt, at de lod hånt om krinoliner, tandpulver og toilettesager, at de ikke længere gjorde sig den mulighed at være indtagende eller behagelige, opgav tebordet og holdt inde med den gyseligt forargelige, til dels ondskabsfulde passiar, som også tiltaler mændene, hvor meget disse end gøre sig til af deres alvor, - hvis vi tænker os in sådan omvæltning, hvilket sørgeligt, prosaisk og afskyeligt liv måtte da ikke det stærkere køn føre!

Mylady kunne på ingen måde henregnes til de alvorsfulde væsener. De stjerneklare diamanter på hendes hvide fingre funklede ideligt imellem tetøjet, og hun bøjede sit skønne hoved ud over det vidunderlige indiske teskrin af sandeltræ og sølv med så stor højtidelighed, som om der ikke gaves noget vigtigere i livet end at lave te.

"De drikker vel en kop te med os, mr. Audley?" spurgte hun, idet hun blev stående med tepotten i hånden og så hen på Robert, der befandt sig i nærheden af døren.

"Ja, mange tak."

"Men De har måske ikke spist til middag? Skal jeg ringe på folkene og lade dem bringe lidt solidere føde end tvebakker og tyndt smørrebrød?"

"Nej, tusind tak, lady Audley. Jeg spiste, inden jeg forlod London. Jeg ønsker intet andet end en kop te."

Han tog plads ved det lille bord og kastede et blik over til sin kusine Alicia, der sad med en bog på sit skød og tilsyneladende var meget optaget af, hvad hun læste. Hendes klare brunette teint havde tabt sin glødende rødme og den unge dame havde ganske mistet sit livlige væsen; det kom ganske sikkert, tænkte Robert, af hendes faders sygdom.

"Kære Alicia," sagde advokaten, efter at han havde givet sig rigtig god tid til at betragte sin kusine, "du ser ud, som om du ikke havde det rigtig godt."

Miss Audley trak på skuldrene, men nedlod sig ikke til at løfte sine øjne op fra bogen.

"Det er nok muligt," svarede hun i en afvisende tone. "Hvad gør det i grunden? Jeg er i begreb med at blive en filosof af din skole, Robert Audley. Det kan jo være aldeles ligegyldigt, om jeg er syg eller rask, der er ingen, som bryder sig om det."

"Hvor hun dog er hidsig!" tænkte advokaten. Han vidste, at hans kusine var vred på ham, når hun kaldte ham "Robert Audley".

"Du behøver da ikke at overfuse folk, Alicia, fordi man stiller dig et spørgsmål i en høflig tone," sagde han bebrejdende. "Det

er ikke andet end snak, når du siger, at ingen bryder sig om, hvordan du har det. *Jeg* bryder mig om det." Miss Audley så op med et fornøjet smil. "Og sir Harry Towers bryder sig også om det." Miss Audley kastede igen sine øjne ned på bogen og så meget vred ud.

"Hvad er det, du læser der, Alicia?" spurgte Robert efter en pause, hvor han havde siddet og stirret dybsindigt ned i tekoppen.

"*Forandringer og Forhåbninger*."

"Er det en roman?"

"Ja."

"Af hvem er den?"

"Af forfatteren til *Dårskaber og Fejl*," svarede Alicia, idet hun vedblev at læse i romanen på skødet.

"Er den morsom?"

Miss Audley snerpede munden sammen og trak på skuldrene.

"Ikke synderligt," sagde hun.

"Så forekommer det mig, du burde kunne indse, at det ikke er rigtig passende af dig at læse i den, mens din kødelige fætter sidder lige foran dig," bemærkede mr. Audley i en lidt alvorlig tone, "især når han blot er kommet for at aflægge dig et kort besøg og skal tage afsted igen i morgen tidlig."

"I morgen tidlig!" udbrød mylady og så pludselig op.

Skønt det glade smil på lady Audleys ansigt forsvandt lige så hurtigt som et lynglimt på en sommerhimmel, var det dog ikke blevet ubemærket af Robert.

"Ja," sagde han, "forretninger nødsager mig til at tage tilbage til London i morgen, men jeg vil med Deres tilladelse, lady

Audley, komme tilbage hertil i overmorgen og blive her, indtil min onkel er blevet rask."

"De er dog vel ikke for alvor bekymret for ham?" spurgte lady Audley uroligt. "De antager da ikke, at han er meget syg?"

"Nej," svarede Robert. "Jeg tror Gud være lovet ikke, at der er den mindste grund til frygt."

Mylady sad tavs i nogle minutter og så ned i de tomme tekopper med et tankefuldt udtryk, der klædte hende nydeligt. Hendes alvorlige ansigt mindede om den uskyldige højtidelighed, hvormed børn grubler over forhold, som de ikke kan forstå.

"Men De lukkede Dem jo for lidt siden inde med mr. Dawson og konferencen varede længe," sagde hun efter således at have betænkt sig en kort tid. "Jeg blev ganske urolig over at De talte så længe sammen. Talte De hele tiden om sir Michael?"

"Nej, ikke hele tiden."

Mylady så igen ned i tekopperne.

"Hvad kunne De og mr. Dawson have at tale om?" sagde hun efter på ny at have betænkt sig. "De er jo næsten ganske fremmede for hinanden."

"Det kunne jo være muligt, at mr. Dawson havde ønsket at høre min mening om et juridisk spørgsmål."

"Var det virkelig tilfældet?" spurgte mylady ivrigt.

"De må vel kunne indse," svarede Robert alvorligt, "at det ville stride imod min pligt at sige Dem mere, når vi forudsætter, at doktoren har henvendt sig til mig i min egenskab af advokat."

Mylady bed sig i læberne og blev igen tavs. Alicia lagde bogen fra sig og holdt øje med sin fætters tankefulde ansigt. Han talte

af og til lidt med hende, men det anstrengte ham øjensynligt at rive sig ud af sine grublerier.

"Nå, det må jeg sige, du er virkelig særdeles underholdende, Robert," udbrød hun til sidst, da hendes ikke synderligt store tålmodighed var blevet aldeles udtømt efter et to-tre mislykkede forsøg på at bringe en samtale i gang. "Når du igen kommer herud, vil du måske være så god at tage dine sanser med dig; for når man ser dig således, som du nu sidder her ganske åndsfraværende, skulle man næsten tro, at du har glemt den smule forstand, Vorherre har givet dig, i Temple. Du har rigtignok aldrig været synderligt livlig, men i den senere tid er du virkelig næsten ikke mere til at udholde. Du er vist blevet forelsket og tænker nu på den ophøjede genstand for din kærlighed."

Han tænkte på Clara Talboys, da hun stod for ham med blikket vendt imod himlen, mens den ubeskrivelige sorg gav hendes ansigt et overjordisk udtryk, og hendes stærkt bevægede ord lød endnu lige så tydeligt for hans øren, som da de blev udtalt. Han så atter, hvorledes hun betragtede ham med sine klare, brune øjne, han hørte på ny det højtidelige spørgsmål: "Vil De eller skal jeg opdage min broders morder?" Og han befandt sig i Essex, netop i den lille by, som George Talboys efter hans faste overbevisning aldrig havde forladt. Han var på det sted, hvor hans vens liv var endt uden at efterlade sig det mindste spor og lige så pludseligt som en fortælling, når læseren smækker bogen sammen. Kunne han nu trække sig tilbage fra de efterforskninger, han var blevet foranlediget til? Kunne noget som helst hensyn nu bringe ham til at standse? Nej, tusinde gange nej! Det var en umulighed, så længe den

unge piges sorgfulde ansigt stod for hans blik, så længe hendes alvorlige opfordring endnu lød for hans øren.

27. Dertil og ikke videre

Robert forlod næste morgen Audley med det første jernbanetog og nåede Shoreditch lidt efter kl. 9. Han tog ikke ind i sin lejlighed, men lejede en droske og kørte lige til Crescent Villas i West Brompton. Han vidste, at han ikke her ville finde den dame, som han søgte, men han anså det for muligt at få oplysning om institutbestyrerindens nye bopæl, omend sir Michael allerede tidligere forgæves havde forsøgt på det.

"Efter den telegrafiske depeche skulle mrs. Vincent jo ligge for døden," tænkte Robert. "Hvis jeg finder hende, vil jeg i det mindste få at vide, om denne efterretning var sand eller ikke."

Efter noget besvær lykkedes det ham at finde Crescent Villas. Husene var store, men de lå halvt indeklemte imellem de masser af mursten og kalk, som omgav dem på alle sider. Nye partier, nye gader og nye pladser førte hen til uoverstigelige masser af sten og grus. Det opløste ler, der klæbede sig fast om hjulene på drosken og gik højt op over hestens hove, gjorde gaderne næsten ufremkommelige. Et nyt og ufuldendt kvarter er altid gyseligt at se på, de bedrøvelige bygninger, som står halvt færdige, giver alting et udtryk af øde og tomhed, og dette uhyggelige præg hvilede i fuldt mål over de tilstødende gader, som var blevet opført rundt omkring Crescent Villas. Det varede efter Roberts ur fyrre minutter og efter kuskens regning fem kvarter, inden de fik ende på deres kørsel op og ned igennem ubeboede gader og pladser og nåede Crescent Villas, hvis sorte og ærværdige skorstene så bistert ned på dem midt imellem de nykalkede omgivelser, som var uformørkede af tid og røg.

Da det omsider var lykkedes mr. Audley at nå bestemmelsesstedet, befalede han kusken at vente på ham på et nærmere angivet hjørne, og derefter gik han ud på sin opdagelsesrejse.

"Hvis jeg var en berømt advokat, kunne jeg ikke påtage mig sådanne forretninger," tænkte han; "hvert minut af min tid ville være en guinea værd, og jeg ville have været nødsaget til at give møde i den store Hoggs vs. Boggs-sag, som i dag er for i Westminster Hall. Som forholdene nu er, kan jeg godt være tålmodig."

Han spurgte efter mrs. Vincent i det hus, som mr. Dawson havde opgivet for ham. Pigen, der lukkede op for ham, havde aldrig hørt denne dames navn; men efter at hun havde forhørt sig nærmere hos sin frue, kom hun tilbage for at fortælle Robert, at mrs. Vincent engang havde boet der, men at hun var flyttet to måneder før de nuværende lejere tog ind i huset, "og nu har fruen boet her i femten måneder," tilføjede pigen til nærmere forklaring.

"Men kan De ikke sige mig, hvor hun flyttede hen, da hun tog bort herfra?" spurgte Robert i en fortvivlet tone.

"Nej, sir; fruen siger, at mrs. Vincent sikkert gik fallit og ganske uventet flyttede herfra, fordi hun ikke ville have, at nogen i kvarteret skulle få at vide, hvor hun tog hen."

Mr. Audley indså, at han igen var stødt på en hindring, som standsede hans efterforskninger. Hvis mrs. Vincent havde været forgældet, da hun flyttede bort, havde hun sikkert omhyggeligt skjult sit opholdssted. Der var da kun ringe håb om, at han kunne erfare hendes adresse hos nogen af de handlende, dog var det på den anden side måske netop af den

grund muligt, at nogen af hendes hårdeste kreditorer havde gjort sig umage for at opdage den svigagtige debitors opholdssted.

Han så sig om efter de nærmeste butikker og opdagede, at bageren, grønthandleren og papirhandleren boede lige i nærheden. De tre butikker så ikke ud til at have megen søgning, skønt de ved deres spejlglasruder og øvrige indretning havde en falsk lighed med de gentilere udsalgssteder.

Han stod stille udenfor bageren, der kaldte sig wienerbager og konditor. På disken stod der forskellige sorter stenhårde mandelkager under glaskupler og en del finere kager med sukkerglassur, der beskyttedes af grønt flor.

"Hun må dog have købt brød," tænkte Robert, mens han stod og grundede udenfor bagerens butik, "og hun har sandsynligvis købt det på det nærmeste sted. Jeg vil prøve min lykke hos bageren."

Bageren stod bagved sin disk og skændtes om de enkelte poster i en regning med en ung kvinde, som havde bestræbt sig for at give sin lurvede dragt et fint anstrøg. Bageren værdigede ikke Robert nogen opmærksomhed, førend striden var afgjort. Men da han forsynede regningen med sin kvittering, så han op og spurgte advokaten, hvad han ønskede.

"Kan De sige mig, hvor jeg skal søge en mrs. Vincent, som for halvandet år siden boede i nr. 9 i Crescent Villas?" spurgte mr. Audley venligt.

"Nej, det kan jeg ikke," svarede bageren, som blev ganske rød i ansigtet og talte i en ufornødent høj tone, "men jeg ville ønske, at jeg vidste det. Denne dame skylder mig henved elleve pund for brød, og det er næsten mere, end jeg kan tåle at tabe. Hvis

nogen kunne sige mig, hvor hun bor, ville jeg være ham meget taknemmelig."

Robert Audley trak på skuldrene og ønskede manden Godmorgen. Han mærkede, at det ville være forbundet med større ulejlighed at få damens adresse opspurgt, end han havde troet. Han kunne have set efter mrs. Vincents navn i vejviseren, men han anså det ikke for rimeligt, at en dame, der stod på en så lidet venskabelig fod med sine kreditorer, skulle have givet dem et så let middel til at få oplysning om hendes bolig.

"Når bageren ikke kan finde hende, hvorledes vil jeg da kunne gøre det?" tænkte han fortvivlet. "Når en så bestemt, selvtillidsfuld, virksom og energisk mand som bageren ikke kan komme til noget resultat i den sag, hvorledes kan da en flegmatisk stakkel som jeg nære noget håb om at nå det samme mål? Hvilken urimelig dårskab ville det ikke være af mig at forsøge på at gennemføre, hvad bageren er kommet til kort med!"

Mr. Audley hengav sig til disse mørke betragtninger, mens han spadserede langsomt tilbage til det hjørne, hvor han havde ladet drosken holde. På halvvejen imellem bagerens butik og dette hjørne blev han standset af en kvinde, der kom gående efter ham og bad ham stå stille. Da han vendte sig om, stod han overfor den lurvede kvinde, som han havde forladt i færd med at gøre regningen op med bageren.

"Hvad, er det Dem?" spurgte han uden at kunne begribe, hvad hun ville. "Kan jeg gøre noget for Dem, frue? Skylder mrs. Vincent måske også Dem penge?"

"Ja, sir," svarede konen med halvt fine manerer, som svarede til hendes lurvede pynt, "mrs. Vincent står i gæld til mig, men

det er ikke det, der er tale om, sir. Jeg ... jeg ville gerne vide, om jeg tør være så fri, hvad De egentlig vil hende, fordi ... fordi ..."

"Fordi De godt kan sige mig hendes adresse, hvis De vil. Er det ikke det, De mener, frue?"

Konen betænkte sig noget og kastede et temmelig mistænksomt blik på Robert.

"De er vel ikke en af dem, som ... som trækker klæderne af folk, sir?" spurgte hun efter i nogen tid at have taget mr. Audleys person i øjesyn.

"Hvem mener De, jeg er?" udbrød den unge mand og stirrede forbavset på kvinden.

"Å, jeg beder Dem tusinde gange om forladelse," svarede den lille kone, som indså, at hun havde begået en gruelig fejltagelse. "Jeg troede, at De måske var ... ja, De forstår mig nok. Flere af de herrer, som driver fordringer ind for de handlende, er meget smukt klædt, og jeg ved, at mrs. Vincent er i stor gæld."

Robert lagde sin hånd på konens arm.

"Min kære frue," sagde han, "jeg ønsker virkelig slet ikke at have noget at gøre med mrs. Vincents affærer. Jeg giver mig så langt fra af med den forretning, De nævnte, at jeg i begyndelsen ikke ret forstod meningen af det udtryk, som De brugte. Mrs. Vincent skylder ikke *mig* noget, hvor slemt hun end kan have rodet sig ind i gæld til den frygtelige bager. Jeg har aldrig set hende i mit liv; men i dag ønsker jeg at få hende at se, og det uden nogen som helst anden grund, end at jeg vil forelægge hende et par ganske ligefremme spørgsmål om en ung dame, som engang opholdt sig i hendes hus. Hvis De ved, hvor mrs. Vincent bor, og vil opgive mig hendes adresse, vil De vise mig en stor tjeneste."

Med disse ord tog han sin tegnebog op og overleverede et kort til konen, der ængsteligt undersøgte det lille stykke velinpapir, inden hun igen tog ordet.

"Jeg mærker nok både på Deres væsen og tale, at De er en gentleman, sir," sagde kun efter en kort pause, "og jeg vil håbe, De undskylder mig, hvis jeg er forekommet Dem mistroisk; men den stakkels mrs. Vincent har gyselig ondt ved at slå sig igennem, og jeg er det eneste menneske heromkring, hun har betroet sin adresse. Jeg lever af skræddersyning, sir, jeg har arbejdet for hende i næsten seks år, og skønt hun ikke betaler mig rettidigt, som De nok kan tænke Dem, sir, giver hun mig dog engang imellem et lille afdrag, og jeg må se at hjælpe mig så godt, jeg kan. Jeg kan altså nok sige Dem, hvor hun bor, sir? De har vel ikke narret mig?"

"Nej, jeg har ikke, det giver jeg Dem mit æresord på."

"Nå, lad det så være godt, sir," sagde konen, og hendes stemme blev nu så hviskende, som om hun var bange for, at brostenene under hendes fødder eller jerngitteret foran huset ved siden af hende havde haft øren til at høre med; "hun bor i Acacia Cottage, Peckham Grove. Jeg gik i går derhen med en kjole til mrs. Vincent."

"Tak skal De have," sagde Robert og skrev adressen op i sin tegnebog. "Jeg er Dem meget forbunden, og De kan stole på, at mrs. Vincent ikke skal komme i nogen ulejlighed for min skyld."

Han tog sin hat af, bukkede for den lille kone og gik tilbage til drosken.

"Jeg har i enhver henseende overtruffet bageren," tænkte han. "Nu skal tæppet gå op for det første afsnit af myladys liv."

Der var et godt stykke vej fra Brompton til Peckham Grove, og Robert Audley havde under kørslen imellem Crescent Villas og Acacia Cottage rigelig tid til at grunde over tingene. Han tænkte på sin onkel, der lå syg og dårlig i det egepanelerede værelse på Audley Court. Han tænkte på de smukke blå øjne, som vågede over sir Michaels slummer, på de bløde, hvide hænder, som ved hans opvågnen rakte ham, hvad han ønskede, på den milde, velklingende stemme, som forsødede hans ensomhed, opmuntrede og trøstede ham i hans alderdom. Hvilket lifligt billede ville det ikke have været, hvis han havde været i stand til kun at betragte det på overfladen, hvis han ikke havde set mere, end andre så, hvis han ikke havde kunnet trænge dybere ind med sit blik end en fremmed. Men den sorte sky som han så eller troede at se ruge over det, havde til følge, at alt forekom ham at være et fuldstændigt gøglespil, et djævelsk bedrageri.

Peckham Grove var ret tiltalende om sommeren, men på en mørk februardag tog stedet sig temmelig uhyggeligt ud med de nøgne, bladløse træer og de små, øde haver. Acacia Cottage svarede kun lidt til sit navn, idet de overkalkede mure, som vendte imod gaden, kun beskyggedes af et par lange, tynde poppeltræer; men man havde sørget for at vejlede publikum ved på en af dørstolperne at anbringe en lille messingplade med indskriften "Acacia Cottage", og denne anvisning var tilstrækkelig for den skarpsynede kusk, som satte mr. Audley af på fortovet udenfor den lille gadedør.

Acacia Cottage stod langt lavere på den sociale stige end Crescent Villas, og den lille tjenestepige, som kom ned til den lave dør og parlamenterede med Robert gennem nøglehullet,

var øjensynlig vant til at møde ubarmhjertige kreditorer på den anden side af denne svage forskansning.

Hun fremmumlede den i slige huse sædvanlige usandhed, at hun ikke vidste, om hendes frue var hjemme, og derefter bad hun Robert om at være så artig at sige, hvad han hed og hvad han ville, så skulle hun gå ind og se, om mrs. Vincent var hjemme.

Mr. Audley afleverede sit visitkort og skrev med blyant under sit navn: "En bekendt af den forrige miss Graham".

Han bad den lille tjenestepige om at bringe visitkortet til fruen og ventede derpå roligt på resultatet.

Tjenestepigen kom efter fem minutters forløb tilbage med nøglen til gadedøren. Hendes frue var hjemme, sagde hun til Robert, idet hun lukkede ham ind, og ville med fornøjelse modtage herrens besøg.

Det firkantede værelse, Robert blev ført ind i, bar i hver stump af sin dekoration og hvert enkelt møbel umiskendeligt præg af den slags fattigdom, som er allersørgeligst, fordi den røber en stadig tilbagegang. Når en jævn håndværker møblerer sin indskrænkede dagligstue med et halvt dusin rørstole, et tarveligt bord, et lodur, et lille spejl, en hyrde og en hyrdinde af terrakotta og et par strålende lakerede præsentérbakker, gør han det mest mulige ud af sine små ejendele, og det lykkes ham i reglen til en vis grad at give stuen et hyggeligt udseende; men når en dame mister sit smukke møblement i det hus, hvorfra hun drives ud, og flytter ind i en mindre lejlighed med de usle levninger, som en medlidende ven har indkøbt på auktionen over hendes effekter, medfører hun en gentil usselhed og broget

elendighed, som næppe noget andet stadium af fattigdommen kan gøre fordring på at måle sig med i lurvethed.

Det værelse, som Robert betragtede, var møbleret med de usle levninger, som den udetænksomme institutbestyrerinde i Crescent Villas havde ranet til sig, da hendes kreditorer faldt over hende. De vigtigste møbler bestod af et pianoforte, en chiffonniere, som var seks gange for stor til værelset og havde en bedrøvelig glans, da de forgyldte sirater var skrabede og itu, og på den fornemste plads var der opstillet et smalbenet spillebord. I midten af værelset lå der en tyndslidt stump af et brysselertæppe, i hvis falmede grund der fandtes en oase af roser og liljer. Filerede gardiner skyggede for vinduerne, hvor der hang ståltrådskurve med skrækkelige kaktusplanter, der voksede nedefter, som om de spidse og edderkopagtige vækster havde faet det forstyrrede indfald at stå på hovedet.

Det grønne tæppe, der lå oven på spillebordet, var prydet med kalendere i guldsnit og sirlige albums, som var lagt i rette vinkler; men Robert drog ikke fordel af den litterære underholdning, som herved tilbødes ham. Han satte sig på en af de brøstfældige stole og afventede tålmodigt institutbestyrerindens komme. Han kunne høre en del stemmer mumle i værelset ved siden af, og fra et pianoforte, hvis strenge åbenbart var slidte til den yderste grad af tyndhed, nåede klimprende toner hans øren, som han kunne fatte så meget af, at man var i færd med at udføre variationer over et modetema.

Han havde ventet henved et kvarter, da døren gik op, og en pyntet dame med svunden skønheds aftenrødme på sit ansigt trådte ind i værelset.

"Mr. Audley, formoder jeg," sagde hun og opfordrede Robert til at sætte sig ned igen, mens hun selv tog plads i en lænestol overfor ham. "Jeg håber, De ikke tager mig det ilde op, at jeg har ladet Dem vente så lange; mine forretninger ..."

"Det er mig, som må bede om undskyldning, fordi jeg kommer og forstyrrer Dem," svarede Robert høfligt; "men jeg indfinder mig hos Dem i en meget alvorlig anledning, og det må tjene til min undskyldning. De kan vel huske den dame, hvis navn jeg skrev på mit visitkort?"

"Ja, ganske bestemt."

"Tør jeg spørge Dem, hvad De ved om denne dame, efter at hun har forladt Deres hus?"

"Meget lidt, i grunden talt næsten slet ingen ting. Jeg tror, miss Graham fik en plads i huset hos en doktor, som bor i Sussex; det var mig selv, der anbefalede hende til denne herre. Jeg har imidlertid aldrig hørt fra hende, siden hun forlod mig."

"Men De har vel ladet hende høre fra Dem?" spurgte Robert ivrigt.

"Nej, slet ikke."

Mr. Audley tav i nogle øjeblikke, og hans mørke tanker afspejlede sig i en sky over hans ansigt.

"Tør jeg spørge, om De ikke i begyndelsen at september sendte miss Graham en telegrafdepeche, som underrettede hende om, at De var farligt syg, og at De ønskede at tale med hende?"

Mrs. Vincent trak på smilebåndet, da hendes gæst fremsatte dette spørgsmål.

"Jeg har aldrig haft anledning til at sende nogen et sådant budskab," svarede hun. "Jeg har ikke været farligt syg i hele mit

liv."

Robert Audley betænkte sig lidt, inden han fremsatte yderligere spørgsmål, og skrev med sin blyant nogle ord i sin tegnebog.

"Hvis jeg stiller Dem et par ganske simple og tydelige spørgsmål om miss Lucy Graham, frue," sagde han, "vil De så vise mig den velvilje at besvare dem uden at kræve oplysning af mig om, hvorfor jeg fremsætter sådanne spørgsmål?"

"Med største fornøjelse," svarede mrs. Vincent. "Jeg ved intet ufordelagtigt om miss Graham, og jeg har ingen grund til at gøre en hemmelighed af den smule, jeg ved."

"Vil De da sige mig, hvornår den unge dame første gang kom til Dem?"

Mrs. Vincent smilede igen og rystede på hovedet. Det klædte hende godt at smile; hun havde netop det frejdige smil, som damer altid bevarer, når de engang har været feterede og derved vundet en så fast overbevisning om deres indtagende egenskaber, at ingen som helst modgang i verden ganske kan knække modet på dem.

"Det nytter ikke det allermindste, at De spørger mig om sådan noget, mr. Audley," sagde hun. "Jeg er det glemsomste menneske på jorden, jeg har aldrig husket og aldrig kunnet huske datoer, skønt jeg af yderste evne indprenter mine elever, hvor vigtigt det er for deres fremtid, at de ved, hvornår Vilhelm Erobreren kom på tronen, og alle den slags ting. Jeg har ikke den fjerneste forestilling om, hvornår miss Graham kom til mig, omend jeg ved, at det må være en god stund siden, da det netop var den sommer, jeg fik min lyserøde silkekjole. Men vi kan jo spørge Tonks til råds. Tonks tager aldrig fejl."

Robert Audley spekulerede forundret over, hvem eller hvad Tonks vel var; det var måske en dagbog, en gammel tidstabel eller en protokol.

Mrs. Vincent trak i en klokkestreng, og straks efter kom den lille tjenestepige, som havde lukket Robert ind.

"Sig til miss Tonks, at hun skal komme herind til mig," sagde fruen, "jeg har noget at tale med hende om."

Miss Tonks indfandt sig efter mindre end fem minutter. Der var noget koldt og forfrossent i hendes ydre, og hun syntes at bringe kulde med sig i de snævre folder af den mørke atlaskeskjole. Det var ikke muligt at have nogen bestemt mening om hendes alder, hun så ud, som om hun aldrig havde været yngre og aldrig skulle blive ældre, men til evige tider ville arbejde i sit beskedne kald ligesom en selvvirkende maskine til unge damers undervisning.

"Hør, bedste Tonks;" sagde mrs. Vincent uden videre ceremonier, "herren er en bekendt af miss Graham. Husker De, hvor længe det er siden hun kom til os i Crescent Villas?"

"Hun kom i august," svarede Tonks; "jeg tror, at det var den attende august, men ganske sikker på, at det ikke var den syttende, er jeg ikke. Jeg ved, at det var en tirsdag."

"Tak skal De have, kære Tonks, De er virkelig aldeles ubetalelig," udbrød miss Vincent med sit sødeste smil. Det ubetalelige i miss Tonks tjenester var måske årsag til, at hun ikke havde modtaget nogen som helst løn af institutbestyrerinden i de sidste tre-fire år. Mrs. Vincent havde måske haft betænkelighed ved at betale hende, fordi hun betragtede honoraret som et alt for usselt vederlag for lærerindens udmærkede bistand.

"Er der ellers noget, som De kan ønske underretning om af Tonks eller mig, mr. Audley?" spurgte institutbestyrerinden. "Tonks har en langt bedre hukommelse end jeg."

"Kunne De sige mig, hvorfra miss Graham kom, da hun tog ind her i huset?" spurgte Robert.

"Ikke ganske nøjagtigt" svarede mrs. Vincent. "Det forekommer mig næsten, miss Graham sagde, at hun kom fra en søstad, men hun angav ikke nærmere, hvor den lå, eller hvis hun gjorde det, har jeg glemt det. Tonks, sagde miss Graham til Dem, hvor hun kom fra?"

"Nej, hun gjorde ikke," svarede miss Tonks og rystede på hovedet med en mine, som om hun ville sige, at hun havde sine egne tanker om dette spørgsmål. "Miss Graham sagde aldrig noget til mig, det var hun alt for snu til. Hun forstod godt at holde på sine hemmeligheder til trods for sine uskyldige manerer og sit krøllede hår," tilføjede miss Tonks ondskabsfuldt.

"De tror altså, at hun havde hemmeligheder?" spurgte Robert ivrigt.

"Jeg *ved*, at det var tilfældet," svarede miss Tonks med kold bestemthed; "hun bar på alle slags hemmeligheder. Jeg ville ikke have antaget en sådan person til lærerinde i en respektabel skole uden så meget som et eneste ord til anbefaling fra noget levende væsen."

"Miss Graham henviste Dem altså ikke til nogen, som kunne stå Dem inde for hendes tidligere opførsel?" spurgte Robert, idet han henvendte sig til mrs. Vincent.

"Nej," svarede fruen og så temmelig forlegen ud. "Jeg satte mig ud over det. Miss Graham lagde ikke synderlig vægt på

honoraret, og jeg kunne da ikke gøre mindre til gengæld end at behandle spørgsmålet om hendes vidnesbyrd og anbefalinger på samme måde. Hun var blevet uenig med sin fader, sagde hun til mig, og hun ønskede at finde et hjem langt borte fra alle dem, som hun nogensinde havde kendt, for hun ville ikke længere have det mindste at gøre med dem. Hun havde gået meget igennem, sagde hun, skønt hun var så ung, og hun ønskede at slippe bort fra alle sine plager. Hvorledes var det muligt, at jeg under sådanne omstændigheder skulle have trængt ind på hende om anbefalinger, især da jeg desuden så, at hun var en komplet dame? De ved selv, Tonks, at hun var en komplet dame, og det er derfor slet ikke smukt af Dem at gøre sådant væsen af, at jeg tog hende uden anbefalinger."

"Når man blindt hen kaster sin kærlighed på folk, må man vente at blive ført bag lyset," svarede miss Tonks, og hun fremsatte disse ord, der ikke syntes at stå i nogen forbindelse med den omhandlede sag, i en iskold, fordømmende tone.

"Jeg har aldrig favoriseret hende fremfor andre, men De er så misundelig, Tonks," svarede mrs. Vincent bebrejdende. "Jeg sagde aldrig, at hun gjorde så megen nytte som De, min kære pige, det ved De godt, at jeg aldrig sagde."

"Nej, det gjorde De ganske vist ikke," svarede miss Tonks i en skærende tone, "De sagde aldrig, at hun *duede* til noget. Hun var kun til pynt; hun kunne stilles frem på præsentérbakken, når der kom fremmede, og spille fantasier for dem på pianofortet i salen."

"De kan altså ikke give mig nogen ledetråd til miss Grahams tidligere historie?" spurgte Robert og så fra institutbestyrerinden til hendes lærerinde. Det var aldeles klart

for ham, at miss Tonks ærede et misundeligt nag til Lucy Graham, et nag, som ikke engang tiden havde mildnet.

"Hvis dette fruentimmer ved noget, som kan skade mylady, vil hun sige det," tænkte han. "Hun har alt for megen lyst til at komme frem med det."

Men miss Tonks lod ikke til at vide det allermindste, hun så sig endnu kun i stand til at meddele, at miss Graham undertiden klagede over at være blevet slet behandlet og ført bag lyset af nedrige mennesker, hvorved hun uforskyldt var kommet til at lide nød og savn. Mere end dette var miss Tonks ikke i stand til at fortælle, og skønt hun gjorde det mest mulige ud af, hvad hun vidste, kom Robert meget snart på det rene med, hvilken ringe udstrækning hendes kundskab havde.

"Jeg har endnu kun et eneste spørgsmål at fremsætte," sagde han til sidst. "Lod miss Graham ingen bøger, nipssager eller andre ting blive tilbage her, da hun tog bort fra instituttet?"

"Ikke det jeg ved af," svarede mrs. Vincent.

"Jo, hun gjorde," udbrød miss Tonks ivrigt. "Hun *har* ladet noget blive tilbage her. Det er en æske, som står oppe på mit værelse. Jeg har gemt en gammel hat i den. Ønsker De at se æsken?" spurgte hun, henvendt til Robert.

"Hvis De tillader det," svarede han, "vil jeg meget gerne se den."

"Jeg skal hente den ned," sagde miss Tonks. "Den er ikke meget stor."

Hun løb ud af værelset, inden Robert kunne få tid til at bede om undskyldning for den ulejlighed, han forvoldte hende.

"Hvor kvinderne dog er ubarmhjertige imod hinanden," tænkte han. mens lærerinden var borte. "Miss Tonks har en

umiddelbar følelse af, at der under mine spørgsmål ligger en hemmelig fare skjult for den anden. Hun kan mærke, at den unge pige, som hun engang boede sammen med, trues af en ulykke, hun glæder sig over det, og hun vil gerne underkaste sig enhver ulejlighed for at hjælpe mig. Det er dog en besynderlig verden, vi lever i, og en besynderlig rolle, som kvindfolkene spiller i den! Helen Maldon, lady Audley, Clara Talboys og nu miss Tonks - kvindfolk fra først til sidst!"

Miss Tonks kom tilbage, inden den unge advokat endnu havde endt sine betragtninger over hendes køns nedrighed. Hun kom med en itureven hatteæske af pap, som hun overlod til Roberts undersøgelse.

Mr. Audley lagde sig på knæ for at undersøge de stumper af sedler med navn og adresse, som hist og her var klistret på æsken. Den havde været tumlet omkring på særdeles mange jernbanestationer og øjensynlig været rundt omkring i verden. Mange af sedlerne var blevet revet af, men af nogle af dem var der dog brudstykker tilbage, og på et gult stykke papir læste Robert bogstaverne "TURI".

"Æsken har været i Italien," tænkte han. "Det er de fire første bogstaver af Turin, og sedlen er udenlandsk."

Den eneste adresse, som ikke var blevet enten udslettet eller afrevet, var den sidste, på hvilken der stod anført "Miss Graham, London". Da mr. Audley så meget nøje på denne seddel, opdagede han, at den var klistret oven på en anden.

"Tør jeg bede Dem om lidt vand og en svamp," sagde han. "Jeg vil gerne tage den øverste seddel af. De kan være forvissede om, mine damer, at jeg har god grund til at foretage, hvad jeg gør."

Miss Tonks løb ud af værelset og kom straks efter tilbage med et vandfad og en svamp.

"Skal jeg tage sedlen af?" spurgte hun.

"Nej, mange tak," svarede Robert koldt. "Jeg kan meget godt gøre det selv."

Han befugtede den øverste seddel flere gange, inden han kunne løsne papirets hjørner; men efter et par forsigtige forsøg lykkedes det ham at pille den våde seddel af, uden at adressen nedenunder tog skade.

Miss Tonks var ikke i stand til at læse adressen over Roberts skulder, selv om hun lagde stor behændighed for dagen i sine bestræbelser for at nå dette mål.

Mr. Audley gentog sine operationer på den underste seddel, som han tog bort fra æsken og meget omhyggeligt lagde ind i sin tegnebog mellem to blanke blade.

"Jeg behøver ikke at falde Dem længere til besvær, mine damer," sagde han, da han havde gjort dette. "Jeg er Dem særdeles forbunden, fordi De har givet mig alle de oplysninger, som De var i besiddelse af. Jeg anbefaler mig, mine damer."

Mrs. Vincent smilede og nejede, mens hun af høflighed mumlede noget om, at det havde været hende særdeles behageligt at modtage mr. Audleys besøg. Miss Tonks, der havde et skarpere blik, stirrede på den unge mands ansigt, som var blevet ganske blegt fra det øjeblik af, at han havde taget den øverste seddel bort fra æsken.

Robert gik med langsomme skridt bort fra Acacia Cottage. "Selv om det, som jeg i dag har fundet, ikke er noget bevis for en jury," tænkte han, "er det sikkert tilstrækkeligt til at overtyde

min onkel om, at han har giftet sig med et underfundigt og skamløst fruentimmer."

Robert tager den øverste seddel bort fra miss Grahams æske

28. Undersøgelserne begynder fra udgangspunktet

Robert Audley vandrede langsomt igennem den bladløse lund, hvis træer strakte deres nøgne grene ud i den kolde februarluft, og mens han gik, tænkte han over den opdagelse, som han netop havde gjort.

"Her i min tegnebog," sagde han eftertænksomt, "har jeg nu det led, som hidtil manglede i kæden; forbindelsen imellem den kvinde, hvis død George erfarede af *Times*, og den kvinde, der hersker i min onkels hus er omsider tilvejebragt. Lucy Grahams historie ender pludselig på dørtærsklen til mrs. Vincents skole. Hun fik en ansættelse i instituttet i august 1854, så meget har institutbestyrerinden og hendes lærerinde kunnet sige mig; men de er ikke i stand til at underrette mig om, hvor hun kom fra. De kunne ikke give mig en eneste ledetråd til hendes livs hemmeligheder fra hendes fødsel indtil den dag, hun kom ind i deres hus. Jeg kan ikke komme længere i denne tilbagegående undersøgelse af myladys liv. Hvad skal jeg da gøre, når det er min hensigt at holde mit løfte til Clara Talboys?"

Dette spørgsmål lagde fuldstændigt beslag på hans tanker, mens han gik et stykke videre frem; det kastede en stærkere skygge over hans ansigt end vinterens tiltagende tusmørke, og en tung byrde af sorg og frygt nedtrykkede hans hjerte.

"Min pligt er tydelig nok," tænkte han; "at den er sørgelig, gør den ikke mindre klar, mit blik formørkes ikke af, at den skridt for skridt nødsager mig til at bringe ulykke og fortvivlelse over

mine kæres hjem. Jeg må tage sagen fra begyndelsen af, jeg må se at komme på det rene med Helen Talboys' historie, lige fra Georges afrejse indtil begravelsen på kirkegården i Ventnor."

Mr. Audley anråbte en forbikørende droske og vendte atter hjem til sig selv.

Han kom tidsnok til Figtree Court for at skrive et par ord til miss Talboys og få brevet afsted inden kl. 6.

"Det vil spare mig en dag," tænkte han, da han kørte med sin korte epistel til postgården.

Han havde skrevet til Clara Talboys for at få navnet at vide på den lille søstad, hvor George havde mødt kaptajn Maldon og hans datter, for skønt de to unge mænd havde stået på den fortroligste fod sammen, vidste Robert Audley kun meget lidt om sin vens korte ægteskab.

Fra det øjeblik af, at George Talboys havde læst avertissementet om sin kones død i *Times*' spalter, havde han omhyggeligt undgået at berøre det lykkelige afsnit af sit liv, der var blevet så grusomt afbrudt, og han havde aldrig dvælet ved de huslige erindringer, som den mørke skæbne havde udslettet.

I denne korte historie var der så meget, som var sørgeligt! Han kunne ikke uden bitre selvbebrejdelser tænke på sin hemmelige bortrejse, og det forekom ham, at Lucy måtte have haft skrækkelige tanker om hans adfærd, mens hun sad hjemme og ventede på ham. Robert Audley kunne godt forstå dette og undrede sig ikke over sin vens tavshed. De havde begge ved en stiltiende overenskomst undgået at berøre den sørgelige historie, og Robert var så uvidende om de nærmere omstændigheder ved dette år i skolekammeratens liv, som om

de aldrig havde levet på en fortrolig fod sammen i de hyggelige værelser i Temple.

Det brev, som George Talboys havde skrevet til sin søster en måneds tid efter sit bryllup, var dateret Harrowgate. Robert antog derfor, at det unge par havde tilbragt hvedebrødsdagene i Harrowgate.

Robert Audley havde anmodet Clara Talboys om at besvare hans spørgsmål telegrafisk, da han herved blev i stand til en dag tidligere at foretage de undersøgelser, som han nu havde besluttet at skride til.

Den telegrafiske depeche, som besvarede brevet, ankom til Figtree Court inden kl. 12 den næste dag.

Den pågældende søstad var Wildernsea i Yorkshire.

Der var ikke forløbet en time efter depechens ankomst, før Robert stod på banegården og løste billet til Wildernsea med et ekstratog, som skulle afgå klokken kvart i to.

Den larmende maskine bragte ham nordpå gennem en uhyggelig egn, idet han fo'r hen over øde, udyrkede sletter og nøgne agre, hvor der blot hist og her viste sig svage spor af frisk grønt. Denne nordlige rute var fremmed og ubekendt for den unge advokat, og den uhyre vinterlige egn gjorde et nedslående indtryk på ham ved sit nøgne og ensomme udseende. Tanken om rejsens formål kastede et mørkt skær over enhver genstand, som han flygtigt betragtede med sit adspredte blik, og han så sig vemodigt omkring, mens hans ængstelige sjæl var opfyldt af det langt sørgeligere billede, som stadig frembød sig for den.

Det var mørkt, da toget nåede endestationen i Hull; men mr. Audleys rejse var ikke endt. Midt imellem en flok dragere og spredte bunker af den løjerlige og forskelligartede bagage,

rejsende belemrer sig med, ledtes han i en forstyrret og halvt sovende tilstand over til et andet tog, han skulle køre videre med på den sidelinje, der løber forbi Wildernsea langs med Nordsøens kyst.

En halv time efter, at Robert havde forladt Hull, kunne han spore havets nærhed af den friske søluft, som blæste ind til ham gennem kupeens åbne vindue, og en time efter holdt toget på en melankolsk station, opført midt i en sandørken og beboet af et par skumle betjente, af hvilke den ene gjorde et skrækkeligt spektakel med en skingrende klokke, da toget nærmede sig.

Mr. Audley var den eneste passager, som stod af på denne uhyggelige station. Toget var ilet afsted mod mere opmuntrende omgivelser, inden advokaten havde fået tid til at samle sine tanker og få fat i sin vadsæk, som ikke uden besvær opdagedes midt inde i et mørkt bagagerum, hvor der kun brændte én lygte.

"Gud skal vide, om kolonisterne i Amerikas urskove føler sig så forladte og besynderligt til mode som jeg i aften!" tænkte han, mens han fortvivlet stirrede omkring sig i mørket.

Han kaldte på en af betjentene og pegede på sin kuffert.

"Vil De bringe den hen til det nærmeste hotel for mig?" spurgte han betjenten; "det vil da sige, hvis jeg kan få en ordentlig seng der."

Karlen lo, idet han tog kufferten på skulderen.

"De kunne vist få tredive senge, om De havde lyst," sagde han. "Vi har just ikke overdrevent mange fremmede her i Wildernsea på denne tid af året. Denne vej, sir."

Drageren åbnede en dør, som førte ud fra stationen, og Robert Audley befandt sig nu på en stor græsbevokset plads, der

benyttedes til kuglespil og lignende adspredelser. Midt på den lå der en uhyre firkantet bygning, der tog sig skummel ud i vintermørket, for det isolerede, mørke hus oplivedes kun af to oplyste vinduer, der lå langt fra hinanden og skinnede med en rød glans ligesom to fyr.

"Det er Victoria-hotellet, sir," sagde manden. "De kan næppe gøre Dem nogen forestilling om, hvor det vrimler af folk her i sommermånederne."

Når man betragtede den nøgne, græsklædte plads, de tomme lysthuse og hotellets mørke vinduer, var det rigtignok vanskeligt at forestille sig, at stedet nogensinde oplivedes af muntre mennesker, som morede sig i det smukke sommervejr; men Robert Audley troede gerne alt, hvad der faldt betjenten ind at fortælle ham, og gik sagtmodig bag efter sin vejviser til en lille sidedør i det store hotel. Døren førte ind til en vel indrettet skænk, hvor de mere beskedne sommergæster selv kunne rekvirere de forfriskninger, som de ønskede, uden at de behøvede at løbe spidsrod imellem de pyntede opvartere med hvide trøjer, der stod opstillet ved hovedindgangen.

Men på denne mørke tid af året var der kun fæstet få opvartere i hotellet, og værten førte selv Robert ind i den såkaldte café, et skummelt værelse, hvor en mængde mahogniborde og stole med hestehårsbetræk stod imellem hinanden.

Mr. Audley satte sig tæt op til det brede kamingitter og strakte sine ben, der var blevet stive af kørslen, ud på tæppet, mens værten jog ildrageren ind i den umådelige masse af kul, så at en rødlig flamme fo'r susende op igennem kaminen.

"Hvis De hellere ønsker at have Deres eget værelse, sir, så ..." sagde værten for at indlede en samtale.

"Nej, mange tak," svarede Robert i en ligegyldig tone. "Det forekommer mig, at jeg for øjeblikket kan sidde lige så ugenert her. Hvis De vil lade mig få en portion lammekotelet og et glas sherry, vil jeg være Dem meget forbunden."

"Det skal ske, sir."

"Og jeg vil være Dem endnu mere forbunden, hvis De først vil ofre mig et par minutter, da jeg har noget at tale med Dem om."

"Med største fornøjelse," svarede værten godmodigt. "Vi ser så overordentlig få gæster på denne tid af året, at vi kun er alt for glade over at vise de herrer, som besøger os, en tjeneste. Jeg skal med største fornøjelse meddele Dem enhver oplysning, som jeg er i stand til, om Wildernseas omgivelser og stedets mange mærkværdigheder," tilføjede værten, idet han uvilkårligt citerede en lille trykt beskrivelse over badestedet, som kunne fås til købs i skænkestuen. "De mange dejlige partier ..."

"Nej, jeg ønsker ikke at erfare noget om Wildernseas omgivelser," faldt Robert værten i talen med en svag protest imod hans tungefærdighed. "Jeg ønsker blot at få oplysning af Dem om nogle mennesker, som engang boede her."

Værten bukkede med et smil og en mine, der skulle sige, at han var rede til at meddele en biografi af ethvert menneske, som boede i Wildernsea, såfremt mr. Audley ønskede det.

"Hvor længe har De boet her?" spurgte Robert og tog sin tegnebog op. "De tager vel ikke ilde op, at jeg nedskriver Deres svar på mine spørgsmål?"

"På ingen måde," svarede værten, som strålede af glæde over, at den hele sag fik et så højtideligt og vigtigt anstrøg. "Enhver

oplysning, som jeg kan give, står ganske til tjeneste, og det er ikke usandsynligt, at mine meddelelser kunne være af overordentlig stor betydning, da ..."

"Ganske sikkert, jeg takker Dem," mumlede Robert og satte en stopper for ordstrømmen. "De har altså boet her i ..."

"I seks år, sir."

"Siden 1853."

"Siden november 1852, sir. Før den tid drev jeg forretninger i Hull. Dette hus var netop blevet færdigt i oktober, før jeg flyttede ind."

"Kan De erindre en søofficer, der, så vidt jeg ved, allerede dengang var gået af på halv sold, en løjtnant ved navn Maldon?"

"Kaptajn Maldon, sir?"

"Ja, han blev i reglen kaldt kaptajn Maldon. Jeg ser, at De kan huske ham."

"Ja, sir. Kaptajn Maldon var en af mine bedste gæster. Han plejede at tilbringe hver aften i dette værelse, sir, på trods af at væggene dengang var ganske fugtige, og det varede næsten et helt år, inden det var muligt at få betræk på dem. Hans datter blev gift med en ganske ung officer, som kom hertil med sit regiment ved juletid i 1852. De blev gift her, sir, foretog herfra en udenlandsrejse i et halvt år og kom igen tilbage hertil; men fyren rendte bort til Australien og forlod sin kone et par uger efter, at hun havde født et barn. Den hele sag vakte dengang stor opsigt i Wildernsea, sir, og mrs. ... mrs. ... Jeg kan ikke komme på navnet ..."

"Mrs. Talboys," sufflerede Robert.

"Rigtigt, sir, mrs. Talboys. Hvad jeg ville have sagt, det var, at alle mennesker i Wildernsea havde meget ondt af mrs. Talboys,

for det var en rigtig smuk kone, og hun havde så nydelige, indtagende manerer, og hun var afholdt af alle, som kendte hende."

"Kan De sige mig, hvor længe mr. Maldon og hans datter blev i Wildernsea, efter at mr. Talboys havde forladt dem?" spurgte Robert.

"Lad mig se ... nej, sir," svarede værten efter at have betænkt sig et øjeblik. "Jeg kan ikke bestemt sige, hvor længe det var. Jeg kan godt huske, at mr. Maldon plejede at sidde her i dette værelse og fortælle folk, hvor slet hans datter var blevet behandlet, og hvorledes han selv var blevet bedraget af en ung mand, som han havde haft den største tillid til, men jeg kan ikke sige Dem, hvor længe det varede, inden han flyttede bort fra Wildernsea. - Mrs. Barkamb vil imidlertid kunne sige Dem det, sir," tilføjede værten i samme åndedrag.

"Mrs. Barkamb?"

"Ja, mrs. Barkamb, det er hende, som ejer nr. 17 i North Cottages, og det var i hende hus, at mr. Maldon og hans datter boede. Det er en net, venlig og agtværdig dame, sir, og jeg er vis på, at hun vil sige Dem alt, hvad De ønsker at vide."

"De skal have så mange tak. Jeg vil i morgen aflægge et besøg hos mrs. Barkamb. Dog, vent lidt - jeg har endnu noget at spørge Dem om. Kunne De kende mrs. Talboys igen, hvis De så hende?"

"Ja, ganske bestemt. Jeg er lige så vis på det, som at jeg ville kende en af mine egne døtre."

Robert Audley skrev mrs. Barkambs adresse ned i sin tegnebog, nød i ensomhed sit måltid, drak sin sherry, røg en

cigar og trak sig derpå tilbage til det værelse, som var blevet opvarmet til ham.

Han sov snart ind, da han var udmattet af, at han i de sidste to dage havde faret omkring fra det ene sted til det andet, men det var ikke nogen dyb søvn, han kunne høre vindens sørgelige susen hen over de øde sandsletter og de høje bølgers ensformige plasken på den flade strand. Da de bedrøvelige tanker, som var opstået hos ham på den lidet glædelige rejse, blandede sig med denne uhyggelige støj og idelig vendte tilbage i en ny rækkefølge, var hans trætte hjerne ude af stand til at finde rede i dette kaos, og han så ting, der aldrig havde eksisteret eller kunne eksistere, skønt de stod i en uklar forbindelse med de virkelige begivenheder, som den sovende erindrede.

I disse forvirrede drømme forekom det ham, at Audley Court var flyttet bort fra de grønne græsgange og skyggefulde hække i Sussex og stod blottet og ubeskyttet på den øde strand i norden, hvor det truedes af det brusende havs hastigt stigende flod, idet bølgemasserne syntes at hæve sig højt i vejret for at falde ned og tilintetgøre det dyrebare hjem. Da de fremstyrtende bølger kom nærmere og nærmere til det prægtige hus, så den sovende et blegt ansigt stirre frem som en stjerne af sølvskummet, og han kendte i det mylady, der var forvandlet til en havfrue og søgte at lokke hans onkel i fordærvelse. Over det oprørte hav viste der sig for den drømmendes blik store skymasser, der var sortere end det sorteste blæk, tættere end det tætteste mørke; men mens han betragtede den gyselige horisont, skiltes uvejrsskyerne langsomt fra hinanden, og gennem en smal rift i den mørke himmel strømmede en lysstråle ned over de

forfærdelige bølger, der langsomt, såre langsomt veg tilbage, så at det gamle hus blev stående uskadt og urokket på stranden.

Robert vågnede med erindringen om denne drøm i sin sjæl og en lettet følelse, som om en tung byrde, der hele natten havde hvilet på ham, var blevet løftet bort fra hans bryst.

Han faldt atter i søvn og vågnede først, da den klare vintersol skinnede på jalousiet for vinduet, og stuepigens gennemtrængende stemme udenfor døren lod ham vide, at klokken var halv ni. Klokken kvart i ti havde han forladt Victoriahotellet og vandrede hen over en højtliggende, isoleret plads langs med en række fritliggende huse, som vendte lige ud til stranden.

Denne række stive, ensformige, firkantede bygninger strakte sig ned til den lille havn, hvor nogle koffardiskibe og et par kulfartøjer lå for anker. På den anden side af havnen viste der sig igennem den grå og kolde vinterluft en mørk kaserne, som var skilt fra husene i Wildernsea ved en smal fjord, over hvilken der lå en vindebro af jern. I de længst fraliggende hjørner var der foran kasernen opstillet to kanoner, som skildvagten vandrede frem og tilbage imellem, og hans røde kjole dannede den eneste oplivende afveksling i det mørke skær, som de grå huse og det blyfarvede hav kastede over alting.

På den ene side strakte en lang skibsbro sig helt ud i det gyseligt øde hav, og det så ud, som om den specielt var tilpasset for en moderne Timon, der var så menneskefjendsk, at ikke engang ensomheden i Wildernsea kunne tilfredsstille ham, og higede efter at komme endnu længere bort fra sine medmennesker.

Det var på denne bro, at George Talboys første gang havde mødt sin kone, mens solen strålede ned fra en skyfri himmel, og luften genlød af musikkens toner. Det var her, den unge officer første gang havde hengivet sig til det behagelige blændværk, til den ulykkelige forvildelse, der skulle øve en så sørgelig indflydelse på hans senere liv.

Robert betragtede forbitret det ensomme badested, den forfaldne søstad.

"Netop et sådant sted," tænkte han, "må styrte en livskraftig mand i ulykke. Han kommer hertil med ufordærvet og lykkeligt sind, og han kender ikke mere til kvinderne, end der kan læres på en blomsterudstilling og i en balsal; disse væsner er akkurat lige så fremmede for ham som de drabanter, der i himmelvid afstand bevæger sig omkring de fjerneste planeter, han tænker sig dem kun i tåget almindelighed som 'spindekoner', der snurrer rundt i rødt eller blåt flor, eller som ret nette, bevægelige skilte for modehandlerinderne. Når han kommer til et sted som dette her, bliver verden pludselig indskrænket til en lille plet på et par tønder land, og alting antager uendelig små forhold. De smukke væsner, som han tidligere kun havde set i utydelige omrids, når de i stor afstand sværmede omkring ham, rykker nu lige ind på livet af ham, og inden han har fået tid til at komme til besindelse, er hekseriet allerede begyndt, den magiske kreds drages rundt omkring ham, besværgelserne fremsiges, den dele trylleformel virker med sin fulde kraft, og ofret er lige så lidt i stand til at undvige som den prins, der i Tusind og én Nat forvandles til sten."

Under sådanne betragtninger nåede Robert Audley det hus, der var blevet ham opgivet som mrs. Barkambs bolig. Han blev

øjeblikkelig lukket ind af en net, aldrende tjenestepige og førtes af hende ind i dagligstuen, der så lige så net og gammeldags ud som hun selv. Mrs. Barkamb, en venlig kone på henved tres år, sad i en lænestol foran den skinnende kamin, hvor der brændte et livligt lille bål. En gammel terrier, hvis sortbrune pels var stærkt gråsprængt, hvilede i mrs. Barkambs skød. Alle genstande i det rolige dagligværelse havde et gammeldags udseende, og overalt så man det beskedne velvære og den strenge orden, som vidner om ydre ro.

"Jeg kunne nok have lyst til at leve her," tænkte Robert, "og more mig med at se det grå hav rulle langsomt hen over det grå sand under den rolige grå himmel. Jeg kunne nok have lyst til at leve her i fred og ro under bøn og anger."

På mrs. Barkambs indbydelse tog han plads i en lænestol overfor denne dame, idet han satte sin hat fra sig på gulvet. Den gamle terrier sprang ned fra sin frues skød for at bjæffe ad hans hat og på anden måde lægge sin misfornøjelse med den for dagen.

"Jeg kan tænke, sir - ti dog stille, hund! - at De har i sinde at leje en af hytterne," bemærkede mrs. Barkamb, hvis tanker bevægede sig i en meget snæver kreds, og som i de sidste tyve år udelukkende havde været optaget af at udleje sine huse.

Robert Audley forklarede hende årsagen til, at han besøgte hende.

"Jeg kommer kun for at stille Dem et spørgsmål," sagde han. "Jeg ønsker nøjagtigt at få at vide, hvornår mrs. Talboys forlod Wildernsea. Værten i Victoriahotellet sagde til mig, at De snarere end nogen anden var i stand til at give mig denne oplysning."

Mrs. Barkamb betænkte sig en kort tid.

"Jeg kan bestemt opgive Dem, hvornår kaptajn Maldon tog herfra," sagde hun, "for han skyldte mig en god del penge, da han forlod nr. 17, og jeg har sort på hvidt for hele vort mellemværende; men hvad mrs. Talboys angår ..."

Mrs. Barkamb tav i nogle minutter, inden hun igen begyndte at tale.

"De ved vel, at mrs. Talboys tog meget pludseligt herfra?" spurgte hun.

"Nej, det vidste jeg ikke."

"Nå, så det har De ikke hørt! Jo, hun tog meget pludseligt herfra, den stakkels lille kone! Efter at hendes mand var løbet fra hende, gjorde hun forsøg på at komme ud af det ved at give undervisning i musik; hun spillede udmærket på pianoforte, og jeg tror også, at det gik hende ganske godt, men hendes fader tog vist alle de penge, som hun tjente, og forødte dem på beværtninger. Hvorledes det end hang sammen med det, er det i alt fald vist, at de en aften kom heftigt op at trættes, og at mrs. Talboys den næste morgen tog bort fra Wildernsea, og lod sin lille dreng blive tilbage, der var sat i pleje et sted i nærheden."

"Men kan De ikke sige mig, hvilken dag hun tog bort?"

"Jeg er bange for, at jeg ikke er i stand til det," svarede mrs. Barkamb; "dog, det er sandt, der falder mig noget ind. Kaptajn Maldon skrev til mig samme dag, som hans datter tog bort fra ham. Han var i meget stor nød, den stakkels gamle herre, og han kom altid til mig, når der var noget i vejen. Hvis jeg kunne finde dette brev, var det jo muligt, at det var dateret, ikke sandt? Tror De ikke?"

Mr. Audley sagde, at der var al sandsynlighed for, at brevet var dateret.

Mrs. Barkamb gik hen ved vinduet til et bord, hvorpå der stod en gammeldags mahognipult, belagt med grønt klæde og propfuld af papirer, der lå og flød omkring alle vegne. Breve, recepter, regninger, fortegnelser og skattebilletter var i håbløs forvirring blandet sammen, og imellem dem gav mrs. Barkamb sig nu i færd med at søge efter kaptajn Maldons brev.

Mr. Audley ventede meget tålmodigt på resultatet, mens han så ud på de grå skyer, som drog hen under den grå himmel, og de grå skibe, som gled henover det grå hav.

Efter at mrs. Barkamb havde søgt i ti minutter under uafbrudt raslen og knagen af de papirer, som hun foldede ud og atter lagde sammen, udstødte hun et triumferende råb.

"Jeg har fundet brevet," sagde hun, "og indeni ligger der et par ord fra mrs. Talboys."

En levende rødme dækkede Robert Audleys blege ansigt, da han strakte sin hånd ud for at modtage brevene.

"Den, som stjal Helen Talboys' kærlighedsbreve fra Georges kuffert i mit værelse, kunne have sparet sig ulejligheden," tænkte han.

Brevet fra den gamle løjtnant var ikke langt, men næsten hvert ord var understreget.

"Min ædelmodige veninde!" således begyndte det.

(Mr. Maldon havde sat damens ædelmodighed på en hård prøve, mens han boede i hendes hus, da han sjældent havde betalt sin leje, førend han var blevet truet med et besøg af fogeden.)

"North Cottages,
den 16. august 1854.

"Jeg befinder mig i *fortvivlelsens afgrund*. Min datter har *forladt mig*! De kan tænke Dem, hvad jeg må *lide*! Der var *et par ord* imellem os i går aftes om vore *pengeaffærer*, en genstand, som det altid har været *ubehageligt* for os at bringe på bane, og da jeg stod op i morges, så jeg, at hun havde *forladt* mig! *Indlagte* brev fra Helen lå til mig på bordet i dagligstuen.

Deres *forvirrede* og
fortvivlede

Henry Maldon."

Brevet fra mrs. Talboys var endnu kortere; det begyndte uden nogen som helst indledning således:

"Jeg kan ikke længere holde livet ud her, og jeg ønsker, hvis det er muligt, at finde et nyt hjem. Jeg går ud i verden, skilt fra ethvert bånd, der knytter mig til den forhadte fortid, for under andre omgivelser at prøve min lykke. Tilgiv mig, hvis jeg har været vanskelig, lunefuld og vægelsindet. Du bør tilgive mig, for du ved, *hvorfor* jeg har været således. Du kender den *hemmelighed*, der er nøglen til mit liv.

Helen Talboys."

Disse linjer var skrevet med en hånd, som Robert kun alt for godt kendte.

Han sad lange og grundede i tavshed over det brev, som Helen Talboys havde skrevet.

Hvad var meningen af de to sidste sætninger: "Du bør tilgive mig, for du ved, *hvorfor* jeg har været således. Du kender den *hemmelighed*, der er nøglen til mit liv."

Han brød sin hjerne med at anstrenge sig for at finde en ledetråd til betydningen af disse to sætninger. Han kunne ikke huske noget eller tænke sig noget, som kastede et lys over deres mening. Efter mr. Maldons brev var Helen taget bort den 16. august 1854. Miss Tonks havde erklæret, at miss Lucy Graham den 17. eller 18. august havde fået en plads i instituttet i Crescent Villas. Imellem Helen Talboys' afrejse fra badestedet i Yorkshire og Lucy Grahams ankomst til skolen i Brompton kunne der ikke være for løbet mere end otteogfyrre timer. Denne omstændighed havde måske ikke meget at sige i beviskæden; men den var dog altid et indicium, og den stemmede godt med alt det øvrige.

"Hørte mr. Maldon fra sin datter, efter at hun havde forladt Wildernsea?" spurgte Robert.

"Ja, jeg tror, han hørte fra hende," svarede mrs. Barkamb; "men jeg så ikke meget til den gamle herre efter den omtalte dag i august. Jeg blev nødsaget til at sige ham op i november, stakkels fyr, fordi jeg ikke havde fået nogen leje af ham i femten måneder, og det var kun ved at sælge hans smule indbo, at jeg kunne få ham til at tage bort herfra. Vi skiltes ad som meget gode venner, selv om jeg havde måttet sende ham fogeden på halsen, og den gamle herre tog til London med barnet, som næppe var et år gammelt."

Mrs. Barkamb havde ikke mere at sige, og Robert ikke mere at spørge om. Han bad om tilladelse til at beholde de to breve, som løjtnanten og hans datter havde skrevet, og forlod huset med dem i sin tegnebog.

Han gik lige tilbage til hotellet, hvor han bad om at se en køreplan for togene fra Wildernsea. Et persontog afgik til London klokken kvart over et. Robert lod sin vadsæk bringe til stationen, betalte sin regning og spadserede frem og tilbage på den stendæmning, der lå ud imod havnen, mens han ventede på togets afgang.

"Jeg er nu næsten fuldstændig på det rene med Lucy Grahams og Helen Talboys' eventyr," tænkte han; "det næste, som jeg har at gøre, må være at komme til kundskab om, hvad det er for en kvinde, som ligger begravet på kirkegården i Ventnor."

29. Skjult i graven

Da Robert Audley var kommet tilbage fra Wildernsea og atter befandt sig i Figtree Court, lå der et brev fra hans kusine Alicia og ventede på ham.

> "Fader har det meget bedre," skrev den unge dame, "og han længes meget efter igen at se dig her på herregården. Min stedmoder har ubegribeligt nok sat sig i hovedet, at det ville være særdeles behageligt at have dig her, og plager mig med sine barnagtige spørgsmål om alt, hvad du tager dig for. Tjen mig derfor i at komme så snart som muligt, for at alle folk herude kan få ro på sig.
>
> Din hengivne kusine
>
> *Alicia Audley."*

"Så mylady er meget ivrig efter at få at vide, hvad jeg tager mig for," tænkte Robert Audley, mens han sad alene og rugede i kakkelovnskrogen med sin pibe i munden. "Hun føler sig ikke ganske rolig, og hun udfritter sin steddatter på den smukke barnlige måde, der giver hende et så fortryllende udseende af uskyldighed og letsindighed. Det stakkels lille fruentimmer, den stakkels, ulykkelige, lille guldhårede synderinde, den kamp, som jeg fører imod hende, synes at være skrækkelig uærlig. Hvorfor løber hun ikke bort, mens der endnu er tid? Jeg har smukt advaret hende, jeg har vist hende mine kort og er gået

åbent nok til værks i denne sag, det skal Gud vide. Hvorfor løber hun ikke bort?"

Han gentog atter og atter dette spørgsmål, mens han stoppede og udkradsede sin pibe, og til sidst sad han indhyllet i en sådan tobaksrøg, at man i en anden tidsalder ville have anset ham for en alkymist, der arbejdede i sit laboratorium.

"Hvorfor løber hun dog ikke bort? Jeg vil jo nødigere bringe vanære over det hus end over alle andre huse i hele den vide verden. Jeg vil kun gøre min pligt imod min forsvundne ven og imod den ædle og højhjertede mand, som har sat sin tro i pant hos en uværdig kvinde. Gud er mit vidne til, at jeg ikke higer efter at straffe den skyldige. Gud er mit vidne til, at jeg aldrig har følt mig kaldet til at hævne brøden eller forfølge forbryderen. Jeg ønsker kun at gøre min pligt. Jeg vil endnu engang give hende en advarsel, en fuldstændig og ærlig advarsel, og så ..."

Hans tanker fortabte sig i det mørke fremtidsbillede, hvor der ikke viste sig et eneste lysglimt for at opgive den sorte udsigt; et tykt mørke omgav ham i alle retninger, det lukkede sig over ham på begge sider af hans vej, og enten han så frem eller tilbage, mødte hans blik tætte uvejrsskyer, som ikke engang håbet kunne gennemtrænge. Han hjemsøgtes bestandig af forestillingen om sin onkels kval, han pintes bestandig af tanken om den ødelæggelse og fortvivlelse, han skulle tjene som redskab til, og som derfor til en vis grad ville blive anset for hans værk. Men midt imellem alt og igennem alt så han Clara Talboys, som bydende vinkede ham fremad til hendes broders ukendte grav.

"Skal jeg tage ned til Southampton," tænkte han, "og forsøge på at opdage, hvorledes det hænger sammen med den kvinde, som døde i Ventnor? Skal jeg gå listigt til værks og underkøbe de usle medhjælpere i dette lumpne bedrageri, indtil jeg kommer til den tre gange skyldige hovedforbryder? Nej, ikke før jeg har forsøgt andre midler til at komme under vejr med sandheden. Skal jeg gå til den elendige gamle mand og anklage ham for hans andel i den skammelige streg, som man efter min mening har udøvet imod min stakkels ven? Nej, jeg vil ikke pine denne gamle mand, der lever i bestandig rædsel, således som jeg pinte ham for et par uger siden. Jeg vil gå lige til den snedige bedragerske, bortrive det skønne slør, hun skjuler sin nederdrægtighed under, afpresse hende den hemmelighed, som hviler over min vens død, og for bestandig bandlyse hende fra det hus, som hendes nærværelse har besudlet."

Tidligt den næste morgen tog han afsted til Essex, og han nåede Audley før kl. 11.

Skønt det var så tidligt, var mylady allerede gået ud. Hun var taget til Chelmsford med sin steddatter for at gøre indkøb i butikkerne. Hun skulle aflægge adskillige visitter i omegnen at staden og kom sandsynligvis først hjem til middagsbordet. Sir Michaels sundhedstilstand havde gjort betydelige fremskridt, og han ville komme nedenunder om eftermiddagen. Ville mr. Audley ikke gå op på sin onkels værelse?

Nej, Robert ønskede ikke at møde sin fortræffelige slægtning. Hvad kunne han sige til ham? Hvorledes kunne han jævne vejen for den ulykke, som skulle komme, mildne det grusomme slag, som truende nærmede sig det ædle og tillidsfulde hjerte?

"Selv om jeg kunne tilgive hende, hvad hun har forbrudt imod min ven," tænkte Robert, "ville jeg alligevel afsky hende for den ulykke, som hendes brøde må bringe over den mand, der satte sin lid til hende."

Han sagde til sin onkels tjener, at han ville gå lidt ned i landsbyen og komme tilbage, førend der blev spist til middag. Han spadserede langsomt bort fra herregården, idet han lagde vejen over de marker, som adskilte hans onkels hus fra landsbyen, og hans ansigtstræk og hele væsen vidnede om, at hans sjæl uafbrudt var opfyldt af hans livs store sorg og uro.

"Jeg vil gå ind på kirkegården," tænkte han, "og betragte gravstenene. Hvad jeg end foretager mig, kan jeg ikke blive mere tung i sindet, end jeg allerede er."

Han befandt sig på de samme marker, som han den dag, da George forsvandt, var ilet over fra Audley Court til jernbanestationen. Han betragtede den gangsti, han var gået på hin dag, og erindrede, at han næppe havde tabt sin ven af syne, førend der var kommet et usædvanligt hastværk og en uforklarlig angst over ham.

"Hvorfor blev jeg grebet af en så ubeskrivelig angst?" tænkte han. "Hvorledes kom jeg straks på den besynderlige tanke, at det ikke kunne hænge rigtigt sammen med min vens forsvinden? Var det en indflydelse eller en fiks idé? Og om jeg nu alligevel tog fejl? Hvis alle de beviser, som jeg møjsommeligt har samlet sammen, kun var et produkt af min egen dårskab? Hvis alle de skrækkelige ting som jeg har opdaget, alle de mistænkelige omstændigheder, som jeg har eftersporet, ikke var andet end tomme griller, kun var fostre af min indbildningskraft, der har fået en sygelig og mørk retning ved

mit ensomme liv? Mr. Harcourt Talboys var jo ikke i stand til at få noget ud af de begivenheder, som hos mig har vakt forestillingen om en skrækkelig forbrydelse. Jeg gav ham en udførlig skildring at alle de enkelte omstændigheder, men han var ikke i stand til at finde nogen sammenhæng eller forbindelse imellem dem. Store Gud, hvis den skrækkelige ulykke kun var til i min egen fantasi, hvis ..." Han smilede bittert og rystede på hovedet. "Her i min tegnebog har jeg jo sort på hvidt for hele det underfundige bedrageri," tænkte han. "Der står endnu tilbage for mig at opdage den mørkeste halvdel af myladys hemmelighed."

Han gik uden om landsbyen og vedblev at følge markstierne. Kirken lå lidt tilbage fra den uregelmæssige hovedgade, og en simpel træport førte fra kirkegården ud til den brede eng, der var begrænset af en rindende bæk og skrånede jævnt ned, så at den til sidst dannede en græsrig dal, hvor der hist og her viste sig grupper af kvæg.

Robert gik langsomt op ad den smalle sti, der løb hen over skråningen og førte til kirkegårdens port. Den trykkende ro, Som hvilede over den ensomme egn, stemmede godt med hans tunge sind. På nogen afstand slæbte en gammel mand sig møjsommeligt frem til en stente, som lå i den anden ende af den umådelige eng, og han var det eneste menneskelige væsen, som den unge mand kunne opdage, da han kastede sit blik ud over sletten. Røgen fra de spredte huse i den lange hovedgade var det eneste vidnesbyrd om, at mennesker færdedes her. De langsomt fremskridende visere på det gamle ur i kirketårnet var de eneste tegn, hvoraf en rejsende kunne se, at tiden, der

altid sniger sig så sendrægtigt frem på landet, ikke var gået ganske i stå i landsbyen Audley.

Jo, der var dog endnu et tegn. Da Robert lukkede porten op til kirkegården og ligegyldig spadserede ind på den lille indhegnede plads, hørte han den højtidelige musik fra et orgel, hvis toner lød ned til ham igennem et åbent vindue i klokketårnet.

Han stod stille og lyttede til de langsomme harmonier af en drømmerisk melodi, der lød som en improviseret komposition af en fuldendt virtuos.

"Hvem skulle have troet, at Audley kirke kunne gøre sig til af et sådant orgelspil?" tænkte Robert. "Da jeg sidst var her, plejede stedets skolemester at ledsage børnenes sang med en tarvelig udførelse af et ganske almindeligt akkompagnement. Jeg troede ikke, at det gamle orgel rummede sådanne toner."

Han blev stående i døren, da han ikke ønskede at forstyrre den rolige stemning, han var kommet i ved organistens spil, der stadig bevarede sin melankolske karakter. Instrumentets toner, der i det ene øjeblik hævede sig til deres fuldeste kraft, i det næste øjeblik sank ned til en sagte, blød hvisken, udøvede en beroligende indflydelse, som forekom ham velgørende i hans sorg, da de svævede hen til ham igennem den tågede vinterluft.

Han lukkede porten sagte i og gik tværs over den lille grusgang foran kirkedøren. Denne dør var blevet stående på klem - måske var det organisten, som havde undladt at lukke den. Robert Audley skød døren op og gik ind under den spidse hvælving, hvorfra en smal stentrappe førte op til pulpituret og klokketårnet. Han gik med sagte trin ind i den hellige bygning, der på søgnedagene var opfyldt af en klam, muggen luft. Han

vandrede hen ad den smalle gang til gelænderet uden om alteret, og fra dette punkt tog han hele kirken i øjesyn. Det lille pulpitur lå lige foran ham, men det tarvelige grønne forhæng, som dækkede orglet, var trukket så tæt sammen, at han ikke var i stand til at opfange et glimt af den, der spillede.

Musikkens toner vedblev at lyde. Organisten var nu gået over til en melodi af Mendelssohn, og dens tungsindige, drømmeriske udtryk trængte lige ind i Roberts hjerte. Han gik langsomt omkring i kirkens kroge og hjørner, mens han undersøgte de forfaldne mindetavler over nu næsten forglemte afdøde og lyttede til musikken.

"Hvis min ven George Talboys var død i mine arme, og jeg havde begravet ham i denne stille kirke, under en af de hvælvinger, som min fod i dag betræder, hvor mange kvaler, rådvilde grublerier og plager ville jeg da ikke være sluppet for!" tænkte Robert Audley, imens han læste de halvt udviskede indskrifter på de plettede marmortavler. "Jeg ville da have kendt hans skæbne - jeg ville da have kendt hans skæbne! Ak, hvor stor betydning ville dette ikke have haft! Det er denne skrækkelige usikkerhed, denne gyselige mistanke, som har forgiftet hele mit liv."

Han så på sit ur.

"Klokken er halv to," mumlede han. "Jeg kommer til at vente fire eller fem uhyggelige timer, inden mylady vender tilbage fra sine visitter. At tænke sig, at hun kan føle lyst til at aflægge visitter, hvor hun skal vise sig høflig og venlig imod alle! Store Gud, hvor det kvindemenneske dog må forstå at spille komedie. Hun er en fuldendt bedragerske, hendes kunster overgår alt, hvad man kan tænke sig. Men hun skal ikke længere spille sin

påtagne rolle under min onkels tag. Jeg har længe nok gået omveje. Hun har ikke villet tage imod en indirekte advarsel. Så skal jeg da i aften tale rent ud med hende."

Musikken fra orglet tav, og Robert hørte, at instrumentet blev lukket i.

"Jeg vil dog se den nye organist," tænkte han, "som kan finde sig i at begrave sit talent i Audley og spiller Mendelssohns smukkeste fugaer for en løn af seksten pund om året." Han blev stående i hvælvingen for at vente, indtil den nye organist kom ned af den plumpe lille trappe. Mr. Audley befandt sig i en fortrædelig og bekymret stemning, han havde fem timer for sig, som han måtte se at fordrive på bedste måde, og trods sit flegmatiske temperament greb han med glæde enhver lejlighed til at give sine tanker en anden retning. Han tilfredsstillede derfor uden videre sin nysgerrighed efter at få den nye organist at se.

Den første, der kom til syne på de stejle trin, var en dreng, iført tykke bomuldsbenklæder og en mørk lærredsbluse; da han slingrede ned af trappen, gjorde hans sømbeslåede sko ikke så lidt overflødigt spektakel, og han var højrød i ansigtet af at træde bælgene til det gamle orgel. Bagefter denne dreng kom der en ung dame, som var jævnt klædt i en sort silkekjole og med et stort, gråt sjal, og hun havde næppe fået øje på mr. Audley, førend hun fo'r tilbage af forbavselse og blev ganske bleg.

Den unge dame var Clara Talboys.

Robert møder Clara Talboys i Audley kirke

Hun var det sidste menneske på jorden, som Robert ventede eller ønskede at se. Hun havde sagt til ham, at hun skulle aflægge et besøg hos nogle venner, som boede i Essex; men grevskabet Essex har en særdeles vid udstrækning, og landsbyen Audley er et af de mest ubekendte og mindst besøgte steder indenfor dets grænser. At hans tabte vens søster skulle være netop her, hvor hun kunne våge over enhver af hans handlinger og herfra slutte sig til de hemmelige gæringer i hans sjæl, efterspore hans tvivl lige til deres genstand, det forøgede vanskelighederne for ham i en grad, som han aldrig ville have været i stand til at tænke sig. Bevidstheden om hans egen mangel på evne til at styre den hele sag vaktes atter lige så levende hos ham, som dengang han udbrød:

"En stærkere hånd end min egen vinker mig fremad på den mørke vej, som fører til min forsvundne vens ukendte grav."

Clara Talboys var den første, som talte.

"De er forbavset over at se mig her, mr. Audley," sagde hun.

"I høj grad forbavset."

"Jeg sagde Dem jo, at jeg havde i sinde at tage til Essex. Jeg rejste hjemmefra i forgårs. Jeg var i begreb med at tage afsted, da jeg modtog Deres skrivelse. Jeg opholder mig hos min veninde, mrs. Martyn, der er gift med den nye præst i Mount Stanning. Jeg kom hertil i morges for at tage byen og kirken i øjesyn, og da mrs. Martyn skulle aflægge et besøg i skolerne sammen med kapellanen og hane kone, blev jeg tilbage her i kirken, hvor jeg morede mig med at prøve det gamle orgel. Før jeg kom hertil, vidste jeg ikke af, at der var en by, som hed Audley. Stedet er formodentlig opkaldt efter Deres familie?"

"Jeg antager det," svarede Robert, som undrede sig over den unge dames ro i modsætning til hans egen forlegenhed. "Jeg har en dunkel erindring om, at jeg engang har hørt noget om en af mine forfædre, som levede på Edward den Fjerdes tid og hed Audley af Audley. I graven indenfor jerngitteret i nærheden af alteret ligger en af ridderne af Audley, men jeg har aldrig gjort mig den ulejlighed at erindre hans bedrifter. Skal De vente på Deres bekendte her, miss Talboys?"

"Ja, de kommer tilbage hertil for at hente mig, når de har endt deres besøg."

"Og De vender i eftermiddag tilbage med dem til Mount Stanning?"

"Ja."

Robert stod med sin hat i hånden ag stirrede åndsfraværende på gravstenene og den lave mur omkring kirkegården. Clara Talboys betragtede hans blege ansigt, som de langvarige sorger havde givet et forstyrret udseende.

"De har været syg, siden jeg sidst så Dem, mr. Audley," sagde hun med en sagte stemme, der havde den samme vemodige

klang som det gamle orgels toner under hendes spil.

"Nej, jeg har ikke været syg; jeg har kun været pint og plaget af tvivl og bekymringer uden tal."

Mens han talte til hende, tænkte han: "Hvor meget gætter hun monstro? Hvor langt strækker hendes mistanke sig?"

Han havde givet hende en beretning om Georges forsvinden og skildret sin egen mistanke, idet han kun skjulte navnene på dem, som var indviklet i den uhyggelige sag, men om nu denne pige gennemskuede det tynde slør og selv opdagede, hvad han havde foretrukket at holde skjult?

Hendes alvorlige øjne var fæstede på hans ansigt, og han vidste, at hun forsøgte på at læse hans sjæls hemmeligste tanker.

"Hvad er jeg vel i hendes hænder?" tænkte han. "Hvad er jeg i hænderne på denne kvinde, der har min tabte vens ansigt og en holdning som Pallas Athene? Hun læser i min stakkels vankelmodige sjæl og river tankerne ud af mit hjerte med den trolddomsmagt, som ligger i hendes højtidelige brune øjne. Hvor ulige må kampen ikke være imellem os, og hvorledes kan jeg nogensinde håbe at besejre hende, som har en så stor magt ved sin skønhed og overlegne forstand?"

Mr. Audley rømmede sig og beredte sig til at sige farvel til sin skønne veninde, da han higede efter et unddrage sig den tvang, som hendes nærværelse udøvede på ham, og slippe ud på den ensomme eng udenfor kirkegården; men lige som han ville tage afsked med Clara Talboys, holdt hun ham tilbage ved at tale med ham om den sag, som han netop allermest ønskede at undgå.

"De lovede at skrive til mig, mr. Audley," sagde hun, "hvis De gjorde nogen opdagelse, der førte Dem nærmere til hemmeligheden ved min broder gådefulde forsvinden. Da De ikke har skrevet til mig, antager jeg, at De ikke er kommet på spor efter noget."

Robert Audley tav i nogen tid. Hvorledes kunne han besvare dette ligefremme spørgsmål?

"Den kæde af omstændigheder, hvorved Deres broders gådefulde forsvinden er knyttet til den person, som jeg mistænker," sagde han efter en pause, "består af meget små led. Jeg tror, at jeg har føjet et nyt led til denne kæde, siden jeg så Dem i Dorsetshire."

"Og De vil ikke sige mig, hvad det er, De har opdaget!"

"Ikke før jeg er kommet på sporet efter mere."

"Efter Deres brev antog jeg, at De ville begive Dem til Wildernsea."

"Jeg har været der."

"Virkelig! Så var det vel der, at De gjorde Deres nye opdagelse."

"Ja, det var," svarede Robert. "De må huske på, miss Talboys, at den eneste grundvold for min mistanke består i identiteten af to individer, som tilsyneladende ikke står i nogen forbindelse med hinanden; den ene af dem antages at være død, mens den anden er i live. Det snedige bedrageri, som Deres broder efter min mening er faldet som offer for, beror på dette. Hvis hans kone, Helen Talboys, døde på den tid, da hendes dødsfald stod bekendtgjort i bladene, hvis den kvinde, som ligger begravet på kirkegården i Ventnor, virkelig er den samme, hvis navn er indhugget på gravstenen, så har jeg intet at holde mig til, så

mangler jeg enhver ledetråd til Deres broders mørke skæbne. Jeg er i færd med at anstille en nøjagtig prøvelse af dette. Jeg tror, at jeg nu er i stand til at gå dristigt til værks, og at jeg snart vil komme efter sandheden."

Han talte ganske sagte og med et højtideligt eftertryk, som forrådte hans stærke sindsbevægelse. Miss Talboys rakte ham sin blottede hånd og lagde den i hans. Den fine hånd var så kold, at en gysen gennembævede hele hans legeme.

"De vil ikke tilstede, mr. Audley, at min broders skæbne vedbliver at hvile i mørke," sagde hun roligt. "Jeg ved, at De vil gøre Deres pligt imod Deres ven."

Præstens kone og hendes to ledsagere trådte ind på kirkegården, idet Clara Talboys sagde disse ord. Robert Audley trykkede den hånd, som lå i hans, og førte den op til sine læber.

"Jeg er et flegmatisk menneske, som ikke duer til meget, miss Talboys," sagde han; "men hvis jeg igen kunne opvække Deres broder George til liv og lykke, ville jeg kun bryde mig lidet om at bringe ethvert personligt offer. Jeg frygter for, at det højeste, som jeg kan gøre, består i at udforske hemmeligheden ved hans død, og når jeg gør det, må jeg ofre dem, som er mig dyrebarere end min egen lykke."

Han satte sin hat på hovedet og ilede bort igennem den port, som førte ud til marken, mens miss Martyn kom hen til kirkens indgang.

"Hvem var den smukke unge mand, som jeg greb i enrum med dig, Clara?" spurgte hun leende.

"Det er en mr. Audley, en ven af min stakkels broder."

"Virkelig! Så er han vel i familie med sir Michael Audley?"

"Sir Michael Audley!"

"Min kære pige, det er den vigtigste mand i hele sognet. Vi vil om et par dage aflægge et visit på herregården, så skal du få baronetten og hans unge kone at se."

"Hans unge kone!" gentog Clara og så alvorligt på sin veninde; "er det længe siden, sir Michael giftede sig?"

"Nej, det er ikke. Han havde været enkemand i seksten år, men så giftede han sig for halvandet år siden med en fattig ung guvernante. Det er en hel roman, og alle mennesker er enige om at betragte lady Audley som grevskabets første skønhed. Men kom nu, kære Clara, hesten er træt af at vente på os, og vi har en lang køretur, før vi kommer til middagsbordet."

Clara Talboys tog plads i den lille kurvevogn, som holdt udenfor hovedporten til kirkegården under tilsyn af den dreng, der havde trådt bælgene til orglet. Mrs. Martyn trak i tømmen, og den kraftige brune kleppert travede afsted i retning af Mount Stanning.

"Vil du ikke fortælle mig mere om denne lady Audley, Fanny?" sagde miss Talboys efter en lang pause. "Jeg vil gerne vide alting om hende. Ved du, hvad hun hed, inden hun blev gift?".

"Ja, hun hed miss Graham."

"Er hun virkelig så smuk?"

"Ja, uforlignelig. Dog har hendes skønhed næsten et alt for barnligt præg; hun har store, lyseblå øjne, og hendes lyse lokker, der glimrer som guld, falder i rig fylde ned over hendes hals og skuldre."

Clara Talboys tav og fremsatte ikke flere spørgsmål om mylady.

Hun tænkte på et sted i det brev, som George havde skrevet til hende i sine hvedebrødsdage: "Min barnlige lille kone sidder

og ser på mig, mens jeg skriver. Ak, hvad ville jeg dog ikke give til, at du kunne se hende, Clara! Hendes øjne er så lyseblå som himlen på en klar sommerdag, og hendes hår hænger i tætte lokker omkring hendes ansigt ligesom den skinnende guldglorie, som du ser omkring Madonnas hoved på et italiensk maleri."

30. I lindealleen

Robert Audley slentrede omkring på den brede græsplæne udenfor herregården, da en vogn, hvori mylady og Alicia befandt sig, kom til syne i buegangen og kørte op for den lave tårndør. Mr. Audley kom tidsnok til at hjælpe damerne ud af vognen.

Mylady tog sig nydelig ud i sin fine blå hat og den zobelpels, som hendes nevø havde købt til hende i St. Petersborg. Det lod til, at hun var særdeles fornøjet over at se Robert; for hun skænkede ham et af sine mest fortryllende smil, da hun rakte ham sin lille hånd, hvis handske udmærkede sig ved den smagfuldeste elegance.

"Nå, så De har endelig engang bekvemmet Dem til at komme tilbage til os?" sagde hun leende. "Men er De først kommet, kan De også være vis på, at De ikke får lov til at skulke herfra; for vi to skal nok holde på Dem. Vi vil ikke lade ham løbe bort igen, vel Alicia?"

Miss Audley gjorde et foragteligt kast med hovedet, så at de tætte lokker rystede under hendes ridehat.

"Jeg kan aldeles ikke indlade mig på at følge et så uroligt menneskes bevægelser," sagde hun. "Siden Robert Audley er faldet på at bære sig ad som en tysk romanhelt, der plages af spøgelser, har jeg opgivet ethvert forsøg på at begribe ham."

Mr. Audley betragtede sin kusine med et udtryk af tragikomisk forvirring. "Det er en nydelig pige," tænkte han. "Men hun er en plage for alle mennesker. Jeg ved ikke, hvad det

kommer af, men jeg synes, at hun er mere til plage nu, end hun før plejede at være."

Han rykkede eftertænksomt i sine knebelsbarter, mens han overvejede dette spørgsmål. Hans tanker fjernedes en kort tid fra hans livs store sorg for at dvæle ved denne mindre væsentlige modgang.

"Det er en rar pige," tænkte han; "hun har et godt hjerte med alt det, at hun aldrig kan holde sig rolig, hun er et ægte engelsk pigebarn, og alligevel ..." Han sank dybt ned i tvivl og modsigelser. Der var noget i vejen med ham, som han ikke rigtigt kunne forstå, der var foregået en forandring med ham, som ikke stod i forbindelse med hans pinefulde ængstelser og bekymringer for George.

"Men lad os dog høre, hvor De har flakket omkring i de sidste dage, mr. Audley," sagde mylady, mens hun og hendes steddatter stod ved indgangen til tårndøren og ventede på, at Robert skulle behage at gå til side og lade dem komme forbi. Den unge mand studsede, da hun stillede ham dette spørgsmål, og så pludselig på hende. Der var i hendes strålende, ungdomsfriske skønhed og barnlige uskyldighed et ubeskriveligt udtryk, som syntes at ramme ham lige i hjertet, og han blegnede, da han betragtede hende.

"Jeg har været ... i Yorkshire," sagde han. "Jeg har besøgt det lille badested, hvor min stakkels ven George Talboys opholdt sig, da han giftede sig."

Den blege farve, som pludselig dækkede myladys ansigt, var det eneste vidnesbyrd om, at hun havde hørt disse ord. Hun smilede, men det var et mat og sygeligt smil, og forsøgte på at komme forbi sin mands nevø.

"Jeg må klæde mig om til middagsbordet," sagde hun. "Jeg er inviteret til et middagsselskab og spiser ikke hjemme i dag; tillader De, at jeg kommer ind?"

"Jeg må bede Dem om at ofre mig en halv time," svarede Robert sagte. "Jeg er kommet til Essex for at tale med Dem."

"Om hvad kan det være?" spurgte mylady.

Hun var igen kommet til sig selv efter den rystelse, som for lidt siden havde overfaldet hende, og hun fremsatte dette spørgsmål på sin sædvanlige måde. Hendes ansigt udtrykte snarere den blanding af forvirring og nysgerrighed, som ses hos et barn, når det kommer i forlegenhed over noget, end en voksens alvorlige overraskelse.

"Hvad kan De have at tale med mig om, mr. Audley?" gentog hun.

"Jeg skal sige Dem det, når vi er alene," sagde Robert med et blik på sin kusine, der stod lidt bagved mylady og skænkede denne fortrolige lille samtale stor opmærksomhed.

"Han er forelsket i min stedmoders dukkeansigt," tænkte Alicia, "og det er for hendes skyld, at han er blevet så mørk i sindet. Han er just den rette mand til at blive forelsket i sin tante."

Miss Audley gik ud på græsplænen og vendte ryggen til Robert og mylady.

"Det tåbelige menneske blev så hvid i sit ansigt som et lagen, da han så hende," tænkte hun. "Han kan dog altså blive forelsket. Den sløve, træge klump, som han kalder sit hjerte, kan sikkert banke én gang i en fjerdedel af et århundrede; men det lader til, at kun en blåøjet voksdukke kan sætte det i bevægelse. Jeg ville have opgivet ham for længe siden, hvis jeg

havde vidst, at hans skønhedsideal skulle søges hos en legetøjskræmmer."

Den stakkels Alicia gik tværs over græsplænen og forsvandt på den modsatte side af den firkantede gård, hvor der var en gotisk port, som stod i forbindelse med staldene. Det gør mig ondt at fortælle, at sir Michael Audleys datter gik ud for at søge trøst hos sin hund Cæsar og sin kastanjebrune hoppe Atalanta, som den unge dame hver dag plejede at se til i det aflukke, hvor den gik frit omkring.

"Vil De gå ind med i lindealleen, lady Audley?" sagde Robert, da hans kusine havde forladt haven. "Jeg ønsker at tale med Dem på et sådant sted, at vi ikke behøver at frygte for at blive forstyrret eller iagttaget. Jeg tror ikke, at vi kan vælge noget mere sikkert sted end alleen. Vil De gå derind med mig?"

"Gerne, hvis De ønsker det," svarede mylady. Mr. Audley kunne se, at det gøs i hende, og at hun stirrede omkring sig, som om hun søgte efter en udvej til at slippe bort.

"De ryster, lady Audley," sagde han til hende.

"Ja, der er kommet en stærk kulde over mig. Jeg vil hellere tale med Dem en anden dag, hvis De ikke har noget imod det. Jeg skal klæde mig på til middagsselskabet, og jeg længes efter at se sir Michael; jeg har ikke set ham siden kl. ti i formiddags. Tjen mig i at lade det vente til i morgen."

Der var noget bedrøveligt og klynkende i hendes stemme. Gud alene ved, hvor nær det gik Robert til hjertet. Gud alene ved, hvilke skrækkelige forestillinger der opstod i hans sjæl, da han betragtede det smukke unge ansigt og tænkte på det hverv, som han skulle udføre.

"Jeg *må* tale med Dem, lady Audley," sagde han. "Er jeg grusom, da er det Dem, som har gjort mig det. De kunne have unddraget Dem denne ildprøve. De kunne være gået af vejen for mig. Jeg har ærligt advaret Dem. Men De har foretrukket at trodse mig, og De kan takke Deres egen dårskab for, at jeg ikke længere skåner Dem. Kom og gå med mig. Jeg siger Dem endnu engang, at jeg *må* tale med Dem."

Der var i hans tone en kold bestemthed, som bragte myladys indvendinger til tavshed. Hun fulgte lydigt efter ham til den lille jernport, der førte ud til den lange have bagved huset, og fra denne have kom man på en lille træbro over den rolige fiskedam til lindealleen. Den tidlige vinterskumring indhyllede alt, og de forviklede figurer af de bladløse grene, som hvælvede sig over den ensomme gang, hævede sig mørkt op mod den grå vinterhimmel. Lindealleen tog sig i denne usikre belysning ud som en søjlegang.

"Hvorfor fører De mig hen til dette forskrækkelige sted? Vil De ganske bringe mig fra sans og samling?" udbrød mylady fortrædeligt. "De burde dog vide, hvor nervøs, jeg er."

"Er De nervøs, mylady?"

"Ja, gyseligt nervøs. Jeg er et helt levebrød for den stakkels mr. Dawson. Han sender mig bestandig kamferdråber, naftadråber, hoffmannsdråber og mange andre afskyelige ting, men han kan ikke kurere mig."

"Kan De huske, mylady, hvad Macbeth siger til sin doktor?" spurgte Robert alvorligt. "Mr. Dawson er måske meget dygtigere end den skotske læge, men jeg tror dog heller ikke ham i stand til at læge et sygt sind."

"Hvem siger, at jeg har et sygt sind?" udbrød lady Audley.

"Det gør jeg, mylady," svarede Robert. "De fortæller mig, at De er nervøs, og at al den medicin, som Deres læge kan foreskrive Dem, ikke hjælper det mindste. Lad mig være Deres doktor, jeg skal gå lige til roden af Deres sygdom, lady Audley. Gud er mit vidne til, at jeg ønsker at være barmhjertig, at jeg vil skåne Dem, for så vidt det står i min magt, når jeg viser retfærdighed imod andre; men retfærdighed *skal* der gøres fyldest. Skal jeg sige Dem, hvorfor De er nervøs i dette hus, mylady?"

"Ja, hvis De kan," svarede hun og smålo.

"Det er, fordi De her i huset plages af spøgelser."

"Plages jeg af spøgelser?"

"Ja, De forfølges af George Talboys' genfærd."

Robert Audley hørte, at mylady snappede efter vejret, det forekom ham næsten, at han kunne høre hendes hjertes heftige banken, mens hun gik ved siden af ham og engang imellem rystede, skønt hun var svøbt tæt ind i sin zobelpels.

"Hvad mener De?" udbrød hun pludselig, efter at have været tavs i nogen tid. "Hvorfor plager De mig med denne George Talboys, som pludselig fik det indfald at forlade Dem i et par måneder? Er De gået fra forstanden, mr. Audley, og vil De gøre mig til offer for Deres fikse idé? Hvad kommer George Talboys mig ved, så at jeg skulle gå og plage mig for hans skyld?"

"De kendte ham altså slet ikke, vel mylady?"

"Nej, ikke det mindste!" svarede lady Audley. "Hvorledes skulle jeg være kommet til at kende ham?"

"Skal jeg fortælle Dem, mylady, hvorledes det hænger sammen med min vens forsvinden, for så vidt jeg kender den?" spurgte Robert.

"Nej," udbrød lady Audley. "Jeg ønsker slet ikke at få noget at vide om Deres ven. Er han død, gør det mig ondt for ham. Er han i live, bryder jeg mig hverken om at se ham eller at høre noget om ham. Med Deres tilladelse vil jeg nu gå ind og se til min mand, mr. Audley, medmindre De har i sinde at holde mig tilbage på dette uhyggelige sted, indtil jeg fryser ihjel."

"Jeg ønsker at holde Dem tilbage her, lady Audley, indtil De har hørt, hvad jeg har at sige," svarede Robert i en bestemt tone. "Jeg skal ikke opholdt Dem længere, end det er nødvendigt, og når De har hørt mig, skal det stå Dem frit for at handle efter Deres eget forgodtbefindende."

"Nå, som De vil da. Men tjen mig så i at lade mig hurtigst muligt få at vide, hvad De har at sige," svarede mylady ligegyldigt. "Jeg lover Dem, at jeg tålmodigt skal høre på Dem."

"Da min ven, George Talboys, vendte tilbage til England," begyndte Robert alvorligt, "drejede alle hans tanker sig om hans kone."

"Som han var løbet bort fra," sagde mylady hurtigt. "I det mindste husker jeg," tilføjede hun med mere overlæg, "at De engang fortalte os noget om det, da De første gang meddelte os Deres vens historie."

Robert Audley tog intet hensyn til denne afbrydelse.

"Alle hans tanker drejede sig om hans kone," gentog han. "Når han tænkte på fremtiden, var det hans skønneste håb at gøre hende lykkelig, og han glædede sig kun over den formue, som han med sine kraftige arme havde tjent i Australiens guldminer, fordi den skulle bortødsles på hende. Jeg så ham et par timer efter hans ankomst til England, og jeg var vidne til den glade stolthed, han imødeså genforeningen med sin hustru med. Jeg

var også vidne til det slag, som ramte ham lige i hjertet og gjorde ham så forskellig fra det, han tidligere havde været, at der ikke kan være større ulighed imellem to forskellige mennesker. Det slag, der fremkaldte denne grusomme forandring, var bekendtgørelsen om hans kones død i *Times*. Jeg tror nu, at denne bekendtgørelse var en sort og nedrig løgn."

"Virkelig!" sagde mylady; "men hvad grund kunne nogen have til at bekendtgøre mrs. Talboys' død, hvis mrs. Talboys havde været i live?"

"Den pågældende dame kunne selv have haft en grund," svarede Robert roligt.

"Hvilken grund kunne det være?"

"Det var jo tænkeligt, at hun havde benyttet sig af Georges fravær til at gøre et mere glimrende parti. Det var jo tænkeligt, at hun havde giftet sig igen og ønskede at føre min stakkels ven på vildspor ved denne falske bekendtgørelse."

Lady Audley trak på skuldrene.

"Deres gisninger tager sig noget latterlige ud," sagde hun; "man må for Deres skyld håbe, at De har nogle fornuftige grunde at støtte Dem til."

"Jeg har undersøgt en hel bunke af de aviser, som udkommer i Chelmsford og Colchester," vedblev Robert uden at svare på myladys sidste bemærkning, "og i et af Colchesterbladene fandt jeg i nummeret for den 2. juli 1857 midt imellem en stor masse blandede smånotitser, der var taget fra andre aviser, en kort meddelelse om, at en engelsk gentleman ved navn George Talboys var ankommet til Sydney fra guldminerne med guldklumper og guldstøv til en værdi af tyve tusind pund, og at han efter at have omsat sit guld var afrejst til Liverpool med det

hurtigtsejlende klipperskib *Argus*. Dette er naturligvis en højst ubetydelig omstændighed, lady Audley, men den er tilstrækkelig til at bevise sandsynligheden af, at en person, som i juli måned 1857 ikke boede i Essex, er blevet underrettet om George Talboys' tilbagekomst fra Australien. Følger De med?"

"Ikke så ganske," svarede mylady. "I hvilken forbindelse står bladene i Essex med mrs. Talboys' død?"

"Det vil lidt efter lidt blive klart, lady Audley. Efter min mening var bekendtgørelsen i *Times* et bedrageri, og den udgjorde en del af det komplot, som Helen Talboys og løjtnant Maldon havde stiftet imod min stakkels ven."

"Et komplot!"

"Ja, et komplot, udtænkt af en snedig kvinde, som havde anstillet den beregning, at hendes mand muligvis var død, og derefter havde sikret sig en glimrende stilling, skønt hun løb fare for at begå en forbrydelse. Det var en dristig kvinde, mylady, som troede, at hun kunne spille sin komedie til ende uden at have nødig at frygte for opdagelse, og det var en ryggesløs kvinde, der ikke gjorde sig nogen samvittighed af, at hun kunne bringe sorg og fortvivlelse over den mand, som hun bedrog; men det var tillige en tåbelig kvinde, fordi hun betragtede livet som et spil, i hvilket den bedste spiller ville gå af med fordelen, og ganske glemte, at der er et Forsyn, som står over de usle bedragere og aldrig tilsteder, at hemmelige skurkestreger længe forbliver skjulte. Selv om den kvinde, jeg taler om, aldrig havde gjort sig skyldig i nogen værre synd end den løgnagtige bekendtgørelse i *Times*, ville jeg betragte hende som det afskyeligste og foragteligste væsen af hendes køn, som det mest hjerteløse og beregnende menneske. Denne

grusomme løgn var en lav og fej niddingsdåd, et lumsk dolkestød af en skændig morderske."

"Men hvor ved De fra, at bekendtgørelsen indeholdt en usandhed?" spurgte mylady. "De fortalte os jo selv, at De havde været i Ventnor med mr. Talboys for at besøge hans kones grav. Hvem var det da, der døde i Ventnor, hvis det ikke var hans kone?"

"Ja, ser De, lady Audley," sagde Robert, "det er et spørgsmål, som kun to eller tre mennesker kan besvare, og det skal ikke vare længe, før en af de pågældende besvarer det. Jeg vil lade Dem vide, mylady, at jeg er fast bestemt på at opklare hemmeligheden ved George Talboys' død. Tror De, at jeg lader mig affærdige ved en listig kvindes rænker? Nej, led for led har jeg føjet min beviskæde sammen, og der mangler endnu kun hist og her et led for at give den en skrækkelig styrke. Tror De, at jeg vil lade mig føre bag lyset? Tror De, at jeg vil være ude af stand til at opdage, hvad der endnu mangler i min kundskab? Nej, lady Audley, mine bestræbelser ville ikke slå fejl; *for jeg ved, hvor jeg skal søge mine oplysninger*. Der lever i Southampton et lyshåret fruentimmer ved navn Plowson, som er delagtig i den gamle løjtnant Maldons hemmeligheder. Jeg antager temmelig sikkert, at hun kan hjælpe mig til at komme under vejr med, hvem der ligger begravet på kirkegården i Ventnor, og jeg vil underkaste mig enhver møje for at opdage det, medmindre ... ... medmindre den kvinde, som jeg ønsker at frelse fra vanære og straf, viser sig modtagelig for den skånsel, jeg vil vise hende, og lader sig advare, mens det endnu er tid."

Mylady skød sine yndige skuldre i vejret, og hendes blå øjne funklede med en trodsig glans.

"Det ville være tåbeligt af hende, om hun lod sig påvirke af noget sådant galimatias," sagde hun. "De er hypokondrisk, mr. Audley, og De trænger vist til lidt oplivende og styrkende medicin. Kan der tænkes noget latterligere end den idé, som har sat sig fast i hovedet på Dem? De mister pludselig Deres ven George på en noget gådefuld måde, det vil sige, denne herre får det indfald at forlade England uden at give Dem tilbørlig underretning om det. Hvad kan der uddrages af det? De tilstår jo selv, at han efter sin kones død blev et ganske andet menneske, at han blev excentrisk og menneskefjendsk og aldeles ikke bekymrede sig om, hvorledes det gik ham selv. Kan noget da være mere rimeligt, end at han blev træt af det civiliserede livs ensomhed og flygtede bort til de vilde guldegne for at finde adspredelse for sin sorg? Det er ganske vist en romantisk historie, men den er slet ikke så ualmindelig. De vil imidlertid ikke lade Dem nøje med denne simple forklaring af Deres vens forsvinden, og De sammensætter en urimelig historie om et komplot, der kun eksisterer i Deres egen ophidsede fantasi. Helen Talboys er død. *Times* erklærer hende for død. Gravstenen på kirkegården i Ventnor bærer vidne om hendes død. Med hvad ret," udbrød mylady, og hendes stemme hævede sig til den skingrende og gennemtrængende højde, som var ejendommelig for hende, når hendes sind var i stærk bevægelse, "med hvad ret, mr. Audley, kommer De her og plager mig om George Talboys. Med hvad ret drister De Dem til at sige, at hans kone endnu er i live?"

"Fordi omstændighederne giver mig ret til det, lady Audley," svarede Robert, "fordi jeg skridt for skridt har bragt netop den objektive vished til stede, som undertiden har til følge, at et

menneskes morder just viser sig at være den person, som man allermindst anså for den skyldige, da forbrydelsen første gang var under behandling."

"Og tør jeg spørge, hvilke omstændigheder De sigter til?"

"Min anskuelse støtter sig til en håndgribelig overensstemmelse i tid og sted, og jeg har desuden også skriftlige beviser. Da Helen Talboys forlod sin faders hus i Wildernsea, efterlod hun et brev, i hvilket hun erklærede, at hun ikke kunne udholde det liv, som hun førte, og at hun ønskede at prøve sin lykke ved at søge sig et andet hjem. Dette brev befinder sig i mine hænder."

"Virkelig!"

"Skal jeg fortælle Dem, *hvis* hånd der ligner Helen Talboys' så nøjagtigt, at ikke engang det mest skarpsynede øje ville være i stand til at opdage nogen forskel imellem dem?"

"At to damers håndskrift ligner hinanden, er virkelig nu til dags slet ikke noget ualmindeligt," svarede mylady i en ligegyldig tone. "Jeg kunne vise Dem prøver på et halvt dusin af mine veninders skrift, og jeg tør indestå for, at De ikke vil kunne opdage synderlig forskel imellem dem."

"Men hvis det nu var en ganske ualmindelig hånd, der frembød ejendommeligheder, der ikke findes mage til i én blandt hundrede?"

"Ja, så ville det rigtignok være et ganske mærkeligt sammentræf," svarede mylady. "Men det blev dog altid kun en tilfældighed. De kan ikke benægte Helen Talboys' død, fordi hun næsten skrev samme hånd som en anden, der endnu er i live."

"Men når nu en hel række af sådanne sammentræf leder hen til det samme punkt?" spurgte Robert. "Helen Talboys forlod sin

faders hus, efter hvad hun selv forklarer i sit brev, fordi hun ikke længere kunne holde livet ud hos ham og ønskede at begynde et nyt. Ved De, hvad jeg slutter af det?"

Mylady trak på skuldrene.

"Nej, det har jeg ikke den fjerneste forestilling om," sagde hun, "og da De nu har opholdt mig her på dette uhyggelige sted i næsten en halv time, må jeg bede Dem om, at De vil lade mig slippe bort, for at jeg kan få tid til at klæde mig om."

"Nej, lady Audley," sagde Robert med en ubarmhjertig strenghed, der var så usædvanlig hos ham, at han så ud til at være blevet en ganske anden, for han lignede en ubønhørlig udøver af retfærdigheden, et grusomt redskab til det ondes afstraffelse. "Nej, lady Audley," gentog han, "jeg sagde før til Dem, at Deres underfundighed ikke ville hjælpe Dem overfor mig; nu vil jeg lade Dem vide, at trods heller ikke nytter Dem til noget. Jeg har spillet ærligt spil med Dem og givet Dem en ærlig advarsel. Det er nu to måneder siden, at jeg indirekte gav Dem at forstå, hvilken fare der truede Dem."

"Men hvad mener De dog?" spurgte mylady pludselig.

"De ville ikke tage imod min advarsel, lady Audley," vedblev Robert, "og øjeblikket er nu kommet, da jeg må tale aldeles tydeligt til Dem. Tror De, at de fortrin, De har bekæmpet skæbnen med, vil befri Dem fra fortjent straf? Nej, mylady, Deres ungdom, Deres skønhed, Deres ynde og høje dannelse gør kun Deres livs skrækkelige hemmelighed endnu skrækkeligere. Jeg kan lade Dem vide, at min beviskæde endnu kun mangler ét led til at domfælde Dem, og at dette led skal blive tilføjet. Helen Talboys vendte aldrig tilbage til sin faders hus. Da hun forlod denne stakkels gamle mand, drog hun bort

fra hans ydmyge tag med den faste beslutning at udslette ethvert spor af sit tidligere liv. Hvad plejer folk at gøre, når de ønsker at begynde en ny tilværelse, når de for anden gang vil begynde deres levnedsløb, frit for de byrder, der havde tynget på dem i det første afsnit af deres liv? *De forandrer deres navn*, lady Audley. Da Helen Talboys forlod sin spæde søn og tog bort fra Wildernsea, skete det i den bestemte hensigt at holde alt skjult, som kunne vidne om, hvem hun var. Hun forsvandt som Helen Talboys den 16. august 11854, og den 17. i samme måned kom hun igen til syne som Lucy Graham, en ung pige uden støtte i verden, der gerne modtog en tarvelig plads, fordi hun fandt et hjem, hvor man ikke stillede hende noget spørgsmål."

"De er ikke rigtig klog, mr. Audley!" udbrød mylady. "De er ikke rigtig klog, og min mand skal beskytte mig imod Deres uforskammethed. Hvad beviser vel det, at denne Helen Talboys løb hjemmefra den ene dag, og at jeg den næste dag tiltrådte min plads?"

"I og for sig meget lidt, men ved hjælp af en anden omstændighed ..."

"Hvilken omstændighed?"

"Kun den simple omstændighed, at der på en æske, som De havde ladet blive tilbage hos mrs. Vincent, fandtes to sedler klistret ovenpå hinanden, af hvilke der på den øverste stod miss Grahams navn, på den underste mrs. Helen Talboys'."

Mylady tav. Robert Audley kunne ikke se hendes ansigt i mørket, men han kunne se, at hun krampagtigt trykkede sine små hænder imod brystet, og han vidste, at stødet havde ramt sit mål.

"Gud stå hende bi, det stakkels, elendige væsen!" tænkte han. "Hun indser nu, at det er ude med hende. Gud ved, om dommerne her i landet føler, hvad jeg nu føler, når de sætter den sorte hue på og udtaler dødsdommen over en elendig, skælvende usling, som aldrig har gjort dem noget ondt. Bliver de opflammet af dydig harme, eller lider de af den samme mørke angst, der knuger min sjæl, når jeg taler til denne fortabte kvinder?"

Han gik i nogle minutter tavs ved myladys side. De havde spadseret op og ned i den mørke allé, og de kom nu i nærheden af det bladløse buskads, hvor den forfaldne brønd lå upåagtet og skjult imellem forvirrede masser af tjørnekrat.

En bugtet fodsti, der var forsømt og halvt overgroet af ukrudt, førte hen til denne brønd. Robert forlod lindealleen og gik ind på denne sti. Der var lysere i buskadset end i alleen, og mr. Audley ønskede at se myladys ansigt.

Han talte ikke, førend de nåede den frodige græsplet ved siden af brønden. Det massive murværk var på flere steder faldet ned, og stykker af det lå begravet midt imellem ukrudt og tjørnebuske. De tunge stolper, som havde båret trævinden, stod endnu tilbage, men jernhåndtaget var revet bort fra sin plads, og den rustne, plettede tingest lå forglemt et par skridt fra brønden.

Robert Audley lænede sig til en af de mosgroede stolper og så på myladys ansigt, der tog sig meget blegt ud i den kolde vinterskumring. Månen var netop stået op, men den trådte kun svagt frem på den grå himmel, og et mat, spøgelsesagtigt lys blandede sig med den hældende dags dunkle skygger. Mylady havde en påfaldende lighed med den kvinde, som Robert i sin

drøm havde set stirre op fra de mørke bølgers hvide, frådende skum og lokke hans onkel i fordærvelse.

"De to sedler er i mine hænder, lady Audley," vedblev Robert. "Jeg tog dem fra den æske, som De lod blive tilbage i Crescent Villas, og mrs. Vincent og miss Tonks var til stede, da det skete. Er De i stand til at anføre noget, som kan svække dette vidnesbyrd? De siger til mig: 'Jeg er Lucy Graham og jeg har intet som helst at gøre med Helen Talboys'. I så fald må De jo kunne stille vidner, der er i stand til at give oplysning om Deres tidligere liv. Hvor opholdt De Dem, inden De kom til Crescent Villas? De må have venner, slægtninge eller bekendte, som kan komme frem og i det mindste bevise så meget for Dem. Om De også var det mest forladte menneske på jorden, måtte De dog være i stand til at påvise en, der kan bringe Deres fortid på det rene."

Robert anklager lady Audley ved den gamle brønd.

"Ja," udbrød mylady, "hvis jeg stod som anklaget for en jury, kunne jeg ganske vist fremføre vidner, der ville gendrive Deres

urimelige beskyldning. Men jeg befinder mig ikke i rettens hænder, mr. Audley, og jeg vil ikke gøre andet end le ad Deres latterlige galskab. Ja, det er mit ramme alvor, at De er gået fra forstanden! Hvis det kan fornøje Dem at sige, at Helen Talboys ikke er død, og at jeg er Helen Talboys, så for mig gerne. Hvis De har lyst til at gå omkring på de steder, hvor jeg har levet, og på de steder, hvor denne mrs. Talboys har levet, står det Dem frit for at følge Deres tilbøjelighed; men jeg vil dog minde Dem om, at sådanne griller har bragt mange, der tilsyneladende var lige så kloge som De, til at tilbringe hele deres liv indespærrede i en dåreanstalt."

Robert Audley studsede, da mylady sagde dette, og fo'r et par skridt tilbage imellem ukrudtet og buskadset.

"Hun vil være i stand til at begå en ny forbrydelse for at beskytte sig imod følgerne af den gamle," tænkte han. "Hun vil være i stand til at benytte sin indflydelse hos min onkel til at bringe mig i en dåreanstalt."

Jeg vil ikke påstå, at Robert Audley var fej, men jeg må tilstå, at en rædselsfuld gysen, der var en del beslægtet med frygt, gennemisnede ham lige til hjertet, da han tænkte på alle de forskrækkelige ting, der var blevet forøvet af kvinder siden den dag, da Eva skabtes for at være Adam til selskab og hjælp i Edens have. Hvis nu denne kvindes djævelske forstillelseskunst var mægtigere end sandheden og knuste ham? Hun havde ikke skånet George Talboys, da han stod i vejen for hende og truede hende med en uundgåelig fare, ville hun da skåne ham, der truede hente med en langt større fare? Stod kvindernes barmhjertighed, kærlighed eller godhed måske i forhold til deres skønhed eller ynde? Hvorledes var det ikke gået en vis

monsieur Mazers de Latude? Han havde haft det uheld at fornærme madame de Pompadour, der var udrustet med næsten alle fuldkommenheder, og hun lod ham udsone den ungdommelige ubetænksomhed med livsvarigt fængsel; to gange lykkedes det ham at undslippe, men hver gang blev han på ny kastet i fængsel, og da han satte sin lid til, at hans skønne fjende til sidst ville lade sig røre, forrådte han sig til en uforsonlig djævel. Robert Audley betragtede det blege ansigt, der viste sig ved siden af ham; det var et fortryllende skønt ansigt, men i de stjerneklare blå øjne lyste en besynderlig og sikkert farlig glans, og mens han erindrede sig utallige eksempler på kvindernes troløshed, gyste han ved tanken om, hvor ulige kampen ville være imellem ham og hans onkels kone.

"Jeg har vist hende mine kort," tænkte han, "men hun har skjult sine for mig. Det er ikke muligt at rive masken af hende; min onkel vil hellere tro, at jeg er gået fra forstanden, end at hun er skyldig."

I dette øjeblik forekom det ham, at han så Clara Talboys højtidelige og alvorlige ansigt, der i sin hele karakter var så forskelligt fra myladys fine skønhed.

"Det et fejt af mig, at jeg tænker på mig selv eller min egen fare," sagde han til sig selv. "Jo mere jeg gennemskuer denne kvinde, desto større grund har jeg til at gyse for den indflydelse, som hun udøver her, og til at ønske hende langt bort herfra."

Han kastede sit blik på de mørke omgivelser. Den ensomme have var lige så stille som en afsides liggende kirkegård, der var afsondret og skjult for hele den levende verden.

"Det var et sted her i haven, at hun mødte George Talboys på den dag, han forsvandt," tænkte han. "Gud ved, hvor de mødtes,

Gud ved, hvor det var, han stirrede ind i hendes grusomme ansigt og anklagede hende for hendes troløshed."

Mylady stod lige foran Robert, hendes hånd hvilede let på den anden stolpe, og hun legede med sin nydelige fod imellem det høje ukrudt, men vogtede hemmeligt på sin modstanders ansigt.

"Så skal det altså blive en krig på liv og død imellem os to," sagde Robert højtideligt. "De vil ikke tage imod min advarsel, De vil ikke flygte bort og angre Deres ryggesløshed i et fremmed land langt borte fra den ædle mand, som De har bedraget og bedåret med Deres snedige kunstgreb. De foretrækker at blive her og trodse mig."

"Ja, jeg gør," svarede lady Audley, idet hun løftede hovedet op og så den unge advokat lige ind i ansigtet. "Det kan ikke lægges mig til last, at min mands brodersøn er gået fra forstanden og vælger mig til offer for sin fikse idé."

"Lad det da ske, som De vil, mylady," svarede Robert. "Da min ven, George Talboys, sidste gang blev set, gik han ind i denne have ad den lille jernport, vi i aften er kommer herind igennem. De sidste ord, man hørte af ham, var en forespørgsel om Dem. Man så ham gå ind i denne have, men ingen har set ham forlade den. Jeg for mit vedkommende tror ikke, at han nogensinde forlod den. Jeg tror, at døden overraskede ham på dette sted, at han ligger skjult på bunden af fiskedammen eller i en hemmelig afkrog her i haven. Jeg vil lade foretage sådanne undersøgelser, at min myrdede vens lig skal komme for dagen, om det så bliver nødvendigt at jævne hele huset med jorden og rykke ethvert træ op med rode."

Lucy Audley udstødte et langt, sagte jammerskrig og hævede i vild fortvivlelse sine hænder op over hovedet, men hun svarede ikke på sin anklagers gyselige beskyldning. Hendes arme sank langsomt ned, hendes blege ansigt lyste i mørket, og hendes blik tindrede, da hun med sine blå øjne stirrede på Robert.

"De skal aldrig i evighed komme til at gøre det," sagde hun. "*Jeg vil myrde Dem, inden De kan prøve på det!* Hvorfor plager De mig stadig således? Hvorfor kan De ikke lade mig have fred? Har jeg nogensinde gjort Dem noget, som kunne bevæge Dem til at forfølge mig, bevogte mine skridt og udspionere mine handlinger? Har De i sinde at få mig til at gå fra forstanden? Ved De, hvad det vil sige at kæmpe med en afsindig kvinde? Nej," udbrød mylady og lo, "det ved De ikke, ellers ville De aldrig ..."

Hun holdt pludselig op at tale og hævede sig lige med ét op i sin fulde højde. Det var den samme bevægelse, som Robert havde bemærket hos den gamle fordrukne løjtnant, og den havde den samme værdighed, det samme ophøjede præg af den ubeskriveligste ulykke.

"Gå Deres vej, mr. Audley," sagde hun. "De er ikke rigtig klog, siger jeg Dem; De er ikke rigtig klog."

"Jeg går også, mylady," svarede Robert roligt. "Jeg ville have tilgivet Deres brøde af medlidenhed med Deres ynkelige tilstand. De har ikke villet tage imod barmhjertighed. Jeg ønskede at skåne den levende; fra nu af vil jeg kun tænke på min pligt imod den døde."

Han gik bort fra den ensomme brønd under lindetræernes skygge. Mylady gik langsomt bagefter ham ned ad den lange, skumle gang og over den simple bro hen til jernporten. Da han

gik igennem porten, kom Alicia ud af en lille glasdør, som førte ud fra et egepaneleret frokostværelse i et hjørne af huset, og mødte sin fætter.

"Jeg har søgt efter dig alle vegne, Robert," sagde hun. "Fader er kommet ned i biblioteket, og jeg er vis på, at han vil blive glad over at se dig."

Den unge mand fo'r op ved lyden af sin kusines ungdomsfriske stemme. "Store Gud," tænkte han, "kan disse to kvinder være af det samme stof? Kan denne ærlige og ædle pige, der ikke er i stand til at skjule, hvad der gærer i hendes uskyldige sind, være af det samme kød og blod som den usle skabning, hvis skygge falder på gangen ved siden af mig?"

Han kastede sit blik fra sin kusine til lady Audley, der stod tæt ved udgangen og ventede på, at han skulle gå til side og lade hende komme forbi.

"Jeg ved ikke, hvad der går af Deres fætter, kære Alicia," sagde mylady. "Han er så åndsfraværende og overspændt, at jeg slet ikke kan blive klog på ham."

"Virkelig!" udbrød Alicia. "Når jeg skal dømme efter Deres langvarige sammenkomst, fristes jeg dog til at tro, at De har gjort Dem umage for at forstå ham."

"Å ja," sagde Robert roligt, "mylady og jeg forstår hinanden meget godt; men det er sent, og jeg vil ønske Dem godnat, mine damer. Jeg skal sove i nat i Mount Stanning, da jeg har noget at besørge der. Men i morgen kommer jeg igen for at se til onkel."

"Men hvad siger du, Robert!" udbrød Alicia; "Du vil dog vel aldrig tage bort uden at have hilst på fader?"

"Jo, min kære pige," svarede den unge mand. "Jeg har ikke rigtig ro på mig i anledning af en ubehagelig sag, som ligger

mig meget på sinde, og jeg vil helst undgå at se onkel. Godnat, Alicia. I morgen skal jeg enten selv komme eller sende dig et par ord."

Han trykkede sin kusine i hånden, bukkede for lady Audley og gik bort under buegangens mørke skygge, hvorfra han kom ind i den stille allé på den anden side af herregården.

Mylady og Alicia stod og så efter ham, indtil han var ude af syne.

"Men hvad i Himlens navn er der dog i vejen med min fætter Robert?" udbrød Alicia heftigt, da advokaten forsvandt for hendes blik. "Hvad skal denne besynderlige adfærd dog sige? Nå, så der er en ubehagelig sag, som volder ham uro! Jeg kan tænke, at det stakkels menneske i en ulykkelig stund er blevet tvunget til at overtage en proces, og at det nu løber rundt for ham, fordi han har en sørgelig bevidsthed om sin egen uduelighed."

"Har De nogensinde sat Dem rigtigt ind i Deres fætters karakter?" spurgte mylady ganske alvorligt efter nogen tids tavshed.

"Sat mig ind i hans karakter? Nej, lady Audley. Af hvad grund skulle jeg også sætte mig ind i hans karakter?" sagde Alicia. "Man behøver virkelig ikke at se meget nøje til for at komme til den overbevisning, at han er en lad, egenkærlig sybarit, der ikke bryder sig om andet i verden end sin egen magelighed og bekvemmelighed."

"Men har De aldrig lagt mærke til, at han er overspændt?"

"Overspændt!" gentog Alicia, idet hun snerpede munden sammen og trak på skuldrene. "Å ja, jeg tror gerne, at det er på

den måde, man i reglen undskylder sådanne mennesker. Jo, Robert er ganske sikkert overspændt."

"Jeg har aldrig hørt Dem tale om hans forældre," sagde mylady tankefuldt. "Kan De huske dem?"

"Hans moder har jeg aldrig kendt. Det var en miss Dalrymple, en meget strålende dame, som løb bort med min onkel og af den grund mistede en ganske net formue. Hun døde i Nizza, da stakkels Bob var fem år i gammel."

"Har De nogensinde hørt, at der var noget mærkeligt ved hende?"

"Hvad mener De med 'mærkeligt'?" spurgte Alicia.

"Har De aldrig hørt, at hun var overspændt, at hun var hvad folk kalder 'besynderlig'?"

"Nej, aldrig," sagde Alicia og lo. "Min tante var, så vidt jeg ved, en meget fornuftig kone, skønt hun giftede sig af kærlighed. Men De må huske på, at hun døde, før jeg blev født, og jeg har derfor ikke været meget begærlig efter at få noget at vide om hende."

"Men De kan vel huske Deres onkel?"

"Onkel Robert?" sagde Alicia. "Jo, ham husker jeg virkelig meget godt."

"Var han overspændt? Jeg mener, om han var lige så besynderlig i sin adfærd som Deres fætter?"

"Ja, efter min mening har Robert arvet alle sine unoder efter sin fader. Onkel viste altid den samme ligegyldighed for sine medmennesker som min fætter, men da han var en god ægtemand, en kærlig fader og en mild husbond, var der aldrig nogen, som bekymrede sig om hans meninger."

"Men var han overspændt?"

"Ja, man anså ham almindeligt for at være noget overspændt."

"Ak, jeg tænkte det nok," sagde mylady alvorligt. "De ved vel, Alicia, at sindsforvirring går meget hyppigere i arv fra fader til søn end fra fader til datter og fra moder til datter end fra moder til søn? Deres fætter Audley er en meget smuk ung mand, og jeg tror også, at han er et godt menneske, men man må passe på ham, for han er sindsforvirret."

"Sindsforvirret!" udbrød Alicia harmfuldt. "De drømmer, mylady, eller også vil De prøve på at gøre mig bange," tilføjede den unge dame i stærk bevægelse.

"Jeg vil blot bede Dem om at være på Deres post, Alicia," svarede mylady. "Det er muligt, at mr. Audley kun er overspændt, således som De siger; men han har i aften talt til mig på en sådan måde, at jeg er blevet ganske bange, og jeg tror, at han er i begreb med at miste forstanden. Jeg skal endnu i aften tale alvorligt om det med sir Michael."

"Tale med fader!" udbrød Alicia; "De vil da vel aldrig bedrøve fader ved at bibringe ham en så urimelig forestilling?"

"Jeg vil blot advare ham, kære Alicia."

"Men han tror Dem aldrig," sagde miss Audley. "Han vil le ad et sådant indfald."

"Nej, han vil ikke, Alicia; han vil tro alt, hvad jeg siger til ham," svarede mylady med et roligt smil.

31. Mylady forbereder sin plan

Lady Audley gik fra haven ind i biblioteket, et venligt og jævnt udstyret værelse med egepaneler, som sir Michael gerne opholdt sig i, når han læste eller skrev eller havde forretninger at afgøre med godsets intendant, en stor og stærk landmand, der var halvt agerdyrker, halvt jurist og havde forpagtet en lille gård i et par miles afstand fra herregården.

Baronetten sad i en rummelig lænestol tæt ved kaminen. Ildens klare lue steg og faldt, idet den snart kastede sit skær hen over de fremstående kanter af det sorte egetræsbogskab, snart på bøgernes forgyldte og højrøde bind; undertiden faldt dens glans på den atheniensiske hjelm af en Pallas Athene i marmor, og til andre tider beskinnede den sir Robert Peels pande.

Lampen på det bord, hvor sir Michael plejede at læse og skrive, var endnu ikke tændt; han sad ved kaminilden og ventede på, at hans unge kone skulle komme.

Jeg vil aldrig blive i stand til med ord at skildre hans ædle kærligheds renhed - umuligt er det for mig at beskrive denne følelse, der var så øm som en ung moders kærlighed til det førstefødte barn, så ærlig og ridderlig som den overjordiske lidenskab, hvormed en Bayard [Note 3)] så op til sin herskerinde.

Døren gik op, mens baronetten tænkte på denne inderligt elskede hustru, og da han så i vejret, fik han øje på den fine skikkelse, der var i færd med at træde ind.

"Hvad, er det dig, kære!" udbrød han, mens mylady lukkede døren efter sig og kom hen imod hans stol, "jeg har tænkt meget

på dig og ventet dig i en hel time. Hvor har du været denne, og hvad har du taget dig for?"

Mylady, som snarere stod i skyggen end i lyset, betænkte sig noget, inden hun svarede på hans spørgsmål.

"Jeg har været i Chelmsford for at gøre indkøb i butikkerne," sagde hun, "og ..."

Hun standsede pludselig og viklede hattebåndet omkring sine fingre, som om hun var i stor forlegenhed med, hvad hun skulle sige.

"Og hvad så mere, min kære?" spurgte baronetten mylady, som den forlegne mine klædte nydeligt. "Hvad har du taget dig for, siden du kom tilbage fra Chelmsford? Jeg hørte for en time siden, at en vogn holdt udenfor døren. Det var jo din, ikke sandt?"

"Jo, jeg kom hjem for en time siden," svarede mylady med den samme forlegne mine.

"Og hvad har du bestilt, siden du kom hjem?"

Sir Michael fremsatte dette spørgsmål i en let bebrejdende tone. Hans unge kones nærværelse udgjorde hans livs solskin, og skønt han ikke kunne nænne at lænke hende til sig, gjorde det ham dog ondt at tænke, at hun med forsæt undlod at komme til ham, når hun ingen nødvendig grund havde til at blive borte, og spildte tiden med barnagtig passiar eller intetsigende beskæftigelser.

"Hvad har du taget dig for, siden du kom hjem, min kære?" spurgte han igen. "Hvad har holdt dig så længe borte fra mig?"

"Jeg talte ... med ... mr. Robert Audley."

Hun vedblev uafbrudt at dreje hattebåndet rundt om sine fingre og talte endnu stadig med det samme forlegne udtryk.

"Robert!" udbrød baronetten, "er Robert her?"

"Han var her for lidt siden."

"Og han er her vel endnu, kan jeg tænke?"

"Nej, han er taget bort."

"Taget bort!" udbrød sir Michael. "Hvorledes hænger det sammen, kæreste?"

"Din brodersøn kom hertil i eftermiddags. Alicia og jeg traf ham, mens han drev omkring i haven. Han blev her til omtrent for et kvarter siden, og derefter fo'r han afsted uden at give os den mindste forklaring, når jeg undtager, at han rigtignok gjorde os en latterlig undskyldning, idet han foregav at have forretninger i Mount Stanning."

"Forretninger i Mount Stanning! Hvad i al verden kan han have at bestille på det afsides liggende sted? Han er vel taget til Mount Stanning for at sove der, ikke sandt?"

"Jo, det forekommer mig, at han sagde noget sådant."

"Så sandt jeg lever," udbrød baronetten, "begynder jeg ikke at tro, at det menneske er forstyrret i hovedet."

Myladys ansigt befandt sig så meget i skyggen, at sir Michael Audley ikke lagde mærke til den oplivende forandring, som foregik i de sygeligt blege træk, da han gjorde denne ganske almindelige bemærkning. Et triumferende smil fo'r hen over Lucy Audleys ansigt, et smil, som tydeligt sagde: "Det går nok, det går nok, jeg kan dreje ham, hvorhen jeg vil. Jeg kan vise ham sort, og når jeg siger ham, at det er hvidt, så tror han mig."

Men da sir Michael Audley erklærede, at det var galt fat med hans brodersøns forstand, fremkom han blot med et af disse ganske almindelige udbrud, der som bekendt kun har ringe betydning for den talende selv. Baronetten havde ganske vist

ikke meget store tanker om Roberts evne til at udføre livets gerning. Han var vant til at betragte sin nevø som et godmodigt sølle skrog, hvis hjerte naturen gavmildt havde forsynet med sine allerbedste gaver, men hvis hjerne var blevet noget stedmoderligt behandlet ved uddelingen af de intellektuelle fortrin. Sir Michael Audley begik en fejltagelse, der er ganske almindelig hos overfladiske, rige iagttagere, som ikke har lejlighed til at se under overfladen. Han forvekslede indolens med uduelighed. Fordi hans nevø var lad, måtte han efter hans mening også være indskrænket. Når Robert ikke udmærkede sig, var det i hans onkels øjne, fordi han ikke var i stand til det.

Sir Michael glemte, at mangen Milton dør stum og ukendt uden nogensinde at have ladet sin røst høre, fordi han manglede den hårdnakkede udholdenhed og det blinde mod, som digteren må være i besiddelse af, førend han kan finde en forlægger. Han glemte, at mangen Cromwell er et afmægtigt vidne til, hvorledes der vendes op og ned på nationaløkonomiens principper. Disse mænd ser skibet rulle omkring på det oprørte hav og går under i en storm af højrøstet forvildelse, men de er alligevel ikke i stand til at stille sig ved roret, ja det er dem endog forment at sende en redningsbåd ud til det synkende skib. Det er sikkert en vildfarelse at slutte sig til, hvad en mand *kan* udrette, af det, som han *har* udrettet.

Verdens Valhal er en afspærret lille plads, og de mænd kan godt være de største, som dør i tavshed langt borte fra den hellige indgang. Det er måske de reneste og hæderligste karakterer, som trækker sig tilbage fra væddeløbets tummel, fra kampens støj og forvirring. Det går undertiden i livet ligesom i

ecarté, hvor det jo kan hændes, at de bedste kort bliver liggende i bunken.

Mylady tog sin hat af og satte sig på en fløjlsbetrukken skammel ved sir Michaels fødder. Der var hverken noget udtænkt eller påtaget i denne adfærd, der gav hende lighed med en lille pige. Det var så naturligt for lady Audley at være barnlig, at det ikke kunne være faldet nogen ind at ønske hende anderledes. Det havde været lige så urimeligt at vente værdig tilbageholdenhed og kvindelig alvor af denne ravhårede sirene, som om man ville ønske at høre fyldige bastoner i lærkens klare fløjten.

Hun sad med sit blege ansigt vendt fra ilden og hænderne foldet over armen af hendes mands lænestol. Hendes fine hvide hænder var meget urolige. Myladys fingre, som glimrede af diamanter, bevægede sig idelig frem og tilbage, mens hun talte med sin mand.

"Du kan nok tænke, kære, at jeg længtes efter dig," sagde hun. "Jeg ville straks være gået til dig, lige som jeg var kommet hjem, men mr. Audley opholdt mig og ville absolut tale med mig."

"Men om hvad dog, min elskede?" spurgte baronetten. "Hvad kunne Robert have at sige til dig?"

Mylady besvarede ikke dette spørgsmål. Hendes skønne hoved sank ned på hendes mands knæ, og hendes krøllede gule lokker faldt ud over hendes ansigt.

Sir Michael løftede det skønne hoved op med sine kraftige hænder, og myladys ansigt var atter vendt imod hans. Da skæret fra kaminilden faldt hen over dette blege ansigt, belyste det de store, milde blå øjne, som var badet i tårer.

"Lucy! Lucy!" udbrød baronetten. "Hvad skal alt dette dog betyde? Min elskede, kære pige, hvad er det dog, som har gjort dig så bedrøvet?"

Lady Audley forsøgte på at tale, men ordene hendøde lydløst på hendes skælvende læber. Det var, som om en kvælende følelse i hendes hals undertrykte de snedige løgne, hendes eneste forsvar imod hendes fjender bestod i. Hun var ikke i stand til at fremføre et ord. Den sjæleangst, som hun havde udstået i den skumle lindeallé, havde været alt for stærk for hende, og hun brød ud i en voldsom hysterisk hulken. Det var ingen påtagen sorg, der rystede hendes spinkle legeme og rasede i hendes bryst, som om et grådigt rovdyr havde anfaldet hende i hele sin gyselige kraft for at sønderrive hende led for led. Hendes sind var i et sandt oprør af angst og rædsel, af samvittighedsnag og fortvivlelse. Det var et vildt nødråb, i hvilket kvindens svagere natur fik overhånd over sirenens forstillelse.

Det var ikke på den måde, hun havde tænkt sig at udfægte sin skrækkelige kamp med Robert Audley. Hun havde haft i sinde at bruge ganske andre våben, og dog ville måske intet kunstgreb, som hun havde været i stand til at udtænke, have ydet hende så god tjeneste som dette ene udbrud af naturlig sorg. Det rystede hendes mand lige ind i sjælen, det slog ham med forvirring og skræk, det bragte ham, der ellers var så karakterstærk og fornuftig, til ganske at tabe sin fatning, og det ramte hans gode hjerte på det ømmeste sted, for mylady søgte herved uden omveje sin frelse i den kærlighed, som sir Michael Audley nærede for sin hustru.

Gud nåde den kraftige mand, når han gribes af øm svaghed for den kvinde, som han elsker. Gud nåde ham, når den brødefulde hustru har bedraget ham og kommer til ham med gråd og suk; han kan ikke udholde synet af hendes sjæleangst, når hun ganske ude af sig selv kaster sig angrende for hans fødder, hendes hulken sønderriver hans hjerte, og hendes jamren er nær ved at sprænge hans bryst. Hun overdriver sine egne lidelser, så at det bliver en utålelig kval for ham at bære dem, hun gør dem tyve gange større, end de i virkeligheden er, og jo mere den hæderlige mand er i stand til at udholde, desto mere lægger hun på hans skuldre. Gud tilgive ham, hvis hans blik omtåges af denne grusomme sorg, og vægtskålen et øjeblik vakler, så at han er rede til at tilgive *alt*, rede til at yde det usle væsen beskærmelse ved sit bryst og til at tilgive, hvad der efter de strenge grundsætninger, som bør lede mandens ære, allermindst kan tilgives. I sandhed, man kan kun ynke ham. De bitreste samvittighedsnag, som hustruen føler, når hun står udenfor det hjem, som hun aldrig mere skal betræde, kan ikke i kval måle sig med, hvad manden føler, når han lukker døren i for det bønlige ansigt, hvis træk han så længe har været fortrolig med. Moderen, der skilles fra sine børn for aldrig mere at se dem, lider mindre end faderen, som skal sige til disse børn: "I stakkels små, fra nu af har I ingen moder!"

Sir Michael Audley rejste sig, rystende af harme, op fra sin stol og var rede til øjeblikkelig at optage kampen med den, som var årsag til hans hustrus sorg.

"Lucy, Lucy!" sagde han, "jeg lader dig ikke slippe, førend du siger mig, hvem der har bedrøvet dig, og hvem der er skyld i dette. Hvem det end er, der har forvoldt dig sorg, skal han

komme til at stå mig til ansvar for det. Kom, min elskede, og sig mig uden omsvøb, hvad der er i vejen."

Han satte sig igen ned, idet han bøjede sig ned over den afmægtige skikkelse, der lå ved hans fødder, og han blev nu mere herre over sin egen sindsbevægelse, fordi han ønskede at formilde sin kones sorg.

"Sig mig, hvad der er i vejen, kæreste," hviskede han ømt.

Det stærke anfald var overstået, og mylady så op. En skinnende glans funklede i hendes øjne gennem tårerne, og de hårde, grusomme træk, som Robert Audley havde opdaget omkring hendes smukke rosenrøde mund på prærafaelittens portræt, trådte tydeligt frem i kaminildens belysning.

"Jeg bærer mig ganske vist tåbeligt ad," sagde hun; "men han har også bragt mig aldeles ud af ligevægt."

"Hvem ... hvem har bragt dig ud af ligevægt?"

"Din brodersøn ... mr. Robert Audley."

"Robert!" udbrød baronetten. "Hvad mener du, Lucy?"

"Jeg sagde dig jo, kære, at mr. Audley absolut ville have mig til at spadsere med sig i lindealleen," sagde mylady. "Han ville gerne tale med mig, sagde han; jeg gik da med ham, og han sagde mig nu sådanne rædsomme ting."

"Men hvad sagde han da, Lucy?"

Lady Audley gøs og trykkede sine fingre krampagtigt omkring den stærke hånd, der var blevet liggende ømt på hendes skulder.

"Hvad sagde han, Lucy?"

"Ak, min elskede, hvorledes kan jeg dog sige dig det?" udbrød mylady. "Jeg ved, at jeg vil bedrøve dig ... eller også vil du le ad mig, og så ..."

"Le ad dig! Nej, Lucy, aldrig!"

Lady Audley tav i nogen tid. Hun sad og stirrede ind i ilden, mens hendes fingre endnu stadig omsluttede hendes mands hånd.

"Kære ven," sagde hun langsomt og betænkte sig af og til imellem hvert ord, som om hun næsten var angst for, hvad hun sagde. "Har du aldrig - jeg er så bange for at ængste dig - har du aldrig lagt mærke til, at mr. Audley var noget ... noget ..."

"Hvad mener du, min elskede?"

"Noget sindsforvirret," stammede lady Audley.

"Sindsforvirret!" udbrød sir Michael. "Min kære pige, hvor kan det dog falde dig ind?"

"Du sagde jo selv for lidt siden, at du anså ham for at være forstyrret i hovedet."

"Gjorde jeg det?" sagde baronetten og lo. "Jeg husker ikke, at jeg sagde det, og det var i alt fald kun en løs ytring, som jeg ikke tillagde nogen synderlig betydning. Robert kan være noget overspændt; men han er dog sikkert også lidt tykhovedet, i alt fald er han ikke overdrevent begavet, og netop derfor kan jeg ikke tro, at han har forstand nok til at behøve at frygte for at miste den. Efter min mening er det i reglen de mest geniale mænd, som får en skrue løs."

"Men sindsforvirring er undertiden arvelig," sagde mylady. "Mr. Audley kan have arvet sin ..."

"Han har ikke arvet nogen sindssygdom efter sin faders familie," faldt sir Michael hende i talen. "Audley'erne har aldrig befolket dåreanstalterne eller lønnet nogen læge for sindssyge."

"Heller ikke efter sin moders familie?"

"Nej, ikke så vidt jeg ved."

"Folk skjuler i reglen omhyggeligt sådanne svagheder," sagde mylady alvorligt. "Der kan godt have været en arvelig sindssygdom i din svigerindes familie."

"Det tror jeg ikke, kære," svarede sir Michael. "Men sig mig dog i Himlens navn, Lucy, af hvad grund du har sat dig den idé i hovedet?"

"Jeg har forsøgt på at gøre mig regnskab for din brodersøns adfærd, og jeg kan ikke forklare den på anden måde. Hvis du havde hørt, hvad han sagde til mig i aften, ville du have anset ham for afsindig."

"Men hvad sagde han dog, Lucy?"

"Jeg kan næsten ikke sig dig det. Du kan jo se, hvor bestyrtet og forvirret han har gjort mig. Jeg tror, at han har levet alt for meget alene i det ensomme Temple. Han læser eller ryger måske for meget. Flere læger antager som bekendt, at afsindighed ikke er andet end en sygdom i hjernen, der kan ramme enhver, og at den kan fremkaldes, når visse betingelser indtræder, ligesom den kan helbredes ved aldeles bestemte midler."

Lady Audleys øjne var endnu stadig fæstet på de brændende kul i den store kamin. Hun talte, som om hun havde diskuteret en sag, som hun tidligere ofte havde hørt blive drøftet. Hun talte, som om hun næsten ganske havde vendt sine tanker bort fra sin mands brodersøn for at beskæftige sig med mere omfattende og abstrakte undersøgelser om vanvid i almindelighed.

"Hvorfor skulle han ikke være afsindig?" vedblev mylady. "Man hører ofte, at folk har været sindssvage i flere år, førend det er blevet opdaget. *Selv* ved de godt, at de er afsindige, men

de forstår at skjule deres svaghed, og undertiden lykkes det dem måske at skjule den, lige til de dør. Men det hænder også, at de pludselig får et anfald og i en ulykkelig time forråder sig selv, ja, de begår måske endda en forbrydelse. Et belejligt øjeblik bringer dem i en skrækkelig fristelse, kniven er i deres hånd, og offeret står ved siden af dem uden at ane noget. Det lykkes dem måske at blive herre over den urolige dæmon i deres bryst og komme bort, så at de dør uden at have noget menneskes blod på deres samvittighed; men det hænder også, at de bukker under for den skrækkelige fristelse, at de giver efter for den gyselige, lidenskabelige, umættelige attrå efter at begå en voldsom og skrækkelig gerning. I et svagt øjeblik giver de efter, og da er de fortabte."

Lady Audleys stemme blev højere og højere, mens hun drøftede dette forfærdelige spørgsmål. Den hysteriske rystelse, som hun netop havde overstået, øvede endnu sin virkning på hende; men hun vågede over sig selv, og hendes tone blev roligere, da hun vedblev:

"Robert Audley er afsindig, det kan der ingen tvivl være om. Hvad er det stærkeste vidnesbyrd om afsindighed, det første forfærdelige tegn på, at forstanden er kommet på afveje? Tanken går i stå, hjernen bliver uvirksom, selv evnen til at gøre en ganske almindelig følgeslutning forstyrres, og den hele tankekraft koncentrerer sig i en ensformig betragtning. Ligesom vandet i en stillestående dam rådner af mangel på bevægelse, således bliver sjælen uklar og fordærvet, når den savner et fornuftigt mål for sin virksomhed, og den vedvarende grublen over én og samme sag opløser sig i monomani. Robert Audley lider af monomani. Han blev bedrøvet og forstyrret over,

at hans ven George Talboys forsvandt. Alle hans tanker har udelukkende drejet sig om dette, indtil han mistede evnen til at tænke på noget som helst andet. Ved udelukkende at beskæftige sig med denne ene forestilling har han vendt op og ned på sin fornuft. Når man tyve gange gentager det simpleste ord, som sproget ejer, kommer man ikke til ende med det, uden at man forbavset spørger sig selv, om det ord, som man gentager, virkelig også er det ord, som man ville sige. Robert Audley har spekuleret over sin vens forsvinden, indtil denne forestilling har fået tid til at udøve en sørgelig, usund virkning på ham. Han betragter en ganske almindelig begivenhed med et sygeligt blik og fordrejer den til en mørk, rædselsfuld dåd, som alene er til i hans egen afsindige hjerne. Hvis du ikke vil have, at jeg skal blive lige så afsindig, som han er, må du sørge for, at han aldrig mere kommer for mine øjne. Han sagde i aften, at George Talboys var myrdet her på dette sted, og at han ville finde hans lig, om han så skulle rykke ethvert træ i haven op med rode, jævne hele huset med jorden ..."

Mylady holdt op at tale. Ordene døde på hendes læber. Hun havde udtømt sine kræfter ved den besynderlige anstrengelse, hun havde talt med. Fra en letsindig, barnagtig skønhed var hun blevet forvandlet til en kvinde, som følte sig stærk nok til at føre sin egen sag og tage ordet til sit forsvar.

"Vil han jævne huset med jorden?" udbrød baronetten. "Siger han, at George Talboys er blevet myrdet her på Audley Court? Sagde Robert virkelig det, Lucy?"

"Ja, således var det omtrent, han talte ... han sagde sådan noget, som jeg blev skrækkelig angst for."

"Ak, så må han være gået fra forstanden," sagde sir Michael alvorligt. "Jeg kan næppe komme til mig selv efter alt, hvad du siger mig. Var det virkelig det, han sagde, Lucy eller misforstod du ham ikke?"

"Nej ... nej, det tror jeg i det mindste ikke," stammede mylady. "Du så jo selv, hvor angst jeg var, dengang jeg kom herind. Jeg ville ikke have været i en så stærk sindsbevægelse, hvis han ikke havde sagt noget skrækkeligt til mig."

Lady Audley havde netop betjent sig af det bevis, som allerkraftigst kunne gavne hendes sag.

"Du har ret, min elskede, du har ret," svarede baronetten. "Men hvorledes kan dog det ulykkelige menneske have sat sig en så gyselig grille i hovedet? At påstå, at denne mr. Talboys, som ingen af os kendte noget til, er blevet myrdet her på Audley Court! Jeg vil endnu i aften tage til Mount Stanning og tale med Robert. Jeg har kendt ham, lige siden han var et ganske lille barn, og jeg kan ikke tage fejl af ham. Hvis der virkelig er noget galt i vejen med ham, vil han ikke være i stand til at skjule det for mig."

Mylady trak på skuldrene.

"Det er slet ikke så afgjort," bemærkede hun. "Det er i reglen en fremmed, som først opdager, at forstanden er kommet på afveje."

Det tog sig besynderligt ud, at myladys rosenrøde læber talte i en så afgjort tone; men den kloge mine, som hun netop havde påtaget sig, havde dog også noget ejendommeligt indtagende, der forstyrrede hendes mands dømmekraft.

"Men du må ikke tage til Mount Stanning, min egen ven," sagde hun ømt. "Du må ikke glemme, at det er blevet dig

strengt forbudt at gå ud, førend vejret er mildere, og solen skinner på dette grusomme, stivfrosne land."

Sir Michael Audley kastede sig med et resigneret suk tilbage i sin rummelige lænestol.

"Det er også sandt, Lucy," sagde han; "vi må rette os efter, hvad mr. Dawson siger. Jeg antager desuden, at Robert kommer og ser til mig i morgen."

"Ja, min ven. Det forekommer mig, at han sagde det."

"Så må vi altså give tid til i morgen, kæreste. Jeg kan ikke få i mit hoved, at der virkelig er noget i vejen med den stakkels dreng ... jeg kan slet ikke få mig selv til at tro det, Lucy."

"Hvorledes vil du da forklare dig hans overordentlige forblindelse med hensyn til denne mr. Talboys?"

Sir Michael rystede på hovedet.

"Det ved jeg ikke, Lucy, det ved jeg ikke," svarede han. "Det er altid så vanskeligt for os at tro, at en af de ulykker, der idelig tilstøder vore medmennesker, nogensinde vil ramme os selv. Jeg kan ikke tro, at min brodersøns forstand har taget skade ... jeg kan slet ikke blive fortrolig med den tanke. Jeg ... jeg vil få ham til at blive her, Lucy, og så skal jeg holde omhyggeligt øje med ham. Som jeg siger dig, kære, jeg er vis på, at jeg skal komme på det rene med det, hvis der er noget galt i vejen med ham. Det er ikke muligt, at jeg kan begå nogen fejltagelse med en ung mand, som jeg altid har set på med en faders øjne. Men sig mig dog, kæreste, hvad det kom af, at du blev så bange over Roberts forvildede snak? Det behøvede du jo ikke at tage dig nær."

Mylady drog et virkeligt suk.

"Du må have store tanker om min sjælsstyrke," sagde hun med et næsten fornærmet udtryk, "når du tror, at jeg kan høre ligegyldigt på sådanne ting. Jeg er vis på, at jeg aldrig vil blive i stand til igen at udholde synet af mr. Audley."

"Så skal det heller ikke ske, kære, så skal det heller ikke ske."

"Du sagde jo selv lige, at han skulle blive her," mumlede lady Audley.

"Men jeg vil ikke have ham her i huset, min kære pige, når hans nærværelse plager dig. For Guds skyld, Lucy, hvorledes kan det blot et eneste øjeblik falde dig ind, at jeg har noget højere ønske end at befordre din lykke? Jeg vil spørge en læge i London til råds og lade ham undersøge, om der virkelig er noget i vejen med min stakkels broders eneste søn. Du skal ikke blive plaget for den sags skyld, Lucy."

"Du må sikkert anse mig for meget ukærlig, min egen ven," sagde mylady, "og jeg ved da også godt, at jeg ikke burde have noget mod det stakkels menneske, men han synes virkelig at have sat sig de tåbeligste ting i hovedet om mig."

"Om dig, Lucy?" udbrød sir Michael.

"Ja, kære. Det lader til, at han gør sig en ubestemt forestilling om, at jeg - og det er mig, især aldeles ubegribeligt - står i nogen forbindelse med denne mr. Talboys' forsvinden."

"Det er ikke muligt, Lucy. Du må have misforstået ham."

"Det tror jeg ikke."

"Ja, så *må* han være afsindig," sagde baronetten, "så er han gået ganske fra forstanden. Jeg vil vente, indtil han er taget tilbage til London, og derefter lade én gå hjem til ham for at tale med ham. Store Gud, hvor det dog er en besynderlig sag!"

"Jeg er bange for, at jeg har bedrøvet dig, min egen ven," mumlede lady Audley.

"Det har du også, min kære, jeg er virkelig meget bedrøvet over, hvad du har sagt mig. Men det var ganske rigtigt af dig, at du talte rent ud med mig om denne skrækkelige sag. Jeg må tænke over den, kære, og se at komme til en beslutning om, hvad der helst bør gøres."

Mylady rejste sig op fra den lave skammel, hun havde siddet på. Ilden var næsten brændt ud, og kun et mat rødt skær faldt ud over værelset. Lucy Audley bøjede sig over sin mands stol og trykkede sine læber på hans høje pande.

"Du har altid været så god imod mig," hviskede hun blidt. "Du vil aldrig tilstede nogen at sætte ondt for mig hos dig, vil du vel, min elskede ven?"

"Sætte ondt for dig?" gentog baronetten. "Nej, du kære sjæl."

"For du ved jo nok, min egen ven," vedblev mylady, "at der her i verden gives slette mennesker lige så vel som afsindige mennesker, og der kunne jo være dem, som fandt deres fordel ved at nedsætte mig i dine øjne."

"Så vil jeg råde dem til ikke at prøve på det," svarede sir Michael; "det kunne hændes, at det blev en farlig sag for dem, hvis de gjorde det."

Mylady gav sig til at le ganske højt; det var en munter, triumferende, sølvklar latter, hvis klang langsomt tabte sig i det stille værelse.

"Du elskelige, kære mand," sagde hun, "jeg ved, at jeg ejer din kærlighed. Og nu må jeg forlade dig, min ven, klokken er over syv. Jeg var inviteret til middag hos mrs. Montford, men jeg kommer til at sende en tjener derhen med en undskyldning; for

mr. Audley har gjort mig ganske uskikket til selskab. Jeg vil blive hjemme og pleje dig. Du lover mig da, at du går tidligt til sengs og er rigtig forsigtig?"

"Ja, min pige."

Mylady trippede ud af stuen for at give ordre til, at der blev sendt afbud til den familie, hun skulle have spist til middag hos. Da hun havde lukket bibliotekets dør i efter sig, stod hun stille et øjeblik og lagde sin hånd på brystet for at dæmpe hjertets heftige slag.

"Jeg har været bange for dig, Robert Audley," tænkte hun. "Men der vil måske komme en tid, da du vil have grund til at være bange for mig."

Note 3: **Bayard:** Der hentydes antagelig til den franske ridder Pierre Terrail, seigneur de Bayard (ca. 1476 - 30. april 1524), kaldet "ridderen uden frygt og dadel", som efter sigende elskede én kvinde hele livet, som han fik en datter med, men aldrig afslørede navnet på. *Red.anm.*

32. Phoebes andragende

Spændingen imellem lady Audley og hendes steddatter var ikke blevet mindre i de to måneder, som var forløbet siden de glade juledage på Audley Court. De to damer førte ikke åben krig med hinanden, men levede i en bevæbnet neutralitet, der kun engang imellem afbrødes af kortvarige sammenstød og forbigående udbrud af deres stemning. Det gør mig meget ondt at sige, at Alicia langt hellere ville have haft en ordentlig kamp end denne tavse og skjulte splid; men det var ikke nogen let sag at yppe kiv med mylady. Hun havde altid milde svar, som kunne jage vreden bort. Hun kunne skænke sin steddatter et fortryllende smil, når Alicia ligefrem var uartig imod hende, og le muntert af den unge dames onde lune. Hun ville måske have været mindre elskværdig, hvis hun havde haft mere til fælles med Alicia, og de to damer kunne da have givet deres fjendtlige følelser luft i et forfærdeligt klammeri, hvorefter der ville have været udsigt til forsoning og venskab; men Lucy Audley ville ikke have krig. Hun holdt sin uvilje tilbage, og den voksede derved stadig, indtil kløften imellem hendes steddatter og hende lidt efter lidt havde udvidet sig således, at den blev til et stort gabende svælg, som ingen due med oliegren i munden kunne flyve over. Der kan ikke finde nogen forsoning sted, hvor der ikke har været åben krig. Der må først leveres et slag, et rigtigt buldrende slag med vajende faner og dundrende kanoner, inden man kan slutte fred og begejstret trykke hinanden i hænderne. Forbundet imellem England og Frankrig henter måske sin største styrke fra mindet om forbigangne

erobringer og nederlag. Vi har hadet hinanden, kæmpet på liv og død og raset ud, som man siger, derfor er det nu muligt for os at kaste os i hinandens arme og sværge hinanden evigt venskab og broderskab. Lad os håbe, at der engang vil komme en tid, da den storpralende Jonathan, efter at yankee'erne i norden er blevet trætte af at udgyde blod og se deres eget blod flyde, kaster sig til sin sydlige broders bryst for at tilgive alt og få tilgivelse for alt [Note 4)].

Alicia og hendes faders smukke kone havde så megen plads til deres rådighed, at de med lethed kunne undgå hinanden i det rummelige gamle hus. Mylady havde, som vi tidligere har anført, sin egen lejlighed, en række af overdådigt udstyrede værelser, hvor enhver tænkelig luksus var samlet til hendes bekvemmelighed. Alicia havde sine egne værelser i en anden del af det store hus. Hun havde sin kære ridehoppe, sin newfoundlænder og sine malerekvisitter, og hun følte sig nogenlunde tilfreds. Særdeles lykkelig var denne åbenhjertige og ædle pige ikke, og det var da næppe heller muligt, at hun kunne være let om hjertet i herregårdens trykkende luft. Med hendes fader var der foregået en stor forandring! Den kære fader, som hun engang havde hersket over med et forkælet barns uindskrænkede myndighed, havde fået en anden herskerinde og bøjet sig under en ny magt. Det herredømme, som myladys skønhed udøvede, gjorde sig lidt efter lidt føleligt i den lille kreds, og Alicia så, at hendes fader skridt for skridt blev lokket over det svælg, som skilte lady Audley fra hendes steddatter, indtil han til sidst stod helt ovre på den anden side af afgrunden og kastede et koldt blik til sin datter over det gabende dyb.

Alicia følte, at han var tabt for hende. Myladys liflige smil, indsmigrende ord, strålende blik og indtagende væsen havde udøvet deres fortryllende indflydelse på sir Michael, og han var nu kommet så vidt, at han betragtede sin datter som en egensindig og lunefuld ung pige, der formelig havde lagt an på at vise sig uvenlig imod hans tilbedte hustru.

Den stakkels Alicia så alt dette og bar sin byrde så godt, hun kunne. Det forekom hende at være en meget tung skæbne, at hun, som var en rig og smuk gråøjet pige og kunne byde over hunde, heste og tjenestefolk, alligevel skulle stå ganske alene i verden uden et venligt øre, som hun kunne betro sine sorger til.

"Hvis Bob duede til noget, kunne jeg have fortalt ham, hvor ulykkelig jeg er," tænkte miss Audley, "men jeg kan lige så godt betro Cæsar mine sorger, for af min fætter får jeg dog ingen trøst."

Sir Michael adlød sin smukke sygepasserske og gik på den mørke martsaften til sengs lidt efter kl. 9. Baronettens sovekammer var sikkert det mest oplivende værelse, som et sygt menneske kunne have valgt i et sådant koldt og uhyggeligt vejr. De mørkegrønne fløjlsgardiner var trukket for vinduerne og omkring den massive seng. Brændet flammede i den store kamin og kastede et rødt skær ud over stuen. Den tændte læselampe stod på et nydeligt lille bord tæt op til sir Michaels hovedgærde, og omkring den var der en hel bunke tidsskrifter og aviser, som mylady med sine egne smukke hænder havde lagt i orden til patientens adspredelse.

Lady Audley sad ved sengen i henved ti minutter og talte meget alvorligt med sin mand om Roberts afsindighed; men efter den nævnte tids forløb holdt hun op at tale om dette

besynderlige og frygtelige tema, rejste sig op fra sin plads og sagde godnat. Hun skød den grønne silkeskærm ned over læselampen og søgte omhyggeligt at bringe den i en sådan stilling, at skæret ikke skulle anstrenge baronettens øjne.

"Nu går jeg, kære," sagde hun. "Kan du falde i søvn, ser jeg det i grunden allerhelst. Har du lyst til at læse, har du bøger og aviser lige ved hånden. Jeg lader dørene stå åbne imellem vore værelser, så kan jeg høre, når du kalder."

Lady Audley gik igennem sit toiletteværelse ind i boudoiret, hvor hun havde siddet med sin mand, efter at de havde spist til middag.

Det elegante værelse indeholdt alt, hvad kvindelig forfinelse kunne udtænke. Myladys pianoforte stod åbent og var dækket med løse nodeark samt sirligt indbundne samlinger af operaer og fantasier, som ingen virtuos ville have forsmået at studere. Myladys staffeli stod i nærheden af vinduet, og man så her en prøve på hendes kunstneriske talent, da hun var i færd med at optage en skitse i vandfarve af herregården og haverne. Myladys feagtige broderier, kniplinger og musseliner, regnbuefarvede silketøjer og fint farvede uldgarn lå rundt omkring det overdådige værelse, mens spejlene, som en dygtig tapetserer [Note 5)] med stort talent havde anbragt i kroge og hjørner overfor hinanden, gengav myladys skikkelse utallige gange, og det måtte straks slå enhver, at dette billede var den skønneste genstand i hele det henrivende boudoir.

Midt i dette rigt og smagfuldt udstyrede værelse, der i den stærke belysning allevegne strålede af pragtfulde farver og lueforgyldning, tog lady Audley plads på en lav stol i nærheden af kaminen for at tænke over sine forhold.

Hvis en af prærafaelitternes koryfæer i dette øjeblik havde kastet et blik ind i det smukke boudoir, er jeg vis på, at han med fotografisk nøjagtighed ville have indpræget sig det hele skue for siden at gengive det til ære for sin kunstskole. Mylady indtog en halvt hvilende stilling, hendes albue støttede sig på knæet, og hendes fuldendt formede hage lå i hånden; hendes kjole faldt i rige folder og bølgende linjer ned om hendes indtagende former, og ildens klare, røde flammer indhyllede hende i et mildt skær, som kun afbrødes af hendes lyse hårs guldglans. Hun var skøn i og for sig selv, men de glimrende omgivelser forhøjede hendes skønhed i en sådan grad, at enhver måtte gå fra sin samling og falde tilbedende ned for det indtagende væsen. Der var drikkebægere af guld og elfenben, som Benvenuto Cellini havde ciseleret, skabe med indlagt arbejde af perlemor og porcelæn, der var mærket med Marie Antoinettes navnetræk, og rundt omkring så man en mængde små kunstsager, som rosenknopper og kærlighedssløjfer, fugle og sommerfugle, cupidoer og hyrdinder, gudinder, hofmænd, bønder og malkepiger. Der var statuetter af parisk marmor og kinesisk porcelæn, forgyldte kurve med drivhusblomster, fantastiske indiske skrin med sirligt udførte prydelser, fine tekopper af turkisblåt porcelæn, der var smykkede med medaljonportrætter af Ludvig den Store og Ludvig den Højtelskede, af Louise de la Vallière og Jeanne Marie du Barry, kabinetstykker og forgyldte spejle, glimrende atlask og gennemsigtige kniplinger. Alt, hvad der kunne købes for guld eller tilvejebringes ved kunst, var kort sagt blevet samlet for at forskønne dette stille værelse, hvor mylady sad og lyttede til den

skarpe markvinds susen og vedbendens klapren imod ruderne, mens hun stirrede ind i de brændende kuls røde revner.

Jeg kunne nu holde en meget forslidt prædiken og udtvære en noksom bekendt moral, hvis jeg ville gribe denne lejlighed til at deklamere imod kunst og skønhed, fordi mylady var ulykkeligere i dette elegante værelse end mangen halvt forsulten sypige i et skummelt kvistkammer. Hendes ulykke havde slået alt for dybe sår til at kunne lindres ved en sådan lægedom som rigdom og luksus; men da den var fremkaldt af årsager, der ligger udenfor det almindelige, er der ingen anledning til at fremhæve hendes fortvivlelse som et bevis på, at man bør give fattigdom og nød fortrinnet for rigdom. Benvenuto Cellinis udskårne arbejder og Sèvresporcelænet kunne ikke gøre hende lykkelig, fordi hendes sind ikke længere var modtageligt for den nydelse, som sådanne kunstværker kunne skænke. Hun havde ophørt at være uskyldig, og hun kunne derfor ikke fatte den uskyldige glæde, som kunst og skønhed er i stand til at forskaffe menneskene. For seks eller syv år siden ville hun have været lykkelig over at eje et sådant lille eventyrpalads; men hun var skredet udenfor den kreds, hvor sorgløse, nydelsessyge mennesker bevæger sig. Hun havde forvildet sig langt bort i en øde labyrint af brøde og bedrageri, rædsel og forbrydelse, og alle de skatte, der omgav hende, var ikke i stand til at oplive hende. De kunne alene have forvoldt hende en vild glæde, hvis hun havde samlet dem alle i en bunke og givet sin rasende fortvivlelse luft ved at trampe på dem, indtil der ikke længere var et helt stykke tilbage,

Der kunne dog være hændt noget, som ville have skænket hende en skrækkelig glæde, en gyselig fryd. Hvis hendes

ubarmhjertige fjende og utrættelige forfølger Robert Audley havde ligget død i værelset ved siden af, ville hun have jublet ved hans båre.

Hvilke glæder var der blevet tilbage for Lucretia Borgia og Catharine af Medici, da de havde overskredet den skrækkelige grænse imellem uskyld og brøde og stod ene og fortabte på den anden side? Kun hævnens skrækkelige nydelse og troløshedens glæder var blevet levnet for disse usle kvinder. Med hvilken bitter foragt må de ikke have betragtet almindelige forbryderes barnagtige forfængelighed, ubetydelige bedragerier og småsynder! De satte måske en skrækkelig stolthed i det umådelige omfang, som deres ryggesløshed havde nået, og de fandt en vild glæde i at betragte sig som Helvedes gudinder, som de største syndere blandt alle skabninger.

Mens mylady sad og grublede ved ilden i sit ensomme værelse og kastede sine blå øjne på de brændende kul, hvis højrøde, gabende sprækker havde noget uhyggeligt ved sig, tænkte hun måske på mange ting, som ikke havde det mindste at gøre med den skrækkelige, hemmelige kamp, hun var indviklet i. Hun tænkte måske på de længst forsvundne dage, da hun var et uskyldigt barn, et uforstandigt og egenkærligt barn, eller på hendes første ungdoms små letfærdige synder, som havde hvilet meget let på hendes samvittighed. I dette drømmende tilbageblik mindedes hun muligvis det øjeblik for mange, mange år siden, da hun for første gang havde betragtet sig selv med velbehag i spejlet og opdaget, at hun var smuk, det ulykkelige øjeblik, da hun begyndte at betragte sit indtagende ydre som en guddommelig ret, som en grænseløs skat, der skulle danne en modvægt imod alle hendes ungdommelige fejl

og forseelser. Huskede hun den dag, da den skønhed, naturen havde udrustet hende med, første gang lærte hende at være egenkærlig og grusom, ligegyldig for andres sorger og glæder, hårdhjertet og lunefuld, begærlig efter at blive beundret, fordringsfuld og tyrannisk i alle de småting, hvorved kvindens despoti trykker allerhårdest? Førte hun enhver synd, som hun havde begået i sit liv, tilbage til dens sande kilde? Opdagede hun, at denne forgiftede kilde bestod i hendes egen overvurdering af et smukt ansigts betydning? Sandelig, hvis hendes tanker vandrede så langt tilbage i det henrundne liv, må hun bittert og fortvivlet have angret den dag, da hendes mægtigste lidenskab fik herredømme over hende, så at forfængelighedens, egenkærlighedens og ærgerrighedens tre dæmoner lagde deres hænder sammen og sagde: "Denne kvinde er vor slave; lad os se, hvad hun vil blive til under vor ledelse."

Hvor ubetydelige tog ikke ungdommens første vildfarelser sig ud, da mylady så tilbage på dem i den lange tid, hun sad alene ved kaminilden og gav sine tanker frit løb! Det var kun små synder, som hendes forfængelighed havde fremkaldt, kun små sorger, som hendes egenkærlighed havde forvoldt andre. Hun havde hævet sig over en skolekammerat, koketteret med en ung mand, som var forlovet med en af hendes veninder, eller på andre måder vist, at hun i betragtning af sine blå øjne og sit glimrende guldhår troede sig berettiget til alt. Men hvor gyseligt havde ikke denne smalle sti udviklet sig til syndens brede vej, og hvor hurtigt var hendes fødder ikke vandret frem på den bane, hun nu var så fortrolig med!

Mylady drejede de ravgule lokker rundt om sine fingre, som om hun ville have revet dem af hovedet. Men selv i dette øjeblik

af stum fortvivlelse gjorde skønhedens ubetvingelige herredømme sin ret gældende, og da hun lod de stakkels forviklede lokker være i ro, var de kommet til at ligge således, at de i kaminildens svage skær tog sig ud som en glorie omkring hendes hoved.

"Jeg var ikke ond, da jeg var ung," tænkte hun og stirrede mørkt ind i ilden, "jeg var blot tankeløs. Jeg gjorde aldrig nogen fortræd, i det mindste ikke med vilje. Gud ved, om jeg virkelig nogensinde har været *ond*?" tilføjede hun eftertænksomt. "Mine værste handlinger har været følgen af et vildt anfald, ikke af nogen dybt lagt plan. Jeg har ikke noget til fælles med de brødefulde kvinder, som jeg har læst om; de har ligget vågne den ene nat efter den anden, mens de i det skrækkelige, stille mørke udtænkte lumske mord og ordnede hver enkelt omstændighed ved den modent overvejede brøde. Gud ved om de ... om disse kvinder nogensinde led, således som ..."

Hendes tanker tabte sig i mørke og forvirring. Pludselig rejste hun sig op med en stolt, trodsig bevægelse, og i hendes øjne lyste en glans, der ikke ganske kunne forklares som et genskin af kaminilden.

"Du er gået fra forstanden, Robert Audley," sagde hun, "du er gået fra forstanden, og alle dine griller er en afsindig mands griller. Jeg ved, hvad afsindighed vil sige. Jeg kender dens symptomer og tegn, og jeg indestår for, at du er vanvittig."

Hun førte hånden op til hovedet, som om hun tænkte på noget, der forvirrede og forvildede hende, så at hun havde vanskelighed ved at betragte det med ro.

"Tør jeg trodse ham?" mumlede hun. "Tør jeg? Tør jeg? Vil han standse nu, efter at han én gang er gået så vidt? Vil han standse

af frygt for mig, hvis ikke tanken om, hvad hans onkel må komme til at lide, har holdt ham tilbage? Er der overhovedet noget, som kan standse ham ... undtagen døden?"

Hun udtalte de to sidste ord i en gyselig, hviskende tone. Hendes hoved var bøjet forover, hendes øjne var udspilede, og hendes læber stod åbne, ganske i den stilling, de havde været i, da hun fremsagde det sidste ord: "Døden".

"Jeg er ikke i stand til at udklække gruelige planer," mumlede hun lidt efter, mens hun vedblev at stirre forvirret ind i ilden; "mit hoved er ikke stærkt nok, eller også er jeg ikke ond eller modig nok. Hvis jeg mødte Robert alene på et afsides sted i haven, mens jeg ..."

Mylady blev afbrudt i sin tankegang af en forsigtig banken på døren. Hun rejste sig hurtigt op, da hun forfærdedes ved enhver lyd, som afbrød stilheden i hendes værelse, og satte sig ned i en lænestol i nærheden af kaminen. Hun kastede sit skønne hoved tilbage på de bløde hynder og tog en bog fra det bord, som stod hende nærmest.

Hvor ubetydelig denne handling end var, talte den dog meget klart. Den vidnede om, at hun levede i bestandig angst, at hun idelig var i den ulykkelige nødvendighed at måtte forstille sig, og at hun midt under sine tavse kvaler aldrig glemte, hvor vigtigt det ydre skin er. Den sagde lydeligere, end noget som helst andet ville have været i stand til, hvilken fuldendt skuespillerinde mylady var blevet under den gyselige tvang, som hvilede over hendes liv.

Den beskedne banken på boudoirets dør gentoges.

"Kom ind!" råbte lady Audley med sin muntreste stemme.

Døren blev åbnet med den ærbødige lydløshed, som er karakteristisk for et velopdraget tyende, og en ung, tarveligt klædt kvinde, der bragte noget af den kolde martsluft ind med sig i folderne på sine klæder, gik over værelsets dørtrin, hvor hun ventede på tilladelse til at nærme sig de indre regioner af myladys helligdom.

Det var Phoebe Marks fra Mount Stanning, kromandens blege kone.

"Jeg beder Dem om forladelse, mylady, fordi jeg trænger mig ind hos Dem uden Deres tilladelse," sagde hun, "men jeg tænkte, at jeg nok kunne driste mig til at gå lige op til Dem uden at vente på forlov."

"Ja, det kunne du ganske sikkert, Phoebe. Tag din hat af, du ser så forskrækkelig forfrossen ud, du stakkel, og sæt dig ned her."

Lady Audley pegaede på den lave stol, hvor hun selv havde siddet for et par minutter siden. Kammerpigen havde ofte siddet der i gamle dage, da hun var myladys første selskabsdame og fortrolige, og lyttet til sin frues passiar.

"Sæt dig ned her, Phoebe," gentog lady Audley; "sæt dig ned her og tal med mig. Jeg er rigtig glad over, at du er kommet herhen i aften. Jeg følte mig så skrækkelig ensom på dette skumle sted."

Mylady gøs og så sig om i det overdådige værelse, som om Sèvresporcelænet og bronzefigurerne, de kostbart indlagte møbler og forgyldte sirater havde været de hensmuldrende prydelser i en slotsruin. Hendes mørke og ulykkelige stemning havde udbredt sig over alle genstandene omkring hende, og alle omgivelserne bar præg af det pinefulde liv, som langsomt

henslæbte sig under de hemmelige kvaler i hendes bryst. Hun havde sagt den rene sandhed, da hun erklærede, at hun var glad ved sin kammerpiges besøg. Hendes letsindige karakter klyngede sig til dette svage barn under de ængstelser og lidelser, som i dette øjeblik fortærede hende. Hun følte sig desuden hendraget til Phoebe, der lignede hende både i tænkemåde og ydre. Kromandens kone var ligesom hun egenkærlig, kold og grusom, begærlig efter at hæve sig op over sin stand, grådig efter rigdom og pragt, misfornøjet med den stilling, som var faldet i hendes lod, og ked af sit ensformige, afhængige liv. Mylady hadede Alicia på grund af hendes frejdige, heftige, ædle og djærve karakter, hun hadede sin steddatter og sluttede sig inderligt til den blege, lyshårede pige, som i hendes øjne hverken var bedre eller være end hun selv.

Lady Audley får et uvelkomment besøg.

Phoebe Marks adlød sin forrige frues befaling og tog sin hat af, førend hun satte sig ned på den lave stol ved lady Audleys fødder. Martsvinden havde ikke bragt hendes glatte

hårfletninger i uorden; hendes nette uldne kjole og lærredskraven omkring halsen sad så nydeligt og ordentligt på hende som om hun i selvsamme øjeblik havde lagt den sidste hånd på sit toilette.

"Jeg vil da håbe, mylady, at sir Michael har det bedre?" sagde hun.

"Ja, Phoebe, han har det meget bedre; i dette øjeblik sover han. Du kan gerne lukke døren der," tilføjede lady Audley og gjorde en bevægelse med hånden henimod den dør, som hun havde ladet stå åben for at vedligeholde forbindelsen med de øvrige værelses.

Mrs. Marks adlød ærbødigt og satte sig derpå ned igen.

"Jeg er meget, meget ulykkelig, Phoebe," sagde mylady i en fortrædelig tone, "skrækkeligt ulykkelig."

"Er det for *hemmelighedens* skyld?" spurgte mrs. Marks næsten hviskende.

Mylady tog intet hensyn til dette spørgsmål. Hun vedblev at tale i den samme beklagende tone, og hun var tilmed glad over, at hun kunne betro sine sorger til sin forrige kammerpige. Hun havde grublet over sine bekymringer og lidt så længe i stilhed, at det var en ubeskrivelig lindring for hende lydeligt at klage over sin ulykkelige skæbne.

"Jeg bliver grusomt forfulgt og plaget, Phoebe Marks," sagde hun. "Jeg forfølges og pines af et menneske, som jeg aldrig har gjort noget ondt eller ønsket at gøre noget ondt. Jeg har aldrig ro for denne ubarmhjertige plageånd, og jeg ..."

Hun tav og gav sig igen til at stirre ind i ilden, som hun havde gjort, da hun var alene. Hun fortabte sig atter i et mørkt hav af tanker, der gik fra det ene til det andet i et skrækkeligt virvar af

rædselsfuld fortvivlelse, og hun kunne ikke komme til noget afgørende resultat.

Phoebe Marks holdt øje med myladys ansigt og betragtede sin forrige frue med et sky, ængsteligt blik, hvis årvågenhed kun aftog, når myladys øjne mødte hendes.

"Jeg tror, at jeg ved, hvem De mener," sagde kromandens kone efter nogen tids tavshed, "jeg tror, at jeg ved, hvem det er, som er så grusom imod Dem."

"Ja, naturligvis," svarede mylady bittert; "mine hemmeligheder er jo kendt af Gud og hver mand. Du ved ganske sikkert god besked om det hele."

"Den pågældende person er en herre, ikke sandt, mylady?"

"Jo."

"En herre, som kom til Slotskroen for to måneder siden, da jeg advarede Dem ..."

"Ja vist, ja vist," svarede mylady utålmodigt.

"Jeg tænkte det nok. Den samme herre befinder sig i aften hos os, mylady."

Lady Audley fo'r op fra sin stol, som om hun i sit fortvivlede raseri ville have gjort et fortvivlet skridt, men hun sank igen tilbage i sin stol med et tungt jamrende suk. Hvorledes kunne et så svagt væsen som hun tænke på at kæmpe imod sin skæbne? Hun kunne jo ikke gøre andet end fare omkring som en opjaget hare, indtil hun igen fandt det sted, hvorfra jagten var gået ud, for at blive trådt under fødder af sine forfølgere.

"I Slotskroen?" udbrød hun. "Det kunne jeg da også have tænkt mig. Han er taget derhen for at lokke mine hemmeligheder ud af din mand. Men du er jo heller ikke rigtig klog!" råbte hun og vendte sig pludselig om imod Phoebe i et

anfald af forbitrelse. "Vil du styrte mig i fordærvelse, siden du har ladet de to mennesker være ene sammen?"

Mrs. Marks foldede bedrøvet sine hænder.

"Jeg gik ikke bort med min gode vilje, mylady," sagde hun; "ingen kunne nødigere end jeg have forladt huset i aften. Jeg blev sendt herhen."

"Hvem sendte dig herhen?"

"Luke, mylady. De kan ikke gøre Dem nogen forestilling om, hvor skrækkeligt han behandler mig, når jeg nægter at gøre, hvad han siger."

"Hvorfor sendte han dig herhen?"

Kromandens kone slog sine øjne ned for lady Audleys vrede blik og tøvede forvirret med at besvare dette spørgsmål.

"Det var virkelig ikke med min gode vilje, at jeg gik herhen, mylady," stammede hun. "Jeg sagde til Luke, at det var alt for skammeligt handlet af os at plage Dem, at vi i det ene øjeblik bad Dem om dit og i det næste øjeblik om dat og aldrig lod Dem have fred i en måned; men ... men han gav sig således til at skrige op, at jeg ikke turde gøre indvendinger, og fik mig hurtigt afsted."

"Ja, ja," udbrød lady Audley utålmodigt, "den historie kender jeg nok. Jeg gad nok høre, hvorfor du *nu* kommer."

"De ved jo nok, mylady," svarede Phoebe halvt modstræbende, "at Luke er meget flygtig; jeg kan tale til ham, så længe jeg vil, det er dog ikke muligt for mig at få ham til at være ordentlig eller stadig. Han er ikke ædruelig, han kan sidde hele aftenen og svire med en flok rå bønder, og da han måske oven i købet tager mere til sig end dem, er der ingen rimelighed for, at hans hoved kan være klart nok til at gøre rigtigt regnskab.

Havde jeg ikke passet på, ville vi være blevet ødelagte for længe siden; men hvor meget jeg end har stræbt, er det dog ikke muligt længere at holde det hele gående. De husker jo nok, mylady, at De gav mig penge til at betale bryggerens regning?"

"Ja, det husker jeg kun alt for godt," svarede lady Audley med en bitter latter, "for jeg savnede selv de penge, da jeg skulle betale mine egne regninger."

"Det ved jeg, mylady, og det faldt mig gruelig tungt at gå til Dem og bede Dem om de penge efter alt, hvad vi i forvejen havde modtaget af Dem. Men det er ikke det værste! Da Luke sendte mig herned for at bede Dem om at hjælpe os ud af vor gæld til bryggeren, lod han mig være ganske uvidende om, at vi endnu skyldte lejen for det halvår, som var udløbet ved juletid. Ja, desværre var vi tilbage med lejen, og det er vi endnu; der er gjort eksekution hos os i aften, og i morgen skal alt, hvad vi ejer, sælges, hvis vi ikke ..."

"Hvis I ikke kunne få mig til at betale lejen for jer, ikke sandt?" udbrød lady Audley. "Jeg kunne have gættet, hvad der var på færde."

"Jeg kan forsikre Dem om, mylady, at det aldrig ville være faldet mig ind at henvende mig til Dem," sagde Phoebe hulkende, "men han tvang mig til at gå her hen."

"Ja," svarede mylady bittert, "han tvang dig til at gå herhen, og han vil tvinge dig til at gå herhen, hver gang det falder ham ind, hver gang han mangler penge til at tilfredsstille sine dyriske laster. Du og han vil trække på mig, så længe jeg lever, eller så længe, jeg har en skilling at give jer; for når min pung er tom, og min kredit ødelagt, vil du og din mand sandsynligvis falde over mig og sælge mig til den højstbydende. Ved du måske

ikke, Phoebe Marks, at mit juvelskrin næsten er blevet halvt tømt for at opfylde jeres fordringer? Ved du ikke, at jeg for at tilfredsstille jeres krav har måttet lægge beslag på det næste halvår af mine nålepenge, som jeg anså for en fyrstelig indtægt, da jeg som en stakkels guvernante hos mr. Dawson undertegnede min ægteskabskontrakt? Hvad i Himlens navn skal jeg dog gøre for at få jer til at være rolige? Skal jeg sælge mine indlagte skabe eller mit franske porcelæn, mit forgyldte taffelur eller gobelinbetrækket på stolene og sofaerne? Hvorledes skal jeg næste gang stille jer tilfreds?"

"Ak, mylady, mylady," udbrød Phoebe i en ynkelig tone, "De må ikke være så hård imod mig; De ved jo, at det ikke er mig, som vil falde Dem til byrde."

"Nej, jeg ved ingenting," udbrød lady Audley, "undtagen at jeg er det ulykkeligste menneske på jorden. Lad mig have fred til at tænke," råbte hun og tyssede bydende på Phoebe, som begyndte at mumle noget for at trøste hende. "Ti stille, pige, og lad mig tænke over sagen, om jeg ellers er i stand til det."

Hun førte sine hænder op til panden og foldede sine fine fingre over øjenbrynene, som om hun ved deres krampagtige tryk havde villet lede hjernens virksomhed.

"Robert Audley er hos din mand," sagde hun langsomt, idet hun snarere talte til sig selv end til Phoebe. "De to mænd sidder sammen, rettens betjente er i huset, din brutale mand er sikkert i dette øjeblik overstadigt drukken, og i sin drukkenskab er han mere rå, stivsindet og uregerlig end nogensinde. Hvis jeg vægrer mig ved at betale disse penge for ham, vil hans raseri gå over alle grænser. Det nytter kun lidt at drøfte denne sag. Pengene må betales."

"Men når De lader Luke få dem, mylady," sagde Phoebe meget alvorligt, "må De endelig give ham bestemt at forstå, at De ikke vil lade ham få en skilling mere, så længe han bliver i det hus?"

"Hvorfor det?" spurgte lady Audley og lod sine hænder falde ned i skødet, mens hun kastede et udfrittende blik på mrs. Marks.

"Fordi jeg vil have, at Luke skal tage bort fra Slotskroen."

"Men hvorfor vil du have, at han skal tage derfra?"

"Å, for så mange grunde, mylady," svarede Phoebe. "Han duer ikke til at være kromand. Da jeg giftede mig med ham vidste jeg det ikke, ellers ville sig have sat mig imod sagen og gjort mig umage for at overtale ham til at tage en gård i forpagtning. Jeg tror rigtignok ikke, at han alligevel ville have ladet sin idé fare; for De ved jo nok, mylady, hvor stridig han er. Afgjort er det dog i ethvert tilfælde, at han ikke duer til den forretning, som han nu har. Han er næsten aldrig ædru om aftenen, og når han først har fået noget i hovedet, er han ganske ustyrlig, så at man næsten skulle tro, at han ikke selv ved, hvad han foretager sig. Vi er flere gange kun med nød og næppe sluppet godt fra hans gale streger."

"Men hvad har han da gjort?" udbrød lady Audley. "Hvad mener du?"

"Vi har været lige ved at blive levende brændt op i vores senge for hans sløvheds skyld."

"Har I været nær ved at blive brændt op for hans sløvheds skyld! Men hvorledes gik det dog til?" spurgte mylady næsten ganske ligegyldig. Hun var alt for egenkærlig og alt for stærkt optaget af sine egne bekymringer til at interessere sig

synderligt for, at hendes tidligere kammerpige havde svævet i livsfare.

"De ved jo nok, lady Audley, hvilket underligt gammelt sted Slotskroen er; alting består af forfaldent tømmer, rådne sparrer og sådan noget. Assuranceselskabet i Chelmsford har nægtet at forsikre det, fordi bestyrelsen siger, at hvis der en stormfuld nat kom ild i huset, ville det bluse i vejret som svovlstikker, uden at det stod i nogens magt at frelse det. Luke ved det meget godt, og ejeren af kroen har advaret ham mange gange; for han bor tæt ved os og holder skarpt udkig med alt, hvad min mand foretager sig. Når Luke er beskænket, ved han imidlertid ikke, hvad han gør, og det er ikke mere end en uge siden, at han lod et tændt lys blive stående i et af udhusene; der gik ild i en af sparrerne i det skrå tag, og havde jeg ikke opdaget det, da jeg gjorde min sidste runde i huset, ville vi måske alle være brændt inde. Og det er tredje gang, at der er hændet noget sådant i det halve år, vi har haft kroen! Kan De da undre Dem over, at jeg er bange, mylady?"

Lady Audley undrede sig slet ikke, da hun ikke havde skænket den hele fortælling mindste opmærksomhed. Hun havde næppe lagt mærke til de nærmere omstændigheder i denne hverdagsbegivenhed; for af hvad grund skulle hun bekymre sig om dette simple kvindemenneskes farer og ængstelser? Hun havde jo nok i sin egen frygt, og hendes egne forviklinger optog i den grad alle hendes tanker, at hun ikke var i stand til at fæste sin opmærksomhed på noget andet.

Hun gjorde ingen bemærkninger til det, som den stakkels Phoebe netop havde fortalt hende; hun forstod næppe, hvad der var blevet sagt, og først lidt efter, at hendes tidligere

kammerpige havde hørt op at tale, begyndte hun at begribe meningen, således som det ofte går, når man pludselig erindrer nogle ord, som man hørte for et par minutter siden uden at give agt på dem.

"Var I lige ved at blive brændt inde?" sagde mylady omsider. "Det ville have været en stor lykke for mig, om dit dyr af en mand havde brændt sig op i sin seng før i aften."

Mens hun talte, frembød der sig for hendes blik et billede, der var så lyslevende, som om alt virkelig foregik. Det skrøbelige bindingsværks fæstehus, der var bekendt under navn af Slotskroen, var blevet forvandlet til et tagløst kaos af lægter og murbrokker, som udsendte flammer fra sit mørke svælg og kastede ildgnister op imod den kolde, mørke himmel.

Hun drog et dybt suk, da hendes urolige tanker bortjog dette billede. Hun ville ikke være bedre stillet, om også denne fjende var blevet bragt til tavshed for bestandig. Hun havde en anden fjende, der var langt farligere, og ham kunne hun hverken bestikke eller købe, om hun så havde haft en kejserindes rigdomme.

"Jeg skal give dig de penge, som du behøver for at blive af med retsbetjenten," sagde mylady efter nogen tids tavshed. "Jeg må give dig hver eneste sovereign, som ligger i min pung, men det er jo i sin orden. Du ved lige så godt som jeg, at jeg ikke tør nægte dig noget."

Lady Audley rejste sig op og tog den tændte lampe fra skrivebordet. "Pengene ligger inde i mit toiletteværelse," sagde hun; "jeg vil gå derind og hente dem."

"Ak, mylady," udbrød Phoebe pludselig, "jeg har glemt noget; jeg var så optaget af denne sag, at jeg ganske glemte det."

"Hvad glemte du?"

"Et brev, mylady; jeg fik det, lige som jeg gik hjemmefra, for at bringe det til Dem."

"Hvilket brev?"

"Et brev fra mr. Audley. Han hørte min mand tale om, at jeg skulle gå herhen, og så bad han mig om at tage dette brev med."

Lady Audley satte lampen ned på det nærmeste bord og rakte sin hånd ud for at tage imod brevet. Phoebe Marks kunne næppe undgå at lægge mærke til, at den lille hånd, der glimrede af juveler, rystede som et espeløv.

"Giv mig det, giv mig det!" råbte mylady, "lad mig se, hvad mere han har at sige."

Hun var så heftig og utålmodig, at hun næsten rev brevet ud af hænderne på Phoebe. Hun rev konvolutten op og kastede den bort; i sin oprørte sindsstemning formåede hun næppe at folde brevet ud.

Det var et ganske kort brev, som kun indeholdt følgende:

"Slotskroen i Mount Stanning
den 3. marts 1859.

Hvis mrs. George Talboys virkelig har overlevet den dag, på hvilken hun efter bekendtgørelserne i bladene og ifølge indskriften på gravstenen i Ventnor skal være død, og hvis hun genfindes i den dame, som afsenderen af disse linjer mistænker og anklager, kan det ikke være forbundet med store vanskeligheder at finde nogen, som både kan og vil bevidne de to personers identitet. Miss Barkamb, som ejer North Cottages i Wildernsea, vil uden tvivl være villig til at kaste et sådant lys over denne sag, at den opståede

mistanke enten viser sig at være en vildfarelse eller fuldstændig bekræftes.

Robert Audley."

Note 4: Romanen blev første gang udgivet i den amerikanske borgerkrigs første år. *Red.anm.*

Note 5: **Tapetserer:** I datiden var en 'tapetserer' en håndværker, der kunne stå for hele indretningen. *Red.anm.*

33. Det røde skær på himlen

Mylady trykkede brevet med vildt raseri sammen i sin hånd og kastede det ind i ilden.

"Hvis han nu stod her foran mig, og jeg kunne myrde ham," mumlede hun i en underlig hvislende tone, "så ville jeg gøre det ... Ja, han skulle dø for min hånd!" Hun greb hastigt lampen, fo'r ind i det tilstødende værelse og lukkede døren efter sig. Hun kunne ikke holde ud, at nogen skulle være vidne til hendes skrækkelige fortvivlelse; hun kunne ikke fordrage noget, hverken sig selv eller sine omgivelser.

Døren imellem myladys toiletteværelse og det sovekammer, hvor sir Michael lå, var blevet stående åben. Baronetten sov trygt, og hans ædle ansigt trådte tydeligt frem i lampens dæmpede skin. Hans åndedrag var sagte og regelmæssigt, og om hans læber spillede et smil, hvorved hans ansigt fik det udtryk af stille lykke, som det så ofte havde, når han betragtede sin skønne hustru. Det var næsten ganske det samme smil, en overbærende fader betragter og beundrer sit kæreste barn med.

Da lady Audleys øjne faldt på denne ædle slumrende skikkelse, viste der sig i hendes blik et glimt af mild kvindelig følelse og et medlidende udtryk. Den skrækkelige egenkærlighed, som hendes ulykkelige tilstand havde vakt hos hende, blev for et øjeblik afløst af øm deltagelse for en anden. Denne deltagelse var måske, når alt kommer til alt, kun en halvt egenkærlig følelse, hvori sorgen over hendes egen skæbne var lige så mægtig som medlidenheden med hendes mand; men denne ene gang ophørte hendes tanker dog udelukkende at

dreje sig om hendes egne ængstelser og bekymringer, og hun dvælede med profetisk smerte ved de sorger, som skulle ramme en anden.

"Hvor ulykkelig vil han ikke blive, hvis de overbeviser ham om det!" tænkte hun.

Men med denne tanke blandede der sig også andre forestillinger. Hun tænkte på sit yndige ansigt, sit indtagende væsen, sit skælmske smil og sin milde, velklingende latter, der lignede klangen af sølvklokker, når de lyder hen over en vidtstrakt, flad eng, eller bækkens rislen på en tåget sommeraften. Og da hun tænkte på alt dette, blev hun grebet af en anelse om, at hun ville gå af med sejren, og denne følelse var endog stærkere end hendes rædsel.

Om sir Michael så blev hundrede år gammel, kunne han da nogensinde tænke sig hende uden alle disse fortrin, hvad man end fik ham til at tro om hende, og hvor dybt han end kom til at foragte hende? Nej, tusinde gange nej! Til hans sidste time ville hun i hans erindring vise sig for ham med hele den indtagende ynde, som ved det første øjekast havde vundet hans begejstrede beundring og hengivne kærlighed. Hendes værste fjender kunne ikke berøve hende den trolddomsgave, der havde øvet en så ulykkelig indflydelse på hendes letsindige karakter.

Hun gik op og ned i toiletteværelset i lampens svage skin, mens hun grundede over det besynderlige brev, som hun havde fået fra Robert Audley. Hun fortsatte denne ensformige vandring frem og tilbage i nogen tid, førend hun kunne samle sine tanker og tvinge sin opmærksomhed, der var blevet adspredt på så mange måder, til udelukkende at fæste sig på advokatens truende brev, som nu var og blev hovedsagen.

"Han vil gøre det," mumlede hun imellem tænderne; "han vil gøre det, hvis jeg ikke forinden får ham indespærret i en dåreanstalt, eller hvis han ikke ..."

Hun udtalte ikke hele sin tanke, ja hun tænkte måske ikke engang sin mening helt ud; men hun blev betaget af en ukendt og forunderlig hjertebanken, hvis slag syntes at indgravere hvert ord af den afbrudte sætning i hendes bryst.

Hendes tanke var: "Han vil gøre det, hvis han ikke rammes af en uventet ulykke, der vil bringe ham til tavshed for bestandig." Blodet fo'r op i myladys ansigt, der pludselig blussede af en flygtig rødme som en flagrende ildflamme, og da den unaturlige farve atter forlod hendes kinder, var de blegere end vinterens sne. Hendes hænder, der hidtil havde været krampagtigt sluttet sammen, gik fra hinanden og faldt tungt ned på begge sider. Hun holdt pludselig inde med sin urolige vandring frem og tilbage, og hun stod så uvis som Loths hustru efter det ulykkelige blik på ødelæggelsen i staden; hendes puls slog mat, og enhver blodsdråbe stivnede i hendes årer under den skrækkelige gæring, som forvandlede hende fra et levende væsen til en statue.

Lady Audley blev omtrent fem minutter stående i denne besynderlige stilling, så ubevægelig som en billedstøtte, med oprejst hoved og stift stirrende øjne. Hendes blik gik langt ud over det snævre rum, der begrænsedes af værelsets vægge, og langt borte viste der sig mørke billeder, som truede hende med farer og indgød hende rædsel.

Men endelig fo'r hun op fra denne ubevægelige stilling, og overgangen skete lige så brat, som da hun kort forinden forvandledes til en billedstøtte. Da hun var vågnet op af denne

drømmende tilstand, gik hun hastigt hen til sit toilettebord, skød et virvar af flakoner med guldpropper og fine porcelæns-parfumeæsker til side og betragtede sit billede i det store, aflange spejl. Hun var meget bleg, men der var ikke noget andet spor til bevægelse at opdage i hendes ungdommelige ansigt. Linjerne i hendes fint formede læber var så skønne, at kun en meget skarp iagttager kunne have opdaget noget stift ved dem, som ikke stemmede med deres sædvanlige udtryk. Hun så det selv og forsøgte på at fordrive den marmoragtige, ubevægelige hårdhed med et smil; men denne aften ville de rosenrøde læber ikke lystre hendes bud, de var presset fast sammen og var ikke længere slaver af hendes vilje og forgodtbefindende. Alle de skjulte kræfter i hendes karakter koncentrerede sig i dette ene ansigtstræk. Hun kunne byde over sine øjne; men hun kunne ikke betvinge musklerne omkring sin mund. Hun rejste sig op fra sit toilettebord, tog en mørk fløjlskåbe og hat ud af en krog i sit klædeskab og klædte sig på til at gå ud. Mens lady Audley var i færd med dette, slog det lille forgyldte taffelur ovenpå kaminen kvart over elleve, og fem minutter efter kom hun igen ind i det værelse, hvor hun havde ladet Phoebe Marks blive tilbage.

Kromandens kone sad på den lave stol ved kaminen, og i sin hele holdning mindede hun slående om sin tidligere frue, der tidligere på aftenen havde siddet i ensomhed og grundet på det selv samme sted. Phoebe havde lagt nye kul i kaminen og taget sin hat og sit sjal på. Hun var begærlig efter at komme hjem til sin rå mand, da der var kun alt for megen sandsynlighed for, at han havde taget sig noget galt for, mens hun var borte. Hun løftede blikket, da lady Audley trådte ind i værelset, og der

undslap hende et udråb af forbavselse, da hun så, at hendes forrige frue havde klædt sig på til at gå ud.

"Mylady," udbrød hun, "De har vel ikke i sinde at gå ud i aften?"

"Jo, jeg har, Phoebe," svarede lady Audley ganske roligt. "Jeg vil tage med dig til Mount Stanning for at tale med retsbetjenten; jeg vil selv betale ham og skille jer af med ham."

"Men De glemmer, hvad klokken er, mylady. De kan umuligt gå ud så sent."

Lady Audley svarede ikke. Hun stod og tænkte roligt over, hvad hun skulle gøre, mens hendes fingre hvilede let på klokkestrengen.

"Når vi er hjemme," mumlede hun, "plejer karlene altid at gå til ro kl. ti, og så bliver staldene lukket. Det vil volde et skrækkeligt hurlumhej at få en vogn spændt for; men jeg tænker dog nok, at jeg kan få en af folkene til at besørge det for mig i al stilhed."

"Men hvorfor vil De tage ud i aften, mylady?" udbrød Phoebe Marks. "Det kan være det samme, om det først sker i morgen eller i morgen otte dage; når ejeren at kroen får at vide, at De står inde for lejens betaling, vil han lade retsbetjenten gå igen."

Lady Audley tog intet hensyn til denne afbrydelse. Hun ilede hurtigt ind i sit toiletteværelse, kastede hatten og kåben fra sig og gik derpå atter ind i boudoiret, hvor hun viste sig i sin daglige dragt med lokkerne strøget ukunstlet bort fra ansigtet. "Hør nu efter, hvad jeg siger, Phoebe," sagde hun, idet hun tog sin fortrolige om håndleddet; hun talte i en sagte, alvorlig tone, men med et bydende udtryk, der forkastede enhver modsigelse og krævede lydighed.

"Hør efter, hvad jeg siger, Phoebe," gentog hun. "Jeg tager til Slotskroen i aften; det er mig det samme, om det er tidligt eller silde, jeg har sat mig for at gå derhen, og jeg vil gå derhen. Du har spurgt mig hvorfor, og jeg har sagt dig grunden. Jeg går derhen for selv at betale gælden, for med mine egne øjne at overbevise mig om, at de penge, som jeg giver jer, virkelig bliver anvendt til det formål, jeg giver dem. Der er slet ikke noget ualmindeligt i, at jeg bærer mig således ad. Jeg er kun i færd med at gøre, hvad andre damer i min stilling meget ofte gør. Jeg vil understøtte en pige, som jeg har fået noget til overs for."

"Men klokken går mod tolv, mylady," indvendte Phoebe.

Lady Audley blev utålmodig over denne afbrydelse og kastede et truende blik på sin tidligere kammerpige.

"Hvis man får at vide, at jeg er gået hjem til dig for at betale denne mand," vedblev hun, mens hun endnu stadig holdt fast om Phoebes håndled, "er jeg rede til at svare for min adfærd; men jeg ser dog helst, at det ikke bliver bekendt. Hvis du vil gøre, hvad jeg siger til dig, tror jeg, det vil være muligt for mig at forlade dette hus og komme tilbage igen uden at blive set af nogen."

"Jeg vil gøre alt, hvad De ønsker, mylady," svarede Phoebe ydmygt.

"Så hør da, hvad det er. Så snart min kammerpige kommer ind i værelset, skal du straks sige godnat til mig og lade hende følge dig ud. Så går du lige over gården og venter på mig i alleen på den anden side af buegangen. Det kan muligvis vare en halv time, inden jeg bliver i stand til at komme hen til dig, da jeg ikke kan tage bort, førend alle tjenestefolkene er kommet til ro;

men du må have tålmodighed og vente på mig, for hvad der end sker, skal jeg komme."

Lady Audleys ansigt var ikke længere blegt. En unaturlig rød plet glødede på begge hendes smukt afrundede kinder, og en unaturlig glans funklede i hendes store, blå øjne. Hun talte i en unaturlig klar og hurtig tone. Hun gjorde i det hele indtrykket af et menneske, der har givet efter for en overvældende sindsbevægelses bydende indflydelse. Phoebe Marks stirrede i stum forvildelse på sin tidligere frue. Hun begyndte at blive bange for, at mylady var lige ved at gå fra forstanden.

Lady Audley trak i klokkestrengen, og straks efter kom den pyntede kammerpige, der gik med rosenfarvede bånd, sorte silkekjoler og andre prydelser af samme slags, som man ikke kendte noget til i de gode gamle dage, da tjenestefolkene lod sig nøje med hjemmegjorte klæder.

"Jeg vidste ikke, at det var så sent, Martine," sagde mylady i den venlige tone, der altid havde til følge, at alle, hun havde noget sige over, med beredvillighed opfyldte hendes ønsker. "Jeg sad og passiarede med mrs. Marks, og tiden gik, uden at jeg mærkede det. Jeg har ikke brug for dig i aften, og du kan gerne gå til ro, når du har lyst."

"Tak, mylady," svarede pigen, som så meget søvnig ud og endog i sin frues nærværelse havde besvær med at lade være med at gabe; for på herregården plejede man at gå meget tidlig til ro. "Det er vel bedst," spurgte pigen, "at jeg følger mrs. Marks ud, inden jeg lægger mig?"

"Ja, ganske vist, følg du kun Phoebe ud. Alle de andre tjenestefolk er altså gået i seng, kan jeg tænke?"

"Ja, mylady."

Mylady lo, da hun så på uret.

"Det er skrækkeligt, Phoebe, som vi har siddet her og sladret tiden bort," sagde hun. "Godnat. Du kan sige til din mand, at ejeren nok skal blive betalt."

"Tusind tak, mylady, og nu vil jeg med Deres tilladelse sige godnat," mumlede Phoebe, idet hun gik baglæns ud af stuen, ledsaget af kammerpigen.

Lady Audley lyttede ved døren og ventede, indtil den dæmpede lyd af de bortgåendes fodtrin havde tabt sig i det ottekantede værelse og på tæppet over trappen.

"Martine har sit sovekammer oppe på kvisten," tænkte hun, "og det ligger så langt fra dette værelse, at hun ikke kan høre noget. Om ti minutter kan jeg uden risiko liste mig bort."

Hun gik tilbage til sit toiletteværelse og tog for anden gang hat og kåbe på. Den unaturlige rødme brændte endnu som ild på hendes kinder, og den unaturlige glans lyste endnu i hendes øjne. Hendes sindsbevægelse øvede en så overordentlig indflydelse på hende, at hverken hendes ånd eller legeme syntes at spore noget til træthed. Hvor mange ord, jeg end bruger til at skildre hendes følelser, kan jeg ikke beskrive en tiendedel af hendes tanker eller lidelser. I denne skrækkelige nat led hun kvaler, som kunne fylde tæt trykte, tykke bind på tusind sider. Hendes angst, tvivl og uro ville lægge beslag på utallige ark. En gang imellem vendte de pinsler, som hun allerede én gang havde udstået, tilbage igen med forøget kraft. Til andre tider blev hendes sjæl slag i slag ramt af nye fortvivlede tanker, og imellem hvert åndedrag var der en hel lidelseshistorie. Hun stod tæt op til den lave kaminrist i boudoiret, mens hun holdt

øje med minutviseren på uret og ventede på det øjeblik, da hun i sikkerhed kunne forlade huset.

"Jeg vil vente ti minutter," sagde hun, "men ikke et sekund længere, og så træder jeg den ny fare i møde."

Hun lyttede til martsvindens vilde susen, der syntes at tage til i samme forhold, som enhver anden lyd forsvandt i den mørke nat.

Viseren gik sin langsomme, sikre gang til det tal, som angav, at ti minutter var henrundet. Klokken var akkurat kvart i tolv, da mylady tog sin lampe i hånden og listede sig sagte ud af værelset. Hendes fodtrin var så lette som det smidige vildts gang, og der var ingen grund til at frygte for, at disse luftige fjed skulle vække nogen genlyd, da både fliserne i korridorerne og på trapperne var belagt med tæpper. Hun standsede ikke, førend hun nåede vestibulen i stueetagen. Flere døre vendte ud til denne vestibule, der var ottekantet ligesom det yderste værelse i myladys lejlighed. En af disse døre førte ind til biblioteket, og det var denne dør, som lady Audley langsomt og forsigtigt åbnede.

Det ville have været fuldstændig dårskab af hende, om hun havde tænkt på at slippe hemmeligt bort gennem en af hovedudgangene, da husjomfruen selv førte tilsyn med, at de store døre blev tilstængede både indvendig og udvendig. Kun de tjenestefolk, som denne bestilling var overdraget til, var i stand til at finde rede i alle de slåer, jernstænger, kæder og klokker, som beskyttede disse døre og på en betryggende måde sikrede det værelse, hvor sir Michael Audleys sølvservice opbevaredes. Døren til dette værelse var oven i købet til yderligere betryggelse beslået med jernblik. Men skønt alle

disse sikkerhedsanstalter var truffet ved hovedudgangene til fæstningen, havde man imidlertid tænkt, at et skodde af træ og en jernstang, der var så let, at et barn kunne løfte den af, var tilstrækkeligt til at beskytte den glasdør, som førte ud fra frokostværelset til den grusbelagte gang og den jævne græsplæne i gården.

Det var igennem denne dør at lady Audley havde i sinde at slippe bort. Hun kunne med lethed tage jernstangen fra og åbne skodden, og hun risikerede næppe noget ved at lade døren stå på klem, mens hun var borte. Der var ingen sandsynlighed for, at sir Michael ville vågne foreløbig, da han sov hårdt den første del af natten og efter sin sygdom følte endnu større trang til hvile end sædvanlig.

Lady Audley gik igennem biblioteket og åbnede døren til frokostværelset, som stod i forbindelse med det. Dette frokostværelse var et af de moderne tillæg, som herregården i den seneste tid havde modtaget. Det var en fordringsløs, nydelig stue med lyst betræk på væggene og smukke møbler af valbirk, og her opholdt Alicia sig mere end nogen anden af familien. Rundt omkring værelset lå der genstande, som vidnede om, med hvilke beskæftigelser den unge dame fortrinsvis sysselsatte sig; farver og pensler, ufuldendte små syarbejder og forviklede dukker silke fandtes allevegne i forening med de mange andre ting, som røber en sorgløs ung piges daglige opholdssted. Over kaminens underlige ornamenter hang miss Audleys portræt, en net blyantsskitse, som fremstillede en rødmosset amazone i ridedragt og med rund hat. Da mylady betragtede disse velbekendte genstande, lyste forbitrelse og had ud af hendes blå øjne.

"Hvor ville hun ikke blive glad, hvis jeg ramtes af en ulykke," tænkte hun. "Hvilken glæde ville det ikke være for hende, om jeg blev fordrevet fra dette hus!"

Lady Audley satte lampen på et bord i nærheden af kaminen og gik hen til værelsets udgang. Efter at hun havde taget jernstangen og den lette træskodde fra, åbnede hun glasdøren. Det var en bælgmørk martsnat uden spor af måne på himlen, og da hun åbnede døren, strømmede et vindpust hende i møde. Den gyselige kulde, som det bragte med sig, opfyldte hurtigt hele værelset, og lampen gik ud på bordet.

"Det gør ingenting," mumlede hun. "Jeg kunne dog ikke have ladet lampen stå og brænde her. Jeg skal nok finde mig til rette i huset, når jeg kommer tilbage. Jeg har jo ladet alle dørene stå på klem."

Hun gik hurtigt ud på det bløde græs og lukkede glasdøren i efter sig. Hun var bange for, at den forræderiske vind skulle blæse døren til biblioteket i og derved røbe hende.

Hun befandt sig nu i den firkantede gård, hvor den kolde vind blæste så stærkt imod hende, at silkekjolen hvirvlede rundt omkring hende med en gennemtrængende, raslende lyd, ligesom når en skarp prise suser imod en yachts sejl. Hun gik tværs over gården og vendte sig om for et øjeblik at betragte skæret fra kaminen gennem de rosenfarvede gardiner i boudoiret og lampens matte skin igennem ruderne i det værelse, hvor sir Michael Audley lå og sov.

"Jeg har en følelse. som om jeg rømte bort," tænkte hun. "Jeg har en følelse, som om jeg rømte bort i nattens mulm for aldrig mere at komme til syne og bringe alle til at glemme min tilværelse. Det ville måske være klogest af mig at flygte bort,

tage imod dette menneskes advarsel og for bestandig unddrage mig hans magt. Jeg kunne jo rømme bort og forsvinde, ligesom George Talboys forsvandt. Men hvor skulle jeg gå hen? Hvad ville der blive af mig? Jeg har ingen penge, og for mine smykker vil jeg næppe kunne få et par hundrede pund, efter at jeg har skilt mig ved de bedste af dem. Hvad skulle jeg tage mig til? Jeg måtte igen begynde det gamle liv, dette besværlige, grusomme og usle liv, som jeg henslæbte i armod under ydmygelser, plager og utilfredshed. Jeg måtte vende tilbage til min tidligere stilling og slide mig op under den lange kamp, lige til jeg døde ... måske ligesom min moder døde."

Mylady stod en kort tid stille på den jævne græsplæne, som lå imellem den firkantede gård og buegangen. Hendes hoved var sunket ned på hendes bryst, og hendes hænder var sluttet tæt sammen, mens hun med unaturlig heftighed grundede over, hvad hun skulle gøre. Hendes holdning afspejlede hendes sjælstilstand, idet den udtrykte usikkerhed og forvirring. Men lidt efter foregik der en pludselig forandring med hende, og hun løftede sit hoved i vejret med en trodsig og bestemt bevægelse.

"Nej, Robert Audley!" sagde hun med en tydelig og klar, om end sagte stemme. "Jeg vil ikke trække mig tilbage, nej, jeg gør det aldrig. Skal det være en kamp imellem os på liv og død, vil jeg vise dig, at jeg kan værge mig til det sidste."

Hun gik med faste og hurtige skridt hen til buegangen. Da hun trådte ind under den massive hvælving, tog det sig ud, som om hun forsvandt i et sort, gabende svælg, der stod åbent for at modtage hende. Det dumme ur slog tolv, og den tykke mur syntes at dirre under dets tunge slag, da lady Audley kom frem

på den anden side og nåede Phoebe Marks, som ventede på sin forrige frue lige i nærheden af indkørslen til herregården.

"Nå, Phoebe," sagde hun, "der er jo tre mile herfra til Mount Stanning, ikke sandt?"

"Jo, mylady."

"Så kan vi altså gå derhen på en time."

Lady Audley havde ikke standset, mens hun sagde disse ord; hun vedblev at gå hurtigt gennem alleen, mens Phoebe beskedent vandrede ved siden af hende. Hvor spinkel og fin mylady end så ud, var hun dog en meget god fodgænger. Hun havde tidligere, da hun tjente hos mr. Dawson, gået lange spadsereture med doktorens børn, og hun betragtede en fodvandring på tre mile som en ren bagatel.

"Din perle af en mand sidder vel oppe og venter på dig, Phoebe," sagde hun, mens de gik hen over en åben mark, der blev benyttet som genvej fra herregården til landevejen.

"Ja, han gør, mylady; han er ganske sikkert oppe. Han sidder sikkert og drikker med manden ..."

"Hvilken mand?"

"Ham, der skal pante os ud, mylady."

"Ja, det har du nok ret i," sagde mylady ligegyldigt.

Det var besynderligt, at hun tilsyneladende bekymrede sig så lidt om Phoebes huslige sorger, på samme tid som hun foretog et så overordentligt skridt for at bringe Slotskroens sager i orden.

De to kvinder gik over marken og drejede ind på vandvejen. Den vej, der førte til Mount Stanning var meget bakket, og derved kom den til at se endnu mørkere og uhyggeligere ud i den sorte nat; men mylady gik på grund af sin fortvivlede

stilling fremad med en hensynsløs dristighed, som ellers var fremmed for hendes egenkærlige, sanselige natur. Hun talte ikke igen til Phoebe, førend de var kommet lige ved toppen af den bakke, hvor Slotskroen lå. De kunne se lys skinne, og skæret igennem nogle højrøde gardiner betegnede det vindue, bag hvilket Luke Marks sad og døsede over sit glas, mens han ventede på sin kones komme.

"Han er ikke gået til sengs, Phoebe," sagde mylady ivrigt. "Men man kan ikke opdage noget andet lys i kroen. Mr. Audley ligger vel i sin seng og sover?"

"Ja, det gør han vist, mylady."

"Er du også vis på, at han ville blive natten over i kroen?"

"Ja, mylady. Jeg hjalp pigen med at bringe hans værelse i orden, inden jeg gik."

Det havde hele vejen blæst stærkt, men i nærheden af den mørke bakke, hvor Slotskroens forfaldne mure hævede sig, tudede stormen voldsommere og gyseligere end nogensinde før. Grusomme vindstød fo'r vildt omkring den skrøbelige bygning. De legede med det sønderslåede dueslag, den itubrækkede vejrhane, de løse tagsten og uformelige skorstene; de ruskede i vinduesruderne og peb i sprækkerne; de hånede den svage bygning lige fra grunden til taget og overvældede den i deres vilde spring med stød og slag, så at den rystede og vaklede under deres kraftige, rå leg.

Mr. Luke Marks havde ikke gjort sig den ulejlighed at lukke døren til våningshuset af, inden han satte sig ned for at drikke med den mand, der foreløbig havde lagt beslag på alle hans ejendele. Værten i Slotskroen var så doven og så nedsunken i dyriske lidenskaber, at han kun bekymrede sig om

tilfredsstillelsen af sine sanselig begærligheder, og den eneste følelse, som ved siden af dette havde plads i hans sjæl, var et bittert had til dem, der forhindrede ham i at hengive sig til sine lyster.

Phoebe skød døren op med hånden og gik ind i huset, ledsaget af mylady. Gassen brændte ved skænken, og dens osende flamme tilsmudsede det lave gibsloft. Døren til værelset ved siden af stod halvt åben, og lady Audley hørte mr. Marks' rå latter, da hun trådte ind i kroen.

"Jeg vil lade ham vide, at De er her, mylady," hviskede Phoebe til sin forrige frue, "jeg er vis på, at han har noget i hovedet. De ... De tager det vel ikke ilde op, mylady, hvis han er uhøflig imod Dem? De ved jo, at det ikke var mit ønske, at De skulle komme herhen."

"Ja vist, ja vist," svarede lady Audley utålmodigt, "det husker jeg meget godt. Hvad tror du, jeg bryder mig om hans uartigheder? For mig må han sige, hvad han vil."

Phoebe Marks skød døren op og lod mylady blive i skænkestuen tæt bagved hende.

Luke sad og strakte sine klodsede ben ud foran kaminen, han holdt et glas punch i den ene hånd og ildrageren i den anden. Da hans kone trådte ind i værelset, havde han netop stukket ildrageren ind i en stor bunke sorte kul, idet han ved at splitte dem ad ville forsøge på at få ilden til at flamme i vejret.

Han rev ildrageren ud af risten og gjorde en halvt drukken, halvt truende bevægelse med den, da han så hende.

"Nå, så du nedlader dig da endelig til at komme hjem," sagde han; "jeg troede næsten, at du var blevet borte for bestandig."

Han talte med en tyk, drukken stemme, som bevirkede, at det slet ikke var let at forstå, hvad han sagde. Han havde fyldt sig med et overmål af stærke drikke. Hans øjne var omtågede og løb i vand, hans hænder rystede, og hans stemme var kvalt og brusten af drik. Selv når han var mest ædru og opførte sig allerbedst, var han ikke andet end et dyr; men det dyriske i hans karakter trådte ti gange så stærkt frem, når han befandt sig i drukken tilstand og med den frække hensynsløshed, som rusen fremkaldte, havde sprængt de få bånd, hvormed hans rå tænkemåde og voldsomme karakter ellers holdtes i tømme.

"Jeg ... jeg er blevet længere borte, end jeg havde i sinde, Luke," svarede Phoebe så fredsommeligt, som det var hende muligt; "men jeg fik mylady i tale, og hun var meget god, hun ... hun vil bringe sagen i orden for os."

"Ja så, hun har været meget god!" mumlede mr. Marks med en drukken latter. "Men det takker Fanden hende for! Jeg ved, hvad hendes godhed har at betyde! Hun ville vist være anderledes venlig, hvis hun ikke var nødt til at være det."

Retsbetjenten var ved indtagelsen af omtrent en tredjedel af de varer, som Luke havde taget til sig, kommet i en drukken og næsten bevidstløs tilstand, og han stirrede kun med svage spor af forundring på værten og værtinden. Han sad tæt op til bordet, ja han havde endog haget sig fast til det med albuerne, for at han ikke skulle glide ned under det, og han gjorde frugtesløse forsøg på at tænde sin pibe ved flammen af et rindende tællelys, som stod i nærheden af ham.

"Mylady har lovet at bringe sagen i orden for os," gentog Phoebe uden at bekymre sig om Lukes bemærkninger; for hun havde dengang fået et tilstrækkeligt kendskab til sin mands

stridige karakter til at vide, at det gjorde mere skade end gavn, om hun forsøgte på at få ham fra at gøre eller sige noget, som hans ustyrlige sind opfordrede ham til at gøre eller sige; "og hun er fulgt med mig herhen for selv at besørge det hele."

Ildrageren gled ud af kromandens hånd og faldt raslende ned imellem kullene på kaminristen.

"Kommer lady Audley her i aften?" sagde han.

"Ja, Luke."

Mylady viste sig i døren, mens Phoebe talte.

"Ja, Luke Marks," sagde hun, "jeg er gået herhen for at betale denne mand og skille jer af med ham."

Lady Audley ytrede disse ord på en besynderlig, næsten maskinmæssig måde, som om hun havde lært sætningen udenad undervejs og gentog den uden selv at vide, hvad hun sagde.

Mr. Marks brummede misfornøjet og satte sit tomme glas ned på bordet med en utålmodig bevægelse.

"De kunne have givet Phoebe pengene i stedet for selv at bringe dem," sagde han. "Her vil vi helst være fri for besøg af fine damer, som stikker deres kostbare næser i alting."

"Luke, Luke," sagde Phoebe i en bebrejdende tone, "hvor kan du dog tale således til mylady, der har været så god imod os?"

"Jeg giver hendes godhed døden og djævlen!" råbte mr. Marks. "Det er ikke hendes godhed, vi har brug for, men hendes penge. Hun skal i alt fald ikke se mig flæbe af taknemmelighed til hende. Hvad hun gør for os, det gør hun, fordi hun er nødt til det, og var hun ikke nødt til det, ville hun ikke gøre det ..."

Et natligt besøg i Slotskroen.

Gud må vide, hvor længe Luke Marks ville være blevet ved at snakke i den tone, hvis ikke mylady pludselig havde vendt sig om imod ham og imponeret ham ved sin skønheds overjordiske glans, så at han måtte tie. Hendes hår var blæst bort fra ansigtet, og da det var let og dunblødt, havde det udbredt sig i en forviklet masse, der ligesom omgav hendes pande med en gul flamme. I hendes øjne var der en anden flamme; de lyste med et grønligt skær, således som man kunne tænke sig et blik fra en forbitret havfrue, hvis øjestene idelig spillede i en ny farve.

"Ti stille!" udbrød hun. "Jeg er ikke kommet herhen midt om natten for at høre på dine uforskammede bemærkninger. Hvor meget er det, du skal betale?"

"Ni pund."

Lady Audley fremtog sin stadselige pung, der var besat med elfenben, sølv og turkiser, og lagde en banknote samt fire sovereigns på bordet.

"Lad manden der give mig en kvittering for pengene, inden jeg går," sagde hun.

Det varede noget, inden man kunne få retsbetjenten så meget til sig selv, at han kunne udføre denne simple forretning, og først da man havde dyppet en pen i blækhuset og stukket den ind imellem hans plumpe fingre, lykkedes det at gøre ham begribeligt, at hans underskrift var nødvendig under den kvittering, som Phoebe Marks havde udfærdiget. Lady Audley tog papiret, så snart blækket var tørt og vendte sig om for at gå ud af stuen. Phoebe gik bagefter hende.

"De må ikke gå hjem alene, mylady," sagde hun. "Tillader De ikke nok, at jeg følger Dem?"

"Jo, jo, du skal gå hjem med mig."

De to kvinder stod i nærheden af krodøren, da mylady sagde dette. Phoebe stirrede forbavset på sin velynderinde. Hun havde ventet, at lady Audley ville have skyndt sig at komme hjem efter afgørelsen af denne forretning, som Hendes Nåde havde haft det indfald selv at ville besørge; men det var ikke tilfældet. Mylady stod og lænede sig til krodøren, mens hun stirrede hen for sig, og mrs. Marks begyndte atter at frygte for, at hendes forrige frue var gået fra forstanden af uro og sorg.

Det lille stueur i skænken slog ét, mens lady Audley tøvede således i uvished og åndsfraværelse.

Hun fo'r op ved lyden og begyndte at ryste voldsomt.

"Det forekommer mig, Phoebe, at jeg er lige ved at få ondt," sagde hun. "Hvor kan jeg få noget koldt vand?"

"Vor post står i vaskehuset, jeg skal løbe derind og hente Dem et glas band."

"Nej, nej," udbrød mylady og holdt fast i armen på Phoebe, da denne ville springe afsted efter vandet, "jeg vil selv gå derind. Jeg må dyppe mit hoved i en skål med vand, hvis jeg skal slippe for at få ondt. I hvilket værelse sover mr. Audley?"

Dette spørgsmål stod i så ringe forbindelse med, hvad samtalen drejede sig om, at Phoebe stirrede bestyrtet på sin frue, inden hun svarede.

"Det var nummer 3, som jeg gjorde i stand til ham; det er værelset lige for trappen, det ligger ved siden af vort sovekammer," svarede hun, da hendes forbavselse havde fået tid til at sætte sig.

"Giv mig et lys," sagde mylady; "jeg vil gå ind i dit værelse og tage lidt vand til mit hoved. Bliv, hvor du er," tilføjede hun i en bydende tone, da Phoebe ville til at vise hende vej, "bliv, hvor du er, og pas på, at dit dyr af en mand ikke følger efter mig!"

Hun rev det lys, som Phoebe havde tændt, ud af dennes hænder og løb op af den faldefærdige vindeltrappe, der førte til den smalle gang i etagen ovenpå. Fem sovekamre vendte ud til denne lave, kvalme korridor, og værelsernes numre var angivet ved tykke sorte tal, som var malet på den øverste del af dørfyldingen. Lady Audley var kørt til Mount Stanning for at tage huset i øjesyn, da hun etablerede sin piges brudgom her, og hun kunne derfor godt finde vej i denne forfaldne rønne; hun vidste, hvor Phoebes sovekammer lå, men hun standsede foran døren til det andet værelse, det, som var gjort i orden til mr. Robert Audley.

Hun stod stille og så på dørens nummer. Nøglen sad i låsen, og hendes hånd rørte ligesom uvilkårligt ved den. Derefter begyndte hun lige med ét igen at ryste, ligesom hun for et par

minutter siden havde rystet ved urets slag. Hun stod således skælvende i nogle minutter, mens hendes hånd endnu hvilede på nøglen. Derefter fik hendes ansigt et forfærdeligt udtryk, og hun drejede nøglen om i låsen; to gange gik nøglen rundt, så at døren blev lukket dobbelt af.

Der hørtes ingen lyd indefra. Intet tegn forrådte, at den, som opholdt sig værelset, havde hørt den forrustne nøgles ildespående knirken i den forrustne lås.

Mylady fo'r ind i værelset ved siden af. Hun satte lyset på toilettebordet, tog hatten af og hængte den løst på armen; derpå gik hun hen til servanten og fyldte vaskefadet med vand. Hun dukkede sit guldhår ned i vandet og stod nu en kort tid midt i værelset, mens hun stirrede rundt omkring sig med et blegt, alvorligt ansigt og ivrige blikke, som om hun ville sluge enhver genstand i det tarveligt møblerede værelse. Phoebes sovekammer var unægtelig meget slet forsynet, for hun havde været nødsaget til at afgive alle sine smukkeste møbler til de bedste sovekamre, der holdtes parate for det tilfælde, at rejsende standsede i Slotskroen og ville tilbringe natten der. Men mrs. Marks havde efter bedste evne søgt at råde bod på, at hendes værelse manglede et ordentligt møblement, ved at anbringe en overflødighed af draperier. Et omhæng af billigt sirts faldt i store folder ned fra sengehimlen, og det smalle vindue kunne næsten ikke ses for de tætsluttende gardiner af samme stof, der var hængt op i festoner, så at de spærrede dagslyset ude og frembød et behageligt opholdssted for hele stammer af fluer og røverbander af edderkopper. Selv spejlet, en elendig godtkøbsartikel, der fordrejede ethvert ansigt, som dristede sig til at se i det, stod på et draperet alter af stivet

musselin og rødt glansshirting, besat med krusede kniplinger og hæklet arbejde.

Mylady smilede, da hun betragtede de festoner og besætninger, som allevegne mødte hendes blik. Hun havde måske årsag til at trække på smilebåndet, når hun erindrede den kostbare elegance i sine egne værelser, men der lå i dette tvungne smil et udtryk, der syntes at have en dybere betydning end den let forklarlige foragt for Phoebes ringe forsøg på at pynte sit værelse. Hun gik hen til toilettebordet for at glatte sit våde hår foran spejlet og satte derefter sin hat på. Hun var nødt til at sætte det brændende tællelys meget tæt til den krusede besætning omkring spejlet, ja så tæt endog, at det stivede musselin syntes at trække flammen til sig ved den attraktionskraft, som det tynde stof kunne udøve.

Phoebe ventede ængsteligt ved krodøren på myladys komme. Hun holdt øje med minutviseren på det lille stueur og undrede sig over, at den gik så langsomt fremad. Klokken var kun ti minutter over ét, da lady Audley kom ned ad trapperne med sin hat og håret endnu ganske vådt, men uden lys.

Phoebe blev straks urolig, da hun savnede lyset.

"Men lyset, mylady!" sagde hun; "De har jo ladet det stå ovenpå!"

"Vinden blæste det ud da jeg gik ud af dit værelse," svarede lady Audley roligt. "Jeg lod det blive deroppe."

"I mit værelse, mylady?"

"Ja."

"Og det var gået helt ud?"

"Ja, det hører du jo. Hvorfor plager du mig med det lys? Klokken er over ét. Kom og lad os gå."

Hun tog Phoebe i armen og trak hende halvt imod hendes vilje bort fra huset. Det krampagtige tryk af hendes fine hånd holdt lige så fast på mrs. Marks som en jernskrue. Den voldsomme martsvind blæste døren i og lod de to kvinder stå udenfor. Den lange sorte vej lå mørk og øde foran dem, og de var kun i stand til dunkelt at skimte den igennem de bladløse hække.

En tre miles spadseretur på en ensom landevej i en kold vinternat mellem kl. 1 og 2 er just ikke nogen behagelighed for en fin dame, som har hang til magelighed og overdådighed. Men mylady ilede afsted på den hårde, tørre vej, idet hun slæbte Phoebe afsted med sig, som om hun blev drevet frem af en skrækkelig dæmonisk kraft, der ikke kendte til træthed. Den mørke himmel hvælvede sig over dem, og rundt omkring dem hylede den voldsomme vind, idet den fo'r hen over den vidtstrakte egn, der var skjult for deres blik, og rasede med en kraft, som om den på én gang var styrtet løs fra alle himmelhjørner og havde valgt de ulykkelige vandrere til mål for sin vildhed. De to kvinder gik i det tætte mørke ned af den bakke, på hvilken Mount Stanning stod, derefter gik vejen jævnt fremad i halvanden mil, og endelig kom de op på en anden bakke, på hvis vestre side Audley Court lå nede i den lune dal, der syntes at afspærre det gamle hus fra hverdagslivets støj og tummel.

Mylady stod stille på toppen af bakken og knugede sine hænder imod hjertet i det tomme håb, at det skulle lykkes hende at standse dets grusomme slag. Der var nu ikke

synderligt mere end trekvart mil til herregården, og de havde gået uafbrudt i den time, som på lidt nær var forløbet, siden de forlod Slotskroen.

Lady Audley stod stille for at få vejret, og hendes ansigt var stadig vendt imod målet for hendes vandring. Phoebe Marks stod også stille. Hun var meget glad over, at hun fik et øjebliks pusterum efter den hastige gang, og hun vendte sig om for gennem mørket at stirre hen imod den skumle bolig, som havde voldet hende så megen uro. Lige som hun gjorde dette, udstødte hun et gennemtrængende rædselsskrig og trak ude af sig selv mylady i kåben.

Himlen var ikke længere fuldstændig sort. Det tætte mørke afbrødes af en mat lysstribe.

"Mylady, mylady," råbte Phoebe og pegede på denne lysstribe, "ser De det derhenne?"

"Ja, vist ser jeg det, barn," svarede lady Audley og forsøgte at befri sin kåbe fra Phoebes hænder, "hvad er der på færde?"

"Der er ildløs, mylady!"

"Ja, jeg er også bange for, at der er ildløs. Det ser nærmest ud til, at ilden er i Brentwood. Lad mig gå, Phoebe, det kommer jo ikke os ved."

"Jo, jo det gør, mylady; for ilden er nærmere end i Brentwood ... meget nærmere. Det er i Mount Stanning, det brænder."

Mylady svarede ikke. Hun rystede igen, og måske var det af kulde; for vinden havde blæst den tunge kåbe bort fra hendes skuldre og udsat hendes fine skikkelse for den rå luft.

"Det er i Mount Stanning, mylady," råbte Phoebe. "Det er kroen, som brænder, jeg er vis på det ... jeg er vis på det. Jeg kom

til at tænke på ildløs i aften, og derfor blev jeg urolig og ilde til mode; for jeg vidste jo, at det engang ville ske. Jeg ville ikke bryde mig om det, hvis der alene var tale om det elendige hus, men der vil gå menneskeliv tabt," vedblev hun hulkende og ganske ude af sig selv. "Der er Luke, som er alt for drukken til at redde sig, hvis ikke andre kommer ham til hjælp, og der er mr. Audley, som sover trygt og ..."

Phoebe Marks standsede pludselig, da hun havde udtalt Roberts navn, og kastede sig i den heftigste sindsbevægelse på knæ for lady Audley, idet hun bønfaldende løftede sine foldede hænder i vejret.

"For Gud i Himlens skyld," udbrød hun, "sig dog, at det ikke er sandt, mylady, sig, at det ikke er sandt! Det er alt for skrækkeligt, det er alt for skrækkeligt."

"Hvad er det, som er alt for skrækkeligt?"

"Den tanke, som er opstået hos mig; den gyselige mistanke, som jeg ikke kan blive herre over."

"Men hvad mener du dog?" udbrød mylady heftigt.

"Ak, Gud tilgive mig, hvis jeg har uret!" sagde den knælende kvinde og snappede efter vejret, så at hun kun var i stand til at tale i afbrudte sætninger. "Og Gud give, at jeg må have uret! Hvorfor fulgte De med mig til Slotskroen, mylady? Hvorfor var De så opsat på at gå derhen trods alle mine indvendinger? Når jeg tænker på, hvor bittert De hader mr. Audley og Luke! Og De vidste jo, at de begge befandt sig i Slotskroen! Ak, sig dog til mig, mylady, at jeg gør Dem skrækkeligt uret, sig det, sig det; for så sandt som der er en himmel over os, nærer jeg den tro, at De gik til Slotskroen i nat for at sætte ild på den. Sig til mig, at

jeg har uret, mylady, sig til mig, at det er skammeligt af mig at have sådanne tanker om Dem."

"Jeg vil ikke sige dig andet, end at du ikke er rigtig klog," svarede mylady i en kold, hård tone. "Rejs dig op, du tossehoved, du dumme, forknytte dyr! Er din mand da virkelig så mageløs, at du for hans skyld kan vælte dig om i støvet under klager og hyl? Af hvad grund har du en sådan interesse for Robert Audley, at du er lige ved at gå fra forstanden, fordi du tror, at han svæver i fare? Hvor ved du fra, at ilden er i Mount Stanning? Du ser en rød stribe på himlen, og så giver du dig straks til at råbe, at det ganske bestemt er din egen usle rønne, der brænder, ret som om der ikke i hele verden fandtes noget andet hus, der kunne brænde. Ilden kan være i Brentwood eller længere borte, den er måske i Romford eller længere borte endnu, ja måske helt øst for London. Stå op, tossehoved, gå hjem og se efter dit bohave, efter din mand og din logerende. Stå op og gå din vej; jeg har ikke længere brug for dig."

"Ak mylady, tilgiv mig, tilgiv mig," sagde Phoebe hulkende; "De kan ikke skænde hårdt nok på mig, fordi jeg har gjort Dem sådan uret, om også blot i mine tanker. Jeg tager mig ikke Deres grusomme ord nær, jeg bryder mig ikke om noget som helst, hvis jeg blot har uret."

"Gå hjem og se selv efter," svarede mylady strengt. "Jeg siger dig endnu engang, at jeg ikke har mere brug for dig."

Med disse ord forsvandt hun i mørket, mens Phoebe endnu lå knælende på den hårde vej, hvor hun i fortvivlelse havde kastet sig ned for at bønfalde mylady om at fjerne hendes mistanke. Sir Michaels hustru gik henimod det hus, hvor hendes mand

sov. Bagved hende oplystes himlen af ildens røde luer, men foran hende herskede der tæt mørke.

34. Budbringeren

Det var meget sent, da lady Audley den næste dag kom ud af sit toiletteværelse i en udsøgt morgendragt af fint musselin, der var besat med nydelig forarbejdede kniplinger og prydet med broderier. Hendes ansigt var meget blegt, og under øjnene sås der to mørke ringe. Hun forklarede dette blege ansigt og disse indfaldne øjne ved at fortælle, at hun havde siddet meget længe oppe og læst den foregående aften.

Sir Michael og hans unge kone spiste morgenmad i biblioteket ved et hyggeligt, rundt bord, der var rullet tæt hen til den blussende ild i kaminen, og Alicia var nødsaget til at nyde dette måltid i selskab med sin stedmoder, mens hun til gengæld kunne undgå denne dame i den lange tid, som lå imellem morgenbordet og middagsmaden.

Det var en råkold og skummel formiddag i marts, og der faldt uophørligt en fin regn, som formørkede egnen og gjorde det umuligt at se langt bort. Der var kommet meget få breve med morgenposten. Aviserne indtraf ikke før kl. 12, og da disse hjælpemidler til at bringe en samtale i gang manglede, blev der kun vekslet få ord ved morgenbordet.

Alicia så ud på den fine regn, som slog imod de brede vinduesruder.

"Der bliver ikke noget af min ridetur i dag," sagde hun, "og der er heller ikke megen udsigt til, at der vil komme fremmede for at opmuntre os; det skulle da være, at den latterlige Bob fandt på at krybe ned til os fra Mount Stanning gennem regnen."

Det gør et besynderligt indtryk at høre et menneske, som man ved er død, blive omtalt på en let og flygtig måde af en anden, der ikke har kundskab om dette dødsfald. Man hører, at den døde foretager dette eller hint, udfører en eller anden af hverdagslivets ubetydelige gerninger, mens man ved, at han ikke længere findes på denne jord, at døden, som på én gang indgyder os skræk og ærefrygt, for bestandig har skilt ham fra alle levende væsener og deres smålige beskæftigelser, og hvor ligegyldig en sådan hentydning end i og for sig kan være, bliver man så smerteligt berørt, af den, at en uvilkårlig gysen gennemfarer sjælen. Man føler sig i højeste grad nervøs, og den, der taler, frembringer uden selv at vide det en skurrende disharmoni; det er, som om livets og dødens herre vanhelliges ved dette ufrivillige brud på det sømmelige. Himlen må vide, hvilken hemmelig grund mylady kan have haft til således at blive pinlig berørt ved, at mr. Audley pludselig blev bragt under omtale; men hendes blege ansigt blev kridhvidt, da Alicia nævnte sin fætters navn.

"Ja, der er al rimelighed for, at han spadserer hertil i regnvejret," vedblev den unge dame, "med sin hat så glat og skinnende, som om den var blevet børstet med en klump frisk smør, mens hvide dampe strømmer ud af hans klæder, så at han ligner en underlig ånd, der netop er steget ud af sin flaske. Han kommer ganske vist herhen for at tilsøle gulvtæppet alle vegne med sine smudsige støvler, og han vil sætte sig på Deres gobelins betræk, mylady, med sin våde overfrakke på. Det nytter ikke, at De gør indsigelser imod det, han giver sig blot til at skændes med Dem og beder Dem forklare ham, hvad stole er

til, hvis man ikke må sidde på dem, idet han undrer sig over, at De ikke bor i Figtree Court, og ..."

Sir Michael Audley så tankefuldt på sin datter, mens hun talte om sin fætter. Hun talte meget ofte om ham, og det skete da altid for at gøre ham latterlig og drage heftigt til felts imod ham. Men baronetten erindrede måske en vis signora Beatrice, der var meget grum imod en herre ved navn Benedict, men ikke desto mindre samtidig var skrækkelig forelsket i ham.

"Hør Alicia, hvad tror du, major Melville sagde til mig, da han i går besøgte os?" spurgte sir Michael efter nogen tids betænkning.

"Det har jeg ikke den fjerneste forestilling om," svarede Alicia i en lidt hånlig tone. "Han fortalte dig måske, at vi snart ville få krig - det er min salighed sandt, sir; eller også sagde han dig vel, at vi snart skal have andre ministre, for de karle sidder nu ordentligt i suppen - det er i min salighed sandt, sir. De vender op og ned på alting, skærer bort hist og lægger til her, og enden på legen bliver, at vi slet ikke mere har nogen armé - det er min salighed sandt, sir. Vi får ikke andet end en flok drenge, der i skolerne er proppet fulde af det dummeste vrøvl og går med røde bluser og shirtingschakoter. Ja, sir, i dette hellige øjeblik, mens vi sidder her og taler sammen, slås vore soldater i Oudh med chakoter af shirting på hovedet - det er min salighed sandt, sir."

"Du er ret en Jomfru Næsvis," svarede baronetten. "Major Melville sagde slet ikke noget af alt det, men han fortalte mig, at en ung mand ved navn Harry Towers, som kan henregnes til dine største beundrere, har forladt sin gård i Hertfordshire,

sine hunde og heste og er rejst til fastlandet for at blive et år borte."

Miss Audley blev pludselig rød, da hun hørte sin gamle tilbeder blive omtalt, men hun samlede sig dog meget hurtigt igen.

"Ja så, er han virkelig rejst udenlands?" sagde hun ligegyldigt. "Han fortalte mig, at han havde i sinde at gøre det, når … når ikke alt gik, som han ønskede det. Den stakkels sir Harry! Han er et skikkeligt, godmodigt og indskrænket menneske, og jeg sætter ham tyve gange så højt som Robert, der driver omkring uden at tage sig noget til og uden at have gnist af interesse for noget i verden."

"Jeg ville ønske, Alicia, at du ikke var så forhippet på at gøre nar af Bob," sagde sir Michael alvorligt. "Bob er i grunden et fortræffeligt menneske, og jeg holder af ham, som om han kunne være min egen søn; i den sidste tid har jeg desuden været meget urolig for hans skyld. Han har forandret sig meget i løbet af et par dage, han har sat sig alle slags dumme griller i hovedet, og min kone har gjort mig meget ængstelig for ham. Hun tror …"

Lady Audley afbrød sin mand ved at ryste alvorligt på hovedet.

"Det er bedst, at vi ikke taler for meget om det indtil videre," sagde hun. "Alicia ved, hvad jeg tænker."

"Ja," sagde miss Audley, "mylady tror, at Bob er i færd med at gå fra forstanden; men jeg ved bedre, hvorledes det hænger sammen. Han hører slet ikke til den slags mennesker, som er udsat for at blive forstyrrede i hovedet. Hvorledes skulle der nogensinde kunne rejse sig en storm i hans sind, der er så trægt

og sløvt, at intet kan satte det i bevægelse? Han kan måske godt hendøse resten af sit liv i en rolig, halvt idiotisk tilstand, under hvilken han kun har en dunkel forestilling om, hvad han er, hvor han styrer hen, og hvad han foretager sig; men afsindig bliver han aldrig."

Sir Michael svarede ikke på disse bemærkninger. Den samtale, som han den foregående aften havde haft med mylady, havde i høj grad forstyrret hans sindsro, og han havde siden da stadig i tavshed overvejet denne sørgelige sag.

Hans kone, som han elskede højest og troede bedst af alle, havde med umiskendelige tegn på bedrøvelse og stærk sindsbevægelse sagt til ham, at hans brodersøn efter hendes overbevisning var blevet afsindig. Han søgte forgæves at komme til det resultat, som han allerivrigst ønskede at nå; det var ikke muligt for ham at tro, at mylady var blevet vildledt af sin indbildningskraft og ikke havde nogen grund til, hvad hun sagde. Men dernæst gik det pludselig op for ham, at en sådan slutning måtte lede ham til noget endnu værre og overføre den skrækkelige mistanke fra hans brodersøn til hans hustru. Hun syntes at være fast overbevist om Roberts sindssvaghed, og ville man antage, at hun havde uret, måtte hun jo selv have taget skade på sin forstand. Jo længere han tænkte over denne sag, desto mere plagede og forvirrede den ham. Det var ganske vist, at den unge mand altid havde været overspændt. Han var rigtignok en forstandig mand, ikke ganske uden dygtighed og havde en hæderlig, retsindig tænkemåde, skønt han var noget forsømmelig i udøvelsen af adskillige mindre vigtige samfundspligter; men han skilte sig på den anden side fra andre mænd, der var i hans alder og stilling, ved en del små

egenheder, som man ikke havde let ved at forklare sig. Det var fremdeles ligeledes uimodsigeligt, at der var foregået en stor forandring med ham i den tid, som var forløbet, siden George Talboys forsvandt. Han var blevet gnaven og tankefuld, melankolsk og åndsfraværende. Han havde trukket sig tilbage fra al omgang, han kunne sidde hele timer uden at sige et ord, mens han til andre tider fo'r heftigt op, og han kunne da komme i en usædvanlig bevægelse under drøftelsen af genstande, som ikke syntes at stå i mindste forbindelse med hans liv og interesser. Endelig var der endnu en omstændighed, som syntes at styrke myladys sag mod den ulykkelige unge mand. Han havde fra barnsben af idelig været sammen med sin kusine Alicia, der var en smuk og begavet ung pige, og man skulle have troet, at han hurtigt måtte være kommet på det rene med, at han ikke kunne finde nogen mere passende brud, da hun ikke blot var et rigt parti, men tillige var udrustet med alle de egenskaber, som kunne vække kærligheden hos en ung mand. Ja, den unge pige havde oven i købet i sin uskyldige ligefremhed, der lod enhver følelse skinne igennem, tydeligt ladet ham se, at det i der mindste fra hendes side ikke var mangel på ømmere følelser; men trods alt dette havde han skyet hende og ladet andre mænd fri til hende og få kurven, uden at han selv syntes at bekymre sig om hende.

Kærlighed er noget så yderst fint og udøver en så vidunderlig, ubeskrivelig indflydelse, at dens egentlige magt, hvor grusomt den end trykker den forelskede, aldrig fattes tydeligt af dem, som betragter hans pinsler og undrer sig over, hvorledes det er muligt, at han kan tage så stærkt på veje over denne ganske almindelige svaghed. Fordi Alicia var en smuk,

elskværdig pige, fandt sir Michael det både ubegribeligt og unaturligt, at Robert ikke uden videre blev forelsket i hende. Baronetten var selv blevet næsten tres år gammel, inden han traf sammen med den eneste kvinde, som var i stand til at vække uro i hans hjerte; men han undrede sig alligevel over, at Robert ikke var blevet fanget af den første unge pige, som havde kastet et venligt blik på ham. Han glemte, at der gives mænd, der uskadte vandrer frem imellem skarer af indtagende og ædle kvinder, men til sidst bukker under for et frastødende fruentimmer, fordi hun forstår hemmeligheden ved den elskovsdrik, som kan beruse og fortrylle dem. Det faldt ham ikke ind, at der gives mangen Jack, som går hele livet igennem uden at møde den Jill, Nemesis har bestemt for ham, og måske dør som en gammel pebersvend, mens Louise hensmægter som gammel jomfru på den anden side af skillemuren. Man kan betegne kærligheden, som man vil, kalde den en dårskab, en plage, en feber, en forblindelse og en snare, den er og forbliver dog en skjult gåde, og den fattes kun meget ufuldkomment af alle med undtagelse af netop den ene, som vrider sig under dens pinsler. Når Jones er blevet rasende skudt i miss Brown, ligger han vågen hele natten, indtil han bliver led og ked af sit magelige hovedgærde og i sin fortvivlelse ruller lagenerne sammen til to snoede stykker lærred, som om han befandt sig i fængsel og i en fart ville omdanne dem til reb. Han betragter Russell Square som det mest fortryllende sted i verden, fordi hans tilbedte bor der; han finder, at træerne er mere grønne på denne plads, og at himlen, der hvælver sig over den, er mere blå end de træer og den himmel, som han ellers ser. Når han kommer ud af Guildford Street og fra højderne af Islington

bevæger sig ned imod det hellige steds enemærker, gribes han af en umådelig sindsbevægelse, hvor håb og glæde, forventning og skræk er blandet imellem hinanden. Men den selvsamme Jones er hård og ufølsom overfor de pinsler, som Smith lider på grund af sin kærlighed til miss Robinson, og han er aldeles ikke i stand til at fatte, hvad det forblindede menneske kan se ved den pige. Men alle sådanne betragtninger over kærlighedens mærkelige natur lå langt fra sir Michael Audleys tanker. Han havde kun øje for, at hans brodersøn var en ung mand og hans datter en ung pige; når han tænkte på dem, stod det ikke klart for ham, hvorved de i grunden skilte sig fra andre unge mænd og unge piger på deres alder, og han kunne ikke begribe, hvorfor de ikke skulle passe godt sammen. Han havde ingen forestilling om alle de uendelig små forskelligheder i karakteren, som har til følge, at det, der kan være gavnligt for den ene, virker som dødelig gift på den anden. Hvor vanskeligt kan det ikke undertiden falde os at forstå, at en mand ikke kan lide en ret, som de fleste mennesker anser for en delikatesse! Når vi i et middagsselskab træffer på en beskeden gæst, der siger nej til årstidens første laks eller lader agurkesalat og grønne ærter gå urørte forbi i februar måned, så antager vi, at han er en fattig slægtning af værten og instinktivt føler sin forpligtelse til ikke at røre ved disse kostbare retter. Hvis en *alderman* ville sige, at han ikke holdt af ægte skildpadde, ville man betragte ham som en martyr for overspændte principper, som en moderne Marcus Curtius, der ofrede sig ved middagsbordet til bedste for sine medmennesker. Hans kolleger ville i alt fald hellere tro alt muligt om ham, end at han nærede en kættersk modbydelighed for Citys ambrosia i

suppeterrinen. Men der gives folk, som ikke kan lide laks, fine småfisk, unge vildænder eller nogen af de andre retter, der fra gammel tid af anses for delikatesser, og der gives andre folk, som sværmer for retter, der af mange næppe kendes af navn, og forspiser sig i noget gyseligt tøjeri, som har et så slet ord på sig, at det hos de fleste vækker væmmelse.

Ak, min smukke Alicia, din fætter var ikke forelsket i dig! Han beundrede dit ægte engelske ansigt med dets friske roser på kinderne, og havde knyttet sig til dig med en inderlig hengivenhed, som måske lidt efter lidt kunne have nået den passende varmegrad til et giftermål, hvis hans hjerte ikke lige med ét havde fået sit banesår i Dorsetshire, for man behøver ikke ligefrem at være lutter fyr og flamme for at afslutte et af de jævne fornuftspartier, som hører til dagens orden. Ja, Robert Audleys voksende, men rigtignok meget langsomt voksende tilbøjelighed for hans kusine var desværre pludselig blevet ganske hæmmet og forkuet i væksten på den før omtalte kolde februardag, da han stod under fyrretræerne og talte med Clara Talboys. Siden den dag havde den unge mand været ubehageligt til mode, hver gang han tænkte på den stakkels Alicia. Det forekom ham, at hun hvilede på hans sind som en trykkende byrde, der forhindrede hans tankers frihed, skønt det ikke stod tydeligt for ham, hvad grunden var til dette, og han gik bestandig i en gyselig angst for, at han skulle have bundet sig til hende ved en stiltiende overenskomst, og at hun havde rettigheder, som endog forbød ham at tænke på andre unge piger. Når den unge advokat engang imellem følte en uimodståelig trang til at gøre mørke udfald mod kvindekønnet, måtte årsagen hertil efter min mening netop søges deri, at miss

Audleys billede fremstillede sig for ham i et sådant lys. Han havde en strengt retskaffen tænkemåde, og han ville hellere have opofret sig selv for Alicia på troskabens alter end tilføjet hende den mindste uret, om han så end derved kunne have sikret sin egen lykke.

"Hvis den stakkels lille pige holder af mig," tænkte han, "og hvis hun tror, at jeg også holder af hende, fordi jeg engang har sagt noget eller foretaget noget, der kunne bringe hende på slige tanker, så er det min pligt at lade hende blive i den tro for bestandig og indfri det stiltiende løfte, som jeg må have givet hende uden selv at vide af det. Jeg tænkte ganske vist engang ... det var ganske vist engang min mening, at jeg ville tilbyde hende min hånd længere hen i tiden, når det skrækkelige mørke, som hviler over George Talboys' skæbne, var opklaret, og jeg igen havde fået fred og ro ... men nu ..."

Når han var kommet så vidt i sine betragtninger, kunne han i reglen ikke længere styre sine tanker, og han hengav sig til drømmerier, som han ønskede at bandlyse for bestandig. Han stod atter under fyrretræerne i Dorsetshire, befandt sig atter ansigt til ansigt med sin forsvundne vens søster, og derefter kostede det ham næsten altid stor anstrengelse at komme tilbage til det punkt, hvorfra han havde forvildet sig. Det var så vanskeligt for ham at rive sig løs fra mr. Harcourt Talboys' forkuede græsplæner og stive fyrretræer.

"Den stakkels lille pige," plejede han at udbryde, når hans tanker kom tilbage til Alicia. "Det er rigtig smukt af hende, at hun holder af mig. Og jeg burde i høj grad skønne på hendes kærlighed. Hvor mange unge mennesker ville ikke anse det for den største lykke på jorden, at et så ædelt og kærligt hjerte hørte

dem til! Der er f.eks. sir Harry Towers, som er fortvivlet over, at han har fået en kurv. Han ville give mig sit halve gods, hele sit gods, ja to godser, om han havde dem, hvis han kunne være i mit sted og vinde den skat, som jeg utaknemmelige ikke sætter pris på. Hvorfor er jeg ikke forelsket i hende? Hun er smuk, uskyldig, god og trofast, alt det ved ingen bedre end jeg, og hvorfor er jeg da alligevel ikke forelsket i hende? Hendes billede fremstiller sig aldrig for mig undtagen for at kaste et bebrejdende blik på mig. Jeg ser hende aldrig i mine drømme, jeg farer aldrig op midt om natten i den tanke, at hendes øjne lyser mig i møde, at hendes åndedrag brænder på min kind, eller at hendes bløde hånd hviler i min. Nej, jeg er ikke forelsket i hende; jeg kan aldrig blive forelsket i hende."

Han rasede og ivrede imod sin utaknemmelighed, og han forsøgte på at få sig selv til at tro, at han var lidenskabeligt forelsket i sin kusine, men det ville slet ikke gå for ham. Jo mere han gjorde sig umage for at tænke på Alicia, desto mere tænkte han på Clara Talboys. Jeg taler her om hans følelser, således som de var i det tidsrum, der ligger mellem hans tilbagekomst fra Dorsetshire og hans besøg i Grange Heath.

Sir Michael blev på denne råkolde, regnfulde formiddag siddende ved kaminen i biblioteket, efter at han havde spist morgenmad, og beskæftigede sig med at skrive breve og læse aviser. Alicia gik ind i sit værelse for at læse tredje del af en roman. Lady Audley lukkede døren til det ottekantede forværelse af og vandrede hele den kedsommelige formiddag frem og tilbage i sin lejlighed, fra sovekammeret til boudoiret og tilbage.

Hun havde lukket døren af for at forhindre, at nogen pludselig skulle komme og iagttage hende, inden hun havde lagt mærke til det og haft tilstrækkelig tid til at lægge sit ansigt i sådanne folder, at det kunne udholde den indtrædendes forskende blik. Hendes blege ansigt syntes at blive blegere, efterhånden som dagen skred fremad. På toiletteboedet stod der en åben lille medicinkasse, og rundt omkring den var der opstillet små tilproppede flasker med hoffmannsdråber, kloroform, æter og andre midler, både hidsende og bedøvende imellem hinanden. Mylady standsede engang foran denne medicinkassen og tog ligesom halvt i tanker de flasker ud, som var blevet tilbage i den, indtil hun kom til en lille flaske, der var fyldt med en tyk, mørk væske og forsynet med påskriften "Opium - Gift".

Hun syslede længe med denne flaske; snart holdt hun den op for lyset, snart tog hun proppen af og lugtede til den usunde væske, Lige med ét satte hun den imidlertid gysende fra sig.

"Hvis jeg var i stand til det," mumlede hun, "hvis jeg blot var i stand til det! Og alligevel, af hvad grund skulle jeg gøre det *nu*?"

Hun knyttede sine små hænder, mens hun ytrede disse ord, og gik hen til vinduet i sit toiletteværelse. Herfra havde hun fri udsigt til buegangen med slyngplanterne, og igennem den måtte enhver komme, som fra Mount Stanning begav sig til herregården.

I haven var der flere låger, som førte ud til markerne bag herregården; men fra Mount Stanning eller Brentwood var der ingen anden vej end igennem hovedporten.

Den ene viser, uret over buegangen var forsynet med, stod midt mellem ét og to, da mylady så på klokken.

"Hvor langsomt tiden dog går," sagde hun utålmodigt, "hvor langsomt, hvor dræbende langsomt! Gud ved, om jeg skal blive gammel på denne måde, så at ethvert minut af mit liv forekommer mig at være en time."

Hun blev i nogen tid stående og betragtede buegangen; men der viste sig ikke nogen, mens hun så derhen, og hun gik utålmodigt bort fra vinduet for igen at begynde sin trættende vandring.

Hvor den ildløs end havde været, som havde kastet et så klart genskin på den sorte himmel, var der endnu ikke indløbet efterretninger om den til herregården. Det øsregnede, og blæste hele dagen, og selv den mest afgjorte lediggænger og nyhedskræmmer ville betænke sig på at vove sig ud i et sådant vejr. Det var ikke torvedag, og der færdedes derfor kun yderst få mennesker på vejen imellem Brentwood, og Chelmsford. På denne måde gik det til, at der ikke var indtruffet nogen meddelelse om den ildløs, som havde fundet sted midt om natten, til landsbyen Audley eller kommet efterretninger derfra til herregården.

Kammerpigen med de rosenrøde bånd bankede på døren til forværelset og lod sin frue vide, at kaffebordet var dækket; men lady Audley åbnede kun døren lidt på klem og sagde, at hun ikke ville nyde noget.

"Jeg har sådan en gyselig hovedpine, Martine," sagde hun, "jeg vil gå hen og lægge mig, indtil vi skal spise til middag. Du kan komme igen kl. 5 og klæde mig om."

Lady Audley sagde dette i den hensigt at klæde sig om kl. 4 og således unddrage sig sin piges bistand. Blandt alle privilegerede spioner indtager en kammerpige den mest

begunstigede stilling. Det er hende, som vasker lady Theresas øjne med Eau de Cologne, når Hendes Nåde har været oppe at skændes med obersten, det er hende, der rækker miss Fanny hoffmannsdråber, når grev Beaudesert af de blå husarer, der nylig var opmærksomheden selv, lige med ét vender den unge dame ryggen. Hun har hundrede midler til at komme på sporet efter sit kvindelige herskabs hemmeligheder. Når hendes offer utålmodigt ryster på hovedet under hårbørsten eller den sagteste berøring af kammen, er hun i stand til deraf at slutte sig til, hvilke hemmelige kvaler, der piner hendes bryst og forstyrrer hendes tanker. Den velopdragne kammerpige er i stand til at fortolke de svageste tegn på, at hendes frue er i dårligt humør; hun ved, når den hvide sminke er blevet købt og betalt, hun ved, at perletænderne er fremmed gods, som skyldes dentisten, og at de glinsende hårfletninger er købt hos frisøren, hun ved besked om alt dette og kender mange andre hemmeligheder, som det er endnu mere magtpåliggende at skjule for omverdenen. Hun kan se, når det venlige smil er endnu falskere end madame Levisons glanssminke og ikke nær så holdbart, og når de ord, som udgår imellem de forlorne perletænders gærde, er mere forstilte og bedrageriske end de sminkede læber, der udtaler dem. Når den yndige fe kommer hjem fra ballet til sit toiletteværelse efter nattens langvarige anstrengelser, kaster sit omfangsrige overstykke og den visne buket fra sig og lader masken falde, idet hun ligesom en anden Askepot lader de vidunderlige sko, som hun tiltrak sig alles opmærksomhed med og igen befinder sig i sine usle omgivelser, så er kammerpigen vidne til forandringen. Når en falsk profet vender hjem fra sine tilhængeres kreds og aflægger

masken, lér hans tjener i skægget både af ham og af de tåbelige mennesker, som han fører bag lyset.

Lady Audley var ikke blevet veninde med sin nye kammerpige, og den dag ønskede hun mere end nogensinde at være alene.

Hun lagde sig virkelig til ro og sank udmattet ned på den prægtige sofa i toiletteværelset, idet hun begravede sit ansigt i de bløde puder og forsøgte på at sove. Sove! Hun havde næsten glemt denne vederkvægende hvile, som giver det trætte legeme ny kraft, så lang tid var der gået, siden hun havde sovet. Det var rigtignok næppe mere end to døgn siden, men det forekom hende at være en utålelig lang tid. Hendes anstrengende gang den foregående nat havde i forbindelse med den unaturlige sindsbevægelse ganske udtømt hendes kræfter. Alligevel faldt hun i søvn; men det var en tung slummer, der lignede en bedøvet tilstand. Hun havde kommet et par dråber af opiumsflasken i et glas vand og drukket det, inden hun lagde sig til hvile.

Uret over kaminen slog kvart i fire, da hun pludselig vågnede og fo'r op med iskolde sveddråber på sin pande. Hun havde drømt, at alle mennesker i hele huset stod og råbte udenfor hendes dør, begærlige efter at fortælle hende, at der om natten havde været en skrækkelig ildløs.

Der var imidlertid ingen anden lyd at høre end vedbendens klapren imod ruderne, kullenes bragen i kaminen og urets vedvarende tikken.

"Jeg skal måske altid drømme således," tænkte mylady, "indtil jeg engang dør af skræk over det."

Det var hørt op at regne, og den kolde forårssols stråler skinnede på vinduerne. Lady Audley klædte sig hastigt om, men viste alligevel stor omhu for sit toilette. Årsagen til denne omhu må dog ikke søges i, at hun selv i det mest fortvivlede øjeblik, som hun nogensinde havde oplevet, vedblev at være forfængelig af sit smukke ydre; men hun betragtede denne skønhed som et våben, og hun følte, at det nu var dobbelt nødvendigt for hende at være godt rustet. Hun tog sin prægtigste silkekjole på, den faldt i rige folder ned om hende, og den havde en skinnende, sølvblå farve, hvorved hun kom til at se ud, som om hun var klædt i måneskin. Hun lod sit glimrende hår falde frit ned i tætte lokker, og efter at hun havde kastet et overstykke af hvidt kashmir om sine skuldre, gik hun ned i vestibulen.

Hun lukkede døren op til biblioteket og kastede et blik derind. Sir Michael var faldet i søvn i sin armstol. Mens mylady sagte lukkede døren i, kom Alicia ned af trapperne fra sit værelse. Tårndøren stod åben, eg solen skinnede på den fugtige græsplæne ude i gården. De faste grusgange rundt omkring den var næsten ganske tørre, da det ikke havde regnet i henved to timer.

"Vil De gå en lille tur med mig?" spurgte lady Audley, da hendes steddatter kom nærmere. Den bevæbnede neutralitet imellem de to damer var ikke til hinder for, at de viste hinanden en forbigående opmærksomhed.

"Ja, med fornøjelse," svarede Alicia ganske ligegyldigt. "Jeg har siddet hele dagen og kedet mig over en dum roman, og det vil være mig en stor behagelighed at få lidt frisk luft."

Gud nåde den stakkels forfatter, hvis åndsfoster miss Audley havde gennemlæst, hvis han ikke havde bedre kritikere end den

unge dame. Hun havde vendt den ene side om efter den anden uden at vide, hvad hun læste, og en halv snes gange havde hun kastet bogen fra sig for at gå hen til vinduet og se efter den gæst, som hun så sikkert havde ventet.

Lady Audley gik igennem den lave dør ud på den kørevej, ad hvilken man til vogns kom til herregården. Hun var endnu meget bleg, men hendes lyse dragt og tætte guldlokker ledte beskuerens blik bort fra det sygelige ansigt. Når man tænker sig et menneske i en fortvivlet sindsstemning, forbinder man i reglen hermed, og ikke ganske uden grund, løse, uordentlige klæder, flagrende hår og i det hele taget et udseende, der i enhver henseende danner et modstykke til myladys, således som hun ved denne lejlighed viste sig. Hvorfor var hun gået ud i den kolde martsluft, som trodsede solens svage stråler, for at spadsere frem og tilbage på den ensformige kørevej med sin forhadte steddatter? Fordi hun beherskedes af en skrækkelig uro og var ude af stand til inde i huset at afvente de efterretninger, som dog engang måtte komme, det vidste hun kun alt for godt. I begyndelsen havde det været hendes højeste ønske at kunne afværge dem. Hun havde ønsket, at der ville opstå et jordskælv, som hindrede budskabet i at komme, at lynilden ville lamme og tilintetgøre den, som skulle bringe det, at jorden ville åbne sig under hans hastige fjed, og at et svælg, over hvilket intet menneske var i stand til at komme, ville skille herregården fra Mount Stanning. Hun ønskede, at jorden ville stå stille, at hele naturen ville ophøre med sin virksomhed, og at tiden ville standse sin gang. Hun ønskede, at den yderste dag ville komme; så kunne hun blive stillet for en overjordisk domstol og undgå den skam og ulykke, som truede hende, når

hendes forbrydelser kom for dagen. I de vilde fantasier, som pinte hendes hjerne, afløste sådanne tanker hinanden, og under den korte søvn på sofaen i toiletteværelset havde hun drømt alt dette og hundrede andre ting, der alle drejede sig om ét og det samme. Hun havde drømt, at en bæk, der i begyndelsen kun var et svagt vandløb, strømmede tværs over vejen imellem Mount Stanning og Audley og lidt efter lidt svulmede op, først til en flod, derefter til et umådeligt hav, så at landsbyen og højen tabte sig langt borte, og uhyre bølger rullede hen over det sted, hvor de engang havde stået. Hun drømte, at hun så den, der skulle bringe budskabet til herregården, og de forskelligste mennesker viste sig for hendes blik, men aldrig nogen, som hun med rimelighed kunne vente. Hundrede hindringer standsede den, som var undervejs med budskabet, og når hun betragtede den kommende, så hun snart gyselige, skrækkelige træk, snart et latterligt hverdagsmenneske; men stadig var det hende ufatteligt, at efterretningen skulle bringes af den, der nærmede sig. Da hun gik ned i det rolige hus, mens alle disse drømme endnu stod levende for hende, havde hun følt sig ganske forvirret over den stilhed, som forud lod hende vide, at budskabet endnu ikke var indtruffet.

Og nu foregik der en pludselig forandring i hendes tanker. Hun ønskede ikke længere at udsætte den skrækkelige vished. Hun ønskede en ende på sin sjæleangst og kval, for at hendes sind kunne blive befriet fra den trykkende byrde. Det forekom hende, at den utålelige dag aldrig ville få ende, som om hendes afsindige ønske virkelig var gået i opfyldelse, og tiden havde standset sin gang.

"Hvor lang har denne dag dog ikke været!" udbrød Alicia, som om hun fortsatte omkvædet af myladys tanker; "vi har fra morgenstunden af haft regn og tåge og blæst! Og nu, da det er for sent til, at nogen kan gå ud, skal det naturligvis blive godt vejr," tilføjede den unge dame i en tydeligt krænket tone.

Lady Audley svarede ikke på dette udbrud. Hun så på det dumme ur med den ene viser og ventede på de efterretninger, som om kortere eller længere tid måtte komme; ja nu kunne det vist aldrig slå fejl, at de meget snart ville komme.

"Man har været bange for at komme og fortælle ham det," tænkte hun; "man har været bange for det skrækkelige indtryk, som efterretningen i det første øjeblik vil gøre på ham. Gud ved, hvem der til sidst vil komme og fortælle ham det? Måske præsten i Mount Stanning, eller doktoren; en af de mest ansete personer i sognet bliver det i alt fald."

Hvis det havde ladet sig gøre uden at vække opsigt, ville hun med glæde være gået ind i de bladløse alleer udenfor gården eller ud på landevejen, som løb på den anden side, ja hun ville endog være gået helt hen til den høj, hvor hun for ikke lang tid siden havde taget afsked med Phoebe. Hun ville hellere have underkastet sig alt end den langvarige udsættelse, den nagende angst og den moralske opløsning, som syntes at fortære sindets og sjælens kraft under utålelige lidelser. Hun forsøgte på at tale, og ved en smertelig anstrengelse så hun sig engang imellem i stand til at fremsætte en almindelig bemærkning. Under sædvanlige forhold ville den unge dame, som gik ved siden af hende, have lagt mærke til hendes forvirring; men det havde just truffet sig således, at miss Audley var meget optaget af sine egne tanker og havde lige så megen lyst som mylady til at tie.

Den ensformige vandring frem og tilbage på kørevejen passede godt til Alicias sindsstemning. Jeg tror næsten, at hun fandt en skadefro glæde i den tanke, at hun sandsynligvis ville blive forkølet; for hvis hun blev farligt syg, var det Robert, som var skyld i det. Hvis hun kunne have pådraget sig en brystbetændelse eller en alvorlig hoste ved således at udsætte sig for den rå martsluft, ville hun sikkert have fundet en mørk tilfredsstillelse i sine lidelser.

"Robert ville måske bryde sig lidt om mig, hvis jeg havde inflammation i brystet," tænkte hun. "Så kunne han i det mindste ikke længere fornærme mig med at sige, at jeg altid flyver og farer omkring; når man er syg, må man jo holde sig ganske rolig."

Jeg tror, hun drev disse fantasier så vidt, at hun til sidst så sig selv ligge på det yderste af tæring. Det var eftermiddag, hun sad i en stor lænestol, med puder stoppet rundt omkring, og så ud af vinduet for endnu engang at glæde sig over solens lys; ved siden af hende stod et bord med medicinflasker, en klase vindruer og en bibel, og Robert ventede angerfuld og kærlig på hendes sidste velsignelse. Hun holdt en lang prædiken for ham ved denne afskedsscene, talte meget længere, end hun i sin udmattede tilstand kunne tåle, og fandt en stor nydelse i rigtigt at udmale dette mørke billede. Miss Audley var så ganske optaget af disse sentimentale sværmerier, at hun næsten slet ikke lagde mærke til sin stedmoder, og det forstyrrede urs ene viser havde listet sig hen til seks, inden hun var blevet færdig med at velsigne Robert og tage afsked med ham.

"Du milde Gud!" udbrød hun pludselig: "Klokken er seks, og jeg har endnu ikke klædt mig på til middagsbordet."

Mens Alicia talte, ringede klokken i en kuppel på taget.

"Jeg må gå ind, mylady," sagde hun. "Kommer De ikke med?"

"Om et øjeblik," svarede lady Audley. "Jeg har allerede klædt mig om, som De ser."

Alicia fo'r afsted, men sir Michaels hustru blev endnu stående udenfor for at vente på de efterretninger, som lod så længe vente på sig.

Det var næsten mørkt. Den blålige aftentåge havde langsomt hævet sig op fra jorden. De flade enge var dækket af en grå tåge, og en fremmed kunne have antaget Audley Court for en borg, der lå ved randen af en sø. Den frembrydende nats skygger gav buegangen et skummelt udseende; man skulle have troet, at de lå på lur her i den lumske hensigt at snige sig ind i gården, så snart der tilbød sig en gunstig lejlighed for dem. Igennem buegangen kunne der svagt skimtes en lille strimmel af den kolde, blå himmel, omgivet af en mat rød kant, og kun en eneste vinterstjerne oplyste den med sin svage glans. Der rørte sig ikke et levende væsen i hele gården undtagen den urolige kvinde, som uafbrudt gik frem og tilbage, mens hun i den gyseligste angst lyttede efter fodtrin udefra. Endelig hørte hun dem! Der kom nogen gående i alleen på den anden side af buegangen. Men bragte den ubekendte også det budskab, som hun ventede? Hendes hørelse, der var blevet unaturlig skarp på grund af hendes stærke sindsbevægelse, sagde hende, at det var en mands fodtrin, ja den underrettede hende endog om, at besøget måtte gælde familien på herregården; for det var ingen slæbende, tung gang i sømbeslåede støvler, men faste, lette trin, som lød for hendes øren.

En iskold gysen fo'r igennem myladys hjerte ved hver enkelt lyd. Hun kunne ikke vente. Hun var ude af stand til at holde sig selv rolig; hun mistede hele sin selvbeherskelse, al tålmodighed, enhver evne til at holde sin brændende higen i tømme, og styrtede hen imod buegangen.

Hun blev stående i dens skygge, for den fremmede var ganske tæt ved hende. Hun så ham. Store Gud, hun kunne tydeligt kende ham i halvmørket! Det sortnede for hendes øjne, og hendes hjerte ophørte at slå. Hverken overraskelsen eller skrækken afnødte hende noget udråb, men hun tumlede tilbage og søgte at holde sig fast ved en af buegangens piller, som dækkedes af vedbend. Hendes spinkle legeme sank sammen i det hjørne, som dannedes af muren og pillen, mens hun stirrede på den ankomne.

Da han kom nærmere hen til hende, rystede knæene under hende, og hun faldt om på jorden, skønt hun hverken var blevet afmægtig eller på nogen måde havde mistet sin bevidsthed. Hun sank ned i en krybende stilling og vedblev at trykke sig ind i hjørnet af muren, som om hun kunne have ønsket, at jorden ville have åbnet sig under hendes fødder, og at murene ville være faldet sammen over hendes grav.

"Mylady!"

Det var Robert Audley, som talte. Det var ham, hvis sovekammerdør hun for sytten timer siden havde lukket to gange af i Slotskroen.

"Hvad fejler De?" sagde han på en underlig tvungen måde, "rejs Dem op og lad mig følge Dem ind."

Han hjalp hende at rejse sig, og hun adlød ham uden modstand. Han tog hende om armen med sin kraftige hånd,

førte hende tværs over gården og gik ind med hende i den oplyste forsal. Hun rystede voldsommere, end han nogensinde havde bemærket hos andre fruentimmer; men hun forsøgte ikke på at gøre modstand.

35. Lady Audley går til bekendelse

"Er der noget værelse, hvor jeg kan tale alene med Dem?" sagde Robert Audley og kastede et spørgende blik rundt i forsalen.

Mylady svarede kun med en bøjning af hovedet. Døren til biblioteket var blevet stående på klem, og hun skød den helt op. Sir Michael var gået op i sit påklædningsværelse for at rette lidt på sin dragt før middagsbordet, efter at han havde tilbragt hele dagen i behagelig hvile, som det egnede sig for en rekonvalescent. Der var ikke et menneske i hele stuen, og den oplystes kun af skæret fra kaminilden, ligesom det havde været tilfældet den foregående aften.

Lady Audley gik ind i dette værelse, ledsaget af Robert, som lukkede døren i efter sig. Det foragtelige fruentimmer gik rystende hen til kaminen og lagde sig på knæ foran ilden, som om fysisk varme havde været i stand til at dæmpe denne unaturlige gysen. Den unge mand fulgte efter hende og stillede sig ved siden af hende på tæppet, mens han støttede sig med den ene arm til kaminen.

"Lady Audley," sagde han med en iskold, streng bestemthed, der udelukkede ethvert håb, om, at han skulle lade sig bevæge til medynk eller medlidenhed, "jeg talte i går aftes meget tydeligt til Dem, men De ville ikke høre på, hvad jeg sagde. I aften må jeg tale endnu tydeligere til Dem, og nu skal De høre på mig."

Mylady, der var sunket sammen foran kaminen og havde skjult sit ansigt i hænderne, hulkede sagte i næsten jamrende toner, men andet svar gav hun ham ikke.

"Der var ildløs i nat i Mount Stanning," vedblev den ubarmhjertige stemme; "Slotskroen, hvor jeg lå og sov, brændte ned lige til grunden. Ved De, hvorledes det gik til, at jeg slap med livet fra denne brand?"

"Nej."

"Jeg frelstes ved Forsynets vidunderlige bistand, skønt det hele tager sig ud som en af hverdagslivets tilfældigheder. Jeg sov ikke i det værelse, som var gjort i orden til mig. Der var så gyselig fugtigt og uhyggeligt derinde, kaminen røg afskyeligt, da man forsøgte på at lægge ild i den, og jeg fik pigen til at rede mig en seng på sofaen i det lille værelse i stueetagen, hvor jeg havde opholdt mig om aftenen."

Han tav et øjeblik og betragtede opmærksomt den sammenfaldne skikkelse. Den eneste forandring, som var foregået i myladys holdning, bestod i, at hendes hoved var sunket lidt længere ned.

"Skal jeg sige Dem, hvem det var, der satte ild på Slotskroen, mylady?"

Der kom ikke noget svar.

"Skal jeg sige Dem det?"

Lady Audley vedblev hårdnakket at iagttage tavshed.

"Mylady Audley," udbrød Robert pludselig, "det var *Dem*, som var mordbrændersken. Det var Dem, hvis morderiske hånd antændte disse luer, fordi De troede, at De ved denne skrækkelige gerning skulle befri Dem fra mig, Deres fjende og anklager. Hvad bekymrede De Dem om, at andre menneskeliv

stod på spil? Hvis De kunne have skilt Dem af med mig ved en ny Bartholomæusnat, ville De uden betænkning have ofret tusinder af menneskeliv. Der kan ikke længere være tale om nåde og barmhjertighed. Jeg kan ikke længere have medlidenhed med Dem, og alle mine tidligere skrupler er forsvundet. Jeg vil skåne Dem, for så vidt som jeg derved kan skåne andre, som lider under Deres vanære, men længere strækker min barmhjertighed sig ikke. Hvis der var en hemmelig domstol, for hvilken De kunne blive draget til ansvar for Deres forbrydelser, ville jeg kun have ringe betænkelighed ved at optræde som Deres anklager; men jeg vil skåne den ædle og højbårne mand for den skam, som Deres offentlige vanære ville bringe over hans uplettede navn."

Hans stemme blev sagtere, mens han gjorde denne hentydning, og for et øjeblik blev hans bevægelse herre over ham; men det lykkedes ham ved en kraftig anstrengelse at få ligevægt i sindet, og derefter vedblev han:

"Intet menneskeliv gik tabt ved ildløsen i nat. Jeg sov let, mylady, fordi jeg ikke havde ro i sindet, og det har jeg ikke længe haft, da mine tanker stadig har drejet sig om den ulykke, som jeg vidste havde lejret sig over dette hus. Det var mig, der opdagede ildens udbrud så betids, at jeg kunne vække og frelse tjenestepigen og den elendige, fordrukne stakkel, skønt Luke blev stærkt forbrændt til trods for mine anstrengelser, og nu ligger han i en betænkelig tilstand i sin moders lille hus. Det var af ham og hans kone, jeg erfarede, hvem der havde besøgt Slotskroen midt om natten. Mrs. Marks var næsten ganske ude af sig selv, da hun så mig, og af hende fik jeg nøje underretning om alt, hvad der var foregået om natten. Gud må vide, hvor

mange af Deres andre hemmeligheder hun kender, mylady, eller hvor let det ville være for mig at få hende til at komme frem med alt, hvis jeg trængte til hendes bistand, men det gør jeg ikke. Det står klart for mig, hvilken vej jeg har at følge. Jeg har højt og helligt lovet at øve retfærdig gengældelse imod George Talboys' morder, og jeg vil holde min ed. Jeg påstår, at min ven har modtaget døden af Deres hånd. Jeg har ganske vist engang imellem, og det var jo kun alt for naturligt, tvivlrådigt spurgt mig selv, om jeg ikke var et offer for en skrækkelig forblindelse, og det forekom mig næsten, at denne formodning var rimeligere, end at en ung og indtagende kvinde skulle have været i stand til at begå et så nedrigt og skammeligt mord; men nu er enhver tvivl forsvundet. Efter den gyselige gerning, som De har udført i nat, er jeg overtydet om, at der ikke gives nogen forbrydelse, som De ikke kunne begå, den være nok så uhyre og himmelråbende. Jeg kan fra nu af ikke længere betragte Dem som en kvinde, ikke engang som en brødefuld kvinde, for i hendes hjerte gives der dog, selv når hun viser sig i sin værste ondskab, hemmelige strenge, som ikke kan berøres, uden at smerte og sorg fylder hendes bryst. Nej, De, lady Audley, er en djævel i menneskelig skikkelse; men nu skal De heller ikke længere forpeste dette hus med Deres nærværelse. Hvis De ikke straks tilstår, hvad De er og hvem De er, og det i overværelse af den mand, som De så længe har ført bag lyset; hvis De ikke straks erklærer Dem villig til, at De vil overgive Dem til os på nåde og unåde og modtage den lod, som vi af skånsomhed kunne ønske at berede Dem - så vil jeg skaffe vidner til stede, som med ed kan bevise, hvem De er, og jeg skal lade Dem lide fortjent straf for Deres forbrydelse uden at bekymre mig om

den skam, som herved vil komme over mig og mine kæreste slægtninge."

Lady Audley rejste sig pludselig op og vendte sig med opløftet pande og et bestemt udtryk om imod ham; hendes hår var strøget tilbage fra ansigtet, og hendes øjne lynede.

"Gå og hent sir Michael!" råbte hun, "lad ham straks komme herind, jeg skal tilstå alting ... Alting! Hvad bryder jeg mig om det? Gud skal vide, at jeg har kæmpet hårdt nok imod Dem og med tålmodig udholdenhed søgt at afværge Deres slag, men De er gået af med sejren, mr. Robert Audley. Det er en stor triumf, ikke sandt? Jo, det er en bedrift, De kan være stolt af! De har virkelig gjort en smuk anvendelse af Deres kolde, beregnende, uforstyrrelige og klare forstand. De har besejret en ... vanvittig!"

"En vanvittig!" udbrød mr. Audley.

"Ja, en vanvittig. Da De sagde, at jeg myrdede George Talboys, talte De sandt; men da De sagde, at jeg myrdede ham på en nedrig og skammelig måde, løj De. Jeg myrdede ham, *fordi jeg er vanvittig*, fordi min forstand går en lille smule på den forkerte side af den smalle grænselinje imellem fornuft og ufornuft. Da George Talboys tirrede mig, ligesom De har tirret mig, da han overøste mig med bebrejdelser og truede mig, så kom min sjæl, som aldrig har fundet den rette hvile, ganske ud af ligevægten; jeg gik fra forstanden, og jeg myrdede ham. Gå og hent sir Michael; lad ham komme straks. Skal han høre det ene, kan han lige så godt få alting at vide; jeg vil fortælle ham mit livs hemmelighed."

Robert Audley forlod værelset for at opsøge sin onkel. Gud alene ved, hvor tungt hans hjerte var af sorg, da han gik ud for at se efter denne slægtning, som han agtede så højt. Han vidste,

at han var i begreb med at forspilde den gamle mands livsglæde ved at tilintetgøre hans kæreste drøm, og han vidste, at menneskene ikke blive mindre rystede ved at vågne af deres drømme, fordi de får at vide, at det, som de fejlagtigt anså for en virkelighed, aldrig har været til. Men midt under sine bekymringer for sir Michael kunne han ikke undlade forbavset at gentage myladys sidste ord: "mit livs hemmelighed". Han erindrede, at han havde set disse ytringer i det brev, som Helen Talboys havde skrevet aftenen før sin flugt fra Wildernsea, og at han forgæves havde brudt sit hoved med dem. Han huskede, at hun havde bedt sin fader om tilgivelse med de ord: "Du må tilgive mig, for du ved, *hvorfor* jeg er blevet således. Du kender mit livs *hemmelighed*."

Robert mødte sir Michael i forsalen. Han gjorde intet forsøg på at forberede de skrækkelige ting, som baronetten skulle høre. Han drog blot onklen med sig ind i biblioteket, og først da han stod med ham derinde ved kaminen skær, sagde han i en rolig tone:

"Lady Audley har noget at tilstå for dig, onkel, og jeg ved, at denne tilståelse vil gøre et grusomt indtryk på dig og volde dig den dybeste sorg; men du må nødvendigvis høre på hende, for at du nu kan redde din ære og i fremtiden leve i fred. Det gør mig ondt at måtte sige dig, at hun har bedraget dig på den laveste måde; men det er dog ikke mere end billigt, at du af hendes egen mund hører, hvad hun måske kan anføre til undskyldning for sin ondskab. Det er et hårdt slag, kære onkel, og jeg beder til Gud om, at han vil give dig kraft til at bære det," sagde den unge mand med kvalt stemme og brast pludselig i gråd; "for jeg er ikke i stand til at yde dig nogen trøst!"

Sir Michael løftede sin ene hånd i vejret, som om han ville befale sin brodersøn at tie stille; men den bydende hånd sank svag og afmægtig ned. Han blev stående stiv og ubevægelig midt i det halvmørke værelse.

"Lucy!" udbrød han med en stemme, der røbede en så grænseløs fortvivlelse, at Robert og mylady fo'r sammen, som om de var blevet ramt af et slag. Det lød for deres øren som skriget fra et anskudt dyr. "Lucy! Sig til mig, at det er en gal mand, som står her foran mig. Sig det, min elskede, eller han skal dø for min hånd!"

Hans stemme rystede pludselig af forbitrelse, idet han vendte sig om imod Robert, som om han virkelig kunne have slået sin hustrus anklager til jorden med sin kraftige arm.

Men mylady kastede sig på knæ for hans fødder og skilte derved baronetten fra hans brodersøn, som stod og lænede sig til ryggen af en lænestol med ansigtet skjult i hænderne.

"Det er sandt, hvad han har sagt til dig," sagde mylady, "og han er ikke afsindig! Jeg lod dig kalde herind, for at jeg kunne tilstå alt for dig. Jeg ville være bedrøvet for dig, hvis jeg kunne, for du har altid været meget, meget god imod mig, langt bedre imod mig, end jeg nogensinde fortjente; men jeg kan ikke, jeg kan ikke … jeg har ikke følelse for andet end for min egen gyselige ulykke. Jeg sagde for længe siden til dig, at jeg var egenkærlig; det er jeg endnu, ja min ulykke har gjort mig mere egenkærlig end nogensinde. Lykkelige og glade mennesker kan have følelse for andre. Jeg ler af andre folks lidelser; de forekommer mig så ubetydelige i sammenligning med min egne."

Straks efter at mylady var faldet på knæ, havde sir Michael forsøgt på at rejse hende op og tale hende til rette; men da han hørte, hvad hun sagde, faldt han om i en stol tæt ved det sted, hvor hun lå på knæ for ham. Han havde uvilkårligt foldet sine hænder, og han bukkede hovedet ned for at opfange enhver stavelse af de skrækkelige ord, idet han lyttede til dem, som om hans hele liv havde været koncentreret i hørelsen.

"Jeg må fortælle dig hele mit liv fra først til sidst, for at det kan stå klart for dig, hvorledes jeg er blevet det fortabte væsen, som nu ikke har noget andet håb, end at det må blive hende tilladt at flygte bort og skjule sig i en øde afkrog af jorden. Jeg må fortælle dig hele mit liv," gentog mylady. "Men du behøver ikke at være bange for, at jeg vil opholde mig alt for længe ved det. Det har ikke været så glædeligt, at jeg kan finde nogen fornøjelse i at tilbagekalde alt i min erindring. Jeg kan huske, at jeg som et ganske lille barn spurgte om noget, som det var ganske naturligt, at jeg stakkel ønskede oplysning om. Jeg spurgte, hvor min moder var. Jeg havde en dunkel forestilling om, at et ansigt - næsten ganske det samme ansigt, som jeg nu har - ofte havde betragtet mig, da jeg endnu næppe var kommet ud over den spædeste alder; men dette ansigt var pludselig forsvundet, og jeg havde aldrig set det siden. Man sagde til mig, at min moder var rejst bort. Jeg følte mig ikke lykkelig, for den kvinde, som havde tilsyn med mig, var vanskelig at stille tilfreds, og vi levede på et afsides sted, en landsby ved kysten i Hampshire, der ligger omtrent syv mile fra Portsmouth. Min fader, der gjorde tjeneste i flåden kom en engang imellem for at se til mig; jeg var næsten ganske overladt til denne kvinde, som aldrig fik løn og kostpenge til rette tid, og når min fader var

tilbage med betalingen, lod hun sin forbitrelse gå ud over mig. Jeg kom således meget tidligt til at forstå, hvad det ville sige at være fattig.

Det var måske mere af utilfredshed med mit sørgelige liv end af en næsten uforklarlig kærlighed til min ubekendte moder, at jeg ofte gentog mine spørgsmål om hende. Jeg fik altid det samme svar, hver gang sagde man til mig, at hun var rejst bort. Da jeg spurgte, hvor hun var rejst hen, svarede man mig, at det var noget, som jeg ikke måtte vide. Da jeg blev gammel nok til at fatte, hvad døden ville sige, spurgte jeg, om min moder var død, og der blev da sagt til mig: 'Nej, hun er ikke død; hun er syg, og derfor er hun rejst bort.' Jeg spurgte, hvor længe hun havde været syg, og der blev sagt mig, at hendes sygdom allerede havde varet i flere år, at hun havde været syg, siden jeg var ganske lille.

Til sidst blev dog hemmeligheden røbet. Engang, da min plejemoder havde måttet vente meget længe på penge, og hendes tålmodighed var blevet sat på en hård prøve, plagede jeg hende med det gamle spørgsmål. Hun tog skrækkelig på veje og sagde til mig, at min moder var afsindig og opholdt sig i et galehus, som lå fyrre mile fra vor by. Hun havde næppe sagt det, før hun fortrød det; hun sagde til mig, at det ikke var sandt, og jeg ikke skulle tro det eller sige til nogen, at hun havde fortalt mig sådan noget. Jeg erfarede siden, at hun havde givet min fader et højtideligt løfte om aldrig at sige mig, hvorledes det forholdt sig med min moder.

Jeg grublede skrækkeligt over min moders afsindighed, ja tanken om det fulgte mig dag og nat. Jeg søgte at gøre mig en forestilling om, hvorledes den afsindige kone så ud, og jeg

tænkte mig, at hun bestandig gik frem og tilbage i et lille indelukke med en hæslig spændetrøje omkring sine forpinte lemmer. Jeg havde gjort mig overdrevne forestillinger om de rædsler, som var forbundet med hendes tilstand. Jeg vidste ikke, at der var forskellige grader af vanvid, og den skikkelse, som foresvævede mig, var et rasende, voldsomt menneske, der ville kaste sig over mig og slå mig ihjel, hvis jeg kom i nærheden af hende. Denne forestilling blev efterhånden så fastgroet hos mig, at jeg ofte vågnede op midt om natten og skreg højt af angst, fordi jeg havde drømt, at min moder havde angrebet mig med de mest rasende ytringer og knuget sine iskolde fingre fast om min hals.

Da jeg var ti år gammel, kom min fader for at betale min plejemoder, hvad han skyldte hende, og sætte mig i en skole, hvor jeg tillige skulle være pensionær. Han havde ladet mig blive længere i Hampshire, end det egentlig var hans agt, men han havde stadig manglet penge til at udføre sit forsæt. Jeg kom således endnu engang til at føle, hvor bittert det er at være fattig; jeg havde været udsat for at vokse op i uvidenhed imellem rå bønderbørn, fordi min fader manglede penge."

Mylady tav et øjeblik, men kun for at trække vejret, for hun havde talt meget hurtigt, som om hun higede eller at komme til ende med fortællingen om det liv, der var hende så forhadt. Hun lå endnu på knæ, men sir Michael lod hende roligt ligge.

Han sad tavs og ubevægelig. Hvad var det for en bekendelse, som han hørte på? Hvis bekendelse var det, og hvad skulle den føre til? Det kunne ikke være hans hustrus; han havde hørt hendes usmykkede fortælling om hendes ungdomsår, og han havde troet på den som på et evangelium. Hun havde i al

korthed fortalt ham, at hun tidligt havde mistet begge sine forældre, og at hun havde tilbragt hele sin rolige, ensformige ungdom i en engelsk kostskoles klosterlige ensomhed.

"Min fader så omsider til mig, og jeg fortalte ham, hvad jeg havde fået at vide. Han kom i stærk sindsbevægelse, da jeg talte om min moder. Han var ikke, hvad folk almindeligt kalder en god mand, men jeg erfarede siden, at han holdt inderligt af sin kone, og at han gerne ville have helliget hende hele sit liv og selv plejet hende, hvis han ikke havde været nødsaget til at passe sin tjeneste for at skaffe det daglige brød til den vanvittige hustru og hendes barn. Her fik jeg altså atter et bevis på, hvor skrækkeligt det er at være fattig. Min moder, som kunne have været passet af en øm ægtefælle, var betroet til lejede hænders omsorg.

Inden min fader sendte mig til skolen i Torquay, tog han mig med til min moder, som han på den tid så til. Dette besøg tjente i det mindste til at befri mig fra den forestilling, der så ofte havde skræmt mig. Jeg så ingen rasende kvinde i spændetrøje under streng bevogtning, men et lyshåret, blåøjet og ungdommeligt væsen, der flagrede omkring som en sommerfugl. Hun hoppede hen til os med virkelige blomster i de gule lokker, hilste på os med et strålende smil og snakkede uafbrudt i den muntreste tone.

Men hun kendte os ikke. Hun ville have talt på samme måde til enhver fremmed, der var trådt ind i haven omkring hendes fængsel. Hendes afsindighed var en arvelig sygdom, som var gået over på hende fra hendes moder; for også min bedstemoder var sindssvag. Min moder havde været i besiddelse af sin sunde fornuft, lige til jeg blev født, i alt fald

havde man aldrig før den tid mærket spor til sindsforvirring hos hende; men fra dette øjeblik af blev hun mere og mere forstyrret, indtil hun var blevet således, som jeg så hende.

Jeg tog bort med denne kundskab om min moder og med bevidstheden om, at den eneste arv, som jeg kunne vente efter hende, var - sindsforvirring.

Jeg tog dog ikke bort med denne kundskab alene, det stod tillige klart for mig, at jeg fra nu af havde en hemmelighed at bevare. Jeg var lun et barn på ti år, men jeg følte hele vægten af denne byrde. Jeg skulle holde min moders afsindighed skjult for alle, for blev denne hemmelighed røbet, kunne det skade mig meget senere hen i livet. Det skulle jeg altid huske på.

Jeg glemte det heller ikke, og heri lå måske grunden til, at jeg blev egenkærlig og hjerteløs, for jeg tror, at jeg er hjerteløs. Da jeg blev ældre, sagde man til mig, at jeg var smuk - dejlig - yndig - indtagende. Jeg hørte i begyndelsen ganske ligegyldigt på disse lovtaler; men længere hen lyttede jeg begærligt til dem, og jeg begyndte at tænke, at jeg måske til trods for mit livs hemmelighed ville have bedre lykke end mine veninder i verdens store lotteri. Jeg havde lært, hvad enhver skolepige lærer på den ene eller den anden måde, tidligere eller senere - jeg lærte, at hele min fremtid var afhængig af mit giftermål, og da jeg uimodsigeligt var smukkere end mine veninder i skolen, sluttede jeg deraf, at jeg måtte gøre et bedre parti end nogen af dem.

Med sådanne tanker forlod jeg skolen, inden jeg var sytten år gammel, og jeg kom nu til at bo i den anden ende af England hos min fader, der var gået af på pension og havde taget ophold

i Wildernsea, fordi han troede, at man på én gang kunne leve billigt der og have en udsøgt omgang.

Det var virkelig et udsøgt sted! Jeg havde ikke opholdt mig længe der, førend det var klart for mig, at selv de smukkeste piger kunne komme til at vente længe på en rig mand. Jeg vil fare hastigt hen over dette afsnit af mit liv; jeg skal blot sige, at det i enhver henseende var afskyeligt. Du og din brodersøn har været rige hele jeres liv igennem, og I har derfor let ved at foragte mig, men jeg vidste, hvor meget fattigdom kunne forbitre livet, og jeg betragtede med rædsel den fremtid, som jeg gik i møde. Men endelig kom den rige bejler - den omvandrende prins."

Hun tav atter i nogen tid og rystede krampagtigt. Det var umuligt at opdage, om der var foregået nogen forandring i hendes ansigtstræk; for hun vedblev hårdnakket at bøje sit hoved ned imod gulvet. Hun løftede det ikke op i al den tid, hendes bekendelse varede. Hendes stemme blev aldrig afbrudt af tårer; hun sagde, hvad hun havde at sige, i en kold, hård tone, og hun mindede ved hele sin optræden om en forbryder, der har været stivsindet og halsstarrig til det sidste, men i det yderste øjeblik skrifter for fængselspræsten.

"Den omvandrende prins kom," gentog hun. "Han hed George Talboys."

Sir Michael Audley fo'r op for første gang, siden hans kone havde taget ordet for at aflægge sin bekendelse. Nu begyndte han at forstå det hele. Mange upåagtede ord og forglemte omstændigheder, der havde været for ubetydelige til, at han skulde lægge mærke til dem eller erindre dem, stod lige med ét

så levende for hans erindring, som om de havde været de vigtigste begivenheder i hans tidligere liv.

"Mr. George Talboys var løjtnant ved et dragonregiment. Han var eneste søn af en rig godsejer. Han blev forelsket i mig og giftede sig med mig tre måneder efter, at jeg havde fyldt mit syttende år. Jeg tror, at jeg elskede ham så højt, som det stod i min magt at elske nogen; jeg elskede ham dog ikke højere, end jeg har elsket dig, ja ikke engang så meget; for da du giftede dig med mig, hævede du mig op til en stilling, som han aldrig ville have været i stand til at give mig."

Sir Michael Audley vågnede ganske af drømmen. Han erindrede den sommeraften for næsten to år tilbage, da han i overstrømmende kærlighed havde tilbudt mr. Dawsons guvernante sin hånd. Han huskede, hvor underlig han dengang havde følt sig, hvorledes han uvilkårligt var kommet til at gyse, og hvor bedrøvet og sorgfuld han var blevet. Det forekom ham, at han dengang havde haft en mørk anelse om de kvaler, som han nu måtte udholde.

Hvor ulykkelig han end var, kan jeg dog ikke tro, at han følte den fuldstændige, skrækkelige overraskelse, den totale omvæltning i hele sindet, som opstår, når en retskaffen hustru farer vild og synker så dybt, at hendes mands ære tvinger ham til at forskyde hende. Jeg tror ikke, at sir Michael Audley nogensinde havde næret en *sand* tillid til sin kone. Han havde været forelsket i hende og beundret hende, han var blevet henrevet af hendes skønhed og berust af hendes yndigheder, men han savnede dog noget, han havde altid mere eller mindre haft den ubestemte følelse af tabte og skuffede forhåbninger, han var blevet betaget af den sommeraften, da han forlovede

sig. Jeg kan ikke tro, at en hæderlig mand, hvor åbent godtroende og tillidsfuld han er, nogensinde virkelig er blevet bedraget af falskhed. Hvor meget han end bestræber sig for at være tillidsfuld, opstår der dog uvilkårligt en mistillid, som hans vilje er ude af stand til at beherske.

"Vi blev gift," vedblev mylady, "og jeg holdt meget af ham, i det mindste så meget, at vi levede lykkeligt sammen, så længe hans penge varede, og mens vi rejste udenlands på en stor fod og altid tog ind i de bedste hoteller. Men da vi kom tilbage til Wildernsea og flyttede ind hos fader, var jeg meget ulykkelig. Alle vore penge var brugt, George var nedslået og bedrøvet, tænkte altid på sin sørgelige stilling og lod ikke længere til at bryde sig om mig. Det så ud til, at det gode parti, som jeg havde gjort, når alt kom til alt, ikke skulle indbringe mig mere end et kortvarigt års munterhed og adspredelser. Jeg tiggede George om, at han skulle henvende sig til sin fader; men han ville ikke gøre det. Jeg overtalte ham til at søge om et embede; men hans bestræbelser mislykkedes. Mit lille barn kom til verden, og jeg befandt mig nu i den krise, som havde været så ulykkelig for min moder. Jeg gennemgik den heldigt, men jeg var måske endnu vanskeligere at stille tilfreds, efter at jeg var kommet mig; jeg var mindre oplagt til at stride verdens hårde kamp, mere tilbøjelig til at klage over min fattigdom og hans mangel på kærlighed. En dag brød jeg ud i bitre og lydelige beklagelser. Jeg bebrejdede George Talboys, at han havde været så grusom for bestandig at lænke en ung pige til fattigdom og usselhed; han tog gyseligt på veje og styrtede ud af huset. Da jeg vågnede den næste morgen, fandt jeg et brev på bordet ved min seng, og det underrettede mig om, at han var rejst til Australien for at

søge sin lykke der og ikke ville se mig igen, førend han var blevet en rig mand.

Jeg betragtede denne erklæring som et påskud til at forlade mig for bestandig, og jeg blev heftigt forbitret over det. Jeg hadede den mand, som havde forladt mig uden anden beskytter end en svagelig, forfalden fader, og med et lille barn, som jeg alene skulle sørge for. Jeg måtte arbejde strengt for mit livsophold - hvilket arbejde er så byrdefuldt som en guvernantes ensformige slaveri? - og hver time, der tilbragtes på denne måde, forøgede i mine øjne den uret, som George Talboys havde gjort imod mig. Hans fader var rig, hans søster levede i en overdådig og sorgfri stilling, mens jeg, der var hans ægteviede hustru, for bestandig skulle trælle i armod og elendighed. Folk havde ondt af mig, men jeg hadede dem for deres medlidenhed. Jeg holdt ikke af drengen, for han var blevet ladt tilbage som en byrde på mine skuldre. Indtil dette øjeblik havde der aldrig vist sig mindste tegn til den arvelige sygdom, der lå i mit blod; men nu begyndte jeg at få voldsomme anfald af fortvivlelse. På denne tid, tror jeg, tabte min forstand for første gang ligevægten, og jeg overskred for første gang den usynlige linje, som adskiller fornuft fra vanvid. Jeg lagde mærke til, at min fader betragtede mig med skræk og uro. Det blev klart for mig, at han søgte at stille mig tilfreds ved at behandle mig på den måde, man ellers alene søger at berolige afsindige og børn på, og jeg blev rasende over hans små kunstgreb; selv hans overbærenhed var mig utålelig.

Min ulykkelige tilstand bragte mig omsider til at fatte en fortvivlet beslutning. Jeg besluttede at flygte bort fra det usle hjem, hvor jeg måtte slide og slæbe for at skaffe de nødvendige

penge til veje. Jeg havde ingen betænkeligheder ved at forlade min fader, hvis følelser for mig grænsede nærmere til frygt end til kærlighed, og jeg blev enig med mig selv om at tage til London, hvor jeg hurtig ville forsvinde blandt den umådelige menneskemasse.

Mens jeg endnu var i Wildernsea, havde jeg i *Times* set et avertissement fra en mrs. Vincent, og til hende henvendte jeg mig under et påtaget navn. Hun antog mig og forbigik alle spørgsmål om mit tidligere liv. Resten kender De. Jeg kom hertil, og du friede til mig; når jeg sagde Ja, kunne jeg på én gang blive hævet til den stilling, som jeg i mine ærgerrige drømme altid havde attrået, lige siden jeg gik i skole og hørte, at jeg var smuk.

Der var forløbet tre år siden min mands bortrejse, og jeg havde ikke hørt noget, som kunne give mig anledning til at tro, at han var i live; for jeg var overbevist om, at han ville have fundet mig under ethvert navn og på ethvert sted, hvis han var kommet tilbage til England. Jeg kendte alt for nøje hans energiske karakter til at kunne nære nogen tvivl i så henseende.

Jeg sagde til mig selv: 'Jeg er berettiget til at antage, at han er død eller i mine øjne vil gælde for død, og hans skygge skal ikke stå imellem mig og min lykke.' Det var denne betragtning, som ledte mig til at modtage din hånd, og jeg havde de bedste forsætter om, at jeg ville være så god en hustru, som det stod i min magt at være. De fristelser, som så mange andre kvinder i reglen bukker under for, var aldeles ikke farlige for mig. Jeg ville have været din trofaste og pletfri hustru til det sidste, om jeg også havde været omgivet af en hel skare af forførere. Den dårskab, som verden kalder kærlighed, havde aldrig haft nogen

del i mit forstyrrede sind, og her i det mindste berørte yderlighederne hinanden, idet min hjerteløshed, der var en last, blev en dyd i skikkelse af standhaftig troskab.

Jeg var meget lykkelig i den første tid, mit hjerte jublede af glæde over min stolte stilling, og jeg følte mig opfyldt af taknemmelighed imod den hånd, som havde hævet mig til den. Min overstrømmende lykke havde til følge, at jeg for første gang i mit liv havde nogen følelse for andres ulykke. Jeg havde selv været fattig, men nu var jeg rig, og jeg kunne række mine fattige medmennesker en hjælpsom hånd. Jeg fandt en glæde i gode og veldædige handlinger. Jeg opspurgte min faders opholdssted og sendte ham betydelige pengesummer, men uden at underrette ham om, hvor de kom fra, da jeg ikke ville have, at han skulle vide, hvorledes det var gået mig. Jeg benyttede mig i fuldt mål af de fordele, som du så uegennyttigt havde tilstået mig, og jeg gjorde alle mennesker lykkelige rundt omkring mig. Jeg så mig nu på én gang afholdt og beundret, og jeg tror, at jeg kunne være blevet et godt menneske for resten af mit liv, hvis skæbnen ville have tilladt det.

Jeg tror, at min sjæl dengang fik sin tabte ligevægt tilbage. Jeg havde våget med stor omhu over mig selv, siden jeg forlod Wildernsea, og jeg søgte bestandig at beherske mig. Når jeg sad i doktorens rolige familiekreds, grublede jeg ofte over, om mr. Dawson nogensinde havde fattet mistanke om den arvelige svaghed, som jeg så godt søgte at skjule.

Skæbnen ville ikke tilstede, at jeg blev et godt menneske, men drev mig atter ind på forbrydelsens vej. En måned efter mit giftermål læste jeg i en af Essex' aviser, at en mr. Talboys, som havde haft stor lykke med sig i Australiens guldminer, stod i

begreb med at vende tilbage til England. Skibet befandt sig undervejs, da jeg læste denne nyhed. Hvad skulle jeg nu gribe til?

Jeg sagde før, at jeg kendte Georges energiske karakter. Jeg vidste, at den mand, som var rejst til den nye verden for at vinde en formue til sin hustru, ville gennemsøge enhver krog i England, indtil han fandt hende. Jeg kunne ikke gøre mig mindste håb om, at jeg ville være i stand til at skjule mig for ham. Hvis han ikke blev bragt til at tro, at jeg var død, ville han aldrig ophøre at søge efter mig.

Min forstand omtågedes, når jeg tænkte på den fare, som jeg var udsat for. Ligevægten blev igen forstyrret, jeg overskred på ny den usynlige grænse og blev afsindig.

Jeg rejste til Southampton og opsøgte min fader, som levede der med min søn. Du husker nok, at mrs. Vincent tjente til påskud for denne pludselige rejse, som det lykkedes mig at foretage uden andet følge end Phoebe Marks, og hende lod jeg blive tilbage i hotellet, mens jeg besøgte min fader.

Jeg underrettede min fader om hele den fare, som truede mig. Han følte sig ikke meget forarget over, hvad jeg havde gjort, for hans fattige hår havde måske sløvet hans æresfølelse og principper. De moralske skrupler, som han måske havde, blev i alt fald ganske opvejet af hans frygt, og han lovede, at han ville gøre alt, hvad der stod i hans magt, for at hjælpe mig under den skrækkelige tilskikkelse.

Han havde modtaget et brev, som George havde skrevet til mig under vor forrige adresse, Wildernsea, og som derfra var blevet sendt til min fader. Dette brev var afgået et par dage, førend *Argus* lettede anker, og det meddelte, hvornår skibet

omtrent kunne ventes til Liverpool. Dette brev gav os derfor oplysninger, vi kunne indrette vor handlemåde efter.

Vi kom hurtigt på det rene med, hvad der allerførst var at gøre. Selvsamme dag, som *Argus* sandsynligvis ville indtræffe, eller få dage derefter, skulle der i *Times* indrykkes en bekendtgørelse om min død.

Men næppe var vi blevet enige om dette, førend vi indså, at denne plan, der tilsyneladende var så let at gennemføre, ville være forbundet med skrækkelige vanskeligheder. Bekendtgørelsen måtte ikke blot meddele dødsfaldet, men tillige angive, hvornår og hvor jeg var død. George ville øjeblikkelig ile hen til det sted, hvor jeg skulle have udåndet det sidste suk, om det også lå nok så langt borte, var nok så besværligt at komme til, og vort falske foregivende ville da let komme for dagen.

Jeg kendte Georges sangvinske temperament, hans mod og bestemthed, hans hurtighed til at fatte nyt håb, når alt håb skulle synes ude, og det stod derfor kun alt for klart for mig, at han aldrig ville tro, at jeg var tabt for ham, med mindre han så den grav, jeg var blevet begravet i, og læste mit navn i kirkens fortegnelse over de døde.

Min fader var aldeles målløs og vidste hverken ud efter ind. Han kunne blot græde som et barn af fortvivlelse og skræk, men ikke komme mig til hjælp under disse kritiske omstændigheder.

Jeg opgav alt håb om at rede mig ud af min forlegenhed. Jeg begyndte at hælde til den mening, at jeg måtte lade tilfældet råde, og mit eneste håb var, at det ikke skulle falde min mand ind at søge mig på Audley Court imellem så mange andre lidet kendte steder på jorden.

Jeg sad og drak te hos min fader i det usle hul, hvor han boede, mens jeg legede med drengen, som var meget glad over min fine dragt og mine kostbare smykker, men ikke anede, at jeg var andet end en fremmed for ham. Just som jeg sad med drengen i mine arme, kom et fruentimmer, der havde tilsyn med ham, ind i stuen for at hente ham ud og pynte lidt på ham, for hun ville ikke have, sagde hun, at den fremmede dame skulle få dårlige tanker om ham.

Jeg ville gerne vide, hvorledes drengen blev behandlet, og jeg indlod mig derfor i passiar med denne kone, mens min fader sad og døsede over tebordet.

Det var en bleg, lyshåret kvinde på henved femogfyrre år, og hun syntes med glæde at gribe lejligheden til at tale med mig, så længe som jeg ville tillade det. Hun hørte dog snart op at tale med mig om drengen for at betro mig sine egne sorger. Hun var umådelig bedrøvet, sagde hun til mig. Hendes ældste datter havde været nødsaget til at forlade sin kondition på grund af svagelighed, doktoren sagde, at pigebarnet havde tæring, og det var virkelig en grumme hård skæbne for en stakkels enke, som engang havde kendt bedre dage, at få en syg datter at sørge for, når hun endnu havde små børn gående hjem.

Jeg lod enken blive ved at snakke på denne måde i lang tid. Jeg fik at vide, hvorledes datterens sygdom ytrede sig, hvor gammel hun var, hvilken medicin hun fik, hvor from hun var, hvor meget hun led og en god del mere af samme slags. Men jeg hørte næppe efter og bekymrede mig ikke om, hvad hun sagde. Jeg lyttede kun adspredt til, ligesom når øret uvilkårligt opfanger tumlen på gaden eller en fjern flods rislen. Hvad angik denne kones sorger mig? Jeg havde nok i mine egne ulykker, og

de var meget værre, end en sådant simpel kvinde ville have været i stand til at bære. Den slags kvindfolk har altid syge mænd eller syge børn, og de fordrer altid, at de rige skal hjælpe dem i deres sygdom. Sådanne betragtninger anstillede jeg, mens jeg hørte på konen, og jeg ville just lade hende gå med en sovereign til hendes syge datter, da jeg pludselig fik en tanke, der gjorde et så pinefuld indtryk på mig, at blodet fo'r mig til hovedet, og mit hjerte gav sig til at banke med en voldsomhed, som jeg kun har sporet, når min forstand er forvirret.

Jeg bad konen sige mig, hvad hun hed. Det var en mrs. Plowson, som, efter hvad hun fortalte mig, drev en lille handel, og hun løb kun ind til min fader engang imellem for at se til George og have øje med den lille tjenestepige, som skulle passe drengen. Hendes syge datter hed Matilda. Jeg stillede hende flere spørgsmål om denne Matilda, og jeg fik at vide, at pigen var fireogtyve år gammel, at hun altid havde været brystsvag, og at hun nu, som doktoren sagde, ikke ville gøre det meget længe. Han havde endog erklæret, at hun ikke havde mere end et par uger tilbage.

Det skib, som bragte George Talboys til England, ville om tre uger kaste anker i Merseyfloden.

Jeg har ikke nødig at dvæle længe ved denne sag. Jeg besøgte den syge pige. Hun var lyshåret og spinkel, og når man løst hen gav en beskrivelse af hende, kunne alting så omtrent passe på mig, selv om hun ikke i fjerneste henseende lignede mig, når jeg undtager de to angivne egenskaber. Pigen vidste ikke andet, end at jeg var en rig dame, som kom for at give hende lidt hjælp. Jeg underkøbte moderen, som var fattig og pengegrisk, og da jeg tilbød hende en sum, der var større, end hun nogensinde

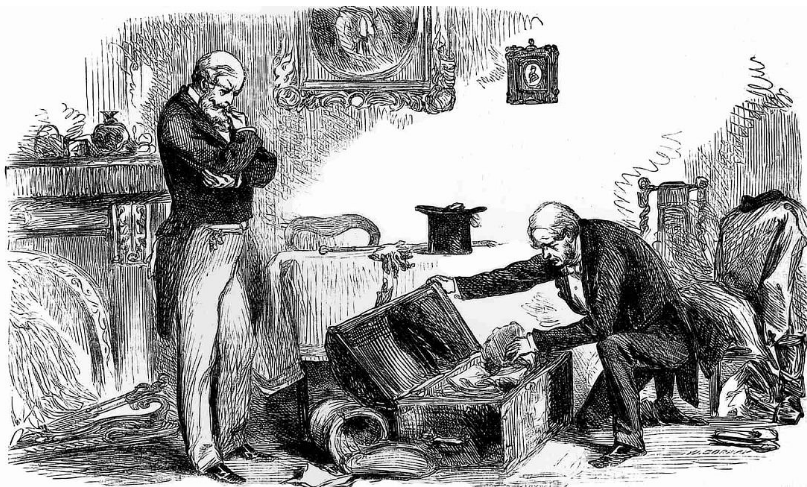
havde haft på en gang, gik hun ind på alt, hvad jeg ønskede. Dagen efter mit besøg hos denne mrs. Plowson rejste min fader til Windsor, hvor han lejede værelser til en syg datter og hendes lille barn. Tidligt den næste morgen hentede han den døende pige og lille George, der var blevet lokket til at kalde hende moder. Hun flyttede ind i det hus, som han havde lejet, under navn af mrs. Talboys. Doktoren, som så til hende, anså hende for mrs. Talboys, og da hun var død, blev hun under samme navn begravet og indført i kirkebogen. Bekendtgørelsen om hendes død indrykkedes i *Times*, og dagen efter kom George Talboys til Ventnor, hvor han bestilte den ligsten, som endnu fortæller, at hans hustru, Helen Talboys, er død."

Baronetten rejste sig langsomt op, og det kostede ham stor anstrengelse, som om hans ulykke ganske havde lammet hans lemmer.

"Jeg kan ikke udholde at høre mere," sagde han med brusten stemme; "det overstiger mine kræfter at høre på, hvad hun måske endnu kan have at sige. Det er jo dig, Robert, der har bragt lys i denne sag, så vidt jeg kan forstå. Jeg ønsker ikke at vide mere. Vil du tjene mig i at tage dig af denne dame, som jeg engang anså for min hustru. Jeg har vel ikke nødig at minde dig om, at hvad du end gør, må du aldrig glemme, at jeg har elsket hende inderligt og trofast. Jeg kan ikke tage afsked med hende. Det vil jeg først være i stand til, når jeg kan tænke på hende uden bitterhed ... når jeg kan føle medlidenhed med hende, ligesom jeg nu beder Gud om, at han i denne nat vil se medlidende ned til hende."

Sir Michael gik langsomt ud af værelset. Han tiltroede sig ikke kraft til at kaste et blik på den sammenfaldne skikkelse.

Han gik lige op til sit påklædningsværelse og ringede på en tjener, som han befalede at gøre rejsetøjet i orden og holde sig rede til at følge ham med aftentoget til London.

Sir Michael befalede tjeneren at gøre rejsetøjet i orden.

36. Stilheden efter stormen

Robert Audley ledsagede sin onkel ud i vestibulen, efter at sir Michael havde udtalt de få, rolige ord, der lød som dødsklokker over hans håb og kærlighed. Gud skal vide, at den unge mand med skræk havde imødeset denne dag! Nu var den kommet, skønt uden stærke udbrud af fortvivlelse, uden rasende klager, kvalfulde suk og tårer, og Robert fandt ingen trøst i denne unaturlige ro. Han kendte sin onkel tilstrækkeligt til at indse, at sir Michael gik bort med et dybt sår i sit forpinte hjerte af den pil, som hans egen brodersøn havde afskudt; han indså, at denne besynderlige og iskolde ro var den første bedøvelse af et hjerte, der var blevet ramt af en så uventet sorg, at ulykken i begyndelsen næsten slet ikke kunne fattes for lutter bestyrtelse og forvirring. Når denne mørke ro var forsvundet, når den lidende lidt efter lidt havde fået øjet op for hvert enkelt træk i sin sorg, indtil den stod for ham i hele sin frygtelige udstrækning, ville der efter Roberts overbevisning udbryde en rasende storm i hans onkels ædle hjerte, og fortvivlelsen ville give sig luft i vilde smertensskrig, kvalfulde suk og tårer.

Robert erindrede flere tilfælde, i hvilke mænd på hans onkels alder havde båret en stor sorg med den samme påfaldende ro, som sir Michael nu lagde for dagen; de havde unddraget sig dem, som ville have trøstet dem, og beroliget slægtninge og venner ved deres tålmodige adfærd, men lidt efter vare de styrtet døde om af det slag, som i begyndelsen kun havde bedøvet dem. Han kunne huske, at mænd, der var lige så kraftige som hans onkel, var blevet ramt af lamhed eller

apopleksi under det første overvældende indtryk af en skrækkelig sorg, og han blev derfor stående i den oplyste vestibule, mens han tvivlrådigt spurgte sig selv, om det ikke var hans pligt at ledsage sir Michael og være i nærheden af ham for det tilfælde, at der skulle tilstøde noget.

Men ville det også være rigtigt, at han pånødte den ulykkelige gamle mand sit selskab i dette grusomme øjeblik? Sir Michael var næppe vågnet op af den eneste vildfarelse, han i sit skyldfrie liv havde befundet sig i, han havde først for nylig opdaget, at han havde ladet sig bedrage af et uærligt ansigt og en lavt beregnende karakter, der endog var alt for hjerteløs til at fatte det skammelige i sin hele fremfærd. Ville det være rigtigt i et sådant øjeblik at forhindre sir Michael i at være ene med sine tanker?

"Nej," tænkte Robert Audley, "jeg vil ikke trænge mig ind imellem ham og hans sårede hjertes kvaler. Den bitre sorg er desuden blandet med ydmygelse, og det er bedre, at han strider kampen alene. Jeg har kun gjort, hvad jeg efter den samvittighedsfuldeste overvejelse anså for min pligt, men det skulle alligevel ikke undre mig, om han var kommet til at hade mig for bestandig. Det er bedre, at han strider kampen alene. Jeg kan ikke gøre noget for at formilde hans skrækkelige kamp; lad ham da være ene om at overvinde sin fortvivlelse."

Mens den unge mand stod med hånden på døren til biblioteket, endnu ikke ganske på det rene med sig selv om, hvorvidt han skulle følge efter sin onkel eller igen gå ind i det værelse, hvor han havde forladt det endnu ulykkeligere væsen, som det var faldet i hans lod at demaskere, åbnede Alicia døren til spisestuen, så at han kunne se det gammeldags,

egepanelerede værelse og det lange bord med den snehvide damaskesdug, der var dækket med skinnende sølvtøj og glas.

"Kommer fader ikke snart ned til middagsbordet?" spurgte miss Audley. "Jeg er skrækkelig sulten, og den stakkels Tomlins har tre gange sendt bud til mig for at lade mig vide, at fisken bliver ødelagt. - Den er sikkert nu kogt sammen til en hel gelé," tilføjede den unge dame og trådte ud i vestibulen med et nummer af *Times* i hånden.

Hun havde siddet ved kaminen og læst i *Times*, mens hun ventede på, at de andre medlemmer af familien skulle indfinde sig ved middagsbordet.

"Å, er det dig, Robert?" sagde hun ganske ligegyldigt. "Du spiser naturligvis til middag hos os. Du må endelig se at finde fader, klokken er snart otte, og vi skulle have spist til middag klokken seks."

Robert Audley svarede sin kusine i en noget barsk tone. Hendes sorgløse væsen gjorde et ubehageligt indtryk på ham, og han var ufornuftig nok til at glemme, at hans misfornøjelse savnede al grund, da Alicia ikke havde nogen forestilling om de skrækkelige ting, der var foregået lige i nærheden af hende.

"Din hader har netop haft en meget stor sorg," sagde den unge mand alvorligt.

Den unge piges skælmske, lattermilde ansigt blev pludselig alvorligt og fik et bekymret, deltagende udtryk. Alicia Audley nærede en inderlig kærlighed til sin fader.

"En sorg!" udbrød hun. "Har fader haft en sorg? Men hvad er der dog sket, Robert?"

"Jeg kan ikke sige dig noget endnu," svarede Robert med sagte stemme.

Han tog sin kusine i hånden og gik ind med hende i spisestuen, mens han talte. Han lukkede døren omhyggeligt i efter sig, inden han fortsatte:

"Alicia, kan jeg stole på dig?" spurgte han alvorligt.

"Hvad mener du?"

"Kan jeg stole på, at du med kærlighed og venlighed vil trøste din stakkels fader i hans tunge sorg?"

"Ja!" udbrød Alicia. "Hvorledes er det dog muligt, at du kan stille mig et sådant spørgsmål? Tror du da ikke, at jeg ville gøre alt i verden for at formilde min faders sorg? Tror du ikke, at jeg ville være i stand til at bære alt, hvis jeg derved kunne gøre sorgen mindre byrdefuld for ham?"

Tårerne brast ud af miss Audleys klare grå øjne, idet hun sagde dette.

"Ak, Robert, Robert! Hvor var det dog muligt, at du kunne have så slette tanker om mig! At tvivle om, at jeg ville trøste min fader i hans sorg!" sagde hun bebrejdende.

"Nej, nej, min kære Alicia," svarede den unge mand roligt, "jeg har aldrig draget dit gode hjerte i tvivl, jeg var kun bange for, at du ikke kunne tage sagen på en fornuftig måde. Kan jeg da virkelig stole på, at du vil være rolig og betænksom?"

"Ja, du kan, Robert," sagde Alicia i en bestemt tone.

"Det er godt, min kære Alicia, og fra nu af vil jeg stole på dig. Din fader vil rejse bort, i det mindste for nogen tid. Den sorg, som netop har ramt ham, er kommet pludselig og uventet, det må du ikke glemme, og det er derfor rimeligt, at han ikke længere kan fordrage Audley Court. Han rejser bort herfra; men han må ikke rejse alene, vel Alicia?"

"Alene! Nej, på ingen måde! Men jeg tænker dog, at mylady ..."

"Lady Audley tager ikke med ham," sagde Robert, "han agter at forlade hende."

"For en tid?"

"Nej, for bestandig."

"Han vil forlade hende for bestandig!" udbrød Alicia. "Hans sorg står altså ..."

"I forbindelse med hende. Ja, det er lady Audley, som er skyld i din faders sorg."

Alicias ansigt, der hidtil havde været ganske blegt, blev med ét højrødt. Hvilken sorg havde mylady forvoldt hendes fader, af hvad grund ville han for bestandig skille sig fra sin unge hustru? Der havde ingen uenighed været imellem dem, fred og lykkelig forståelse havde bestandig hersket imellem lady Audley og hendes ædle mand. Denne sorg måtte ganske vist hidrøre fra, at der pludselig var kommet noget for dagen, og det måtte uden tvivl have bragt vanære over hendes fader. Robert Audley forstod, hvad denne heftige rødme havde at betyde.

"Du skal tilbyde dig at ledsage din fader, Alicia, hvor han end agter at tage hen," sagde han. "Det er hos dig, at han af naturen er henvist til at søge trøst under de nærværende forhold, men du kan ikke i denne prøvelsens tid gøre ham nogen større tjeneste, end når du ganske undgår at berøre hans sorg. Netop fordi du ikke er nøjere underrettet om, hvad der har rystet ham så stærkt, vil du være sikret imod fristelsen til at komme med uforsigtige hentydninger. Du skal ikke lade din fader høre noget, som du ikke kunne have sagt til ham for to år siden, førend han giftede sig. Gør dig umage for at være for ham, hvad du var, inden det fruentimmer i værelset derinde stillede sig imellem dig og din faders kærlighed."

"Ja, det skal jeg, det skal jeg," sagde Alicia sagte.

"Du bør naturligvis ganske afholde dig fra at omtale lady Audley," sagde Robert. "Du må aldrig tabe tålmodigheden, om du også synes, at din fader alt for meget er hensunket i sine egne tanker, og at hans liv bestandig formørkes af den store sorg, som har ramt ham. Hvis der kan være noget håb om, at han vil finde lindring for sin sorg, må det næsten udelukkende knyttes til hans datters opofrende hengivenhed, som vil lære ham, at der i det mindste gives én kvinde, som vil elske ham trofast og oprigtigt til det sidste. Alicia, det må du aldrig glemme!"

"Nej, nej, Robert, kære fætter, det skal jeg aldrig glemme!"

Mr. Audley omfavnede sin kusine for første gang, siden han havde forladt skolen, og trykkede et kys på hendes høje pande.

"Kære Alicia," sagde han til hende, "jeg vil føle mig lykkelig, hvis du gør, hvad jeg beder dig om. Jeg er i en vis forstand skyld i, at denne sorg har ramt din fader. Giv mig håb om, at den ikke vil vare for bestandig. Gør dig umage for på ny at vække tilfredshed i onkels sind, og jeg skal elske dig mere inderligt, end en broder nogensinde har elsket en kærlig søster. Når alt kommer til alt, kære, er en broders kærlighed måske ikke at vrage, selv om den er meget forskellig fra den stakkels sir Harrys begejstrede tilbedelse."

Alicia så ned imod jorden og skjulte ansigtet for sin fætter, mens han talte; men da han atter tav, løftede hun sit hoved i vejret og så ham frejdigt ind i ansigtet med et smil, som kun blev endnu mere strålende ved, at hendes øjne var fyldt med tårer.

"Du er et godt menneske, Bob," sagde hun, "og det er ufornuftigt og slet af mig, at jeg kan være vred på dig, fordi ..."

Den unge dame standsede pludselig.

"For hvad, kære?" spurgte mr. Audley.

"Fordi jeg ikke er rigtig klog, fætter Robert," sagde Alicia roligt. "Men lad det nu være godt, Bob. Jeg skal gøre alt, hvad du ønsker, og det vil ikke være min skyld, hvis der går lang tid inden min kære fader forvinder sin sorg. Jeg ville følge ham til verdens ende, den stakkels, kære fader, hvis jeg troede, at han kunne finde trøst ved at ile bort fra menneskenes samfund. Jeg går nu for at bringe alt i orden. Tror du, at fader vil rejse i aften?"

"Ja, kære Alicia; sir Michael vil næppe under de nærværende forhold tilbringe en nat til under dette tag."

"Toget afgår klokken tyve minutter over ni; vi må være herfra inden en time, hvis vi skal tage afsted med det. Jeg skal endnu engang tale med dig, inden vi rejser."

"Ja, gør det, kære Alicia."

Miss Audley ilede op på sit værelse for at kalde på pigen og træffe alle de nødvendige forberedelser til den pludselige rejse, hvis mål hun endnu var ganske uvidende om.

Hun hengav sig med liv og sjæl til opfyldelsen af den pligt, som Robert havde pålagt hende. Hun hjalp med ved indpakningen af rejsetøjet, og pigen gjorde store øjne, da hun så, at den unge frøken i sin hast stoppede stive silkekjoler ned i hatteæsken og lagde atlaskes sko i toiletteskrinet. Hun fo'r rundt i stuen og samlede sine farver og pensler, nodebøger, syarbejder, hårbørster, smykker og parfumeflasker, akkurat som om hun stod i begreb med at rejse til et land, der beboedes

af vilde og manglede alle civilisationens hjælpemidler. Hun tænkte hele tiden på sin faders ubekendte sorg, og måske også lidt på det højtidelige ansigt og den alvorlige stemme, som denne aften havde ladet hende se sin fætter Robert fra en ny side.

Mr. Audley gik ovenpå med sin kusine og trådte hen til sir Michaels påklædningsværelse. Han bankede på døren og lyttede i stor angst efter, at der skulle blive svaret der indefra. Der herskede fuldkommen stilhed inde i værelset, og den unge mands hjerte bankede højt og hurtigt; men efter nogen tids forløb kom baronetten selv og lukkede op. Robert så, at hans onkels tjener allerede var i fuld virksomhed med at bringe sin herres tøj i orden til den hurtige rejse.

Sir Michael trådte ud i korridoren.

"Har du mere at sige mig, Robert?" spurgte han roligt.

"Jeg kom blot for at se, om jeg ikke kunne hjælpe dig med noget. Tager du til London med aftentoget?"

"Ja."

"Har du tænkt over, hvor du foreløbig vil tage ophold?"

"Ja, jeg vil foreløbig blive i Clarendon, hvor jeg har flere bekendte. Er det alt, hvad du har at sige mig?"

"Ja, undtagen at Alicia vil tage med dig."

"Alicia!"

"Det ville ikke godt gå an, at hun blev her, kan du nok tænke. Det er bedst, at hun forlader herregården, indtil ..."

"Ja, ja, jeg forstår dig godt," faldt baronetten Robert i talen; "men hun kunne jo tage et andet sted hen ... er det absolut nødvendigt, at hun rejser med mig?"

"Hun kan ikke godt tage et andet sted hen lige i øjeblikket, og hun ville desuden ikke føle sig lykkelig, hvis hun skulle leve adskilt fra dig."

"Så lad hende da følge med mig," sagde sir Michael, "lad hende da følge med mig."

Han talte i en underlig dæmpet tone og med tilsyneladende anstrengelse, som om det kostede ham stor overvindelse at tale. Det var tydeligt at mærke, at alle de ubetydelige beskæftigelser, som livet medfører, i høj grad plagede ham og stod i en så skærende modsætning til hans sorg, at de næsten var værre at bære end selve sorgen.

"Ja, så, kære onkel, er alt i orden. Alicia vil være færdig til at tage afsted præcis kl. 9."

"Det er godt, det er godt," mumlede baronetten; "lad hende kun tage med, hvis hun har lyst, stakkels barn."

Han drog et dybt suk. Mens han således talte i en næsten medlidende tone om sin datter. Han tænkte på, hvor ligegyldig han forholdsvis havde været imod sit eneste barn for det kvindemenneskes skyld, som nu var lukket inde i det halvmørke værelse nedenunder.

"Jeg kommer igen og taler med dig, inden du rejser," sagde Robert; "indtil den tid vil jeg lade dig være alene."

"Vent lidt!" sagde sir Michael pludselig. "Har du sagt det til Alicia?"

"Jeg har ikke sagt hende andet, end at du i nogen tid forlader herregården."

"Tak skal du have, min dreng, det var smukt af dig," mumlede baronetten med brusten stemme.

Han rakte sin hånd ud. Hans brodersøn tog imod den med begge sine og trykkede den til sine læber.

"Ak, kære onkel, hvorledes vil jeg nogensinde blive i stand til at tilgive mig selv?" sagde han. "Jeg vil hele mit liv bebrejde mig den sorg, som jeg har forvoldt dig!"

"Nej, nej, Robert, det var rigtigt handlet af dig, du gjorde kun din pligt. Jeg ville ønske, at Gud i sin barmhjertighed havde gjort ende på mit usle liv før denne aften; men du har intet at bebrejde dig."

Sir Michael vendte tilbage til sit påklædningsværelse, og Robert gik igen med langsomme skridt ned i vestibulen. Han standsede i døren til det værelse, hvor han havde efterladt lady Lucy Audley, alias Helen Talboys, hans forsvundne vens hustru.

Hun lå på gulvet og endnu stadig på det selvsamme sted, hvor hun havde ligget da hun for sin mands fødder havde fortalt sit brødefulde livs historie. Om hun var faldet i afmagt eller af fortvivlelse over sin grænseløse ulykke havde tabt sans for alt andet, bekymrede Robert sig næsten ikke om at undersøge. Han gik ud i vestibulen og sendte bud efter den sirligt pyntede kammerpige, der tog gyseligt på veje, da hun til sin bestyrtelse så, i hvilken tilstand hendes frue befandt sig.

"Lady Audley er meget syg," sagde han; "følg hende op på hendes værelse, og pas på, at hun holder sig inde. De er nok så god at blive hos hende; men De må ikke tale til hende og heller ikke tillade, at hun taler, da hun ikke kan tåle det i sin nærværende ophidsede tilstand."

Mylady var ikke besvimet; hun tog villigt imod pigens hjælp og rejste sig op fra det sted, hvor hun havde ligget sammenkrøbet. Hendes tætte, skinnende hår hang løst og

uordentligt ned over hendes elfenbenshvide hals og skuldre; hendes ansigt og læber var ligblege, og den unaturlige glans i hendes øjne var skrækkelig at se på.

"Lad mig komme bort herfra," sagde hun, "jeg trænger til ro. Jeg længes efter at sove; for mit hoved brænder som ild."

Idet hun gik ud af værelset med sin pige, vendte hun sig om til Robert. "Er sir Michael rejst?" spurgte hun.

"Han tager afsted om en halv time."

"Der var jo ingen, som brændte inde ved ildløsen i Mount Stanning?"

"Nej."

"Gudskelov!"

"Kromanden, mr. Marks, blev skrækkeligt forbrændt, og han ligger i en betænkelig tilstand i sin moders hus; men der er håb om, at han kan komme sig."

"Gudskelov! Jeg er glad over, at intet menneske gik tabt. Godnat, mr. Audley!"

"Jeg kan vel komme til at tale en halv times tid med Dem i morgen tidlig, mylady?"

"Jeg er ganske til Deres tjeneste. Godnat!"

"Godnat!"

Med disse ord gik hun bort, støttende sig til sin kammerpiges arm, og Robert så bestyrtet og bekymret efter hende.

Han satte sig ned ved den brede kamin, stirrede på gløderne, som var i begreb med at tabe deres røde skær, og tænkte med forundring over, hvilken forandring der var foregået i dette ærværdige hus, der indtil hans vens forsvinden havde været et så lykkeligt og gæstfrit hjem. Han sad og grundede i ensomhed

ved arnen og forsøgte på at komme på det rene med sig selv om, hvad der under denne pludselige omvæltning burde gøres. Han var ude af stand til at fatte nogen beslutning om, hvad der skulle ske, og fortabte sig rådvild i mørke drømmerier, hvorfra han blev vækket ved støjen af en vogn, som kørte frem foran den lille tårndør.

Klokken slog ni på uret i vestibulen, da Robert trådte ud af biblioteket. Alicia var lige kommet ned med sin pige, en rødmosset bondepige.

"Farvel, Robert," sagde miss Audley og rakte sin fætter hånden; "farvel, og Gud velsigne dig! Du kan stole på, at jeg omhyggeligt skal våge over fader."

"Det er jeg vis på. Gud velsigne dig, min kære pige!"

Robert Audley trykkede for anden gang denne aften et kys på sin kusines åbne pande, og atter denne gang havde dette kærtegn et broderligt eller faderligt præg. Det ville være gået ganske anderledes varmt til, hvis det havde været sir Harry Towers, i hvis lod en sådan lykke var faldet.

Klokken var fem minutter over ni, da sir Michael kom ned, ledsaget af sin tjener, der var alvorsfuld og gråhåret ligesom han selv. Baronetten var bleg, men rolig og herre over sig selv. Den hånd, som han rakte sin brodersøn, var kold som is, men han sagde farvel til den unge mand med fast stemme.

"Jeg lægger alt i dine hænder, Robert," sagde han, da han vendte ryggen til det hus, hvor han havde levet så længe. "Jeg fik måske ikke alt at vide, men jeg har hørt mere end nok, det skal Gud være mit vidne til. Jeg lægger alt i dine hænder, men du må ikke være for hård imod hende. Du vil sikkert aldrig glemme, hvor højt jeg elskede hende, hvor ..."

Stemmen svigtede ham, inden han kunne ende sætningen.

"Nej, jeg skal hverken glemme det eller noget andet, onkel," svarede den unge mand. "Jeg skal indrette alt på det bedste."

Tårer trådte imod Roberts vilje frem i hans øjne og formørkede hans blik, så at han ikke kunne se sin onkels ansigt. Et øjeblik efter rullede vognen afsted, og Robert Audley sad alene i det mørke bibliotek tæt op til kaminen, hvor kun enkelte røde gnister lyste imellem den grå aske. Han grundede over, hvad han skulle gøre, og følte sig stærkt trykket af det gyselige ansvar, som hvilede på ham, efter at den slette kvindes skæbne var lagt i hans hænder alene.

"Store Gud," tænkte han, "de vanskeligheder, der nu omgiver mig, er sikkert en straf for det unyttige, letsindige liv, som jeg førte indtil afvigte 7. september. Dette gyselige ansvar er sikkert blevet pånødt mig, for at jeg kan ydmyge mig for det fortørnede Forsyn og komme til erkendelse af, at mennesket ikke selv kan bestemme sit livs retning. Det står ikke i noget menneskes magt at sige: 'Jeg vil tage livet let og ikke have noget at gøre med den forvirrede masse af slette, vildledte eller karakterstærke mænd, der kæmper så ivrigt i det store slag.' Det står ikke i noget menneskes magt at sige: 'Jeg vil blive tilbage i teltene, mens striden udfægtes, og le af de narre, der trædes under fødder i den unyttige kamp.' Så vidt strækker ingens magt sig. Mennesket kan kun i ydmyghed og frygt fuldføre det hverv, som Skaberen har pålagt ham. Skal han give møde i slaget, må han kæmpe trofast; men ve ham, hvis han holder sig borte, når hans navn opråbes ved den store mønstring, ve ham, hvis han skjuler sig i teltene, når stormklokken lyder og kalder ham til krig!"

En tjener kom ind i biblioteket med lys og tændte op i kaminen; men Robert Audley vedblev at sidde på samme sted. Han sad her, som han så ofte havde siddet ved kaminen i sin lejlighed i Figtree Court, med albuerne liggende på stolearmene og hagen hvilende i hånden.

Han løftede dog hovedet i vejret, da tjeneren var i begreb med at forlade værelset.

"Kan jeg sende en telegrafdepeche herfra til London?" spurgte han.

"De kan sende den fra Brentwood, sir, men ikke herfra."

Mr. Audley så tankefuldt på sit ur.

"En af karlene kan godt ride til Brentwood, sir," vedblev tjeneren, "hvis De ønsker at afsende en depeche."

"Jeg vil ganske bestemt gerne have en depeche afsted; vil De ikke påtage Dem at skaffe mig et bud, Richards?"

"Med største fornøjelse, sir."

"Bliv da her, mens jeg skriver depechen."

"Ja, sir."

Tjeneren hentede skrivematerialier fra et bord i nærheden og satte dem foran mr. Audley.

Robert dyppede en pen i blækhuset og stirrede tankefuldt på et af lysene, inden han begyndte at skrive.

Depechen lød således:

"Fra Robert Audley, Audley Court i Essex,
Til Francis Wilmington, Paper Buildings i Temple.

Kære Wilmington, hvis du kender en læge, som særligt har lagt sig efter behandlingen af sindssyge, og som man uden

> fare kan sætte ind i hemmelige familieforhold, så tjen mig i ved telegraf at opgive mig hans adresse."

Mr. Audley lagde telegrafdepechen ind i en tyk konvolut, som han forseglede, og leverede den til tjeneren sammen med en sovereign.

"De sørger nok for, Richards, at det bliver et pålideligt menneske, som bringer dette til telegrafkontoret," sagde han, "og sig til ham, at han skal blive og vente på svar. Der må kunne være svar tilbage inden halvanden time."

Mr. Richards, som havde kendt Robert Audley, da denne gik i trøje og med nedfaldende krave, gik bort for at besørge sit ærinde. Vi har imidlertid ikke i sinde at følge ham ind i herregårdens hyggelige folkestue, hvor tjenestetyendet havde samlet sig omkring den flammende ild og ganske ude af sig selv drøftede dagens begivenheder.

De gisninger, som disse brave folk hengav sig til, var så langt som muligt fra sandheden. De havde jo heller ingen ledetråd til at komme på sporet efter det hemmelighedsfulde optrin i det halvmørke værelse, hvor en brødefuld kvinde havde ligget på knæ for sin mands fødder og fortalt sit syndige livs historie. De vidste kun, hvad sir Michaels tjener havde sagt dem om den pludselige rejse. Han havde fortalt dem, at hans herre var bleg som et lagen og talte med en besynderlig stemme, der slet ikke syntes at være hans egen; han - det vil sige tjeneren, mr. Parsons - var af denne grund kommet således til at ryste over alle sine lemmer, at man kunne have væltet ham omkuld med en fjer, hvis man da skulle have fundet på angribe ham med et så spinkelt våben.

De kløgtigste hoveder blandt tjenestefolkene anså det for en afgjort sag, at sir Michael havde modtaget uventede efterretninger fra mr. Audley, og de var altså snilde nok til at indse, at den unge mand havde noget med den pludselige omvæltning at gøre; men hvad der egentlig var forefaldet, herskede der forskellige meninger om. Baronetten kunne have fået budskab om, at han havde mistet en af sine nærmeste og kæreste slægtninge, og de ældste tjenestefolk ryddede dygtigt op i den Audley'ske familie under deres bestræbelser for at regne ud, hvem der sandsynligvis var død; muligt var det dog også, at papirerne var faldet på en foruroligende måde, eller at et aktieselskab eller en bank, hvor baronetten havde anbragt den største del af sin formue, var gået fallit. Den almindeligste mening hældede til, at ulykken bestod i en banks fallit, og de fleste at de tilstedeværende fandt en mørk og uhyggelig glæde i denne tanke, endskønt en sådan formodning medførte, at de selv ville blive ødelagte ved det uheld, som havde lammet deres rundhåndede herre.

Robert sad endnu stadig ved kaminen, der vedblev at have et mørkt præg, selv om flammerne fra store stykker brænde fo'r knitrende op i den rummelige skorsten, og han lyttede til martsvindens sagte klagetoner, når den susede rundt omkring huset og løftede den rystende vedbend op fra de mure, som dækkedes af slyngplantens blade. Han var træt og udmattet; for man må huske på, at han var blevet vækket kl. 2 om morgenen af den kvælende hede fra det opblussende tømmer og af det brændende træværks voldsomme knitren. Havde han ikke vist så stor åndsnærværelse og koldblodighed, ville mr. Luke Marks have fundet en skrækkelig død i luerne. Han bar endnu spor af

nattens farer; for det mørke hår var afsvedet på den ene side af hans hoved, og på hans venstre hånd fandtes der røde pletter og brandsår af den brændende hede luft, gennem hvilken han havde slæbt værten i Slotskroen ud i det fri. Han var aldeles udtømt af anstrengelse og sindsbevægelse, så at han faldt i en tung søvn i sin lænestol foran den klare ild, og han vågnede først, da mr. Richards trådte ind til ham med svaret på depechen.

Dette svar var meget kort.

"Kære Audley, det glæder mig altid at kunne tjene dig. Alwyn Mosgrave, dr. med., Saville Row nr 12. Sikker."

Foruden navnene og adresserne var dette alt, hvad depechen indeholdt.

"Jeg må sende en ny depeche til Brentwood i morgen tidlig, Richards," sagde mr. Audley, idet han lagde det modtagne telegram sammen. "Jeg ser helst, at buddet rider derhen før morgenmaden. Jeg skal give ham en halv sovereign for hans ulejlighed."

Mr. Richards bukkede.

"Tak, sir ... det behøves ikke, sir; men hvis De endelig vil have det, er det en selvfølge, at karlen tager imod drikkepengene," mumlede han. "Hvornår ønsker De, at buddet skal tage afsted?"

Mr. Audley ønskede, at depechen måtte blive afsendt så tidligt som muligt, og det blev da bestemt, at buddet skulle forlade herregården kl. 6.

"Der er vel gjort et værelse i stand til mig, Richards?" spurgte Robert.

"Ja, sir ... Deres gamle værelse."

"Det er godt. Jeg går straks til ro. Bring mig et glas toddy, så varmt som muligt, og vent så her, indtil jeg har skrevet depechen."

Den anden depeche indeholdt kun en meget indtrængende anmodning til doktor Mosgrave om ufortøvet at begive sig til Audley Court, da man ville rådføre sig med ham i en sag af yderste vigtighed.

Da mr. Audley havde skrevet denne depeche, indså han, at han havde gjort alt, hvad han i øjeblikket var i stand til. Han drak sin toddy, og han trængte virkelig i høj grad til denne hjertestyrkning, da han var blevet iskold ved tildragelserne under branden. Han nippede småt af den lysegule drik og tænkte på Clara Talboys, hvis broders minde nu var hævnet, da den kvinde, som havde givet ham banesåret, var bragt i den dybeste fornedrelse. Havde Clara monstro hørt tale om ilden i Slotskroen? Det var næppe muligt andet i sådan en lille by som Mount Stanning. Men havde hun hørt, at *han* havde været i fare, og at han havde udmærket sig ved at frelse en drukken bonde? Jeg er bange for, at Robert Audley var svag nok til at beskæftige sig med sådanne tanker, på trods af at han sad i et fortvivlet hjem og under det tag, hvis ædle ejermand var blevet fordrevet fra sit eget hus; ja, han var endog i den grad svag, at hans fantasi førte ham hen til de mørke fyrretræer under den kolde februarhimmel, og her så han atter de mørkebrune øjne, der så levende mindede ham om hans tabte ven.

37. Doktor Mosgraves råd

Mylady lå og sov. Hun havde ligget i en dyb søvn hele den lange vinternat. Mange forbrydere har på denne måde tilbragt deres sidste nat hernede, og når slutteren om morgenen kommer for at vække dem, har han fundet dem i en tryg slummer.

Spillet var nu til ende, og hun havde tabt. Jeg tror ikke, at mylady havde brugt noget kort til unytte eller forsømt at tage et eneste stik, som hun i nogen henseende kunne gøre regning på, men hendes modspiller havde været hende for stærk, og hun havde tabt.

Hun følte sig nu roligere, end hun nogensinde havde gjort siden den dag, da hun så kort tid efter sit andet giftermål læste meddelelsen om, at George Talboys var på vej hjem fra guldminerne i Australien. Nu kunne hun finde ro, for nu vidste man det værste om hende, og ingen nye opdagelser kunne gøres. Hun havde befriet sig fra den skrækkelige byrde af en næsten uudholdelig hemmelighed, og hendes egenkærlige, sanselige natur vandt atter herredømme over hende. Hun sov trygt i sin bløde seng, hvor hun havde puttet sig sammen under det uhyre silketæppe, og det grønne fløjls omhæng skyggede tæt for hende. Hun havde givet sin kammerpige befaling til at sove på en lav sofa i samme værelse, og hun havde også befalet, at der skulle brænde en lampe hele natten.

Jeg tror ikke, at hun var bange for at få besøg af hedenfarnes skygger i nattens stille time. Hun var alt for tilbunds egenkærlig til at bekymre sig synderligt om noget, som ikke kunne skade hende, og hun havde aldrig hørt tale om et spøgelse, der havde

udøvet virkelig ydre vold. Hun havde været bange for Robert Audley, men nu var hun det ikke længere. Han havde gjort det værste, som han var i stand til, og hun vidste, at han ikke kunne gøre mere uden for bestandig at bringe vanære over det navn, som han ærede så højt.

"Man vil sagtens bringe mig bort herfra," tænkte mylady, "det er det værste, som man kan gøre mig."

Hun anså sig næsten for en lige så vigtig person som en høj statsfange, der kunne gøre sikker regning på en god behandling. Hun var i sine egne øjne en ny udgave af Jernmasken, og det var en selvfølge, at man måtte sørge for at skaffe hende et hyggeligt og rigt udstyret opholdssted. Hun hensank i sløv ligegyldighed. Hun havde i løbet af de sidste par dage gennemgået mere, end hundrede andre menneskers liv kunne opvise, og hun havde i det mindste for en tid mistet sin evne til at lide.

Om morgenen drak hun en kop stærk grøn te og spiste et par små stykker ristet brød med det rolige velbehag, der er ejendommeligt for dødsdømte forbrydere, når de nyder deres sidste måltid, mens slutteren holder øje med dem, for at de ikke skal sluge stykker af porcelænet eller teskeerne eller ved andre fortvivlede midler unddrage sig den fortjente straf. Da hun havde drukket te og taget sit morgenbad, kom hun ud fra sit overdådige toiletteværelse med duftende hår og i den mest udsøgte negligé. Hun blev stående og betragtede hele den kostbare udstyrelse i værelset med et brændende blik, inden hun vendte sig om for at forlade det, men i hendes sjæl fandtes der ingen kærlig erindring om den mand, som havde skænket hende det hele, ingen venlig tanke om ham, der havde givet

hende stumme beviser på sin kærlighed ved den hensynsløse rundhåndethed, hvormed han havde anskaffet de kostbare småting, som lå spredt rundt alle vegne. Mylady tænkte på, hvor meget disse sager havde kostet, og hvor sandsynligt det desværre var, at det prægtige værelse snart ville ophøre at være hendes.

Hun betragtede sig i sit store påklædningsspejl, inden hun gik ud af værelset. En lang nats hvile havde gengivet hendes kinder deres fine rosenskær, og hendes blå øjne skinnede atter med deres naturlige glans. Den unaturlige ild, som den foregående dag havde brændt så frygteligt i dem, var forsvundet, og et triumferende smil fo'r hen over myladys ansigt, mens hun betragtede sit skønne billede. I gamle dage kunne hendes fjender have brændemærket hende med hvidglødende jern og tilintetgjort den henrivende ynde, som havde stiftet så meget ondt, men de tider var nu forbi. Hvad de end gjorde ved hende, tænkte hun, måtte de lade hende beholde sin skønhed; selv i det værste tilfælde ville de ikke være i stand til at berøve hende den.

Det var en lys og solklar martsdag, omend solskinnet ganske vist ikke var meget opmuntrende. Mylady svøbte sig ind i et ostindisk sjal, som havde kostet sir Michael hundrede guineas. Jeg tror, hun havde en tanke om, at det var det rigtigste at tage dette kostbare stykke på; for hvis hun pludselig blev jaget bort, kunne hun da i det mindste føre én af sine ejendele med sig. Når man husker på, hvor meget hun havde vovet for at komme i besiddelse af et smukt hus og prægtige møbler, heste og vogne, diamantsmykker og kniplinger, er der intet påfaldende i, at hun i dette fortvivlede øjeblik klyngede sig med fortvivlet

hårdnakkethed fast til pynt og glimmer. Hvis hun havde været Judas, ville hun til sit skændige livs sidste stund have holdt fast på sine tredive sølvpenge.

Mr. Robert Audley drak te i biblioteket. Han sad længe i ensomhed ved sin kop og røg af sin merskumspibe, mens han hengav sig til mørke grublerier over det hverv, som han skulle fuldføre.

"Jeg vil søge bistand hos denne doktor Mosgrave, og hans erfaring indgiver ham nok et råd," tænkte han. "Advokater og læger er vort prosaiske århundredes skriftefædre. Han er sikkert i stand til at hjælpe mig."

Det første persontog fra London indtraf til Audley klokken halv elleve, og da klokken manglede fem minutter i elleve, blev doktor Alwyn Mosgrave anmeldt af den alvorlige tjener Richards.

Lægen fra Saville Row var en høj mand på henved halvtreds år. Han var mager og gusten, havde indfaldne kinder og matte, lysegrå øjne, der så ud, som om de engang havde været blå, men i tidens løb var afblegede, indtil de havde antaget deres nuværende ubestemte farve. Hvor omfattende dr. Alwyn Mosgraves medicinske kundskaber end var, havde de dog ikke været i stand til at give ham kød på kroppen eller en sund kulør i ansigtet. Hans træk var i en påfaldende grad udtryksløse, og alligevel vidnede de i en séregen grad om evne til at iagttage. Man fik det indtryk af ham, at han havde tilbragt den største del af sit liv med at høre på andre, og at han lige ved begyndelsen af sin bane havde opgivet sin egen individualitet og sagt farvel til sine lidenskaber.

Han bukkede for Robert Audley, tog på anmodning plads overfor denne og rettede sit iagttagende blik på den unge mand. Robert lagde mærke til, at lægens øjne et øjeblik mistede deres på én gang rolige og opmærksomme udtryk, idet de stirrede på ham, som om dr. Mosgrave var i færd med at anstille en alvorlig undersøgelse.

"Han spekulerer vist over, om det er mig, som er patienten," tænkte Robert, "og han undersøger, om han kan se spor af galskab i mit ansigt."

Dr. Mosgrave tog ordet, som om han besvarede denne tanke.

"Det er ikke om Deres eget helbred, De ønsker at rådføre Dem med mig?" sagde han i en spørgende tone.

"Nej, på ingen måde."

Dr. Mosgrave så på sit ur, et kronometer til halvtreds pund, der lå ganske løst og ligegyldigt i vestelommen, som om det havde været en kartoffel.

"Jeg behøver ikke at minde Dem om, at min tid er kostbar," sagde han. "Deres depeche lod mig vide, at der var fare på færde, og at De, om jeg ellers forstod Dem rigtigt, øjeblikkeligt trængte til min hjælp. Havde det ikke været tilfældet, ville jeg ikke have været her i formiddag."

Robert Audley havde siddet og stirret mørkt ind i ilden, mens han grublede over, hvorledes han skulle begynde samtalen, og det var således ikke overflødigt, at lægen havde erindret ham om sin nærværelse.

"Det er overordentlig velvilligt af Dem, mr. Mosgrave," sagde han, idet han med anstrengelse løsrev sig fra sine tanker, "og jeg er Dem særdeles taknemmelig, fordi De har efterkommet min anmodning. Jeg henvender mig her til Dem i en sag, der er

mere pinefuld, end ord kan beskrive. Det tilfælde, jeg beder om Deres råd i, er af en særdeles vanskelig natur, og jeg stoler næsten blindt på, at Deres erfaring vil redde mig og andre, som er mig i høj grad dyrebare, fra en grusom og forviklet stilling."

Den forretningsmæssige agtpågivenhed i mr. Mosgraves ansigt gik over til et udtryk af interesse, mens han hørte på Robert.

"Har jeg ikke ret, når jeg antager, at den tilståelse, som patienten gør til lægen, bør holdes lige så hemmelig som bekendelsen i skriftestolen til præsten?" spurgte Robert alvorligt.

"Det kan der ingen tvivl være om."

"Hvad man i et velfærdsanliggende betror til lægen, det må aldrig røbes under nogen som helst omstændighed; er De ikke enig med mig?"

"Jo, fuldkommen."

Robert Audley gav sig igen til at stirre ind i ilden. Han tænkte over, hvor meget eller hvor lidt han skulle fortælle af lady Audleys mørke livshistorie.

"Efter hvad jeg har hørt, dr. Mosgrave, har De særligt lagt Dem efter behandlingen af sindssyge."

"Ja, min praksis er næsten udelukkende indskrænket til dette område."

"Da det er tilfældet, tager jeg vel næppe fejl ved at antage, at De undertiden bliver indviet i besynderlige, ja endog skrækkelige forhold?"

Dr. Mosgrave bukkede.

"Hvad jeg nu står i begreb med at sige Dem, angår ikke mig selv," sagde Robert efter kort tids tavshed, "og De vil derfor ikke

tage det ilde op, når jeg endnu engang minder Dem om, at jeg kun betror mig til Dem på den betingelse, at min tillid under ingen betingelser, hvor meget der end tilsyneladende kunne tale for det, må forrådes."

Dr. Mosgrave bukkede atter; denne gang dog måske lidt barsk.

"Jeg er lutter øre, mr. Audley," sagde han med kulde.

Robert Audley skød sin stol nærmere hen til doktorens og gav sig med sagte stemme til at fortælle, hvad mylady den foregående aften havde bekendt på sine knæ i det selvsamme værelse. Dr. Mosgraves lyttende ansigt, der bestandig var vendt imod den talende, røbede ingen overraskelse ved denne besynderlige åbenbaring. Han trak kun én gang på smilebåndet, og det skete, da mr. Audley kom til det afsnit, der handlede om komplottet i Ventnor; men det var et alvorligt, roligt smil, og hans ansigt viste intet tegn til overraskelse. Robert Audley standsede sin beretning på det sted, hvor sir Michael Audley havde afbrudt myladys bekendelse. Han forbigik ganske George Talboys forsvinden og den skrækkelige mistanke, som var opstået heraf. Ej heller fortalte han noget om ildebranden i Slotskroen.

Dr. Mosgrave rystede alvorligt på hovedet, da mr. Audley havde endt sin fortælling.

"De har ikke mere at sige mig?" spurgte han.

"Nej. Jeg tror ikke, at der er mere, som De behøver at vide," svarede Robert noget undvigende.

"De ønsker, mr. Audley, at få bevis for, at denne dame er sindssvag og derfor uansvarlig for sine handlinger. Forholder det sig ikke således?" sagde lægen.

Robert Audley stirrede forbavset på dr. Mosgrave. Hvorledes var det gået til, at denne så hurtigt var kommet under vejr med den unge mands hemmelige ønske?

"De har ret, jeg vil ganske sikkert helst, hvis det er muligt, anse hende for sindssvag, og det ville glæde mig at finde en sådan undskyldning for hende."

"De har vel heller ikke noget imod, mr. Audley, at slippe for den skandale, som en skilsmisseproces ville medføre?" sagde dr. Mosgrave.

Robert gøs, da han bekræftede denne bemærkning ved at nikke med hovedet. Hvad han med skrækkelig angst bævede for, var noget langt værre end en skilsmissesag. Det var tanken om en anklage for mord, der så lange havde forstyrret hans søvn. Hvor ofte var han ikke vågnet op, aldeles ude af sig selv af skam og fortvivlelse over en drøm, hvori han havde set en tæt opfyldt retssal og sin onkels hustru på de anklagedes bænk, på alle sider omgivet af et hav at nysgerrige ansigter!

"Jeg er bange for, at jeg ikke kan hjælpe Dem," sagde lægen roligt; "jeg skal gerne se til damen, hvis De ønsker det, men jeg tror ikke, at hun er afsindig."

"Og hvorfor ikke?"

"Fordi hun ikke har foretaget noget, som vidner om afsindighed. Hun løb fra sit hjem, fordi det ikke var videre fornøjeligt, og hun forlod det i håb om at finde et bedre. Deri er der ingen galskab at opdage. Hun gjorde sig skyldig i bigami, fordi hun ved denne forbrydelse kunne komme i besiddelse af rigdom og høj rang. Heller ikke i det ser jeg nogen galskab. Selv efter at hun var kommet i en fortvivlet stilling, opgav hun ikke alt håb om at redde sig ud af den, men anvendte kløgtige midler

og udførte en underfundig plan, som krævede koldblodighed og modent overlæg for at lykkes. Hendes hele optræden tyder ikke i mindste måde på afsindighed."

"Men hun kan jo efter sin moder have arvet tendenser til sindssvaghed, og ..."

"Sindssygdomme kan nå ned til den tredje generation og komme til syne hos damens børn, hvis hun har nogle. Afsindighed behøver ikke med nødvendighed at overføres fra moder til datter. Det skulle glæde mig, om jeg kunne hjælpe Dem, mr. Audley, men jeg tror ikke, at der er noget bevis på sindssvaghed i den meddelelse, som De har givet mig. Jeg antager ikke, at nogen engelsk jury i et tilfælde som det nærværende ville gå ind på en frifindelse, der skulle støtte sig på sindsforvirring. Det bedste, som De kan gøre med denne dame, vil være at sende hende tilbage til hendes første mand, om han ellers vil have hende."

Robert kunne ikke skjule det indtryk, som det gjorde på ham, at hans ven således pludselig blev omtalt. "Hendes første mand er død," svarede han. "I det mindste har han i nogen tid været savnet, og jeg har grund til at tro, at han er død."

Dr. Mosgrave havde bemærket, hvorledes Robert Audley var faret sammen, og det undgik heller ikke lægen, at der var noget tvungent i den unge mands stemme, da han talte om George Talboys.

"Damens første mand er altså forsvundet," sagde han med et besynderligt eftertryk på det sidste ord, "og De antager, at han er død."

Derpå tav han i nogen tid og stirrede ind i ilden ligesom Robert tidligere havde gjort.

"Mr. Audley," sagde han efter denne pause, "vi er næppe ganske på det rene med hinanden. De har ikke sagt mig alt."

Robert så pludselig i vejret, og hans ansigt røbede tydeligt den overraskelse, han følte ved disse ord.

"Min erfaring som læge ville i mange tilfælde kun strække meget dårligt til," sagde dr. Mosgrave, "hvis jeg ikke kunne mærke, hvor tilliden hører op, og tilbageholdenheden begynder. De har kun fortalt mig halvdelen af denne dames historie. De må lade mig få mere at vide, inden jeg kan stå Dem bi med noget råd. Hvad er der blevet af hendes første mand?"

Han fremsatte dette spørgsmål i en bestemt tone, som om han vidste, at alt beroede på det.

"Jeg har allerede sagt Dem, dr. Mosgrave, at jeg ikke ved det."

"Ja," svarede lægen, "men Deres ansigt har sagt mig, hvad De kunne have ønsket at holde tilbage for mig; det har sagt mig, at De nærer *mistanke*."

Robert Audley tav.

"Hvis jeg skal være Dem til nogen nytte, må De have tillid til mig, mr. Audley," sagde lægen. "Hendes første mand forsvandt, det ved jeg nu; men hvorledes gik det til, og hvornår skete det? Jeg må have de nærmere omstændigheder ved hans forsvinden at vide."

Robert iagttog endnu i nogen tid tavshed, inden han svarede på disse bemærkninger; men omsider hævede han hovedet, som længe havde været tankefuldt bøjet, og talte til lægen.

"Jeg vil have tillid til Dem," sagde han, "og ganske stole på Deres ære og godhed. Min bøn går ikke ud på, at De skal tilsidesætte samfundets love; men jeg anråber Dem om at frelse

vort pletfrie navn fra fornedrelse og vanære, hvis De kan gøre det med frelst samvittighed."

Han fortalte, hvorledes det hang sammen med Georges forsvinden, og skildrede sine tvivl og ængstelser, skønt det kostede ham stor overvindelse.

Dr. Mosgrave hørte lige så roligt efter, som han tidligere havde gjort. Robert endte med i de alvorligste udtryk at henvende sig til lægens bedste følelser. Han anråbte ham om at skåne den ædle gamle mand, hvis ulykkelige tillid til en slet kvinde havde bragt så megen ulykke over hans gamle dage.

Det var umuligt af dr. Mosgraves iagttagende ansigt at uddrage nogen slutning om, hvorvidt han ville opfylde Roberts begæring eller ikke. Han rejste sig op, da Robert havde hørt op at tale, og så endnu engang på sit ur.

"Jeg kan endnu kun overlade Dem tyve minutter," sagde han, "og jeg skal se til damen, hvis De ønsker det. Hendes moder døde jo, efter hvad De sagde, i en dåreanstalt?"

"Ja, hun gjorde. Vil De tale alene med lady Audley?"

"Ja, alene, hvis De ikke har noget imod det."

Robert ringede på myladys kammerpige, og under denne unge pyntedukkes vejledning begav doktoren sig til det ottekantede forværelse og det feagtige boudoir, som stødte op til det.

Sindssygelægen og hans patient.

Ti minutter efter vendte han tilbage til biblioteket, hvor Robert sad og ventede på ham.

"Jeg har talt med damen," sagde han roligt. "Og vi forstår hinanden meget godt. Der er spor af en skjult sindsforvirring, som måske aldrig træder frem eller måske højst et par gange i et helt menneskeliv. I sin værste skikkelse kunne den måske udarte til raseri, akut mani; men et sådant anfald ville være af kort varighed og kun opstå under trykket af en voldsom sindsbevægelse. Damen er ikke afsindig, men hun har det arvelige onde i sit blod. Hun forener afsindighedens snuhed med forstandens kloge beregning. Jeg skal sige Dem, hvad hun er, mr. Audley. Det er en farlig kvinde!"

Dr. Mosgrave gik et par gange frem og tilbage i værelset, inden han igen tog ordet.

"Jeg vil ikke undersøge, mr. Audley, hvad der kan ligge til grund for den mistanke, som piner Dem," sagde han efter kort betænkning, "men min mening er, at De skal undgå al skandale. Mr. George Talboys er ganske vist forsvundet, men De har

ingen beviser for, at han er død, og selv om De kunne bevise dette, kunne De dog ikke fremføre andet bevis imod denne dame, end at hun havde en stærk bevæggrund til at skille sig af med ham. Ingen jury i de forenede kongeriger ville kende hende skyldig i henhold til et sådant bevis."

Robert Audley afbrød hastigt doktor Mosgrave.

"Jeg forsikrer Dem om, kære sir," sagde han, "at hvad jeg allermest frygter for, det er netop, at vi skulle blive nødsagede til at bringe sagen frem for offentligheden og derved se vort navn vanæret."

"Det tror jeg gerne, mr. Audley," svarede lægen koldt, "men De kan ikke vente, at jeg skal hjælpe Dem til at unddrage en af de værste forbrydelser imod samfundet fra fortjent straf. Hvis der efter min mening var tilstrækkelig grund til at antage, at der er blevet begået et mord af denne kvinde, ville jeg under ingen betingelser være Dem behjælpelig med hemmeligt at unddrage hende fra retfærdigheden, om jeg så derved kunne frelse hundrede adelige familiers ære. Men jeg kan ikke se, at der er tilstrækkelig grund til Deres mistanke, og jeg skal gøre mit bedste for at hjælpe Dem."

Robert Audley trykkede begge lægens hænder i sine.

"Jeg skal takke Dem, når jeg føler mig bedre i stand til det," sagde han bevæget, "og det både i min onkels navn og i mit eget."

"Jeg har kun fem minutter til overs, og jeg skal skrive et brev," sagde dr. Mosgrave og trak på smilebåndet over den unge mands iver.

Han satte sig ned ved skrivebordet i vinduesnichen, dyppede sin pen i blækhuset og skrev hurtigt i henved syv minutter. Han

havde fyldt tre sider af et ark brevpapir, da han kastede pennen fra sig og lagde brevet sammen.

Da brevet befandt sig i kuverten, leverede han det uforseglet til Robert Audley.

Adressen lød således:

"Monsieur Val,
Villebrumeuse,
Belgien."

Mr. Audley kastede noget tvivlrådig sit blik fra denne udskrift til doktoren, der trak sine handsker på med så stor omhyggelighed, som om det var ham den vigtigste sag af verden, at de kom til at sidde rigtigt.

"Dette brev," sagde lægen som svar på Robert Audleys spørgende blik, "er skrevet til min ven, hr. Val, der både er ejer og bestyrer af en ganske udmærket sindssygeanstalt i byen Villebrumeuse. Vi har kendt hinanden i mange år, og jeg nærer ingen tvivl om, at han vil være villig til at modtage hende i sin anstalt, idet han i ét og alt påtager sig ansvaret for hende i fremtiden. Det liv, som hun fra nu af vil komme til at føre, bliver ikke meget rigt på afveksling!"

Robert Audley ville have taget ordet for endnu engang at udtale sin taknemmelighed for den hjælp, som han havde modtaget, men dr. Mosgrave afholdt ham fra det ved en bydende gestus.

"Fra det øjeblik af, hvor lady Audley træder ind i min vens hus," sagde han, "vil hendes liv være afsluttet, for så vidt som livet består i virksomhed og afveksling. Alle hendes hemmeligheder vil være skjulte for bestandig, og hun vil ikke

være i stand til at begå flere forbrydelser, hvor mangen brøde hun end har begået i fortiden. Hun kunne ikke være mere sikkert afspærret fra verden og alle dens forbindelser, om De så gravede en grav til hende på den nærmeste kirkegård og lagde hende levende ned i den. Men både som læge og som retskaffen mand er det min overbevisning, at De handler rigtigst imod samfundet ved at følge den fremgangsmåde, som jeg har tilrådet Dem; for fysiologien er en løgn, hvis man uden fare kan lade den kvinde, som jeg så for ti minutter siden, være på fri fod. Hvis hun kunne have styrtet løs på mig og kvalt mig med sine små hænder, mens jeg talte med hende, ville hun have gjort det."

"Hun havde altså mistanke om, i hvilken anledning De kom til hende?"

"Hun var sikker på det. 'De tror, at jeg er afsindig ligesom min moder, og De er kommet for at udspørge mig,' sagde hun. 'De gør Dem umage for at opdage symptomer på, at jeg bærer spiren til den skrækkelige sygdom i mit blod.' - Farvel, mr. Audley," tilføjede lægen hurtigt; "jeg burde være gået for ti minutter siden, jeg har intet øjeblik at spilde, hvis jeg skal komme tidsnok til jernbanestationen."

38. Levende begravet

Robert Audley sad alene i biblioteket, doktorens brev lå på bordet foran ham, og han tænkte over, hvad der endnu stod tilbage at gøre.

Den unge advokat var først optrådt som den nedrige kvindes anklager; derefter var han blevet hendes dommer, og nu var han hendes fangevogter. Den skrækkelige byrde, som hvilede på ham, ville først blive lettet fra hans skuldre, når han havde besørget det brev, som lå foran ham, til dets adresse, og bragt sin fange i sikker forvaring hos lægen ved den udenlandske dåreanstalt. Først når det var sket, ville han have gjort sin pligt.

Han skrev et par ord til mylady for at lade hende vide, at han agtede at føre hende bort fra Audley Court til et sted, som hun sandsynligvis aldrig ville komme til at forlade, og anmodede hende om ufortøvet at gøre sig færdig til rejsen. Han skrev til hende, at han om muligt ville tage afsted allerede samme dags aften.

Kammerpigen Martine erklærede det for et forskrækkeligt arbejde, at hun i en sådan fart skulle bringe sin frues kufferter i orden; men mylady var hende behjælpelig med det. Hun fandt en behagelig opmuntring i at folde sine silkekjoler og fløjlskjoler ud for igen at lægge dem sammen, og samlede med stor iver sine smykker og sin modepynt sammen. Man ville ikke tage hendes ting fra hende, tænkte hun. Man ville sende hende bort til et fremmed land, men en sådan landsforvisning skulle ikke betage hende modet, da der næppe på hele jorden fandtes noget sted, hvor ikke hendes skønhed ville danne sig et lille rige

med tro vasaller og lydige undersåtter. Hun tog rask fat med, idet hun ikke lod sig nøje med at give befalinger, men selv var pigen behjælpelig, og det gjordes nok nødigt; for Martine anså denne hastige indpakning og rejse for et tegn på, at hendes herskab var aldeles ødelagt, og hun var derfor temmelig efterladen og ligegyldig i opfyldelsen af sine pligter. Kl. 6 om eftermiddagen lod mylady kammerpigen bringe mr. Audley den besked, at hun var rede til at tage afsted, så snart det behagede ham.

Robert havde rådført sig med en rejsehåndbog og af den erfaret, at han var nødsaget til at tage til Villebrumeuse med diligencen fra Brüssel, da byen lå ganske udenfor alle jernbanelinjer. Toget til Dover afgik fra London Bridge klokken ni, og Robert kunne uden vanskelighed komme dertil i rette tid med sin fange, da det aftentog, som klokken syv afgik fra Audley, nåede Shoreditch klokken kvart over otte. Når han rejste over Calais, kunne han den følgende dag være i Villebrumeuse lidt ud på aftenen.

Vi behøver ikke at følge Robert og lady Audley på deres sørgelige natterejse. Mylady lå på en af de smalle kahytssofaer og havde hyllet sig rigtig godt ind i sin pelskåbe; for hun havde ikke engang i denne vanærende og ulykkelige stund glemt sine russiske zobelskind, som hun altid havde sat så stor pris på. Hendes tænkemåde var så lav, at hun midt i sin fortvivlelse higede efter at beholde alle de smukke og kostbare sager, som engang havde tilhørt hende. Hun havde gemt sine tekopper og porcelænsvaser fra Sèvres og Dresden imellem folderne af sine silkekjoler. Hun havde hemmeligt stukket drikkebægre, der glimrede af guld og ædelsten, ind imellem sit udsøgte linned.

Hun ville have taget malerierne ned af væggene og sprættet gobelinbetrækket af stolene, hvis det havde været muligt for hende at gøre det. Hun havde taget alt med sig, hvad hun kunne tage, og hun ledsagede mr. Audley med en vranten underkastelse, som var håbløshedens fortvivlede lydighed.

Da urene i Dover slog tolv, gik Robert Audley frem og tilbage på dækket af dampskibet, og staden lyste som en klar halvmåne over det mørke hav, der udbredte sig foran ham. Skibet fo'r hurtigt over de rullende bølger henimod Galliens venlige kyst, og mr. Audley lettede sit sind ved et langt suk, idet han huskede på, hvor snart hans værk ville være fuldført. Han tænkte på det usle væsen, som lå fortabt og forladt i kahytten nedenunder. Men selv når han følte allermest medlidenhed med hende (og han kunne ikke andet end engang imellem at føle medlidenhed med hende i betragtning af, at hun var en kvinde og uigenkaldeligt fortabt), kom han til at tænke på sin vens ansigt, således som det alene havde vist sig for ham den første dag, efter at George var kommet tilbage fra Australien med glæde og håb i sit bryst, og ved erindringen om det blev han atter grebet af afsky for den skændige løgn, Helen Talboys havde knust sin mands hjerte med.

"Kan jeg nogensinde glemme det?" tænkte han; "kan jeg nogensinde glemme hans kridhvide ansigt, da han sad overfor mig i kaffehuset med *Times* i hånden? Der gives forbrydelser, som aldrig kan tilgives, og hendes brøde imod ham er en af dem. Om jeg også kunne kalde George Talboys tilbage til livet i morgen, ville jeg aldrig kunne læge det hjertesår, som hun har bibragt ham, jeg ville aldrig være i stand til at gøre ham til den

mand, som han var, før han læste den løgnagtige bekendtgørelse."

Det var sent på eftermiddagen, da diligencen den næste dag hoppede og rumlede henover den ujævne brolægning i Villebrumeuses hovedgade. Den gamle katolske stad, der altid så kedsommelig og mørk ud, havde et uhyggeligere præg end sædvanlig under den grå aftenhimmel. De blinkende lygter, der var tændt tidligt og lyste svagt i stor afstand fra hinanden, gjorde byen snarere mørkere, end lysere, ligesom St. Hans-ormene gør en hæk endnu mørkere ved deres skin. Den afsondrede belgiske by var et forglemt, gammeldags sted og fremviste tydelige vidnesbyrd om forfald på enhver facade i de snævre gader, på de brøstfældige tage og de skrøbelige skorstenspiber. Der var ledige byggepladser nok på den udstrakte slette bagved den gamle by, og det var derfor ikke let at sige, hvorfor de to husrækker var blevet bygget så tæt ved hinanden, at den langsomt rullende diligence måtte rive fodgængerne ned af det usle fortov, når de ikke i tide passede på at trykke sig tæt op til butiksvinduerne. Rejsende, som havde lyst til at kritisere, måtte tillige undre sig over, hvad grunden kunne være til, at der herskede størst travlhed og liv i de smalleste og hæsligste gader, mens der i de smukkeste og frieste kvarterer var tomt og øde. Men Robert Audley tænkte ikke på noget af alt dette. Han sad i et hjørne af den luvslidte vogn og holdt øje med mylady i det modsatte hjørne, mens han tænkte på, hvorledes vel det ansigt så ud, der så omhyggeligt var skjult under hendes slør.

De havde på hele rejsen haft kupeen i diligencen for sig selv; for det var kun få rejsende, som begav sig fra Brüssel til Villebrumeuse, og personposten mellem de to byer vedligeholdtes snarere ifølge gammel skik, end fordi entreprenøren havde nogen fordel af det.

Mylady havde ikke talt et ord undervejs, undtagen da hun afslog nogle forfriskninger, som Robert havde tilbudt hende på et af bedestederne. Hun blev meget nedstemt, da de forlod Brüssel; for hun havde håbet, at denne stad skulle være målet for rejsen, og hun havde misfornøjet og fortvivlet vendt blikket bort fra den ensformige egn, de kørte igennem.

Hun så omsider op, da vognen under skrækkelige stød rullede ind på en stor brolagt plads, der engang havde hørt til et kloster, men nu tjente til gårdsrum for et uhyggeligt hotel, i hvis kældre legioner af rotter sloges og peb, selv når solen kastede sine klareste stråler ind i værelserne ovenpå.

Lady Audley gøs, da hun steg ud af diligencen og befandt sig i denne skumle gård. Robert blev omringet af dragere, som snakkede i munden på hinanden og med høje råb tilbød sig at sørge for hans bagage, mens de skændtes om, hvor han helst skulle tage ind. En af disse folk løb efter mr. Audleys befaling afsted efter en hyrevogn og kom straks efter tilbage med den. Hestene foran vognen var så små, at man næsten kunne falde på den tanke, at de var blevet hugget ud af én hest af sædvanlig størrelse, og karlen drev dem frem med vilde skrig og råb, der gjorde et gyseligt indtryk under de mørke omgivelser.

Mr. Audley lod mylady blive tilbage i hotellets skumle café og overlod hende til en søvnig opvarters omsorg, mens han kørte hen til et afsondret kvarter af den rolige by. Der var en del

formaliteter, som skulle opfyldes, inden sir Michaels hustru kunne bringes i sikkerhed på det sted, som dr. Mosgrave havde anbefalet. Robert måtte tale med forskellige mænd i vigtige stillinger, afgive en mængde edelige forsikringer, fremvise den engelske læges brev og udfylde et stort antal blanketter, inden han kunne bringe sin tabte vens grusomme hustru til det hjem, som skulle være hendes sidste her på jorden. Der hengik næsten to timer med at bringe alt dette i orden, og derefter kunne den unge mand da vende tilbage til hotellet, hvor mylady ved hans ankomst sad og stirrede åndsfraværende på et par vokslys uden at have smagt på den kop kaffe, der stod kold og urørt foran hende.

Robert hjalp mylady op i hyrevognen og satte sig endnu engang overfor hende.

"Hvor vil De bringe mig hen?" spurgte hun til sidst. "Jeg er træt af at blive behandlet som et uartigt barn, der til straf for sine forseelser bliver bragt ned i en mørk kælder. Hvor bringer De mig hen?"

"Til et sted, hvor De vil have god lid til at angre Deres tidligere liv, mrs. Talboys," svarede Robert alvorligt.

Efter at de rejsende var kørt igennem de brolagte gader og kommet over en stor, langstrakt plads, hvor der syntes at ligge et halvt dusin kirker, nåede de en jævn allé, en bred, oplyst vej, skyggerne af de bladløse grene dirrede op og ned som skælvende benrade. Der lå huse hist og her ved denne allé; det var prægtige bygninger med gårdsrum foran og have bagved, og på de tunge portes stensøjler stod der gipsvaser med geranier. Den rumlende hyrevogn kørte henved tre engelske mil på denne

jævne vej, inden den drejede af til en port, der var ældre og sværere end alle de andre porte i alléen.

Mylady udstødte et svagt skrig, da hun så ud af vognens vindue. Indkørslen oplystes af en umådelig lygte, en stor tingest af jern og glas, i hvilken en svag og blafrende lille flamme kæmpede med martsvinden.

Kusken ringede på klokken, og en lille trædør ved siden af porten blev lukket op af en gråhåret mand, som så ud på vognen og derefter trak sig tilbage. Tre minutter efter viste han sig igen bag portens jerntremmer, og da han havde åbnet den, skød han den op på vid gab. En brolagt gård, der var skummel og øde, lå bagved porten.

Kusken styrede sine usle heste ind i denne gård og lod vognen holde udenfor hovedindgangen til huset. Det var en stor, grå bygning med flere lange vinduesrækker, og mange af ruderne var oplyst af et svagt skær, der uvilkårligt mindede beskuerne om det matte blik, en træt sygepasser stirrer ud i nattens mørke med

Mylady, der var agtpågivende og rolig som de kolde stjerner på vinterhimlen, så med et alvorligt og forskende blik op til disse vinduer. Et af dem var tildækket af et tarveligt og falmet rødt gardin, på hvilket en mørk skygge idelig kom og forsvandt; det var skyggen at en kvinde, som havde en fantastisk hoveddækning på og i bestandig uro gik frem og tilbage forbi vinduet.

Sir Michael Audleys ryggesløse hustru lagde pludselig sin hånd på Roberts arm og pegede med den anden hånd på vinduet med det røde gardin.

"Jeg ved, hvorhen De har bragt mig," sagde hun. "Det er et *galehus*."

Mr. Audley svarede hende ikke. Han var blevet stående ved vogndøren, da hun talte til ham, og hjalp hende roligt at stige ud, hvorpå han førte hende op af et par lave stentrapper til husets forstue. Fra et lille værelse, der stødte op til denne og havde megen lighed med kontoret i et hotel, kom et net påklædt, venligt og midaldrende fruentimmer trippende ud, og til hende leverede han doktor Mosgraves brev. Konen bød Robert og mylady velkommen med et smilende ansigt, og efter at hun havde sendt en tjener afsted med brevet, inviterede hun dem ind i sit venlige lille værelse, der var forsynet med livlige, lysegule gardiner og opvarmedes af en lille kakkelovn.

"Madame er vist meget træt," sagde den franske kone i en spørgende tone og så på mylady med inderlig medfølelse, idet hun skød en lænestol hen til hende.

"Madame" trak misfornøjet på skuldrene og så sig omkring i det lille værelse med et skarpt, forskende blik, der just ikke røbede den venligste stemning.

"Hvad er dette for et sted, Robert Audley?" udbrød hun heftigt. "Tror De, at jeg er et barn, som man kan narre og føre bag lyset? Hvad er det for et sted? Er det ikke det, som jeg netop sagde?"

"Det er et *maison de santé*," svarede den unge mand alvorligt. "Det er på ingen måde min hensigt at narre Dem eller føre Dem bag lyset."

"Et *maison de santé*!" gentog hun. "Ja, man forstår rigtignok bedre at udtrykke sig i Frankrig. I England ville vi kalde det et galehus. Er det ikke en anstalt for gale mennesker, De har her?"

sagde hun på fransk og vendte sig om til konen, idet hun stampede med foden på det bonede gulv.

"Nej, hvor kan De dog falde på det madame," svarede konen, og denne indsigelse blev fremsat med sådan iver, at hendes stemme blev ganske skingrende. "Det er et særdeles behageligt opholdssted her, man morer sig på bedste måde og ..."

Hun blev afbrudt af denne behagelige anstalts bestyrer, der trådte ind med dr. Mosgraves åbnede brev i hånden, idet han strålede over hele ansigtet og med det fornøjeligste smil hilste på de fremmede.

Han var ikke i stand til at finde ord, som kunne udtrykke, hvor lykkelig han følte sig over at gøre bekendtskab med *M'sieu*. Han ville med største beredvillighed gøre alt på jorden for at tjene *M'sieu*, og han skulle ikke vige tilbage for nogen umulighed, når han kunne glæde en ven af en så kær kollega som den særdeles udmærkede engelske doktor. Dr. Mosgraves brev havde i korthed sat ham ind i, hvorledes det forholdt sig, tilføjede han i en hviskende tone til Robert, og han var fuldkommen villig til at have tilsyn med den indtagende og overmåde interessante *Madame* ... *Madame* ...

Han gned sig så småt i hænderne og så på Robert. Det faldt nu for første gang mr. Audley ind, at det var blevet tilrådet ham at indskrive den fortabte kvinde under et opdigtet navn.

Han lod, som om han ikke hørte forstanderens spørgsmål. Det skulle rigtignok synes, at intet kunne have været lettere end imellem en hel masse navne at finde ét, der svarede til hensigten, men det tog sig ud, som om mr. Audley lige med ét havde glemt, at der fandtes andre navne i verden end hans eget og hans tabte vens.

Dåreanstaltens læge lagde måske mærke til Roberts forlegenhed og fattede grunden til den. Han hjalp ham i alt fald ud af den ubehagelige stilling ved at vende sig om til den kone, som havde taget imod de rejsende, og mumlede noget til hende om nr. 14. Konen tog en nøgle mellem en hel række andre, der hang over kaminen, og et vokslys fra en hylde i et hjørne af værelset, og da hun havde tændt lyset, førte hun mr. Audley og mylady over forsalens flisegulv og op af en bred, glat trappe med bonede trin.

Den engelske læge havde underrettet sin belgiske kollega om, at det ikke kom så nøje an på pengene, når han blot sørgede for, at den engelske dame, som skulle betros til hans omsorg, fik det ordentligt og bekvemt. I henhold til dette vink åbnede hr. Val entredøren til en række prægtige værelser. Forstuen var belagt med firkantede stykker marmor, afvekslende sorte og hvide, men gjorde trods denne prydelse et uhyggeligt indtryk, da den næsten var så mørk som en kælder; salen var smykket med mørke fløjlsdraperier og i det hele udstyret med en skummel pragt, der just ikke bidrog til at forhøje stemningen, og i sovekammeret stod der en så besynderligt tildækket seng, at det så ud, som om man ville være nødsaget til at skære sengetæppet i stykker for at kunne lægge sig i den.

Mylady så sig forbitret omkring i disse værelser, der havde et temmelig uhyggeligt udseende i den svage belysning af et eneste vokslys. Denne ensomme flamme, der i og for sig var mat og spøgelsesagtig, mangfoldiggjordes mange gange ved det endnu mattere genskin, der kunne skimtes overalt i værelserne. Dette skær viste sig imellem de dybe skygger fra de bonede gulve og panelerne i vinduesruderne og i spejlene eller

rettere i de store, glinsende plader, der prydede værelserne, og som mylady fejlagtigt antog for kostbare spejle, mens de i virkeligheden ikke var andet end en dårlig efterligning af blankt tin.

Da mylady så sig midt i denne falske glimmer af luvslidt fløjl, afbleget forgyldning og lakerede møbler, sank hun ned i en lænestol og dækkede ansigtet med sine hænder. De hvide fingre og de stjerneklare diamanter, som funklede på dem, skinnede i det halvmørke værelse. Hun sad tavs, ubevægelig, fortvivlet, mørk og forbitret, mens Robert og den franske doktor trak sig tilbage til forværelset og talte sagte sammen. Mr. Audley havde meget lidt at sige, som den engelske læge ikke allerede havde sagt på hans vegne, og det i en langt behageligere form, end han ville have været i stand til at udtrykke det. Han var efter meget besvær blevet enig med sig selv om navnet Taylor, der forekom ham at være en sikker og simpel omskrivning af det navn, mylady alene var berettiget til. Han sagde til franskmanden, at denne mrs. Taylor var langt ude beslægtet med ham, at hun havde arvet anlæg til sindssvaghed efter sin moder, hvilket dr. Mosgrave jo også havde givet hr. Val underretning om, og at der allerede havde ytret sig adskillige frygtelige symptomer som røbede, at sygdommen hemmeligt rasede i hendes sjæl; dog kunne man ikke egentlig kalde hende "afsindig". Han bad indstændigt om, at hun måtte blive behandlet med den størst mulige venlighed og overbærenhed, og at man ville opfylde alle hendes fornuftige ønsker; men han pålagde hr. Val, at hun under ingen omstændigheder måtte få tilladelse til at forlade huset og dets omgivelser, med mindre hun var under tilsyn af en pålidelig person, som skulle stå inde

for hende og holde sikkert øje med hende. Han havde endnu kun ét vigtigt punkt at fremhæve, og det var, at hr. Val, der jo selv, efter hvad han havde hørt, var protestant (doktoren bukkede), ville træffe aftale med en god og velvillig protestantisk præst, som kunne tage sig af den syge dames sjæl og stå hende bi med råd og trøst. Hun trængte ganske særdeles til en sådan bistand, tilføjede Robert alvorligt.

Således var indholdet af de to mænds samtale, der varede henved et kvarter, og de traf tillige al fornøden aftale om betalingen, som i visse terminer skulle erlægges direkte til doktoren af mr. Audley uden nogen som helst mellemmand. Da de igen trådte ind i sovekammeret, hvor de havde efterladt mylady, traf de hende endnu i den samme stilling med hænderne, der glimrede af fingerringe, foldede over ansigtet.

Robert bukkede sig ned for at hviske hende noget i øret.

"De hedder fra nu af Mme. Taylor," sagde han. "Jeg antager ikke, at De kunne ønske at være kendt under Deres virkelige navn."

Hun svarede blot ved at ryste på hovedet og tog ikke engang hænderne bort fra sit ansigt.

"*Madame* får en kammerpige, som kun skal beskæftige sig med hendes opvartning," sagde hr. Val. "*Madame* skal få alle sine ønsker opfyldt, det vil sige alle sine *fornuftige* ønsker; men det er noget, der følger af sig selv," tilføjede doktoren med et underligt skuldertræk. "Vi vil gøre alt, hvad der står i vor magt, for at opholdet i Villebrumeuse kan blive både behageligt og gavnligt for *madame*. Mine pensionærer spiser til middag sammen, hvis de selv ønsker det. Jeg spiser undertiden selv til middag med dem; min underlæge, der er en dygtig og i alle henseender

udmærket mand, er altid til stede ved middagsbordet. Jeg bor med min kone og mine børn i et lille hus, der ligger ganske tæt herved; min underlæge bor her på anstalten. *Madame* kan være forvisset om, at vi vil bestræbe os af yderste evne for at skaffe hende det hyggeligt i enhver henseende."

Den franske doktor sagde meget mere i samme retning, mens han gned sig i hænderne og med et inderlig fornøjet ansigt betragtede Robert og sin nye pensionær; men lige som han allerbedst talte, fo'r "*Madame*" pludselig op som en rasende og tog sine glimrende fingre bort fra ansigtet, idet hun bad ham om at tie stille.

"Lad mig være alene med den mand, som har bragt mig herhen," råbte hun imellem tænderne. "Gå bort!"

Hun pegede på døren med en heftig, bydende bevægelse, der var så hurtig, at silketøjet omkring hendes arm gav en susende lyd, da hun løftede hånden i vejret. De hvislende franske stavelser hvæsede imellem tænderne, da hun udtalte dem, og de syntes meget bedre at svare til hendes ophidsede stemning og hele væsen end det jævne engelske sprog, som hun hidtil havde talt.

Lady Audleys samtale med lægen i Villebrumeuse.

Den franske doktor trak på skuldrene, idet han gik ud i den mørke forstue og mumlede noget om en "smuk djævel" og en "mimik, der ville være en Mars værdig". Mylady gik med hurtige skridt hen til døren imellem sovekammeret og salen, og da hun havde lukket den i, vendte hun sig om imod Robert Audley og så på ham, mens hun vedblev at holde på håndtaget.

"De har bragt mig til min grav, mr. Audley," udbrød hun; "De har på en lav og grusom måde benyttet Dem af Deres magt og bragt mig hertil for at begrave mig levende."

"Jeg har gjort, hvad jeg anså for retfærdigt imod andre og barmhjertigt imod Dem," svarede Robert roligt; "jeg ville have handlet skammeligt mod mine medmennesker, hvis havde tilstedt, at De vedblev at være i besiddelse af Deres personlige frihed, efter ... efter George Talboys' forsvinden og Slotskroens brand. Jeg har bragt Dem til et sted, hvor De vil blive godt behandlet af folk, som ikke kender Deres fortid og er ude af stand til at forhåne Dem eller gøre Dem bebrejdelser. De vil komme til at henleve Deres dage i fred og ro, mylady, til at føre

et sådant liv, som mangen god og from kvinde i dette katolske land frivilligt pålægger sig og finder sig lykkelig ved til det sidste. De vil ikke komme til at føre et ensommere liv her end mangen kongedatter, der med glæde søgte tilflugt i et så roligt hus som dette, efter at hun havde trukket sig tilbage fra den syndige verden. Det er sandelig kun en ringe udsoning, som jeg kræver af Dem for Deres synder, en let bod, som jeg forlanger, at De skal udføre. Lev her for at angre Deres brøde; ingen vil efterstræbe Dem eller plage Dem. Jeg siger ikke andet til Dem, end at De skal angre!"

"*Det kan jeg ikke!*" udbrød mylady og skød heftigt håret bort fra den hvide pande, mens hun med opspilede øjne så på Robert Audley. "*Det kan jeg ikke!* Skulle min skønhed ikke have bragt mig andet end *dette*? Jeg har lagt onde råd op til mit forsvar, jeg har ligget vågen i de lange fortærende nætter, mens jeg rystede af angst ved tanken om de farer, som omgav mig, og så skulle jeg ikke have anden løn for det end det liv, som venter mig her! Jeg ville have handlet klogere i straks at give fortabt, når jeg dog til sidst ikke skulle opnå andet. Det ville have været rigtigere handlet af mig, om jeg havde bøjet mig under den forbandelse, som hvilede over mig, og opgivet alt i det øjeblik, da George Talboys kom tilbage til England."

Hun rykkede i de tætte guldlokker, som om hun ville have revet dem af hovedet. Det havde kun gavnet hende lidt, når alt kom til alt, dette prægtige, glimrende hår, denne skønne lysegule glorie, der havde dannet en så uforlignelig modsætning til hendes smægtende, azurblå øjne. Hun hadede sig selv og sin skønhed.

"Jeg ville le ad Dem og trodse Dem, hvis jeg havde mod til det," sagde hun; "jeg ville tage livet af mig og trodse Dem, hvis jeg blot turde. Men jeg er en ulykkelig, forknyt stakkel, og det har jeg altid været. Jeg har været bange for den gyselige arv efter min moder. Jeg har været bange for at blive fattig, jeg har været bange for George Talboys, og jeg har været bange for *Dem*."

Hun tav et øjeblik, men blev endnu stadig ved døren, som om hun var fast bestemt på ikke at lade Robert gå, så længe som hun havde lyst til at holde ham tilbage.

"Ved De, hvad jeg tænker på?" udbrød hun lige med ét. "Ved De, hvad jeg tænker på, mens jeg ser Dem stå således for mig i dette halvmørke værelse? Jeg tænker på den dag, da George Talboys - forsvandt."

Det gøs i Robert, da han hørte sin tabte vens navn, hans ansigt blev blegere i den skumle belysning, og hans åndedrag blev hurtigere og mere lydeligt.

"Han stod foran mig, således som De nu står," vedblev mylady. "De sagde, at De ville jævne det gamle hus med jorden, at De ville rykke ethvert træ op med rode for at finde Deres vens lig. De ville ikke have haft nødig at gøre Dem så megen ulejlighed; George Talboys' afsjælede legeme ligger på bunden af den gamle brønd, som står i buskadset udenfor lindealleen."

Robert Audley løftede sine hænder heftigt i vejret og slog dem sammen over sit hoved, mens han udstødte et skrig af rædsel.

"Store Gud!" sagde han efter en skrækkelig pause, "har da alle de gyselige ting, som jeg har forestillet mig, forberedt mig så

lidt på den frygtelige sandhed, at jeg alligevel skal blive så grusomt ramt af den?"

"Han kom til mig i lindealleen," vedblev mylady i den samme hårde, forbitrede tone, hun havde bekendt sit brødefulde livs historie i. "Jeg vidste, at han ville komme, og jeg havde så godt som muligt forberedt mig på at møde ham. Jeg havde foresat mig at vinde ham, tale godt for ham eller true ham; jeg ville hellere gøre alt muligt end at opgive den rigdom og den stilling, som jeg havde opnået, for at vende tilbage til mit tidligere liv. Han kom og bebrejdede mig bedrageriet i Ventnor. Han erklærede, at han aldrig, så længe som han levede, ville tilgive mig den løgn, der havde knust hans hjerte. Han sagde til mig, at jeg havde revet hjertet ud af brystet på ham og trådt det under fødder, og at han nu ikke havde noget hjerte, som kunne have den mindste barmhjertige følelse for mig. Han ville have tilgivet mig enhver tænkelig uret, kun ikke den uret, som jeg med velberåd hu og koldt blod havde begået mod *ham*. Han sagde dette og meget andet, og han lod mig vide, at ingen magt på jorden skulle bevæge ham til at opgive den beslutning, som han havde fattet om at føre mig hen til den mand, som, jeg havde bedraget, og tvinge mig til at bekende min brøde. Han kendte ikke den hemmelige svaghed, som jeg havde indsuget med modermælken. Han vidste ikke, at det var muligt at bringe mig til at gå fra forstanden. Han tirrede mig, ligesom De har tirret mig, og han var lige så ubarmhjertig som De. Vi befandt os i buskadset for enden af lindealleen. Jeg sad på det forfaldne murværk omkring brøndens åbning. George Talboys lænede sig til den forslidte vinde, hvori den rustne jernspindel sad så løst, at den raslede, hver gang han forandrede sin stilling. Jeg rejste

mig til sidst op for at byde ham trods, således som jeg havde bestemt mig til i det værste tilfælde. Jeg sagde til ham, at hvis han angav mig for sir Michael, ville jeg erklære ham for en vanvittig eller en løgner, og jeg udfordrede ham til at få den mand, der elskede mig - der tilbad mig blindt, tilføjede jeg - til at tro, at han kunne gøre fordring på mig. Jeg havde i sinde at forlade ham, efter at jeg havde talt således til ham, men han tog mig fat om håndleddet og holdt mig med magt tilbage. De fik øje på de mærker, som hans fingre havde efterladt på mit håndled, og henvendte Deres opmærksomhed så nøje på dem, at De ikke ville tro den forklaring, som jeg gav af dem. Jeg kunne tydeligt mærke af Deres adfærd, mr. Robert Audley, at det ikke lykkedes mig at føre Dem bag lyset, og det stod klart for mig, at De var et menneske, som jeg skulle tage mig i agt for."

Hun hørte op at tale, som om hun havde antaget, at Robert ville tage ordet; men han ventede tavs og ubevægelig på, at hun skulle ende sin bekendelse.

"George Talboys behandlede mig, ligesom De har behandlet mig," sagde hun lidt efter. "Han forsikrede højt og helligt, at om der så kun levede et eneste vidne, som kunne bevise, hvem jeg var, og om så dette vidne var tusinde mile borte fra Audley Court, skulle han skaffe det til stede for at anklage mig og fælde mig. Da var det, at jeg blev afsindig. Jeg rev den løse jernspindel ud af den indtørrede trævinde og så min første mand styrte ned gennem brøndens mørke åbning med et skrækkeligt skrig. Der går et gammelt sagn om, at den er umådelig dyb. Jeg ved ikke, hvor dyb den er. Jeg antager, at den er udtørret, for jeg hørte ikke noget plask, men kun et dumpt fald. Jeg så ned i brønden,

men mit blik tabte sig i et uigennemtrængeligt mørke. Jeg lagde mig ned på knæ og lyttede, men skriget blev ikke gentaget, selv jeg blev liggende ud over brøndkanten i næsten et kvarter, og Gud ved, hvor lang denne tid forekom mig at være."

Robert Audley lagde ikke sin rædsel for dagen ved ord, da beretningen var til ende. Han gik lidt nærmere hen til den dør, hvor Helen Talboys stod. Havde værelset haft andre udgange, ville han med glæde have benyttet sig af dem; for det var ham en gyselig tanke, at han endog blot for et øjeblik skulle komme i berøring med dette uhyre.

"Tillad mig at komme forbi Dem," sagde han med iskold stemme.

"De ser, at jeg ikke er bange for at skrifte for Dem," sagde Helen Talboys, "og det har jeg to grunde til. For det første ved jeg, at De ikke tør benytte min tilståelse til min skade, fordi De ikke har mindste tvivl om, at Deres onkel ville tage sin død over at se mig på anklagebænken, og min anden grund er, at loven ikke kunne udtale nogen værre dom over mig end livsvarig indespærring i et galehus. De indser altså, mr. Robert Audley, at jeg ikke føler mig taknemmelig imod Dem for Deres barmhjertighed; jeg ved til punkt og prikke, hvad den har at betyde."

Hun flyttede sig bort fra døren, og Robert gik forbi hende uden at værdige hende et ord eller et blik.

En halv time efter sad han i et af de største hoteller i Villebrumeuse ved et net serveret aftensbord, men han havde ikke mindste appetit; han var ikke i stand til blot for et eneste øjeblik at vende sine tanker bort fra sin tabte ven, der var blevet snigmyrdet i krattet ved Audley Court.

39. Roberts drømmerier

Ingen febersyg har nogensinde betragtet de fantastiske ting, der viste sig for ham i en underlig drøm, med større forbavselse, end Robert Audley stirrede på de sumpede enge og de mørke popler imellem Villebrumeuse og Brüssel, da han i dybe tanker kørte bort fra dåreanstalten. Kunne det også være muligt, at han vendte tilbage til sin onkels hus uden den kvinde, der i næsten to år havde rådet over det som dronning og herskerinde? Han havde en følelse, som om han havde bortført mylady, som om han hemmeligt og underfundigt havde skaffet hende af vejen og nu skulle gøre sir Michael regnskab for, hvad der var blevet af den kvinde, som baronetten havde elsket så inderligt.

"Hvad skal jeg sige til ham?" tænkte han, "skal jeg sige ham sandheden, den skrækkelige, gyselige sandhed? Nej, det ville være alt for grusomt. Hans ædle hjerte ville briste, hvis jeg gav ham en så oprørende meddelelse. Men får han ikke at vide, hvor vidt denne fortabte kvinde har drevet det i ryggesløshed, vil han måske tænke, at jeg har været for hård imod hende."

Mens mr. Robert Audley grundede således på sit sæde i diligencens lurvede kupé, lod han sit blik åndsfraværende glide hen over den bedrøvelige egn. Han tænkte på, hvilket vigtigt blad der nu var blevet revet ud af hans livs bog, efter at George Talboys' mørke historie var kommet til en afslutning.

Hvad skulle han nu gøre? Mange skrækkelige tanker opstod hos ham, idet han i erindringen tilbagekaldte den bekendelse, som han havde hørt af Helen Talboys' hvide læber. Hans

myrdede vens legeme lå skjult på Audley Court i den gamle brønds hensmuldrende ruiner. Han havde ligget der ubegravet i seks lange måneder, uden at nogen anede, hvad den gamle klosterbrønd rummede i sit mørke skød. Hvad skulle han gribe til?

Hvis han lod anstille en undersøgelse efter den myrdede mands jordiske levninger, måtte han uundgåeligt henlede rettens opmærksomhed på, hvad der var sket, og kom det først så vidt, ville det næsten være umuligt andet end at myladys forbrydelse måtte komme for lyset. Når det blev bevist, at George Talboys havde fundet sin død på Audley Court, var det næsten med det samme bevist, at mylady havde ryddet ham af vejen; for der var vidner på, at den unge mand var gået hen til hende i lindealleen den dag, han forsvandt.

"Store Gud!" udbrød Robert, da hele det skrækkelige i denne stilling blev klart for ham, "skal min ven da blive liggende i sin uindviede grav, fordi jeg har vist overbærenhed imod den brødefulde kvinde, som myrdede ham?"

Han indså, at det ikke var muligt at komme ud af denne vanskelighed. Engang imellem tænkte han, at det kunne være hans døde ven ligegyldigt, om han lå begravet under det bedst udførte marmormonument i hele verden eller i den dunkle afkrog mellem buskadset på Audley Court. Men til andre tider blev han pludselig grebet af rædsel over den uret, som var blevet begået imod den myrdede, og han ville gerne have rejst endnu hurtigere, end iltoget imellem Brüssel og Paris fo'r afsted med, så stærkt higede han efter at komme til målet for sin rejse og gøre denne skrækkelige uret god igen.

Han indtraf til London ud på eftermiddagen to dage efter, at han havde forladt Audley Court, og han kørte lige til Clarendon Hotel for at erkyndige sig om sin onkels tilstand. Han havde ikke i sinde at tale med sir Michael, da han endnu ikke var kommet på det rene med sig selv om, hvor meget eller hvor lidt han skulle fortælle ham, men han længtes meget efter at erfare, hvorledes den gamle mand havde udholdt det grusomme slag, der for nylig havde ramt ham.

"Jeg vil tale med Alicia," tænkte han, "hun vil nøje underrette mig om, hvorledes hendes fader har det. Der er kun gået to dage, siden jeg forlod Audley Court. Jeg kan næppe vente at høre, at der er foregået nogen forandring til det bedre."

Men mr. Audley skulle ikke få sin kusine i tale den aften, for tjenerne i Clarendon Hotel underrettede ham om, at sir Michael og hans datter var rejst til Paris, hvorfra de straks agtede at begive sig til Wien.

Robert blev meget glad over at modtage denne efterretning. Han opnåede derved en velkommen udsættelse, da det øjensynligt ville være rigtigst ikke at fortælle baronetten noget om hans brødefulde hustru, førend han var kommet tilbage til England med usvækket helbred og genvunden sindsro. Således håbede Robert i alt fald at se ham igen.

Mr. Audley kørte til Temple. Siden George Talboys forsvandt, havde hans lejlighed her altid forekommet ham skummel, og denne aften gjorde dette indtryk sig gældende med dobbelt styrke, for hvad der tidligere kun havde været en mørk mistanke, det var nu blevet en skrækkelig virkelighed. Der viste sig ikke længere den blegeste lysstråle, det flygtigste glimt af

håb. Hans værste bekymringer havde vist sig alt for vel begrundede.

George Talboys var blevet grusomt snigmyrdet af den hustru, som han havde elsket og begrædt.

Der lå tre breve og ventede på mr. Audley i hans værelser. Det ene var fra sir Michael og det andet fra Alicia; det tredje kom fra en hånd, som den unge advokat kun alt for godt kendte af udskriften, skønt han kun én gang tidligere havde modtaget noget fra den kant. Han blev blussende rød ved synet af det, og han tog på brevet med forsigtige og kærlige hænder, som om det havde været et levende væsen og havde kunnet tage skade af en ublid berøring. Han drejede det mange gange rundt i sine hænder, betragtede våbenet i seglet på konvolutten, frimærket og papirets farve, og da han var færdig med det, stak han det med et besynderligt smil indenfor vesten.

"Jeg må skamme mig over, at jeg kan være så ufornuftig og tåbelig," tænkte han. "Jeg har hele mit liv igennem gjort mig lystig over forelskede folks dårskaber, og alligevel er det kommet så vidt med mig, at jeg ikke giver de værste af dem noget efter. Hvor den pige dog er henrivende! Jeg har aldrig set magen til hendes brune øjne! Hvorfor fik jeg hende nogensinde at se? Hvorfor ledede den ubarmhjertige Nemesis nogensinde min fod ind i det skumle hus i Dorsetshire?"

Han lukkede de to første breve op. Han var naragtig nok til at gemme det sidste brev som en lækkerbisken; det skulle gøre det samme oplivende indtryk på ham som en kostelig dessert, der ved middagsbordet følger ovenpå de solide hverdagsretter.

Alicias brev underrettede ham om, at sir Michael havde båret sin sorg med en så udholdende ro, at hun til sidst var blevet

langt mere ængstelig over hans stille tålmod, end om han havde givet sine følelser luft i voldsomme udbrud af fortvivlelse. Under disse vanskelige forhold havde hun uden sin faders vidende besøgt den læge, som de benyttede på Audley Court i alvorlige sygdomstilfælde, og havde anmodet ham om at ville komme og se til sir Michael, men uden at gøre ham bekendt med hendes skridt. Lægen havde opfyldt hendes begæring, og efter at han havde opholdt sig en halv time hos baronetten, havde han sagt til Alicia, at der ikke var nogen overhængende fare for alvorlige følger af den tilbagetrængte sorg; men det var nødvendigt, at der blev gjort alt muligt for at vække sir Michael af hans stumme fortvivlelse og tvinge ham til at tage sig noget for, hvor meget det end var ham imod.

Alicia havde øjeblikkelig indrettet sin handlemåde efter dette råd; hun havde atter tiltaget sig sit gamle herredømme som forkælet barn og erindret sin fader om et løfte, som han engang havde givet hende om at rejse med hende til Tyskland. Det havde kostet hende stor møje at få ham til at gå ind på opfyldelsen af dette gamle løfte, men til sidst var det lykkedes, og da hun først var kommet så vidt, havde hun fået ham til at samtykke i, at de skulle forlade England så snart som muligt. Til sidst sagde hun til Robert, at hun ikke ville vende tilbage med sin fader til hans gamle hjem, førend hun havde lært ham at glemme de sorger, som var knyttet til det.

Baronettens brev var meget kort. Indeni lå der et halvt dusin blanke anvisninger på sir Michael Audleys bankier i London.

"Du vil komme til at behøve penge, min kære Robert," skrev han, "til de forholdsregler, som du må træffe for at indrette alt på det bedste for den person, jeg har betroet til din omsorg. Jeg

behøver vel ikke at sige dig, at du ikke må se på, hvad der går med til disse forholdsregler. Måske er det lige så godt, at jeg nu med det samme siger dig, at det er mit alvorlige ønske aldrig mere at høre denne persons navn. Jeg ønsker ikke at få underretning om beskaffenheden af de forholdsregler, som du tager for hendes vedkommende. Jeg er vis på, at du vil gå samvittighedsfuldt og barmhjertigt til værks. Jeg forlanger ikke at vide mere. Når du mangler penge, kan du trække på mig for så stort et beløb, som du har brug for, men du behøver ikke at lade mig vide, til hvilket formål du trænger til penge."

Robert Audley drog et dybt suk af lettelse, da han lagde dette brev sammen. Det befriede ham fra en pligt, som det ville have været i højeste grad smerteligt for ham at opfylde, og det afgjorde for bestandig hans fremgangsmåde med hensyn til hans myrdede ven.

George Talboys skulle ligge i fred i sin ukendte grav, og sir Michael skulle aldrig få at vide, at den kvinde, som han havde elsket, bar snigmordets røde brændemærke på sin sjæl.

Robert havde nu kun det tredje brev tilbage, det brev, som han havde stukket ind på brystet, mens han læste de andre. Han åbnede konvolutten med den samme forsigtighed og kærlige omhu, som han før havde vist.

Brevet var ligeså kort som sir Michaels. Det indeholdt kun nedenstående få linjer:

"Mount Stanning
Præstegård
den 6. marts

Kære mr. Audley!

Præsten her i byen har været to gange hos Marks, den mand, som De frelste under Slotskroens brand. Han ligger i en meget betænkelig tilstand i sin moders hus tæt ved Audley Court, og man tror ikke, at han har mange dage at leve i. Hans kone plejer ham, og både han og hun har ytret det alvorligste ønske om, at De vil komme og se til ham, inden han dør. Jeg beder Dem derfor om at komme uden at spilde et øjeblik.

Deres oprigtigt hengivne

Clara Talboys."

Robert Audley lagde brevet sammen med ærefrygt og stak det igen ind under den del af sin vest, som han anså for at være hjertet nærmest. Da han havde gjort det, satte han sig ned i sin mageligste stol, stoppede sig en pibe, tændte den og røg den ud, mens han stirrede tankefuldt ind i ilden, så længe som hans tobak varede. Den svage glans, som lyste ud af hans smukke grå øjne, røbede sværmeriske drømmerier, der næppe kunne være mørke eller ubehagelige. Hans tanker førtes på den tågede tobaksrøgs blå skyer bort til fantastiske egne, hvor der hverken var død eller bekymring, sorg eller vanære, og i denne verden så han sig alene med Clara Talboys; den hørte kun dem til, for det var deres stærke, almægtige kærlighed, som havde skabt den.

Først da den sidste stump af den lyse tyrkiske tobak var blevet fortæret, og den grå aske var banket ud på kaminristens øverste tremme, svævede denne fornøjelige drøm bort til fantasiens rummelige bolig, hvor der er overflødighed på syner af ting, som aldrig har været til og aldrig vil blive til; men de holdes under lås og lukke af en barsk troldmand, som kun

engang imellem drejer nøglen om og åbner døren lidt for sine skatte for at berede menneskenes børn en kortvarig glæde. Da drømmen var borte, hvilede den sørgelige virkelighed igen tungt på Roberts skuldre, og nu ville denne byrde ikke mere lade sig afryste. "Hvad kan dog Marks have at sige mig?" tænkte advokaten. "Han er måske bange for at dø, før han har gjort en tilståelse. Han ønsker at sige mig, hvad jeg allerede ved, han vil underrette mig om myladys forbrydelse. Jeg vidste, at han var inde i hemmeligheden. Jeg var endda vis på det den aften, da jeg første gang så ham. Han kendte hemmeligheden, og han lod sig idelig betale for at bevare den."

Robert Audley havde en besynderlig uvilje imod at vende tilbage til Essex. Hvorledes skulle han nu træde frem for Clara Talboys, efter at han havde fået vished om hendes broders mørke skæbne? Han ville jo blive nødsaget til at sige mange usandheder og ty til mange udflugter for at skjule sandheden for hende. Men ville det på den anden side ikke være grusomt at fortælle hende den skrækkelige tildragelse? Kundskaben om det måtte jo forgifte hendes ungdom og udslette ethvert håb, som hun nogensinde hemmeligt havde næret. Han vidste jo af sin egen erfaring, at det var muligt at håbe, når alt håb skulle synes ude, idet man aldeles instinktivt holdt fast ved håbet, og han kunne ikke udholde den tanke, at hendes hjerte skulle blive knust, således som hans var blevet, da han fik sandheden at vide. "Det er bedre at lade hende leve i et tomt håb til det sidste," tænkte han; "det er bedre, at hun hele livet igennem søger at finde nøglen til sin tabte broders skæbne, end at jeg skulle lægge denne nøgle i hendes hænder og sige til hende: 'Vor

værste frygt er gået i opfyldelse. Den broder, som De elskede så højt, er blevet skammeligt myrdet i sin blomstrende ungdom.'"

Men Clara Talboys havde i sit brev indstændigt anmodet ham om at begive sig tilbage til Essex uden at spilde et øjeblik, og han kunne jo umuligt afslå hendes begæring, hvor smerteligt det end var ham at opfylde den. Og på den anden side måtte han da også betænke, at det menneske, som havde ønsket at tale med ham, måske lå på sit yderste. Det ville jo være grusomt af ham ikke at tage derhen, han kunne ikke forsvare at spilde en eneste time til unytte. Han så på sit ur. Klokken manglede kun fem minutter i ni. Der afgik ikke noget tog fra Audley til London efter kl. halv ni, men der var et tog, som forlod Shoreditch kl. 11 og standsede i Brentwood imellem kl. 12 og 1. Robert besluttede at tage afsted med dette tog og spadsere fra Brentwood til Audley, en afstand på over seks mil.

Han havde lang tid at vente i, inden det blev nødvendigt for ham at forlade Temple for at begive sig til Shoreditch, og han hensank i mørke tanker ved kaminilden. De drejede sig naturligvis om de besynderlige begivenheder, der havde udfyldt de sidste halvandet år af hans liv og ligesom vrede skygger var trådt imellem hans lyst til magelighed og ham selv, idet de ganske imod hans vilje lagde beslag på hans virksomhed.

"Store Gud!" tænkte han, mens han røg sin anden pibe, "hvorledes er det dog muligt for mig at tro, at jeg er det selvsamme menneske, der plejede at hendrive hele dagen i denne lænestol, mens jeg læste Paul de Kock og røg let tyrkisk tobak? Når så aftenen nærmede sig, plejede jeg altid at tage en billet til halv pris til de bageste pladser i logerne, hvor jeg midt imellem teateranmelderne overværede opførelsen af en ny

farce, og derefter endte jeg dagens møje og besvær i en sangpavillon med en kotelet og et par krus ale. Ja, det var dengang, livet hengik så glad og fornøjeligt! Jeg husker godt, at jeg som barn hørte til de drenge, der sad i ro og mag på træhesten i karruselbanen, mens andre drenge rendte barfodede i snavset og anstrengte sig på det yderste i håb om at få en ridetur, når de havde tjent et par skilling. Siden den tid har jeg, så sandt jeg lever, fået at vide, hvad det vil sige at tage sig noget for, og nu skal jeg oven i købet være forelsket og med mine ynkelige suk og klager forøge det kor, som stadig lyder hele verden rundt. Clara Talboys! Clara Talboys! Skjuler der sig noget barmhjertigt smil under dine brune øjnes alvorlige glans? Hvad ville du svare, hvis jeg sagde til dig, at jeg elsker dig lige så alvorligt og oprigtigt, som jeg har begrædt din broders ulykkelige død, og at den nye kraft og de bestemte forsætter, som mit liv har fået på grund af mit venskab til den myrdede, gør sig endnu stærkere gældende ved din indvirkning og forandrer mig i den grad, at jeg næppe kan kende mig selv igen? Hvad ville du så svare mig? Ak, Gud alene ved det! Hvis hun tilfældigvis skulle synes godt om mit hårs farve eller min stemmes klang, ville hun måske låne mig øre. Men ville hun være mere tilbøjelig til at høre på mig, fordi jeg elsker hende trofast og ærligt, fordi jeg urokkeligt og redeligt ville holde det ord, som jeg gav hende? Nej, det tror jeg ikke. Hun kunne måske derved lade sig bevæge til at have lidt medlidenhed med mig, men hun ville ikke føle sig dybere berørt. Hvis en pige med fregner og hvide øjenhår tilbad mig, ville hun blot være mig til plage; men hvis Clara Talboys fik det indfald at bruge min udannede person til fodskammel, ville jeg anse det for en stor

ære. Jeg vil da håbe, at den stakkels Alicia gør bekendtskab med en lyshåret tysker på sin udenlandsrejse. Jeg vil håbe ..." Hans tanker vandrede besværligt videre og tabte sig i forvirring. Hvorledes kunne han håbe noget eller interessere sig for noget, så længe erindringen om hans tabte vens ubegravede legeme forfulgte ham som et skrækkeligt spøgelse? Han kom uvilkårligt til at erindre en fantastisk, gyselig og dog særdeles tiltalende fortælling, som engang på en vinteraften havde bragt hans blod til at stivne på en fornøjelig måde. Det var en fortælling om en mand, der allevegne, måske fordi han led af en fiks idé, var blevet forfulgt af en ujordet slægtnings skygge, fordi denne ikke kunne finde hvile i sin uindviede grav. Skulle det ikke være tænkeligt, at denne fortælling kunne have sit sidestykke i det virkelige liv? Kunne han ikke fra nu af være udsat for at blive forfulgt af den myrdede George Talboys' skygge?

Han skød sit hår bort fra ansigtet med begge hænderne og så sig ganske uroligt omkring i det hyggelige lille værelse. I hjørnerne af stuen lurede skygger, som han slet ikke syntes om. Døren, der vendte ud til hans lille påklædningsværelse, stod på klem; han rejste sig op for at lukke den i, og da han havde gjort det, drejede han nøglen rundt, så at det smækkede i låsen.

"Jeg har ikke læst Alexandre Dumas og Wilkie Collins for ingenting," tænkte han. "Jeg er godt bekendt med de kneb, som gengangerne bruger, jeg har læst så meget om, hvorledes de bærer sig ad. De sniger sig ind gennem dørene og kommer pludselig bag på én. De trykker deres hvide ansigter tæt op til vinduesruderne, eller også gør de sig ganske usynlige på øjnene nær, der lyser i mørket. Det er i øvrigt besynderligt nok, at de skikkeligste mennesker, der aldrig har begået nogen lav

handling i deres liv, er i stand til gøre de nedrigste ting, så snart de bliver gengangere. Jeg vil have gas lagt ind i min lejlighed i morgen og leje mrs. Maloneys ældste søn til at sove under brevkassen i entréen. Den unge knægt kan spille ret tiltalende melodier på et stykke guldpapir og en fin redekam, og han vil derfor blive et meget behageligt selskab."

Mr. Audley gik op og ned i værelset i en trykket sindsstemning, mens han forsøgte på at få tiden til at gå. Det var ingen nytte til at forlade Temple før kl. 10, og selv da kunne han være sikker på at komme en halv time for tidligt til banegården. Han var træt af at ryge. Hvor behagelig end den beroligende indflydelse kan være, som den narkotiske plante udøver, må man dog være af en ejendommelig uselskabelig natur, når man ikke efter at have røget et halvt dusin piber i ensomhed føler trang til at være sammen med en ven, som man kan stirre drømmende på gennem de lysegrå røgskyer, og som sender venlige blikke tilbage. Læserne må ikke tro, at Robert manglede venner, fordi han så ofte sad alene i sine rolige værelser, men den vigtige sag, der havde grebet så stærkt ind i hans sorgløse liv, havde skilt ham fra hans gamle bekendtskaber, og det var af den grund, at han sad alene. Han havde trukket sig tilbage fra alle sine venner. Hvorledes kunne han tage del i deres muntre drikkelag eller små fornøjelige middagspartier, hvor maden skylledes ned med Nonpareil og Chambertin, Pomard og Champagne? Hvorledes kunne han føle sig oplagt til at høre på deres sorgløse passiar om den sidste afstemning i Parlamentet og den nyeste opera, om litteratur og væddeløb, om byens skandaler og ideologiske stridsspørgsmål, når hans sjæl var nedtrykt af den mørke

rædsel og mistanke, som hverken dag eller nat forlod ham? Nej, det var umuligt! Han havde skyet disse unge menneskers selskab, som om han virkelig havde været en af opdagelsespolitiets betjente og var blevet besudlet af de kæltringer, han var kommet i berøring med, så at han ikke længere kunne vise sig imellem anstændige folk. Han kom ikke mere i en eneste familiekreds og havde så længe holdt sig indelukket i sine ensomme værelser, uden andet selskab end den vedvarende uro i sindet, at han til sidst var blevet ganske nervøs. Dette bliver da også altid følgen af en vedvarende afsondring; selv de kraftigste og viseste mænd bukker til sidst under for ensomheden, hvor meget de end roser sig af, at de er sig selv nok.

Omsider slog klokken ti på Temple kirken, St. Dunstans, St. Clements Danes og en mængde andre kirker, hvis spir rager op over tagene af husene ved Themsen, og mr. Audley, som næsten for en halv time siden havde sat sin hat på hovedet og trukket sin overfrakke på, gik nu ud i den lille entré og lukkede døren af efter sig. Han foresatte sig endnu engang at fæste "Parthrick", således som mrs. Maloneys ældste søn blev kaldt af sin hengivne moder. Knægten skulle allerede den næste aften tiltræde sin tjeneste, og når den ulykkelige George Talboys' genfærd da ville trænge ind i de mørke værelser, måtte spøgelset bane sig vej over Patricks legeme, førend han kunne komme ind i værelset indenfor, hvor beboeren af lejligheden sov.

Man må ikke gøre sig alt for lystig over den stakkels Robert, fordi han fangede mørke griller, efter at han havde hørt den skrækkelige fortælling om sin vens død. Den usynlige vægtskål,

i hvilken forstanden altid vakler, er den fineste og skrøbeligste ting af verden. Man kan godt være fra forstanden den ene dag og dagen efter have genvundet fornuftens brug.

Hvem kan glemme den gyselige skildring af, hvorledes det engang gik dr. Samuel Johnson? Den ene aften var han endnu din mand, alle så op til. Han indgød tilhørerne den største respekt under diskussionen i klubben, han optrådte med alvor, vægt, strenghed og ubarmhjertighed, han var på én gang en genstand for den yderligt beskedne Bozzys (Boswells) beundring og skræk, han tog den milde Oliver Goldsmith stærkt i skole og stod på en fortrolig fod med Garrick og Reynolds. Men inden solen var gået ned den næste dag, blev han af de folk, han boede hos, den skikkelige mr. Thrale og dennes skikkelige kone, fundet i den ynkeligste tilstand. Han lå knælende på gulvet i sit ensomme værelse, mens han ude af sig selv af barnagtig skræk og forvirring anråbte Gud om at vise ham barmhjertighed og skåne hans forstand. Det forekommer mig, at erindringen om denne skrækkelige eftermiddag og om den kærlige omsorg, som han fandt, måtte have lært doktoren at holde sin hånd rolig, når han i Streatham gik til sengs med sin lysestage, hvorfra han havde den vane at hælde strømme af smeltet voks ned på sin smukke beskytterindes kostbare tæppe. Ja tanken om, hvad der den dag forefaldt, skulle have haft en varigere virkning og lært ham at være barmhjertig, da bryggerens enke, efter at det var blevet hendes tur til at gå fra forstanden, giftede sig med et så forskrækkeligt uhyre som den italienske sanger. Enhver har sine mørke øjeblikke, i hvilke vanviddet hersker, og de, som ikke allerede har oplevet det, kan

være sikre på at have det i vente. Ingen kan være ganske rolig for, at vægtskålen ikke kommer til at hælde.

Der var ganske stille i Fleet Street, og Robert Audley mødte ikke et eneste menneske på sin sene aftenvandring. I den uhyggelige sindsstemning, han befandt sig, ville det næppe have forundret ham, om han havde set Johnsons bande komme larmende vester på i lygteskinnet, eller den blinde John Milton famle sig ned ad trappen foran St. Bride's Church.

Da mr. Audley kom til hjørnet af Farringdon Street, tog han sig en droske, som i en fart bragte ham over Smithfields mennesketomme marked og gennem en labyrint af smudsige gader til det brede og storartede Finsbury.

"Man har aldrig hørt, at nogen har set et spøgelse i en droske," tænkte Robert, "og ikke engang Dumas har endnu bragt det så vidt, skønt han uden tvivl er i stand til at løse denne opgave, hvis han skulle falde på det. *Un revenant en fiacre!* Så sandt jeg lever, den titel klinger ikke ilde. Fortællingen kom sikkert til at handle om en skummel, sortklædt herre. Den fremmede ville leje drosken på timebetaling, være urimelig med hensyn til afregningen, lokke kusken ud på ensomme steder i stadens omegn, helt udenfor barrieren, og plage ham på mange andre måder."

Drosken rullede op ad den stejle og stenede vej, som fører til Shoreditch Station, og satte Robert af ved indgangen til denne lidet tiltalende bygning. Der var kun få rejsende, som tog afsted med dette nattetog, og Robert gik frem og tilbage på den lange perron, mens han læste de uhyre plakater, hvis langstrakte bogstaver havde et sygeligt og gyseligt udsende i det svagt lygteskær.

Han sad ganske alene i kupeen. Dog nej, han havde jo selv manet spøgelser frem, og da der først havde indfundet sig et spøgelse, klyngede det sig fast til ham med den vedholdenhed, der er karakteristisk for gengangere. George Talboys' skygge forfulgte ham helt ind i den hyggelige første klasses kupé; den sad bagved ham, når han så ud af vinduet, og alligevel øjnede han den langt borte foran lokomotivet, om dette også fo'r nok så hurtigt afsted, helt inde i det krat, henimod hvilket toget ilede, ved siden af den uindviede grav, hvor den myrdedes dødelige levninger lå ringeagtede og forsømte.

"Jeg må give min tabte ven en sømmelig begravelse," tænkte Robert, mens en kold vind blæste hen over den flade egn og bragte ham til at gyse, som om han var blevet berørt af Dødens ånde. "Ja, jeg er nødsaget til at gøre det, hvis jeg ikke vil udsætte mig for at dø af skræk, når jeg igen oplever en sådan aften. Det må ske for enhver pris, hvilken fare jeg end udsætter mig for, ja, om der så skal komme ting for lyset, hvorved det afsindige kvindemenneske nødsages til at forlade sit sikre tilflugtssted og give møde i retten." Han følte sig lettere om hjertet, da toget holdt stille i Brentwood et par minutter over tolv. Foruden ham steg kun et eneste menneske af ved den lille station, en tyk kvæghandler, som havde været inde i London for at se en tragedie. Folk fra landet vil altid se tragedier. Det kan ikke nytte at byde dem en af nutidens flove vaudeviller, hvor der præsenteres publikum en smuk selskabssal med moderatørlamper og vinduer efter fransk mode, en godtroende ægtemand, en letfærdig kone og en pyntet kammerpige, der altid er beskæftiget med at tørre støv af møblerne og anmelde fremmede. Sådanne flygtige produkter vil de brave folk fra

landet ikke vide noget af at sige; de foretrækker gode, gamle femakts-tragedier, som deres fædre har set Garrick og mrs. Abington i, og i hvilke de selv kan huske den indtagende O'Neill som mrs. Beverly, hvorledes hendes yndige hals og skuldre rødmede af blufærdighed og harme, da Stukeley gjorde den fattige og kummerfulde kvinde et skammeligt tilbud. Jeg tror ikke, at nutidens O'Neill'er lader de krænkelser, som forfatterne underkaster dem i deres stykker, gå sig så nær til hjertet, eller måske søger den fornærmede dyd i vore dage forgæves at give sig tilkende ved en pludseligt opstående rødme, fordi den liljehvide emaljesminke, som nylig er blevet opdaget, skjuler blodets heftige bevægelse for publikums blik.

Robert Audley så sig fortvivlet omkring, da han forlod det venlige Brentwood og gik ned af den øde bakke til den dal, der lå imellem den nævnte by og den anden høj, hvor den faldefærdige og skumle Slotskro så længe havde kæmpet imod stormens angreb, men kun for til sidst at bukke under for et forbund imellem denne gamle modstander og en ny, endnu voldsommere fjende, så at den krympede sammen og fortæredes som et vissent blad.

"Det er en ubehagelig vandring," sagde mr. Audley, idet han så ud over den jævne landevej, der lå så øde foran ham, som om den gik igennem en ørken. "Det er alt andet end tiltalende for et ulykkeligt menneske at gå her imellem klokken 12 og 1 i en skummel martsnat, når den mørke himmel er så aldeles blottet for måneskin, at man kunne fristes til at tvivle om, at der virkelig eksisterer nogen måne. Men jeg er dog glad over, at jeg er rejst hertil," tænkte advokaten, "hvis det stakkels menneske ligger for døden og nærer et stærkt ønske om at tale med mig.

Det ville have været skammeligt af mig, hvis jeg var blevet hjemme. *Hun* ønsker det jo desuden, og Himlen er mit vidne til, at jeg ikke kan sige nej, når hun beder mig om noget."

Han stod stille ved det træstakit, som omgav præstegårdens have i Mount Stanning, og så gennem en laurbærhæk op til den tarvelige bygnings vinduer. Der var ikke spor af lys at opdage, og mr. Audley var nødt til at gå bort uden at have opnået anden tilfredsstillelse, end at han var blevet godt gennemkold under den langvarige betragtning af den bolig, der husede den eneste kvinde, for hvis uovervindelige magt hans hjertes uindtagelige fæstning havde måttet overgive sig. På det sted, hvor Slotskroen engang havde kæmpet med himlens vinde, stod der ikke andet end en bunke sorte ruiner. Den kolde natteluft drev sit spil med de få rester, som ilden havde levnet, og drejede dem frem og tilbage, som den bedst syntes, idet den strøede en hel regn af støv, aske og smuldrede kulstykker ned over Robert, da han gik forbi.

Klokken var halv to, da den sene fodgænger trådte ind i landsbyen Audley, og først her huskede han på, at Clara Talboys ikke havde givet ham nogen vejledning til at finde det hus, hvor Luke Marks lå.

"Det var Dawson, der rådede os til at bringe det stakkels menneske ind i hans moders hus," tænkte Robert omsider, "og jeg er vis på, at Dawson stadig har haft tilsyn med ham lige siden branden. Han vil kunne sige mig, hvor huset ligger."

For at bringe denne tanke til udførelse stod mr. Audley stille udenfor det hus, hvor Helen Talboys havde levet før sit andet giftermål. Døren til det lille apotek stod på klem, og der brændte lys indenfor. Robert skød døren op og kiggede ind.

Doktoren stod ved mahognidisken, mens han blandede en drik i et glasmål, og hans hat stod lige ved siden af ham. Skønt det var så sent, var det øjensynligt, at han lige var kommet derind. Hans medhjælpers harmoniske snorken kunne høres fra et lille værelse indenfor bag apoteket.

"Det gør mig ondt, at jeg forstyrrer Dem, mr. Dawson," sagde Robert undskyldende, da doktoren så op og genkendte ham; "men jeg er kommet hertil for at se til Marks, der, efter hvad jeg hører, skal være meget dårlig, og jeg vil bede Dem om at sige mig, hvor hans moders hus ligger."

"Jeg skal vise Dem vej, mr. Audley," sagde mr. Dawson. "Jeg skal netop nu derhen."

"Er der da virkelig fare på færde?"

"Det er så slet fat med ham, at det ikke kan være værre. Der kan ikke indtræde nogen forandring i hans tilstand, alene døden kan befri ham fra hans lidelser."

"Det er dog mærkeligt!" udbrød Robert. "Det lod dog slet ikke til, at han havde brændt sig meget."

"Han er heller ikke videre forbrændt. Havde det forholdt sig anderledes, ville jeg aldrig have tilrådet, at han skulle flyttes fra Mount Stanning. Det er skrækken, som har gjort det af med ham. Hans helbred har længe været undergravet af hans hang til drik, og det er fuldstændig gået til grunde ved hans pludselige dødsangst den nat, da kroen brændte. Han har i de sidste to dage ligget i en hidsig feber og fantaseret; men i nat er han meget roligere, og jeg er bange for, at det vil være forbi med ham inden næste nat."

"Jeg er blevet underrettet om, at han ønsker at tale med mig," sagde mr. Audley.

"Ja," svarede doktoren ligegyldigt. "Det er sikkert ikke andet end et løst indfald, som syge så ofte har. De slæbte ham ud af huset og gjorde Deres bedste for at frelse hans liv. Hvor rå og plump den ulykkelige mand end er, tænker han dog vist meget på det."

De havde forladt apoteket, og mr. Dawson lukkede døren til det af efter sig. Der var måske penge i skuffen, for landsbydoktoren behøvede næppe at frygte for, at selv den frækkeste indbrudstyv ville sætte sin frihed på spil for at efterstræbe piller og dekokter, engelsk salt og sennesblade.

Doktoren gik foran gennem den stille gade og drejede efter kort tids forløb ind i et stræde, hvor Robert i den anden ende opdagede det matte skær af et lys. Dette lys måtte straks underrette de forbigående om, at man indenfor vågede over en syg mands dødsseng; det udsendte den blege, melankolske glans, der altid gør et så bedrøveligt indtryk, når man betragter den i de stille timer imellem nat og morgen. Skinnet kom fra vinduet i det hus, hvor Luke Marks lå, mens hans kone og hans moder vågede over ham.

Mr. Dawson løftede klinken op og gik ind i det lille fæstehus' dagligstue, ledsaget af Robert Audley. Der var ingen derinde, men et tyndt tællelys, der var knækket på midten og havde en lang tande med en top som et kålhoved, stod og spruttede på bordet. Den syge mand lå i værelset ovenpå.

"Skal jeg sige ham, at De er her?" spurgte mr. Dawson.

"Ja, det ser jeg gerne, om De vil være så god; men sig ham det endelig med forsigtighed, hvis De anser det for sandsynligt, at efterretningen vil sætte hans sind i bevægelse. Jeg har slet ikke

noget at haste efter, jeg kan godt vente. De kan kalde på mig, når De tror, at jeg uden skade for den syge kan komme ovenpå."

Doktoren nikkede og gik sagte op af den snævre trappe, der førte ovenpå. Mr. Dawson var et godt menneske, og det er da virkelig også nødvendigt, at en landsbydoktor er god, kærlig, mild og velvillig; for ellers kommer de stakkels patienter som ikke kan tilbyde noget honorar af net sammenlagte ruller guld- og sølvpenge til at udholde mange små krænkelser og tilsidesættelser, som vanskeligt lader sig bevise for fattigdirektionen, men alligevel er hårde at bære i sygdommens og lidelsens bitre og urolige timer.

Robert Audley satte sig ned ved den kolde kamin og så sig mismodigt omkring. Endskønt værelset var lille, hvilede der mørke skygger over alle dets hjørner, da lyset med den tykke tande kun kastede et svagt skær fra sig. Et stort stueur, der stod overfor Robert Audley, stirrede så uhyggeligt på ham, at han ganske tabte fatningen. Hvor gyselig et stueurs tikken kan lyde efter midnat, er så almindeligt bekendt, at det ikke trænger til nogen beskrivelse. Den unge mand lyttede i ængstelig tavshed til den tunge, ensformige tikken, der lød, som uret talte de sekunder, den døende endnu havde at leve i, og med mørk tilfredshed opgjorde regnskabet. "Nu er der gået et minut! Nu er der igen gået et minut! Atter et minut!" syntes uret at sige, og mr. Audley følte sig til sidst fristet til at kaste sin hat hen på perpendiklen, så stærkt higede han efter at gøre ende på den melankolske og ensformige lyd.

Omsider blev han dog befriet af doktoren, der viste sig på det øverste trin af den lille trappe og med sagte stemme

underrettede ham om, at Luke Marks var vågen og gerne ville tale med ham.

Robert efterkom øjeblikkelig denne opfordring. Han listede sig langsomt op af trappen og tog sin hat af, førend han bukkede sit hoved for at gå ind i den tarvelige bondestue igennem den lave dør. Han tog sin hat af, da han trådte ind til denne simple bonde, fordi han vidste, at der over værelset svævede en frygtelig gæst, som higede efter at få adgang til den syge.

Phoebe Marks sad ved foden af sengen og så uafbrudt på sin mands ansigt. Der var ikke noget særdeles kærligt udtryk i øjnenes matte glans, men hun stirrede hen for sig med et stift, ængsteligt blik, der røbede, at hun mere frygtede dødens komme end tabet af sin mand. Lukes gamle moder syslede ved kaminen, hvor hun afdampede linned og lavede en portion bouillon, som den syge sandsynligvis aldrig ville komme til at nyde. Den syge lå med hovedet lænet til en hel bunke puder, hans plumpe ansigt var ganske blegt, og hans store hænder vandrede uroligt frem og tilbage på tæppet. Phoebe havde læst højt for ham, for på bordet ved siden af sengen lå der en åben Bibel imellem medicinflaskerne. Enhver genstand i værelset var net og ordentlig og vidnede om den pertentlige akkuratesse, som altid havde været et af de karakteristiske træk hos Phoebe.

Den unge kone rejste sig op, da Robert trådte ind i stuen, og ilede hen til ham.

"Jeg vil gerne tale lidt med Dem, sir, inden De taler med Luke," hviskede hun ivrigt. "Tjen mig i først at høre på mig."

"Hvad er det, tøsen snakker om?" spurgte den syge med en svag stemme, skønt han anstrengte sig for at råbe, og de

dæmpede toner hendøde på hans læber i en hæs hvisken. Han var trods sin mathed så uregerlig, som hans svage tilstand tillod det. Dødens matte glans havde lejret sig over hans øjne, men de var dog endnu fæstede på Phoebe med et stærkt udtryk af misfornøjelse. "Hvad har hun for?" vedblev han. "Jeg vil ikke vide noget af, at man står i krogene og lægger råd op imod mig. Jeg vil selv tale med mr. Audley, og hvad jeg har gjort, det vil jeg selv svare for. Hvis jeg har gjort noget galt, vil jeg forsøge på at gøre det godt igen. Hvad er det, hun siger?"

"Hun siger slet ikke noget, min egen dreng," svarede den gamle kone og gik hen til sengen hos sønnen, der ikke syntes at opfordre synderligt til en så kærlig tiltale, selv efter at han ved sin sygdom havde vakt mere deltagelse hos sine omgivelser, end det ellers var tilfældet.

"Hun fortæller blot den fremmede herre, hvor dårlig du har været, søde Luke."

"Hvad han skal have at vide, det vil jeg selv fortælle ham, kan du vel begribe," brummede mr. Marks, "og jeg skulle min sjæl ikke sige ham det mindste, hvis det ikke var for det, som han gjorde forleden nat."

"Det følger af sig selv, min kære dreng," svarede den gamle kone beroligende.

Hun havde en meget indskrænket forstand, og hendes søns heftige ord gjorde ikke større indtryk på hende, end hans feberfantasier tidligere havde gjort. Luke havde raset skrækkeligt og fortalt de gyseligste ting. Man slæbte ham mange mile igennem glødende mursten og kalk, snart blev han styrtet ned på bunden af en brønd, snart blev han atter trukket op ved håret fra dybe afgrunde og holdtes svævende i luften af

kæmpehænder, der kom frem af skyerne for at rive ham bort fra den faste jord og slynge ham ud i det tomme rum. Hans forstyrrede hjerne havde aldrig ro, og det ene skrækkelige syn afløste stadig det andet.

Phoebe Marks havde trukket mr. Audley ud af værelset og blev stående med ham på den smalle afsats for enden af den lille trappe. Den hele plads var kun tre kvadratfod stor, så at to mennesker akkurat kunne stå på den uden at skubbe hinanden op mod den kalkede væg eller baglæns ned af trappen.

"Gud, sir, hvor har jeg dog ikke gruelig gerne villet tale med Dem!" hviskede Phoebe ivrigt. "De husker jo nok, hvad jeg sagde til Dem den nat, da jeg traf Dem sund og uskadt efter ildebranden?"

"Ja, det kan jeg godt huske."

"Jeg sagde Dem, hvad jeg havde mistanke om, og de samme tanker har jeg da endnu."

"Ja vist, alting står meget tydeligt for mig."

"Men jeg har aldrig ytret et ord om det til andre end Dem, sir, og jeg tror, at Luke har glemt alt, hvad der foregik den nat; i alt fald husker han ikke noget af, hvad der skete lige før branden. Han var ikke ædru, som De nok ved, da myla... da *hun* kom til kroen, og ildløsen gjorde ham så bestyrtet og forskrækket, at hans hukommelse ganske svigtede ham. Han har i alt fald ikke samme mistanke som jeg, ellers ville han have talt om det til alle og enhver; men han er skrækkelig opbragt på mylady, og han siger, at ulykken ikke ville være sket, hvis hun havde skaftet ham en kro i Brentwood eller i Chelmsford. Derfor vil jeg bede Dem om, sir, at De ikke lader Dem mærke med det mindste for Luke."

"Ja, jeg forstår Dem godt; jeg skal nok være forsigtig."

"Efter hvad jeg hører, er mylady taget bort fra herregården, ikke sandt, sir?"

"Jo."

"Og hun kommer aldrig igen, sir?"

"Nej, aldrig."

"Men hun er vel ikke blevet bragt et sted hen, hvor hun har det ondt og bliver hårdt behandlet?"

"Nej, hun vil blive meget godt behandlet."

"O Gud ske lov, sir! Bliv ikke vred, fordi jeg tillod mig at spørge Dem nærmere om sammenhængen, men mylady har altid været sådan en god frue imod mig."

På dette punkt blev samtalen afbrudt af Lukes hæse og svage stemme, og Robert og Phoebe kunne høre, at han opbragt spurgte inde i det lille værelse, "om den tøs nu ikke snart ville lukke sin kæft i." Mrs. Marks lagde fingeren på sin mund og førte mr. Audley tilbage til den syges værelse.

"Jeg vil ikke have noget med dig at gøre," sagde Luke i en bestemt tone, da hans kone igen trådte ind i værelset. "Jeg vil ikke have noget med dig at gøre; for det kommer slet ikke dig ved, hvad jeg har at sige. Jeg vil blot tale med mr. Audley, og jeg vil være ganske alene med ham, uden at du lister omkring og lytter ved dørene, hører du det! Gå nedenunder og bliv der, indtil man sender bud efter dig, og tag moder med ... Dog nej, det er ikke værd. Moder kan blive her, jeg vil snart have brug for hende."

Den syge pegede med sin svage hånd på døren, gennem hvilken hans kone forsvandt uden at gøre mindste indsigelse.

"Jeg er ikke nysgerrig efter at høre noget," sagde hun, idet hun gik ud, "men jeg håber da, Luke, at du ikke vil tale ondt om dem, som altid har været gode og venlige imod os."

"Jeg vil sige, hvad jeg har lyst til at sige," svarede mr. Marks heftigt, "og jeg lader mig ikke kommandere af dig. Du er da hverken præst eller prokurator, så vidt jeg ved."

Der var ikke foregået nogen forandring i kromandens sindelag ved hans smertelige dødsleje; han var hidsig og opfarende, som han altid havde været. Måske gjorde en svag stråle af det lys, som havde været fjernt fra hele hans tidligere liv, nu et afmægtigt forsøg på at trænge igennem det tykke net af uvidenhed, der formørkede hans sjæl. Måske blev han af en følelse af anger, der var blandet med forbitrelse og misfornøjelse, drevet til at gøre en plump anstrengelse for at udsone et liv, som havde udmærket sig ved egenkærlighed, drukkenskab og alle laster. Men hvorledes det end forholdt sig med det, er det i alt fald vist, at han ville lette sit hjerte for Robert. Han tørrede sine hvide læber, fæstede sine indfaldne øjne alvorligt på den unge advokat og pegede på en stol ved siden af sengen.

"De har drevet Deres spil med mig, mr. Audley," sagde han uden ophold, "De har fået mig til at snakke og tumlet omkring med mig på fornemme herrers maner, indtil De kunne gøre med mig, hvad De ville. De har set helt ind i mig og drejet og vendt mig så længe, indtil De troede, at De vidste alt, hvad jeg vidste. Jeg følte mig just ikke videre forbunden imod Dem, indtil der kom ild i Slotskroen forleden nat; men hvad De dengang gjorde, det har vundet mit hjerte for Dem. Jeg er ellers ikke meget taknemmelig af mig, og det kommer måske af, at de

fornemme næsten altid har givet mig, hvad jeg slet ikke brød mig om. De har givet mig suppe, gudelige bøger, flonel og kul, men Gud skal vide, at de har gjort sådan et væsen af det, at jeg hver gang følte lyst til at kaste dem det alt sammen lige i hovedet igen. Men når en fornem herre, sætter sit eget liv på spil for at redde en drukkenbolt som mig og mine lige, så må selv den værste drukkenbolt føle taknemmelighed imod ham og få lyst til at takke ham, inden han dør; for han kan se på doktorens ansigt, at han ikke har længe igen. Jeg siger Dem derfor tak, sir, og jeg beder Dem om at tro, at jeg påskønner Deres godhed."

Luke Marks rakte sin venstre hånd frem (den højre var forbrændt og lå indhyllet i en bandage), og forsøgte på at tage mr. Robert Audley i hånden.

Den unge mand tog den grove, men indfaldne hånd i begge sine hænder og trykkede den hjerteligt.

"Det er ikke noget at takke for, Luke Marks," sagde han. "Jeg var meget glad over, at jeg kunne komme Dem til hjælp."

Mr. Marks tog ikke øjeblikkelig ordet på ny. Han lå roligt på den ene side og stirrede tankefuld på Robert.

"Holdt De ikke rigtig meget af den herre, som forsvandt på herregården?" sagde han omsider.

Det gøs i Robert, da hans døde ven blev omtalt.

"Efter hvad jeg har hørt sige, holdt De umådelig meget af denne mr. Talboys," gentog Luke.

"Ja vist, det gjorde jeg også," sagde Robert noget utålmodigt; "han var min kæreste ven."

"Jeg har hørt tjenestefolkene på herregården fortælle, hvorledes De tog på veje, da De ikke kunne finde ham. Værten i

Solen har også sagt mig, at De var ganske ude af Dem selv i det første øjeblik, De savnede ham. Om mr. Talboys havde været Deres broder, sagde han til mig, kunne De ikke have taget Dem det mere nær, at han pludselig blev borte."

"Ja vist, ja vist, det ved jeg alt sammen," sagde Robert; "men tjen mig i ikke mere at tale om det; De kan ikke forestille Dem, hvor meget det bedrøver mig at høre på det."

Skulle han da bestandig forfølges af sin ujordede vens skygge? Han var kommet for at trøste den syge mand, og selv ved dødssengen viste den ubarmhjertige genganger sig for ham, selv her blev han mindet om den hemmelige forbrydelse, som havde formørket hans liv.

"Hør efter, hvad jeg siger, Marks," sagde han alvorligt, "De kan være forvisset om, at jeg påskønner Deres taknemmelighed og er meget glad over at have hjulpet Dem. Men førend De siger mere, må jeg indstændigt bede Dem om én ting. Hvis De har sendt bud efter mig for at fortælle mig noget om min tabte vens skæbne, beder jeg Dem om at forskåne både Dem selv og mig for denne skrækkelige fortælling. De kan ikke sige mig noget, som jeg ikke allerede ved. Det værste, De kan fortælle mig om den kvinde, som engang var i Deres magt, er allerede blevet åbenbaret for mig af hendes egne læber. Tjen mig derfor i ikke at berøre denne sag; jeg siger Dem endnu engang, at De ikke kan sige mig noget, som jeg ikke ved."

Luke Marks betragtede tankefuldt sin gæsts alvorligt ansigt, og et mørkt smil fo'r henover den syges udtærede træk.

"Kan jeg ikke sige Dem noget, som De ikke ved?" spurgte han.

"Nej."

"Så er det bedst, at jeg ikke forsøger på det," sagde den syge tankefuldt. "Var det hende, som fortalte Dem det?" spurgte han efter en pause.

"Jeg må bede om, at De hører op med at tale om den sag," svarede Robert næsten barsk, "jeg har jo allerede sagt Dem, at jeg ønsker, De vil forskåne mig for det. De drev handel med de opdagelser, som De gjorde, og blev betalt for ikke at tale om de hemmelige forbindelser, som De var kommet på spor af. De havde gjort bedst i at tie til det sidste."

"Havde jeg virkelig?" hviskede Luke Marks i heftig bevægelse. "Havde jeg virkelig gjort bedst i at holde tæt med, hvad jeg vidste, til det sidste?"

"Ja, det er min faste overbevisning. De drev handel med Deres kundskab om hemmeligheden og blev betalt for ikke at røbe den. Det ville derfor være den hæderligste fremgangsmåde af Dem, at De holdt overenskomsten og tav stille."

"Så, mener De virkelig det?" sagde mr. Marks med et uhyggeligt grin. "Men lad os engang sætte, at mylady havde *sine* hemmeligheder og jeg *mine*, hvorledes ville sagen da stille sig?"

"Hvad mener De?"

"Lad os sætte, at jeg længe kunne have sagt noget og måske også ville have sagt det, hvis jeg var blevet lidt bedre behandlet, hvis jeg havde fået det, som man gav mig, på en lidt venligere måde, i stedet for at man kastede det hen til mig, som om jeg var en hund og kun fik det for ikke at bide. Lad os sætte, at jeg kunne have sagt noget og ville have sagt det, når jeg var blevet anderledes behandlet. Hvad mener De så?"

Det er umuligt at skildre det gyselige, triumferende grin, som oplivede den syges udtærede træk.

"Han taler i vildelse," tænkte Robert, "og jeg må være overbærende med det stakkels menneske. Det ville da også være besynderligt, om jeg ikke var i stand til at vise tålmodighed overfor en døende."

Luke Marks lå i nogen tid og stirrede på Robert med det triumferende grin på sit ansigt. Den gamle kone, der var blevet udmattet af at våge over sin døende søn, var faldet i søvn og nikkede med sin spidse hage over kaminilden. Bouillonen, som den syge aldrig skulle få godt af, stod endnu stadig og snurrede på gløderne.

Mr. Audley ventede meget tålmodigt, indtil den syge igen skulle få lyst til at tale. Han kunne tydeligt høre enhver lyd i den stille nat, og det forekom ham, at det pinefulde i hans stilling derved forøgedes. Hans øre opfangede askens fald gennem kaminristen, den uhyggelige knagen i de brændende kul, det ubønhørlige urs langsomme og tunge tikken i værelset nedenunder, martsvindens sagte susen, der ved dødssengen tog sig ud som et sørgeligt varsel, og den syges hæse åndedrag. Hver enkelt lyd kunne tydeligt skelnes hver for sig, og enhver afbrydelse af den højtidelige stilhed i huset tog sig ud som en mørk forudsigelse af, hvad der snart skulle komme.

Robert sad med hænderne for ansigtet og tænkte på, hvad der skulle blive af ham nu, efter at hans vens mørke skæbne var kommet for dagen, og efter at George Talboys' og hans ryggesløse hustrus skrækkelige livshistorie havde fundet sin afslutning i den belgiske dåreanstalt. Ja, hvad skulle der blive af ham?

Han havde intet krav på Clara Talboys; for han havde besluttet at bevare den gyselige hemmelighed, som var blevet

åbenbaret for ham. Hvorledes kunne han driste sig til at træde frem for hende, når han holdt denne hemmelighed skjult for hende? Hvorledes kunne han nogensinde se hende ind i hendes alvorlige øjne, når han skulle holde sandheden tilbage? Han følte, at han ikke ville være i stand til at vise forbeholdenhed, når hendes rolige brune øjne rettede deres forskende blik på ham. Hvis han virkelig skulle bevare denne hemmelighed, måtte han aldrig se hende igen. Hvis han åbenbarede den, ville han forbitre hele hendes liv. Kunne han af egenkærlige motiver forsvare at fortælle hende denne skrækkelige sandhed? Og hvis han alligevel fortalte hende den, kunne han da antage, at hun ville lade sin myrdede broder ligge uhævnet og forglemt i den uindviede grav?

Robert Audley så sig på alle sider omgivet af vanskeligheder, som forekom ham aldeles uovervindelige, og da hans af naturen rolige temperament var blevet forbitret ved den mørke byrde, som han så længe havde båret, betragtede han fremtiden i det mest fortvivlede lys, ja han tænkte endog, at det ville have været bedst, om han havde fundet sin død i luerne ved Slotskroens brand.

"Hvem ville have sørget over mig? Ingen andre end min stakkels lille Alicia," tænkte han, "og selv hendes sorg ville snart være gået over. Ville Clara Talboys have sørget over mig? Nej, hun ville blot have beklaget min død, fordi hun derved ville have tabt udsigten til at erfare, hvorledes det hang sammen med hendes broders mørke endeligt. Hun ville blot ..."

40. Hvad den døende havde at fortælle

Gud må vide, hvor mr. Audleys fantasi til sidst havde ført ham hen, hvis han ikke var blevet skræmt op af en pludselig bevægelse af den syge, som satte sig over ende i sengen og kaldte på sin moder.

Den gamle kone fo'r op med et ryk og vendte sig halvt i søvne om imod sin søn.

"Hvad er der i vejen, kære Luke?" spurgte hun venligt. "Det er for tidligt endnu at tage miksturen. Mr. Dawson sagde, at du ikke skulle have den før to timer efter, at han var gået, og det er ikke mere end en time siden, at han gik."

"Hvem siger også, at jeg vil have mikstur?" udbrød mr. Marks utålmodigt. "Jeg vil blot spørge dig om noget, moder. Kan du huske, hvad der skete i fjor den 7. september?"

Robert fo'r op og stirrede på den syge. Hvorfor kom Luke stadig tilbage til dette forbudte emne? Hvorfor ville han erindre sin moder om den dag, da George blev myrdet? Den gamle kone rystede på hovedet og var ikke i stand til at samle sine tanker.

"Luke, Luke!" sagde hun, "hvorledes kan du dog spørge mig om sådan noget? Du ved jo godt, at min hukommelse har slået mig fejl i de sidste otte eller ni år, og at jeg aldrig i mit liv har kunnet hitte rede i, hvad dag vi skrev, eller noget af den slags. Det er jo heller ikke muligt, at en stakkels gammel kone, der har slidt og slæbt som jeg, skulle huske sådanne ting."

Luke Marks trak utålmodigt på skuldrene.

"Ja, du er den rette til at gøre, hvad man beder dig om!" sagde han forbitret. "Bad jeg dig da ikke om, at du skulle huske den dag? Sagde jeg ikke til dig, at der kunne komme en tid, da du ville blive tilkaldt som vidne og skulle aflægge ed på Bibelen? Sagde jeg ikke det til dig, moder?"

Den gamle kone rystede fortvivlet på hovedet.

"Når du er så vis på det, tvivler jeg ikke om, at du sagde det," svarede hun med et smil, der skulle gøre ham god igen; "men jeg kan slet ikke huske det, min kære dreng. Min hukommelse har i de sidste ni år slået mig ganske fejl, sir." tilføjede hun og vendte sig om imod Robert; "jeg er kun en stakkels gammel kone."

Mr. Audley lagde sin hånd på den syges arm.

"Marks," sagde han, "jeg vil endnu engang lade Dem vide, at De ikke skal plage Dem selv for den sags skyld. Jeg spørger Dem jo ikke om noget, og jeg ønsker ikke at få noget at vide."

"Men det kan jo tænkes, at jeg alligevel har lyst til at fortælle noget," udbrød Luke med feberagtig kraft, "det kan jo tænkes, at jeg ikke kan dø, fordi der er noget, som ligger mig tungt på sindet, og at jeg har bedt Dem komme herhen for at fortælle Dem det. Og således er det da virkelig også. Jeg ville hellere have ladet mig brænde levende op end sagt det til *hende*," tilføjede han med hvislende stemme og et forbitret, vildt udtryk. "Ja, før ville jeg have ladet mig brænde levende op! Jeg lod hende spytte i bøssen, fordi hun var så uforskammet og fornem imod mig; men *det* ville jeg aldrig have fortalt hende, nej aldrig. Jeg havde hende i min magt, og jeg lod hende ikke slippe; jeg havde min hemmelighed, og jeg lod mig betale for

den; hun behandlede mig og min kone med ringeagt, men for den mindste hån, hun viste os, måtte hun bøde tyve gange!"

"Marks, Marks, vær dog for Himlens skyld rolig!" sagde Robert alvorligt. "Hvad mener De dog? Hvad er det, som De kunne have fortalt?"

"Det er jo det, som jeg nu skal sige Dem," svarede Luke og lod hånden gå hen over de tørre læber. "Lad mig få noget at drikke, moder!"

Den gamle kone hældte en kølende drik i et bæger og bragte den til sin søn.

Han drak med ivrig hast, som om han følte, at han endnu kun havde få timer tilbage at leve i, og at han måtte skynde sig, hvis ikke den ubarmhjertige tid skulle overraske ham med det sidste øjeblik midt i hans bekendelse.

"Bliv, hvor du er," sagde han til sin moder og pegede på en stol for enden af sengen.

Den gamle kone rettede sig efter ham og satte sig sagtmodig ned overfor mr. Audley. Hun tog sit brillefutteral frem, pudsede brillerne af, satte dem på næsen og stirrede godmodigt på sin søn, som om hun nærede et svagt håb om, at disse forberedelser ville hjælpe på hendes hukommelse.

"Jeg vil nu spørge dig om en anden ting, moder," sagde Luke, "og det vil undre mig, hvis du ikke kan svare på det. Kan du huske, da jeg tjente hos Atkinsons? Det var, inden jeg giftede mig, og jeg boede stadig hos dig."

"Ja vist, det kan jeg godt huske, min kære dreng," svarede mrs. Marks og nikkede stolt med hovedet. "Det var forrige efterår, dengang æblerne blev plukket af i haven på den anden

side af gaden, og du havde lige fået din nye blomstrede vest. Jo, det kan jeg godt huske, Luke!"

Mr. Audley undrede sig over, hvad alt dette skulle føre til, og spurgte sig selv om, hvor længe han skulle sidde ved den syges seng og høre på en samtale, som han slet ikke forstod.

"Når du kan huske så meget, må du også kunne huske mere, moder," sagde Luke. "Kan du da ikke også huske, at jeg en aften, just som vi satte den sidste stak op hos Atkinsons, kom hjem her med en fremmed herre?"

Mr. Audley fo'r igen op fra sit sæde i heftig bevægelse, og denne gang betragtede han med alvor den talendes ansigt, idet han med en besynderlig, anspændt opmærksomhed, som han næppe selv kunne forklare sig, lyttede efter, hvad Marks sagde.

"Jeg kan huske, at du kom her med Phoebe," svarede den gamle kone særdeles livligt. "Jeg husker godt, at du mange gange kom her med Phoebe, for at hun kunne drikke en kop te hos os eller få en bid aftensmad."

"Å sludder!" udbrød mr. Marks; "hvem taler om Phoebe? Er hun så vigtig en person, at nogen skulle bryde sig om hende? Kan du huske, at jeg en aften i september kom hjem med en herre efter kl. 10? Han var våd lige til skindet, han var fra top til tå tildækket med mudder, andemad og snavs, hans ene arm var brækket, og hans ene skulder var frygteligt ophovnet. Han så så gyselig ud, at ingen ville have været i stand til at kende ham. Hans klæder var revet itu på flere steder. Han satte sig ned ved ilden i køkkenet og stirrede på kullene, som om han var gået ganske fra sans og samling og ikke vidste, hvor han var, eller hvem han var. Vi måtte pleje ham, som om han havde været et barn, vi klædte ham om, tørrede ham af og vaskede ham, og til

sidst måtte vi presse et par skefulde brændevin ind imellem hans sammenbidte tænder, inden vi kunne få liv i ham. Kan du nu huske det, moder?"

Den gamle kone nikkede med hovedet og mumlede noget om, at nu huskede hun det alt sammen ganske tydeligt, da Luke fortalte hende det.

Robert Audley udstødte et højt skrig og kastede sig på knæ ved den syges seng.

"Min Gud," udbrød han, "jeg takker dig for din vidunderlige nåde! George Talboys lever!"

"Stop lidt," sagde mr. Marks, "vær ikke for hastig på det! Moder, ræk os den tinæske, der står på hylden tæt ved kommoden."

Den gamle kone opfyldte straks hans ønske, og efter at hun havde famlet omkring imellem itubrukne tekopper og mælkekrukker, syæsker uden låg og alskens klude og potter, som lå mellem hinanden, fik hun fat i en snustobaksdåse, der havde et låg til at trække ud og så meget medtagen og smudsig ud.

Robert lå endnu på knæ ved siden af sengen med sine hænder foldede over ansigtet. Luke Marks lukkede æsken op.

"Der er ingen penge i den, nej desværre," sagde han, "og havde der været nogle, ville de ikke have fået lov til at ligge der længe. Men der er noget i den, som måske er lige så meget værd for Dem som penge, og det vil jeg give Dem til bevis på, at en drukkenbolt kan føle taknemmelighed imod dem, som er gode imod ham."

Han tog to sammenlagte stykker papir frem, som han gav til Robert.

Det var to blade, som var revet ud af en tegnebog og beskrevet med blyant. Håndskriften var ganske fremmed for mr. Audley; det var en tvungen, stiv og dog udtværet skrift, som om en bondedreng havde skrevet den.

"Jeg kender ikke denne skrift," sagde Robert, idet han ivrigt lukkede den første af de to sedler op. "Hvad har dette her med min ven at bestille? Hvorfor viser De mig disse sedler?"

"Er det ikke rigtigst, at De læser dem først," sagde mr. Marks, "og så spørger mig bagefter?"

Den første seddel, som Robert lukkede op, indeholdt følgende linjer, skrevet med den tvungne og dog udtværede skrift, der var så fremmed for ham:

"Kære ven!

Jeg skriver til dig i en så oprørt sindsstemning, som måske næppe nogen før mig har prøvet. Jeg kan ikke sige dig, hvad der er hændt mig, jeg kan blot lade dig vide, at jeg har oplevet noget, som har knust mit hjerte og vil drive mig bort fra England for at opsøge et afsondret sted, hvor jeg kan leve og dø ukendt og forglemt. Jeg kan kun bede dig om at glemme mig. Hvis dit venskab kunne have været mig til nogen nytte, ville jeg dristigt have trukket på det, og hvis dit råd havde kunnet yde mig nogen hjælp, ville jeg have sat min lid til dig; men hverken venskab eller råd kunne hjælpe mig. Jeg har ikke andet at sige til dig, end at jeg beder Gud om at velsigne dig for alt, hvad du har været for mig, og om at lære dig at glemme mig i fremtiden.

G. T."

Den anden seddel var ikke adresseret til Robert, og dens indhold var endnu kortere end den førstes:

> "Helen!
> Gid Gud vil forbarme sig over dig og tilgive dig for, hvad du i dag har gjort, så vist som jeg tilgiver dig. Du skal aldrig mere høre fra mig; for dig og for verden vil jeg fra nu af være, hvad du ønskede, at jeg i dag skulle være. Du behøver ikke at være bange for, at jeg foruroliger dig. Jeg rejser bort fra England og vender aldrig tilbage.
>
> *G. T."*

Robert Audley stirrede forvirret og fortvivlet på disse linjer. De var ikke skrevet med hans vens velkendte hånd; men alligevel antydede deres indhold, at de var skrevet af ham, og de var undertegnede med begyndelsesbogstaverne til hans navne.

Han kastede et forskende blik på Luke Marks ansigt, som om han anså det for muligt, at man havde ham til bedste.

"Det er ikke George Talboys, som har skrevet dette," sagde han.

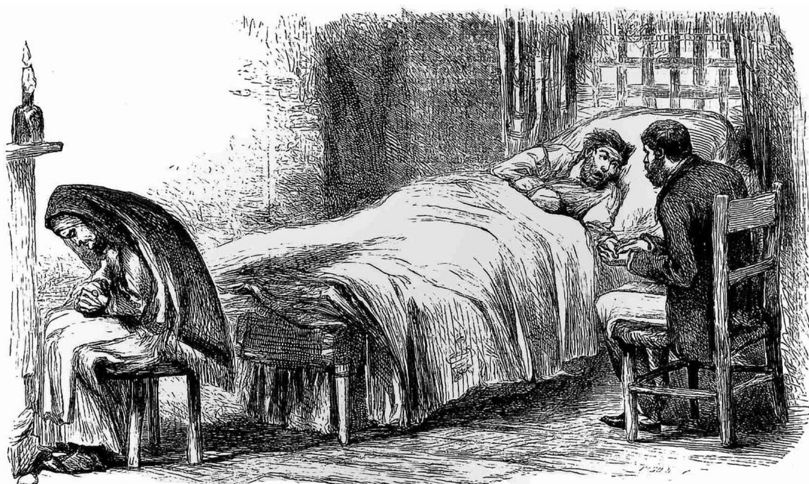
"Jo det er," svarede Luke Marks, "han har skrevet hver eneste linje; han skrev begge brevene med sin venstre hånd, den højre kunne han ikke bruge, fordi han havde brækket armen."

Robert Audley løftede pludselig sine øjne i vejret, og enhver skygge af mistanke forsvandt fra hans ansigt.

"Nu forstår jeg det," sagde han, "nu forstår jeg det. Fortæl mig alting; fortæl mig, hvorledes det gik til, at min stakkels ven blev frelst."

Han kunne næsten ikke få sig selv til at tro, at alt, hvad han havde hørt, var sandt. Det forekom ham ganske utroligt, at der kunne komme et lykkeligt øjeblik, da den ven, som han så bittert havde savnet, skulle trykke hans hånd, og at en lysere fremtid skulle oprinde for ham. Han var aldeles ude af sig selv og kunne ikke begribe, at der så uventet var gået nyt håb op for ham.

"Fortæl mig alting," udbrød han, "for Guds skyld, fortæl mig alting, og jeg vil forsøge på at begribe det, om det ellers er muligt."

Luke Marks på dødslejet.

"Jeg havde forrige september travlt med at høste hos Atkinsons," sagde Luke Marks, "og jeg hjalp dem med at sætte det sidste korn i stak. Den nærmeste vej fra gården til moders hus var over markerne bagved herregården, og jeg plejede derfor at gå den vej; Phoebe stod da ofte i havedøren udenfor lindealleen for at få sig en passiar med mig, for hun vidste, hvad tid jeg gik hjem. Til andre tider var hun der ikke, og så

sprang jeg gerne over den udtørrede grav, der ligger imellem køkkenhaven og markerne udenfor den, for at gå ind i folkestuen og få mig et glas øl eller en bid aftensmad, som det nu kunne træffe sig.

Jeg ved ikke, hvad Phoebe tog sig for om aftenen den 7. september (jeg kan huske den dato, fordi Atkinson den dag betalte mig hele min løn ud på én gang og lod mig underskrive en kvittering for pengene). Men hvad hun så tog sig for eller ikke tog sig for, er det vist, at hun ikke var ved havedøren udenfor lindealleen, og jeg gik derfor rundt til den anden side af haven, hvor jeg satte over den tørre grav; for jeg ville umådelig gerne se hende den aften, fordi jeg næste dag skulle arbejde på en gård, som ligger på den anden side af Chelmsford. Klokken slog ni på kirken i Audley, da jeg gik over markerne imellem Atkinsons og herregården, og den må have været henved kvart over ni, da jeg gik ind i køkkenhaven.

Jeg gik tværs igennem haven og lige ind i lindealleen, og den nærmeste del til folkestuen var igennem krattet og forbi den udtørrede brønd. Det var ganske mørkt, men jeg var godt kendt med alle vejene på det gamle sted, og det var ret en fornøjelse for mig at se, hvorledes der trængte et rødt skær frem i mørket fra lysene i folkestuen. Jeg var lige tæt ved åbningen af den udtørrede brønd, da jeg hørte en lyd, som gjorde mig ganske beklemt om hjertet. Det var en stønnende lyd, som om der et sted imellem buskene lå en mand, der var stedt i nød. Jeg var ikke bange for spøgelser, og jeg var i det hele taget ikke bange for nogen ting; men der var i denne stønnen noget, som isnede mit hjerte, og i det første øjeblik var jeg så bestyrtet, at jeg ikke vidste, kvad jeg skulle gøre. Men det stønnede igen, og nu gav

jeg mig i færd med at lede rundt om i buskene. Jeg fandt en mand, der lå skjult under nogle laurbærbuske, og jeg troede i det første øjeblik, at han havde ondt i sinde. Jeg tog ham i kraven og ville trække ham ind i huset; men han holdt sin hånd om min arm uden at rejse sig op fra jorden, idet han stirrede alvorligt på mig, som jeg kunne mærke af den måde, han havde vendt sit ansigt om imod mig på i mørket, og derefter spurgte han mig, hvem jeg var, hvad jeg var, og hvad jeg havde at bestille med folkene på herregården.

Der var noget i hans måde at tale på, som gjorde det klart for mig, at han var en fornem herre, skønt jeg ikke kendte ham og ikke kunne se hans ansigt, og jeg svarede ham høfligt på hans spørgsmål.

'Jeg vil gerne bort herfra, uden at nogen ser mig, læg vel mærke til det,' sagde han. 'Jeg har ligget her siden kl. 4 i eftermiddags, og jeg er halvdød; men jeg vil først og fremmest bort herfra, uden at nogen ser mig. Glem ikke det.'

Jeg sagde til ham, at det var en let sag; men jeg begyndte nu igen at komme på de tanker, som jeg straks havde. Jeg troede ikke, at det kunne hænge rigtigt sammen, og det forekom mig, at han måtte have gjort noget galt, når han var så ivrig efter at liste sig bort.

'Kan De ikke bringe mig et sted hen,' sagde han, 'hvor jeg kan få tørre klæder på, uden at en halv snes mennesker skal se på det?'

Han lå nu ikke længere på jorden, og da han sad op, kunne jeg se, at hans højre arm hang løst ned, og at han led meget.

Jeg pegede på hans arm og spurgte ham, hvad der var i vejen med den; men han tog det ganske roligt og svarede: 'Den er

brækket, min ven, den er brækket. Men det er ikke det værste,' sagde han derpå i en anden tone, som om han mere talte til sig selv end til mig. 'Mit hjerte er knust, og det helbredes ikke så let som en brækket arm.'

Jeg sagde til ham, at jeg kunne bringe ham til min moders hus, hvor han kunne tørre sine klæder og tage ophold foreløbig.

'Kan Deres moder tie med, hvad hun får at vide?' spurgte han.

'Det tror jeg nok, hun vil være i stand til, hvis hun ellers kunne huske, hvad man sagde til hende,' svarede jeg ham, 'De kunne gerne i aften fortælle hende alverdens hemmeligheder, når hun vågner i morgen, kan hun ikke huske et ord af det.'

Det lod til, at han var fornøjet over dette, og han rejste sig op, idet han tog fat i mig; for han var så stiv i lemmerne, at han næsten ikke kunne røre en fod. Jeg mærkede, da han stod ved siden af mig, at hans klæder var ganske våde og tilsølede.

'Har De været så uheldig at falde ned i fiskedammen?' spurgte jeg ham.

Han svarede ikke på mit spørgsmål, ja det lod næsten til, at han ikke havde hørt det. Nu, da han stod op, kunne jeg se, at han var en høj, velskabt mand. Jeg nåede ham ikke længere end til skuldrene.

'Bring mig hen til Deres moders hus,' sagde han, 'og skaf mig tørre klæder, hvis De kan, jeg skal betale Dem godt for Deres ulejlighed.'

Jeg vidste, at nøglen meget ofte sad i havedøren, og derfor gik jeg den vej med ham. I begyndelsen kunne han næsten slet ikke gå, og det var kun ved at læne sig tungt til min skulder, at det lykkedes ham at komme afsted. Jeg førte ham ind gennem

havedøren, som jeg lod stå uden at lukke den af efter mig; for jeg stolede på, at havekarlen, som skule have tilsyn med døren, ikke ville mærke noget, da han er en ligegyldig og doven knægt. Jeg førte den fremmede herre hertil over markerne, idet jeg stadig gik udenom byen, og på de steder var der ikke et menneske at opdage på den tid af aftenen. Endelig fik jeg ham da velbeholden bragt ind i værelset nedenunder, hvor moder sad ved kaminen og kogte lidt suppe til mig.

Jeg satte den underlige fisk, jeg havde fået fat i, på en stol foran ilden, og først nu kunne jeg rigtigt tage ham i øjesyn. Jeg har aldrig før set et menneske i en sådan tilstand. Han var ganske dækket af grønt mudder og snavs, og hans hænder var skrabede og sønderrevne. Jeg trak klæderne af ham, så godt jeg kunne, for han var ligesom et barn i mine hænder og sad og stirrede ganske hjælpeløs ind i ilden. Kun af og til udstødte han et dybt suk, som om hans hjerte skulle briste. Det lod til, at han ikke vidste, hvor han var, og at han hverken hørte efter så os, han sad blot og så stift hen for sig, mens den stakkels brækkede arm dinglede ved hans side.

Da jeg antog, at han var meget dårlig, ville jeg hente mr. Dawson til ham, og jeg sagde noget om det til moder; men hvor forstyrret han end lod til at være, så han dog hurtigt op med et bestemt blik og sagde: 'Nej, nej!' Ingen måtte vide, at han var der, med undtagelse af os to.

Jeg spurgte, om jeg skulle løbe hen og hente noget cognac til ham, og han sagde Ja, det kunne jeg gøre. Klokken var næsten elleve, da jeg gik hen til kroen, og den slog elleve, da jeg kom tilbage.

Det var godt, at jeg hentede cognac; for han rystede gyseligt, og kanten af snapseglasset klaprede imod hans tænder. Jeg måtte presse spiritussen ind imellem dem, førend han kunne drikke, så fast var de knebet sammen. Endelig faldt han hen i en døs og begyndte at nikke over ilden; men på den måde kunne han ikke få nogen rigtig søvn. Jeg løb derfor hen og hentede et uldent tæppe, som jeg svøbte ham godt ind i, og da jeg havde gjort det, bar jeg ham ned i værelset underneden, hvor jeg lagde ham i slagbænken. Jeg lod moder gå til ro, mens jeg selv sad og vågede over ham ved kaminilden, som jeg holdt ved lige, til solen stod op, men ligesom det dagedes, fo'r han pludselig op og sagde, at han måtte gå straks, på øjeblikket.

Jeg bad ham om ikke at tænke på at tage bort foreløbig, da det ville vare længe, inden han blev i stand til at røre sig; men han sagde til mig, at han måtte afsted. Han rejste sig op, og skønt han vaklede i den grad, at han i begyndelsen næppe kunne stå fast i to minutter, ville han ikke lade sig sige noget, men lod mig hjælpe ham i klæderne, som jeg havde tørret og gjort rene, så godt jeg kunne, mens han lå og sov. Endelig fik jeg ham da klædt på, men hans klæder var skrækkeligt ødelagte, og han så gyselig ud med sit blege ansigt og et stort hul i panden, som jeg havde vasket og forbundet med et tørklæde. For at holde frakken sammen om ham, måtte vi knappe den om halsen, for han kunne ikke få sin brækkede arm ind i ærmet. Men han fandt sig i alting, skønt han stønnede af og til, og det kunne man da ikke undre sig over, når man så de forrevne og forstødte hænder, hullet i panden, de stive lemmer og den brækkede arm. Da det var blevet lys dag, var han klædt på og færdig til at gå ud.

'Hvor har vi den nærmeste by på vejen til London?' spurgte han mig.

Jeg sagde ham, at den nærmeste by var Brentwood.

'Det er godt,' sagde han, 'og hvis De nu vil gå med mig til Brentwood og føre mig hen til en doktor, som kan forbinde min arm, vil jeg give Dem fem pund både for det og for al den anden ulejlighed, som jeg har forvoldt Dem.'

Jeg sagde til ham, at jeg var villig til at gøre alt, hvad han ønskede, og spurgte derpå, om jeg ikke skulle gå hen og låne en vogn et sted i nærheden for at køre ham til Brentwood, da der var stive seks mile dertil.

Han rystede på hovedet. Nej, nej, han ville ikke køre, for han ikke ville have, at nogen skulle se ham, han ville hellere gå.

Han gik da også, og han skilte sig godt fra det, skønt jeg kunne se, at ethvert skridt, som han tog på den seks miles vej, pinte ham, men han holdt ud til det sidste, og aldrig i mine livfødte dage har jeg set magen. Engang imellem måtte han stå stille og læne sig til en portstolpe, mens han fik vejret; men han lod sig ikke gå på, så at vi til sidst nåede Brentwood, og da sagde han til mig: 'Bring mig hen til den nærmeste doktor!' Det gjorde jeg, og jeg ventede, indtil doktoren havde forbundet armen, hvilket varede umådeligt længe. Doktoren ville have, at han skulle blive i Brentwood, indtil han var bedre, men han sagde, at det kunne der slet ikke være tale om, han måtte straks til London uden at spilde et øjeblik. Doktoren gjorde da alt så godt, som han kunne, og lagde hans arm i et bind."

Der gik pludselig et lys op for Robert Audley, idet han erindrede noget, som var forefaldet under hans sidste besøg i Liverpool. Han kom til at tænke på den kontorist, som havde

kaldt ham tilbage for at sige til ham, at der havde været en rejsende, som lod sig indskrive til overfarten med *Victoria Regia* omtrent en time eller så før skibets afrejse, og denne rejsende var blevet beskrevet som en ung mand, der bar sin arm i et bind og havde et ganske almindeligt navn, som Robert siden havde tabt af hukommelsen.

"Da hans arm var bragt i orden," vedblev Luke, "spurgte han doktoren, om han kunne give ham en blyant, da han ville skrive noget, inden han tog bort. Doktoren lo og rystede på hovedet. 'De vil ikke være i stand til at skrive et eneste ord med den hånd i dag,' sagde han og pegede på den arm, som han lige havde forbundet. - 'Det er nok muligt,' svarede den unge herre, 'men jeg kan skrive med den anden hånd.' - 'Kan jeg ikke skrive det for Dem?' spurgte doktoren. - 'Nej, tak,' svarede den anden, 'hvad jeg skal skrive, kan jeg ikke lade nogen anden vide. Hvis De kan give mig et par konvolutter, vil jeg være Dem meget forbunden.'

Doktoren gik hen og hentede konvolutterne, og den unge herre trak en tegnebog op af sin frakkelomme med den venstre hånd. Tegnebogen var våd og snavset udenpå, men indeni var den ren nok, og da han havde revet et par blade ud, begyndte han at skrive det, som De netop læste. Han skrev skrækkelig kejtet med den venstre hånd, og det gik langsomt, men endelig blev han dog færdig. Derpå lagde han de to små sedler ind i konvolutterne, som doktoren havde bragt ham og forseglede dem, efter at han havde slået et kryds på den ene af dem med sin blyant. Da alt var besørget, betalte han doktoren for hans ulejlighed, og doktoren spurgte, om der ikke var mere, han kunne være ham til tjeneste med, idet han endnu engang søgte

at overtale ham til at blive i Brentwood, indtil hans arm var bedre; men den unge herre svarede heftigt, at det slet ikke var muligt, og derefter sagde han til mig: 'Kom nu og følg mig hen til jernbanestationen, så skal De få, hvad jeg har lovet Dem.'

Jeg gik da hen til jernbanen med ham. Vi var der tidsnok til at komme afsted med det tog, som holder ved Brentwood kl. halv ni, og vi måtte vente i fem minutter på det. Han trak mig da hen i en krog af perronen og spurgte mig, om jeg ville besørge brevene for ham, hvortil jeg svarede Ja. 'Det er godt,' sagde han, 'og se nu her, De kender jo Audley Court, ikke sandt?' - 'Jo,' sagde jeg, 'det gør jeg, for min kæreste tjener som kammerpige på gården.' - 'Hos hvem er hun kammerpige?' spurgte han. - 'Hos mylady,' svarede jeg ham, 'hos den nye frue, som var guvernante hos mr. Dawson.' - 'Det er godt,' sagde han. 'Se nu dette brev her, med korset på konvolutten, det er til lady Audley, og De må passe på at levere hende det i hendes egne hænder. Lad mig se, De passer på, at ingen lægger mærke til, at De giver hende det.' Det lovede jeg ham at gøre, og derpå gav han mig det første brev. Så sagde han: 'Kender De mr. Audley, sir Michaels brodersøn?' - "Ja, af anseelse,' svarede jeg ham, 'jeg har hørt sige, at det skal være en rigtig lapset herre, men alligevel både venlig og ligefrem' (hvorpå Luke tilføjede i parentes: 'For på den måde havde jeg virkelig hørt Dem omtale'). Den unge herre sagde da til mig: 'Se, det andet brev, som jeg viser Dem her, skal De bringe til mr. Audley; han opholder sig for tiden i landsbyen ved herregården og bor i *Solen*.' Ja, så skulle alt blive rigtigt besørget, sagde jeg til ham, for jeg havde kendt *Solen*, siden jeg var en lille dreng. Han gav mig nu også det andet brev, som ikke var mærket udenpå, og jeg fik de fem pund, som han

havde lovet mig. Efter at det var besørget, gik han endelig ind i en kupé af anden klasse, idet han sagde: 'Farvel, og tak for al Deres ulejlighed!' Det sidste, som jeg så af ham, var et kridhvidt ansigt og et stort stykke hæfteplaster, der lå tværs over hans pande."

"Stakkels George! Stakkels George!"

"Jeg gik tilbage til Audley og lige hen til *Solen*, hvor jeg spurgte efter Dem; for det var, så sandt hjælpe mig Gud, min hensigt ærligt og redeligt at besørge begge brevene. Værten sagde mig imidlertid, at De selv samme morgen var rejst til London over hals og hoved, og han vidste ikke, hvornår De kom tilbage, eller hvad det sted hed, hvor De boede i London, skønt han sagde, at det efter hans mening sagtens måtte være Westminster Hall eller Doctors' Commons eller et af de andre steder, hvor der boede prokuratorer. Hvad skulle jeg nu gribe til? Jeg kunne ikke lade brevet gå med posten, da jeg ikke vidste, hvor jeg skulle sende det hen, ikke heller kunne jeg selv aflevere det, og at lade det blive besørget at andre, gik ikke an, da det så stærkt var blevet pålagt mig, at jeg ikke måtte lade nogen se det. Jeg havde altså ikke andet at gøre end at vente og se, om De kom tilbage, for da at give Dem brevet.

Jeg besluttede at gå over til herregården om aftenen for at se til Phoebe og spørge hende om, hvornår jeg kunne få hendes frue i tale; for jeg vidste, at hun godt kunne bringe den sag i orden for mig, hvis hun ville. Jeg gik derfor ikke på arbejde den dag, skønt jeg burde have gjort det, men drev omkring hele dagen, indtil mørket begyndte at falde på, og så spadserede jeg over markerne hen til herregården, hvor jeg ganske rigtigt traf Phoebe, som stod i havedøren og holdt udkig efter mig.

Vi fulgtes sammen ind i krattet, og jeg gik hen til den gamle brønd, på hvis kant vi plejede at sidde sammen om sommeren, når det var blevet aften, men Phoebe blev lige med ét bleg som et lig og sagde til mig: 'Nej, ikke der! ikke der!' - 'Og hvorfor vil du ikke sidde der?' spurgte jeg hende. Hun svarede mig, at hun ikke selv vidste rigtigt hvorfor; men hun havde haft sådan en underlig ængstelse over sig hele aftenen, og hun havde hørt, at det spøgede ved brønden. Jeg sagde til hende, at det ikke var andet end noget dumt snak, men hun svarede mig, at enten der var noget om det eller ikke, ville hun ikke mere være ved brønden. Vi gik da tilbage til havedøren, og hun stod og lænede sig op til den, mens hun talte med mig.

Jeg havde ikke talt længe med hende, førend jeg mærkede, at der var noget i vejen med hende, og jeg lod hende det også vide.

'Jeg føler mig heller ikke således i aften, som jeg plejer at være,' svarede hun mig; 'for jeg kom i sådant et oprør i går, og det er ikke gået rigtigt over endnu.'

'Så har du vel været oppe at skændes med din frue, kan jeg tænke?' sagde jeg til hende.

Hun svarede mig ikke straks, men hun lo på den besynderligste måde, som jeg nogensinde havde set, og derefter sagde hun:

'Nej, Luke, der var slet ikke noget i vejen af den slags, ja jeg kan oven i købet lade dig vide, at ingen kan være venligere imod mig end mylady. Jeg tror næsten, at hun gerne ville gøre alt for mig, og hvis jeg bad hende om besætning og inventarium til en forpagtning eller om at hjælpe os til en kro, ville hun ganske sikkert ikke sige Nej.'

Jeg kunne ikke rigtigt blive klog på dette, for det var ikke mere end to dage siden, hun havde sagt til mig, at hendes frue kun brød sig om at få sine egne luner opfyldt, og at vi kunne komme til at vente længe, inden vi fik, hvad vi ville have af hende.

Jeg sagde derfor til Phoebe, at den godhed var kommet meget pludseligt over mylady, hvortil hun svarede: 'Ja, ganske pludseligt,' - og derpå lo hun, akkurat som hun havde gjort før. Nu gik det mig dog for vidt, og jeg vendte mig om til hende, idet jeg sagde:

'Jeg skal sige dig noget, min tøs, og det er, at du har hemmeligheder for mig. Du har enten hørt noget eller opdaget noget, og nu vil du holde mig udenfor det hele; men hvis du tror, at du kan lege den leg med mig, tager du meget fejl. Se så, nu har jeg advaret dig.'

Men hun slog det hele hen i spøg og spurgte mig, hvorledes jeg kunne sætte mig sådanne tanker i hovedet.

Jeg svarede hende: 'Hvis jeg har sat mig noget i hovedet, er det dig, som er skyld i det, og jeg vil endnu engang sige dig, at jeg ikke lader mig spise af med snak. Hvis du har lyst til at gemme på hemmeligheder for den mand, som du skal gifte dig med, gør du klogest i at gifte dig med en anden og have hemmeligheder for ham, for med mig går den slags ikke, det kan jeg lade dig vide.'

Nu begyndte hun så småt at flæbe, men jeg lagde slet ikke mærke til det og gav mig til at spørge hende om mylady. Jeg havde det brev, som var mærket med blyantskrydset, i min lomme, og jeg ville gerne vide, hvorledes jeg skulle levere hende det.

'Det kan jo være, at andre kunne gemme på hemmeligheder lige så godt som du,' sagde jeg, 'og man kan måske skaffe sig venner uden at trænge til din bistand. I går var her jo en herre, som ville tale med din frue, ikke sandt? En høj mand med brunt skæg?'

I stedet for at give mig et ordentligt svar, tog min kusine forfærdeligt på veje; hun kom i en skrækkelig gråd, vred hænderne og skabte sig således, at jeg hverken vidste ud eller ind.

Det var ikke muligt for mig at blive klog på, hvad hun fejlede; men lidt efter lidt fik jeg dog sandheden pillet ud af hende, for jeg ville ikke lade mig spise af med snak. Hun fortalte mig, at hun havde siddet og syet ved vinduet i sit lille kammer, der lå allerøverst oppe, midt i en af gavlene; herfra kunne hun se ud over lindealleen, krattet og brønden, og lige med ét havde hun set mylady komme gående med en fremmed herre. De spadserede længe sammen, indtil de endelig ..."

"Spring det over," udbrød Robert Audley, "jeg ved, hvad der skete."

"Nå, Phoebe fortalte mig alt, hvad hun havde set, og hun sagde mig, at hun næsten straks derefter havde været sammen med mylady, som havde skændt på hende for et eller andet. Der var i den anledning kommet dem noget imellem, og skønt det ikke var meget, var det dog nok til at lade mylady forstå, at den tjenestepige, som hun så over hovedet, var kommet på spor efter ting, der bragte hende i denne tjenestepiges magt, så længe hun levede.

'Og nu har jeg hende, Luke,' sagde Phoebe, 'så at hun vil være nødt til at gøre alt, hvad vi ønsker, når vi bevarer hendes

hemmelighed.'

De ser altså, at både mylady og hendes kammerpige stod i den tro, at det menneske, som jeg havde set rejse lyslevende afsted med londonertoget, lå død på bunden af brønden. Hvis jeg afleverede brevet, ville de opdage, at det ikke forholdt sig således, og da ville Phoebe og jeg miste den udsigt, som vi havde til at slå os op ved hjælp af hendes frue.

Derfor lod jeg være at aflevere brevet, og jeg bevarede min hemmelighed, ligesom mylady gemte på sin. Men jeg lovede mig selv, at hvis hun var god imod mig og gav mig de penge, som jeg trængte til, på en venlig måde, ville jeg sige hende alting og lette hendes sind.

Men således bar hun sig ikke ad. Hvad hun gav mig, det kastede hun hen til mig, som om jeg havde været en hund. Når hun talte til mig, skete det i en tone, som om hun havde talt til en hund, og hunde kan hun ikke fordrage at se. Hun åbnede ikke munden til mig uden at overvælde mig med de værste skældsord. Hun stak næsen så højt til vejrs, som hun kunne, for at ydmyge og håne mig, og mit blod kogte af forbitrelse på hende. Jeg besluttede derfor at gemme min hemmelighed og lade hende gå med sin. Jeg åbnede de to breve og læste dem, men jeg kunne ikke blive rigtig klog på, hvad der stod i dem; derefter gemte jeg dem, og intet levende væsen har set dem før i nat."

Luke Marks var færdig med sin fortælling og lå nu stille hen, udmattet af at have talt så længe. Han holdt omhyggeligt øje med Roberts ansigt, idet han var belavet på at få bebrejdelser og

en alvorlig tilrettevisning, for han havde en ubestemt følelse af, at han ikke havde båret sig rigtigt ad.

Men Robert gjorde ham ingen bebrejdelser; han følte sig ikke oplagt til at påtage sig et hverv, som han ikke anså sig for kaldet til at udføre.

"Når præsten i morgen kommer og taler med ham, vil han nok trøste ham," tænkte mr. Audley, "og hvis det stakkels menneske trænger til at høre Guds ord, vil det gøre mere indtryk fra præstens end fra mine læber. Hvad skulle jeg sige til ham? Hans synd er faldet tilbage på hans eget hoved; for hvis mylady havde følt mere ro i sin samvittighed, ville Slotskroen ikke være brændt. Hvem vil efter dette driste sig til enerådigt at bestemme sit liv? Må ikke enhver se Guds hånd i denne besynderlige tildragelse?"

Han tænkte i største ydmyghed på de slutninger, som han havde uddraget og lagt til grund for sin optræden. Han huskede, hvor blindt han havde stolet på sin forstands usle lys, men han huskede også, at han ærligt og redeligt havde bestræbt sig for at gøre sin pligt, med lige stor samvittighedsfuldhed imod døde og levende, og denne tanke trøstede ham.

Robert Audley sad til langt ud på morgenen hos den syge, der var faldet i en tung søvn, så snart han havde endt sin fortælling. Den gamle kone havde blundet trygt, mens hendes søn aflagde sin bekendelse, og Phoebe lå og sov i slagbænken i værelset nedenunder. Den unge advokat var således den eneste, som vågede over den syge.

Han kunne ikke sove, han var kun i stand til at tænke på den meddelelse, som han netop havde hørt. Han kunne kun takke Gud for sin vens frelse og bede om, at det måtte blive ham

forundt at gå til Clara Talboys og sige: "Din broder lever endnu og er genfundet."

Phoebe kom ovenpå for at indtage sin plads ved sygesengen, og Robert gik nu bort for at lægge sig til ro i *Solen*. Han havde i de tre sidste nætter ikke kendt til nogen vederkvægende hvile, da han kun af og til havde nydt den afbrudte, korte søvn, som en rejse på jernbaner og ombord på dampskibe tilsteder, og han var derfor aldeles udmattet. Det var næsten mørkt, da han vågnede efter en lang, uforstyrret søvn og klædte sig på for at spise til middag i den lille dagligstue, hvor han og George havde siddet sammen for få måneder tilbage.

Kromanden opvartede ham ved middagsbordet og fortalte ham, at Luke Marks var død kl. 5 samme eftermiddag. "Han gik temmelig pludseligt af vejen," sagde værten, "men hans død var dog meget rolig."

Kroværten i Solen underretter Robert om Lukes død.

Om aftenen skrev Robert Audley et langt brev til Mme. Taylor, under adresse til hr. Val i Villebrumeuse, for at gøre den

brødefulde kvinde, der havde båret så mange navne og skulle bære et falsk navn til det sidste, bekendt med den tilståelse, som Luke Marks havde aflagt på sit dødsleje.

"Det må dog vist trøste hende at erfare," tænkte han, "at hendes mand ikke fandt døden midt i sin ungdom for hendes forbryderiske hånd, om hendes egenkærlige sjæl ellers er i stand til at nære deltagelse eller bekymring for andre."

41. Opstået fra de døde

Clara Talboys tog hjem til Dorsetshire for at fortælle sin fader, at hans eneste søn var sejlet til Australien den 9. september, og at George højst sandsynligt endnu var i live og ville vende tilbage for at bede sin fader om tilgivelse, skønt han i grunden aldrig havde fortørnet ham, undtagen da han indgik det ulykkelige ægteskab, som havde øvet en så sørgelig indflydelse på hans ungdom.

Mr. Harcourt Talboys befandt sig i en slem forlegenhed. Junius Brutus havde aldrig været i en sådan stilling, og da han ikke kunne komme ud af dette dilemma ved at rette sig efter sit kæreste forbillede, fik han lyst til for en gangs skyld at være naturlig og aflægge den bekendelse, at han siden sin samtale med Robert Audley havde været meget urolig og bekymret for sin eneste søn, og at han ville være meget glad ved at trykke den stakkels dreng til sit hjerte, hvis George nogensinde skulle komme tilbage til England. Men var det rimeligt, at han ville vende tilbage, og hvorledes skulle man sætte sig i forbindelse med ham? Det var det, hele sagen drejede sig om. Robert Audley erindrede de bekendtgørelser, som han havde ladet indrykke i bladene i Melbourne og Sydney. Hvis George atter var kommet i god behold til en af disse byer, hvorledes kunne det da hænge sammen, at der aldrig var blevet taget noget hensyn til bekendtgørelserne? Kunne det tænkes, at hans ven ville være ligegyldig for hans ængstelse? Men til andre tider forekom det Robert netop muligt, at bekendtgørelserne ikke var kommet George Talboys for øje, og da han havde rejst under et

påtaget navn, ville hverken hans rejsefæller eller kaptajnen på skibet have været i stand til at vide, at det var ham, bekendtgørelserne sigtede til. Hvad skulle der da gøres? Skulle man tålmodigt vente, indtil George blev træt af sin landflygtighed og vendte hjem til slægt og venner, eller var det muligt at træffe forholdsregler, som kunne fremskynde hans tilbagerejse? Robert Audley vidste hverken ud eller ind. Måske gjorde den uudsigelige lettelse, som han havde følt ved opdagelsen af vennens frelse, ham ude af stand til at sanse andet end denne vidunderlige redning.

I denne sindstilstand begav han sig til Dorsetshire for at besøge mr. Talboys, som havde givet efter for en hel strøm af ædelmodige tilskyndelser og var gået så vidt, at han havde indbudt sin søns ven til at nyde godt af den afmålte gæstfrihed i den firkantede røde bygning.

Der var kun opstået to følelser hos mr. Talboys i anledning af Georges hændelser. Tanken om, at hans søn var frelst, gjorde ham på den ene side let og glad om hjertet, og han gav efter for naturens stemme; men på den anden side nærede han et alvorligt ønske om, at mylady havde været *hans* kone, for at han derved kunne have haft den glæde at statuere et iøjnefaldende eksempel på hende.

"Det tilkommer ikke mig at gøre Dem bebrejdelser, mr. Audley," sagde han, "fordi De hemmeligt har skaffet dette forbryderiske kvindemenneske bort fra retfærdighedens område og derved, som sagen stiller sig for mig, drevet spot med Deres lands love. Jeg kan kun sige, at hvis denne dame var faldet i mine hænder, ville hun være blevet behandlet på en ganske anden måde."

Det var midt i april, da Robert Audley for anden gang så de mørke fyrretræer, under hvilke han i sine tanker så ofte havde vandret siden sit første møde med Clara Talboys. Nu blomstrede der primula og violer i hækkene, og vandløbene, der ved hans første besøg havde været lige så hårde og bundfrosne som Harcourt Talboys hjerte, var tøet op ligesom han og rislede muntert under de sorte tornebuske i den lunefulde aprilsols skin.

Man havde overladt Robert et sirligt sovekammer og strengt ordnet påklædningsværelse i det firkantede hus, og han vågnede hver morgen på en fjedermadras, som altid bragte ham på den tanke, at han sov på et strengeinstrument. Solen skinnede ind på ham igennem de firkantede hvide rullegardiner og kastede sit skær hen over de to lakerede urner, som prydede fodenden af hans blå jernseng, indtil de flammede som to små bronzelamper fra romertiden.

Et besøg hos mr. Harcourt Talboys havde måske mere tilfælles med de erindringer, som gæsterne havde bevaret fra deres drengeår om livet kostskolen, end der stemte med en sybaritisk opfattelse af, hvad der kan glæde et menneske. Der hang ingen gardiner ned foran vinduerne, udenfor sengen lå der nogle smalle strimler af et tæppe, hele huset vækkedes tidligt om morgenen ved klokkeringning, og tjenestefolkene mødte i et stift kostume ved det lange middagsbord for at deltage i bordbønnen; den hele indretning af Talboys' hus mindede kort sagt vel meget om "et privat institut for sønner af god familie, der vil forberede sig til at træde ind i den gejstlige stand eller i armeen".

Men om så den firkantede, røde bygning havde været det prægtigste eventyrpalads og været beboet af en hel skare huris i stedet for af den pertentlige mand i lærredsfrakken, ville det næppe være forekommet Robert Audley mere underholdende.

Han vågnede ved klokkeringning og klædte sig på i den kolde morgensol, der lyser uden at oplive og blænder uden at varme. Han kappedes med mr. Harcourt Talboys i brugen af styrtebade og koldt vand, og så snart klokken i huset slog syv, trådte han ud af sit værelse lige så sirlig og forfrossen som stedets ejer for at gøre denne selskab på den spadseretur, som han for sit helbreds skyld foretog i de stive anlæg under fyrretræerne, inden han drak te.

Men der var i almindelighed en tredje person til stede ved disse sundhedsture, og det var Clara Talboys, som plejede at spadsere ved siden af sin fader, skønnere end morgensolen, for engang imellem var himlen mørk og overtrukken, mens hun altid var livlig og strålende. Hun havde en bredskygget stråhat på med blå bånd, og mr. Audley ville have betragtet en kvart tomme af disse bånd som en stoltere orden, end der nogensinde har smykket en begunstiget hofmands knaphul.

På disse morgenture blev der ofte talt om den fraværende George, og Robert Audley tog sjældent plads ved det lange tebord uden at tænke på den morgen, da han første gang havde siddet i dette værelse, mens han fortalte sin vens historie og betragtede Clara Talboys med bittert nag på grund af hendes kolde selvbeherskelse. Nu kendte han hende bedre og vidste, at hun ikke blot var den smukkeste pige, men tillige havde det kærligste hjerte. Men havde hun endnu ikke opdaget, hvor kær hun var sin broders ven? Robert gav sig engang imellem til at

spekulere over, om det var muligt, at han endnu ikke havde forrådt sig; han kunne ikke tror andet, end at den kærlighed, som gav hendes blotte nærværelse en så ubegribelig indflydelse på ham, måtte have lagt sig for dagen ved et uforsigtigt blik eller en uvilkårlig skælven af stemmen, som forekom ham at lyde helt anderledes, når han talte til hende.

Det ensformige liv opmuntredes kun af og til af et stift middagsselskab, hvor et par familier fra landet kom sammen for at kede sig over hinanden, og af et par tilfældige formiddagvisitter, som til mr. Audleys store ærgrelse havde til følge, at fremmede trængte sig ind i salen og holdt den besat i en stiv time. I særdeleshed nærede han alt andet end velvillige følelser for de rødmossede unge landmænd, der ved sådanne lejligheder i almindelighed indfandt sig i selskab med deres mødre og søstre.

Det var naturligvis umuligt andet, end at disse unge herrer måtte blive dødeligt forelskede i Clara, når de kom indenfor hendes brune øjnes tryllekreds, og følgelig måtte Robert Audley nære et inderligt had til dem, fordi de dristede sig til at komme på hans enemærker og optræde som hans rivaler. Han var skinsyg på alle og alting, som kom indenfor hendes rolige brune øjnes synskreds; han var skinsyg på en fed enkemand på otteogfyrre år, på en bedaget baronet med røde bakkenbarter og på de gamle fattige koner i omegnen, som Clara Talboys besøgte og rakte en hjælpsom hånd, ja på blomsterne i drivhuset, fordi de optog så meget af hendes tid og bortledte hendes opmærksomhed fra ham.

I begyndelsen var Robert og Clara meget ceremonielle imod hinanden, og kun når talen faldt på Georges hændelser, opstod

der større fortrolighed imellem dem. Men lidt efter lidt nærmede de sig mere utvungent til hinanden, og næppe tre uger efter hans ankomst gjorde miss Talboys ham en dag den glæde at tale alvorligt til ham og skænde på ham, fordi han ikke havde taget sig noget ordentligt til i hele sit liv og havde gjort så ringe brug at de talenter og evner, han var i besiddelse af.

Hvor lykkelig følte han sig ikke over at blive taget i skole af den pige, som han elskede! Hvor lykkelig følte han sig ikke over at ydmyge sig og nedsætte sig for hende! Med den inderligste fryd greb han denne lejlighed til at give et vink om, at han sandelig, hvis hans liv var blevet forædlet ved et ophøjet mål, ville have bestræbt sig for at blive noget bedre end en ørkesløs lediggænger på en jævn vej, der ikke førte til noget. Havde han været velsignet med de bånd, som ville have givet enhver time af hans liv et vigtigt formål, skulle han visselig have arbejdet fremad med alvor og ufortrødenhed. Når samtalen var faldet på dette tema, plejede han at slutte sine betragtninger med en mørk antydning af, at han højst sandsynligt en aftenstund, når den dalende sols stråler beskinnede Themsens rolige vande, og de små børn var gået hjem for at drikke te, ville kaste sig ud over rækværket ved Temple-haven.

"Tror De virkelig, miss Talboys, at jeg kan lade mig nøje med at læse franske romaner og ryge tyrkisk tobak, indtil jeg bliver halvfjerds år gammel?" spurgte han. "Tror De ikke, at der vil komme en tid, da mine merskumspiber ikke længere smager mig, da de franske romaner vil forekomme mig mere end sædvanligt dumme, og hele livet vil tage sig så gyseligt ensformigt ud, at jeg ville ønske at blive det kvit på den ene eller den anden måde?"

Det gør mig ondt at måtte tilstå, at den tungsindige unge advokat lagde de mest omfattende fremtidsplaner, mens han tog så fortvivlet på veje. Han ville sælge alle de ejendele, han havde samlet sig som ungkarl, inklusive et helt bibliotek af den franske boghandler Michel Levys forlagsartikler og et halvt dusin merskumspiber med solidt sølvbeslag; endvidere agtede han at give mrs. Maloney rejsepas og at anvende et par tusind pund til at købe et stykke jord med grønne buske og skrå græsplæner, hvor der i midten skulle ligge et lille fortryllende hus. Han så allerede i ånden, hvorledes de landlige vinduer glimtede imellem løvværk af myrter og slyngplanter og spejlede sig i en søs purpurrøde skød.

Det er en selvfølge, at Clara Talboys ikke lod til at have den fjerneste anelse om, hvad der fremkaldte alle disse melankolske udbrud. Hun rådede mr. Audley til at studere flittigt, tænke med alvor på sit kald og begynde livet for fuldt alvor. Det liv, som hun rådede ham til, var måske dog vel strengt og tomt på adspredelser, for han skulle arbejde med alvor og flid, for at det kunne lykkes ham at være nyttig for sine medmennesker og skaffe sig selv et anset navn. Mr. Audley skar virkelig også temmelig besynderlige ansigter ved tanken om en så åndsfortærende fremtid.

"Og dog ville jeg gøre det alt sammen," tænkte han, "gøre det for fuldt alvor, hvis jeg blot kunne være sikker på at blive belønnet for min anstrengelse, hvis jeg kunne vente, at hun ville dele æren med mig, når jeg engang havde bragt det til noget, og række mig sin tilbedte hånd for at stå mig bi i kampen. Men hvis hun nu spiller mig det puds, at hun sender mig ud for at

stride livets strid og gifter sig med en klods af en landmand, så snart jeg har vendt hende ryggen, hvad skal jeg så gribe til?"

Da mr. Audley af naturen var ubestemt og havde lyst til at opsætte alt, kan man umuligt vide, hvor længe han kunne have gået og gemt på sin hemmelighed, hvis han skulle have erklæret sig efter modent overlæg, især da han tillige var bange for, at han ved at tale skulle gøre ende på den fortryllende uvished, under hvilken han vel ikke altid nærede de sikreste forhåbninger, men dog sjældent var helt fortvivlet. Det traf sig imidlertid således, at han i et ubevogtet øjeblik blev i den grad henrevet af sine følelser, at han gik til en fuldstændig bekendelse af sit hjertes tilstand.

Han havde opholdt sig i fem uger på Grange Heath, og han indså, at det ikke ville være passende, om han blev der længere. En smuk majmorgen pakkede han derfor sit tøj sammen og underrettede familien om, at han agtede at tage afsted.

Det kunne aldeles ikke falde mr. Talboys ind at hengive sig til heftige beklagelser, fordi han skulle miste sin gæst; men han udtrykte sig dog med en kold hjertelighed, der hos ham var det stærkeste vidnesbyrd om venskab.

"Vi er kommet meget godt ud af det sammen, mr. Audley," sagde han, "og De har fundet Dem tilpas ved vor daglige regelmæssige levemåde, ja De har endda rettet Dem efter vort lille hus' skik på en måde, som jeg ikke kan andet end anse for særdeles smigrende for mig."

Robert bukkede, mens han i sit stille sind ønskede sig til lykke med, at han aldrig havde sovet over sig, men hver dag havde været oppe, når signalet fra klokken lød, og at han hver

dag havde indfundet sig præcis til den fastsatte tid ved mr. Talboys' morgenbord.

"Da vi er kommet så overordentlig godt ud af det sammen," vedblev mr. Talboys, "stoler jeg på, at De vil beære os med en gentagelse af Deres besøg i Dorsetshire, når De føler lyst til det. Der er fuldt op af vildt på mine enemærker, og mine forpagtere vil modtage Dem med den største opmærksomhed og høflighed, hvis De har lyst til at tage Deres bøsse med Dem."

Robert besvarede denne venskabelige indbydelse på den hjerteligste måde. Han forsikrede, at han ikke kendte nogen større fornøjelse end at jage agerhøns, og at det ville være ham en stor glæde, om han kunne drage fordel af den tilladelse, som hans vært med så megen venlighed havde givet ham. Han kunne ikke nære sig fra at skotte hen til Clara, idet han udtalte denne taksigelse. De nydelige øjenlåg sænkede sig lidt over hendes brune øjne, og en næsten umærkelig rødme fo'r hen over det skønne ansigt.

Men dette var den unge advokats sidste dag i Elysium, og der skulle hengå en sørgelig række af dage og nætter, uger og måneder, inden jagtsæsonens begyndelse gav ham et påskud til at vende tilbage til Dorsetshire, og i dette mørke tidsrum kunne unge landmænd eller fede enkemænd på otteogfyrre år benytte hans fraværelse til hans skade. Det var derfor intet under, at han blev tungsindig og fortvivlet over disse bedrøvelige fremtidsudsigter og den hele formiddag kun var et lidet underholdende selskab for miss Talboys.

Men ud på aftenen, da solen stod langt nede i vest, og Harcourt Talboys havde lukket sig inde i sit bibliotek med en prokurator og en forpagter for at beskæftige sig med nogle

forretningssager, blev mr. Audleys væsen lidt mere tiltalende. Han stod ved siden af Clara i en af salens store vinduesfordybninger og så, hvorledes himlen blev mørkere og aftenrøden mere glødende, efterhånden som dagen tog af. Han kunne ikke andet end være henrykt over denne uforstyrrede sammenkomst, skønt tanken om, at han den næste morgen skulle rejse til London, kastede en mørk skygge over hans glæde. Han følte sig lykkelig over at befinde sig i hendes nærhed, glemte fortiden og bekymrede sig ikke om fremtiden.

De talte om den sag, der altid udgjorde et foreningspunkt imellem dem, og samtalen drejede sig altså om hendes tabte broder George. Der lå et meget sørgmodigt udtryk i hendes stemme den aften. Det var jo heller ikke muligt andet, end at hun måtte blive bedrøvet, når hun tænkte på, at hendes broder, såfremt han var i live (og dette var hun jo ikke engang sikker på), flakkede ensom omkring, langt borte fra alle sine kære og stadig forfulgt af erindringen om et forspildt liv, hvorhen han end gik. Mens hun stod således og talte til ham i den stille aftenskumring, foldede hun uvilkårligt sine hænder, og hendes øjne fyldtes med tårer.

"Jeg kan ikke begribe, hvorledes det er muligt, at fader kan finde sig så roligt i min stakkels broders fraværelse," sagde hun; "for han holder virkelig af ham, mr. Audley, som De selv netop må have mærket. Men det er mig uforklarligt, at han ikke savner ham stærkere. Hvis jeg var et mandfolk, ville jeg rejse til Australien for at opsøge ham og bringe ham tilbage, såfremt han endnu var blandt de levendes tal," tilføjede hun med sagtere stemme.

Clara vendte sit ansigt bort fra Robert og betragtede den mørke himmel. Han lagde sin hånd på hendes arm, og denne hånd rystede imod hans vilje, ligesom hans stemme skælvede, da han talte til hende.

"Skal *jeg* rejse ud og søge efter deres broder?" spurgte han.

"*De!*" udbrød hun, idet hun vendte sit ansigt om til ham og betragtede ham alvorlig igennem sine tårer. "De, mr. Audley! Tror De da, at jeg kunne forlange et sådant offer af Dem for mig eller for mine kære?"

"Og tror De da, Clara, at noget offer ville forekomme mig for stort, når det var for Deres skyld, jeg skulle bringe det? Tror De da ikke, at jeg ville rejse, hvorhen det skulle være, når jeg vidste, at De ville byde mig velkommen ved min hjemkomst, fordi jeg med troskab havde fuldført mit hverv? Jeg ville rejse tværs gennem Australien for søge efter Deres broder, hvis De ønskede det, Clara, og ikke komme tilbage, uden at jeg bringer ham med mig. Det skal ganske bero på Dem, hvilken belønning De vil give mig for mine anstrengelser."

Hun så ned for sig, og der hengik nogle øjeblikke, inden hun svarede ham.

"De er meget god og ædelmodig, mr. Audley," sagde hun omsider, "og jeg føler alt for meget, hvad dette tilbud har at sige, til at jeg skulle være i stand til at udtrykke min tak til Dem for det. Men det, De taler om, er en umulighed. Med hvad ret skulle jeg kunne tage imod et sådant offer?"

"Med den ret, som gør mig til Deres slave for evigt og altid, enten du vil give mig lov til det eller ikke. Med den ret, som tilkommer Dem, fordi jeg elsker Dem, Clara," udbrød mr. Audley, idet han kastede sig på knæ (rigtignok temmelig kejtet,

når sandheden skal frem) og dækkede en fin lille hånd, som han havde fundet halvt gemt i en silkekjoles folder, med lidenskabelige kys.

"Jeg elsker Dem, Clara," vedblev han, "jeg elsker Dem. De kan gerne kalde på Deres fader og lade mig vise øjeblikkelig ud af huset; men jeg vil alligevel vedblive at elske Dem, jeg vil elske Dem hele mit liv, enten De vil have det eller ikke."

Den lille hånd trak sig ud af hans, men det skete hverken pludseligt eller i vrede, og den blev en kort tid liggende blid og skælvende på hans mørke hår.

"Clara, Clara!" mumlede han med sagte, bedende stemme, "skal jeg rejse til Australien for at søge efter din broder?"

Der fulgte ikke noget svar. Jeg ved ikke, hvad det kommer af, men der gives ved slige lejligheder næppe noget, som er mere frydefuldt end tavshed. Ethvert øjebliks betænkning er en stiltiende tilståelse, enhver pause en åbenbaring af ømme følelser.

"Skulle vi rejse begge to, kæreste? Skulle vi tage herfra som mand og kone? Skulle vi rejse sammen, min inderligt elskede, og bringe vor broder tilbage imellem os?"

Da mr. Harcourt et kvarter senere trådte ind i værelset, hvor lampen nu var blevet tændt, traf han Robert alene og måtte høre på en meddelelse, der i høj grad overraskede ham. Ligesom alle mennesker, der udelukkende beskæftiger sig med deres eget kære Jeg, var han næsten ganske blind for alt, hvad der foregik lige for øjnene af ham, og han havde fuldt og fast troet, at det var hans eget selskab og husets spartanske

indretning, der havde bevirket, at hans gæst havde fundet sig så tiltalt af opholdet i Dorsetshire.

Han blev derfor ikke så lidt skuffet, men han bar sin skuffelse med anstand, og udtalte i rolige, næsten stoiske udtryk sin tilfredshed over den vending, som sagerne havde taget.

"Jeg har endnu kun én ting at bede Dem om, min kære sir," sagde Robert, da næsten alting var blevet afgjort til gensidig tilfredshed. "Vi agter, hvis De tillader det, at tilbringe vore hvedebrødsdage i Australien."

Mr. Talboys blev overrumplet af denne bøn. Han tørrede sine strenge grå øjne, i hvilke der viste sig svage spor af tårer, og rakte Robert hånden.

"De vil opsøge min søn," sagde han. "Bring mig min dreng tilbage, og jeg skal af mit hele hjerte tilgive Dem, at De har taget min datter fra mig."

Robert Audley tog altså tilbage til London for at opsige sin lejlighed i Figtree Court og indhente de fornødne oplysninger om de skibe, som i løbet af juni måned afgik fra Liverpool til Australien,

Han kom tilbage til sit hjem som et ganske andet menneske, med nye forhåbninger, nye bekymringer, nye udsigter og nye planer. Hele hans liv havde lige på én gang forandret sig i den grad, at hele verden viste sig for ham i et strålende og rosenfarvet lys, og han spurgte sig selv med forundring om, hvorledes det kunne være gået til, at alting tidligere var forekommet ham så kedeligt og ligegyldigt.

Han var blevet på Grange Heath til efter frokosten, og mørket var faldet på, da han trådte ind i Temples skyggefulde

omgivelser og gik hen til sin bolig. Han traf mrs. Maloney i færd med at skrubbe trapperne, således som hun plejede at gøre lørdag aften, og han måtte bane sig vej igennem en damp af sæbevand, som havde til følge, at rækværket var ganske fedtet at føle på.

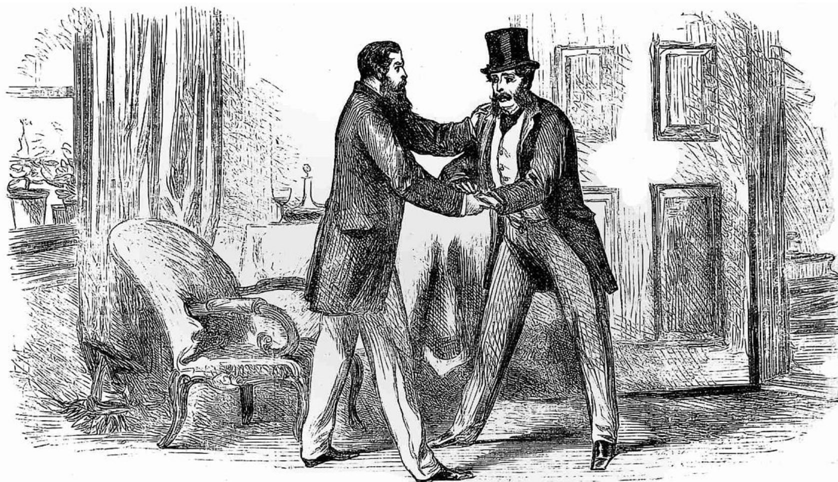
"Der ligger en hel bunke breve til herren," sagde konen, som havde ligget på knæ, men nu rejste sig op og trykkede sig helt ind til væggen for at lade Robert komme forbi, "og der er også kommet flere pakker. Ovenpå træffer De en fremmed herre, som har været her mange gange; men i aften sagde han, at han ville blive og vente på herren, fordi jeg fortalte ham, at De havde skrevet til mig, at jeg skulle lufte værelserne ud."

"Det er godt, mrs. Maloney. Hent mig noget mad og en flaske sherry, så snart De kan, og pas på, at mit tøj kommer rigtigt herop."

Han gik ganske langsomt op til sine værelser for at se, hvem hans gæst var. Han troede ikke, at den fremmede havde noget af vigtighed at tale med ham om. Det var måske en rykker; for han havde efterladt sine sager i den største uorden, da han fo'r afsted for at efterkomme mr. Talboys' indbydelse, og han havde været alt for højt oppe i kærlighedens syvende himmel til at bekymre sig om så jordiske anliggender som ukvitterede skrædderregninger.

Han åbnede døren til sin dagligstue og trådte ind. Kanariefuglene sang deres afskedskvad til den nedgående sol, hvis svage, gule lys spillede på geraniumbladene. Den ubekendte gæst sad med ryggen til vinduet og hovedet bøjet ned på brystet; men han fo'r op, da Robert Audley kom ind i værelset, og den unge mand udstødte et højt skrig af glæde og

overraskelse, idet han åbnede armene for sin tabte ven, George Talboys.

Den forsvundne vender tilbage.

Mrs. Maloney måtte hente mere mad og mere vin fra den restauration, som hun hædrede med sin søgning, og de to unge mænd blev siddende til langt ud på natten ved kaminen i dagligstuen, der så længe havde været øde og forladt.

Vi ved, hvad Robert havde at fortælle. Han berørte kun kort og med kærlig skånsel det emne, som ikke kunne omtales uden at volde hans ven den grusomste sorg, og han dvælede kun meget lidt ved den ryggesløse kvinde, som skulle tilbringe resten at sit brødefulde liv i den næsten ukendte belgiske bys stille forstad.

George Talboys talte meget kort om den solklare syvende september, da han forlod sin ven, mens denne sov ved forelbækken, og gik bort for at anklage sin underfundige hustru for det skammelige bedrageri, som nær havde knust hans hjerte.

"Gud er mit vidne til," sagde han, "at mine tanker, da jeg var sunket ned i det mørke dyb, først og fremmest drejede sig om, hvorledes det skulle lykkes at frelse hende, som først havde forrådt mig og derefter sendt mig den visse død i møde med sin troløse hånd. Jeg faldt på fødderne i en masse dynd og mudder, men jeg havde forslået min skulder, og min ene arm var brækket ved et stød imod siden af brønden. Jeg var i nogle minutter bedøvet og bevidstløs, men jeg samlede ved en kraftig anstrengelse mine tanker, fordi jeg følte, at den luft, som jeg indåndede, var dødelig. Den skole, som jeg havde gået igennem i Australien, kom mig nu til nytte i faren, og jeg kunne klatre som en kat. Stenene i brøndens sider var ujævne og uregelmæssige, og jeg kunne arbejde mig opad ved at sætte fødderne i åbningerne imellem stenene og engang imellem støtte min ryg til den modsatte side af brønden, idet jeg hjalp mig med hænderne, så godt jeg kunne, på trods af, at min ene arm var lemlæstet. Det var et strengt -arbejde, Bob, og det tager sig besynderligt nok ud, at et menneske, der så længe havde sagt, at han var led og ked af livet, skulle gøre sig så megen ulejlighed for at bevare det. Jeg tror, at det varede en halv time, inden jeg kom til åbningen at brønden; så meget er i alt fald vist, at denne tid, der hengik under smerter og farer, forekom mig aldrig at skulle få ende. Da jeg ikke ville have, at nogen skulle få øje på mig, kunne jeg ikke forlade stedet, førend det var blevet mørkt, og jeg skjulte mig derfor under en gruppe laurbærbuske, hvor jeg mat og afkræftet lagde mig ned for at vente på nattens komme. Den mand, som fandt mig der, har jo fortalt dig resten."

"Ja, min stakkels ven, han fortalte mig det hele."

Det viste sig, at George slet ikke var taget tilbage til Australien. Han var gået ombord på *Victoria Regia*, men havde siden forladt det og taget plads i et andet skib, der tilhørte de samme redere og var bestemt til New York, hvor han blev så længe, som det var ham muligt at udholde landflygtighedens kedsommelighed og et ensomt liv langt borte fra venner og slægtninge.

"Broder Jonathan var ellers meget venlig imod mig, Bob," sagde han. "Jeg havde penge nok til at leve et sorgløst liv på min egen stille måde, og det var min hensigt at tage til guldminerne i Californien for at vinde en ny formue, når jeg havde brugt alt, hvad jeg ejede. Jeg kunne have haft masser af venner, hvis jeg havde haft lyst til det; men jeg gik jo bestandig omkring med den gamle kugle i brystet, og jeg var desuden ikke i stand til at slutte mig nøjere til mennesker, som ikke kendte noget til min sorg. Jeg længtes efter et kraftigt, venligt tryk af din hånd, Bob; for det var jo den hånd, der havde ledet mig gennem det mørkeste afsnit af mit liv."

42. I fred

To år er gået siden den aften i maj, da Robert fandt sin gamle ven, og mr. Audleys drøm om et lille eventyrslot er nu gået i opfyldelse. Det ligger imellem Teddington Locks og Hampdon Bridge, hvor der midt i en lille skov af løvtræer står en fantastisk bolig i en landlig stil og næsten helt af træ. Vinduerne, der er dækkede af persienner, vender ud til floden, og en rask dreng på otte år leger her på den skrå bred imellem liljer og siv med et lille barn, der hopper på sin piges arm og stirrer forbavset på sit billede i det rolige vands mørke dyb.

Mr. Audley har gode udsigter til at blive en søgt advokat; for han har i høj grad udmærket sig i en stor proces, der drejede sig om et brudt ægteskabsløfte, og dommernes mellemgulv blev sat i stærk bevægelse ved den uforligneligt komiske måde, hvorpå han oplæste den troløse elskers kærlighedsbreve. Den smukke dreng med de mørke øjne er den lille George Talboys, han deklinerer *mensa* i Eton, og fritimerne fordriver han i reglen udenfor læreanstaltens mure, der er ganske dækkede af vedbend, med at fiske skaller i den klare strøm under deres brede skygge. Men han kommer meget ofte til eventyrslottet for at besøge sin fader, som bor der hos sin søster og svoger, og han er meget glad over sin onkel Robert, sin tante Clara og det smukke lille barn, der lige er begyndt at kunne tumle sig på den jævne græsplæne, der skråner ned imod flodbredden. Her ligger der et lille bådehus af den slags, som man så ofte træffer på i Schweiz, og udenfor det en landgangsbro, hvor Robert og George fortøjer deres små fartøjer.

Der kommer også andre gæster til villaen i nærheden af Teddington. Man træffer ofte der en livsglad, munter pige og en gråskægget herre, der har overlevet sit livs sorg og bekæmpet den som en kristen.

Der er forløbet mere end et år, siden der fra udlandet indtraf et brev med sorte kanter, som underrettede Robert Audley om en vis Mme. Taylors dødelige afgang. Hun var stille hensovet i Villebrumeuse efter en langvarig sygdom, der af hr. Val betegnedes som en *maladie de langueur*.

Vi slutter denne fortælling i den smukke sommer 1861. Villaen besøges ofte af en ligefrem og godmodig ung mand, der gynger den lille i sine arme og leger med George, men han udmærker sig dog især ved at håndtere bådene, og de ligger derfor næsten aldrig stille, når sir Harry Towers er i Teddington.

Over bådehuset er der et smukt, landligt rygeværelse, og her sidder herrerne ofte og ryger tobak om aftenen, indtil Clara og Alicia kommer for at indbyde dem til at drikke te og spise jordbær med fløde i det fri på græsplænen.

Audley Court er tillukket på alle kanter, og en gammel, barsk husholderske hersker nu enevældig i det herresæde, som engang genlød af myladys velklingende latter. Prærafaelittens portræt er skjult af et forhæng, og på de kostbare værker af Wouverman og Poussin, Cuyp og Tintoretti samler sig den blå skimmel, der er en rædsel for kunstelskere. Huset fremvises ofte for nysgerrige fremmede, skønt baronetten ikke ved af det, og myladys værelser vækker altid beundring hos de besøgende, ligesom der fremsættes mange spørgsmål om den smukke lyshårede dame, der døde i udlandet.

Sir Michael har ikke i sinde på ny at tage ophold i sin gamle bolig, hvor han engang drømte en kortvarig drøm om en umulig lykke. Han vil opholde sig i London, indtil Alicia er blevet lady Towers, og så flytter han til Hertfordshire, hvor han for nylig har købt et sted i nærheden af sin svigersøns ejendom. George Talboys føler sig meget lykkelig hos sin søster og sin gamle ven. Man må ikke glemme, at han endnu er en ung mand, og det er derfor slet ikke umuligt, at han engang i et nyt ægteskab kan finde trøst for, hvad han har oplevet. Den mørke fortids erindringer træder for hver dag mere i baggrunden, og der kan komme en tid, da den skygge, som myladys ryggesløshed har kastet over den unge mands liv, ganske vil forsvinde.

Merskumspiberne og de franske romaner er blevet foræret til en ung advokat, som Robert stod i et venskabeligt forhold til, da han var ugift, og miss Maloney modtager hvert kvartal en lille pension for at passe kanariefuglene og geranierne.

Jeg håber ikke, at nogen vil anke over min fortælling, fordi den ender med, at alle gode mennesker er lykkelige og lever i fred. Jeg har vel ikke nogen meget lang livserfaring, men jeg har i det mindste haft lejlighed til at kaste et indblik i mange forskellige forhold, og jeg kan til fulde underskrive, hvad en mægtig konge og stor filosof udtalte, da han sagde, at han hverken i sin ungdom eller i sin alderdom havde set "den retfærdige forladt eller hans afkom tigge sit brød".

Om "Lady Audleys hemmelighed"

Forfatter: Mary Elizabeth Braddon (1835-1915).
Org.udgave: *Lady Audley's Secret.* Uafsluttet føljeton i *Robin Goodfellow Magazine* juli-september 1861, efterfølgende komplet i *Sixpenny Magazine* januar-december 1862. Bogudgave fra William Tinsley, London 1862.
Denne udgave baseret på en føljeton i *Dagbladet* (København) 18. februar 1863 – 10. juni 1863. *Dagbladet*s udgave er en uforkortet oversættelse efter førsteudgaven, og indeholder sekvenser, som forfatteren reviderede ud eller forandrede i senere udgaver.
Oversætteren er ikke kendt.
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside og illustrationer: Forsiden efter illustration fra *The London Journal* 13. juni 1863: "*Robert accusing lady Audley at the well*". Bogens øvrige illustrationer er ligeledes hentet i udgaven i *London Journal* 1863. Illustratoren er ikke kendt, signaturen "W. Corway" i højre side af tegningerne henviser til gravøren.

ISBN 978-87-7979-931-8

1. ebogsudgave